

Sa Hải 2



Tên Ebook: Sa Mãng Xà Sào



Tác Giả: Nam Phái Tam Thúc



**Bộ sách: Thiếu niên thiên - Sa hải
(quyển 2)**



**Thể Loại: Kinh dị, Trộm mộ, Ma quái,
Văn học phương Đông**



**Dịch + Edit: Thanh Phong Ngân
Nguyệt, Fang Qing, Nguyenminhxuan**



**Beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt,
Phong Thanh Dương**



Nguồn:

thanhphongngannguyet.wordpress.com



Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook -
<http://www.dtv-ebook.com>



*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc*

*không có điều kiện mua sách, khi sao
lưu xin ghi rõ nguồn.*



*Trong điều kiện có thể bạn hãy mua
sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.*

Mục lục:

Giới thiệu:

Chương 1: Hộp đá (thạch hàm)

Chương 2: Bản vẽ ngàn năm.

Chương 3: Công trình thần bí

Chương 4: Hồ sơ bị niêm phong

Chương 5: Đầu người trong thùng

Chương 6: quan tài rắn lông đen

Chương 7: Thi thể thiếu nữ

Chương 8: Thi thể đội thám hiểm

Chương 9: Công ty hậu cần

Chương 10: tiếng nói trong nhà kho

Chương 11: đại chiến hắc mao xà

Chương 12: Bưu kiện cuối cùng

Chương 13: Chìa khóa dưới tàng cây

Chương 15: Suy đoán của Lê Thốc

Chương 16: Âm mưu của Ngô Tà

Chương 17: Sa mạc chưa biết

Chương 18: Xấu hổ gặp lại

Chương 19: ghi âm của Ngô Tà

Chương 20: người Mông Cổ ở Badain Jaran

Chương 21: Hồ làm người biến mất

Chương 22: Hỏa thiêu phong

Chương 23: Hồ bỏ mạng

Chương 24: Truyền thuyết Cổ Đồng Kinh

Chương 25: Tôm tiên nữ

Chương 26: Đá ngầm dưới sông quý

Chương 27: Bên bờ sinh tử

Chương 28: Tìm kiếm Lương Loan

Chương 29: Cực kỳ nguy hiểm

Chương 30: Chờ đợi

Chương 31: Đồ án u linh

Chương 32: Gặp lại Ngô Tà

Chương 33: Lối vào

Chương 34: Nhà giam

Chương 35: Cát dưới công trình

Chương 36: Rắn trắng mặt người

Chương 37: Dây leo trong mộ thất

Chương 38: Tiếng hát trong bóng tối

Chương 39: Hệ thống pheromone

Chương 40: Một thế giới khác

Chương 41: Bí mật của Tô Vạn

Chương 42: Chạy như điên trong bóng
tối

Chương 43: Cái giá của sự lỗ mãng

Chương 44: Hình xăm của Lương Loan

Chương 45: Được cứu

Chương 46: Người áo đen

Chương 47: Khoét trùng

Chương 48: Cuộc điện thoại thần bí

Chương 49: Sức mạnh của vận mệnh

Chương 50: Kế hoạch thật sự

Chương 51: Đoạn hồi tưởng một- Giải Vũ Thần

Chương 52: Đoạn hồi tưởng hai- Hoắc Tú Tú

Chương 53: Đoạn hồi tưởng ba

Chương 54: Đoạn hồi tưởng bốn- Ngô Tà

Chương 55: Một ngày này

Giới thiệu:

Năm 80 của thế kỷ 20, trong thành phố *Bắc Kinh* xuất hiện rất nhiều xe hồng kỳ, đưa một số đứa trẻ có thiên phú rất cao trong phương diện kiến trúc vào sa mạc *Badain Jaran*. Trong 30 năm sau đó, những đứa trẻ này không còn xuất hiện trở lại.

Bản vẽ thiết kế kiến trúc của hơn một ngàn chín trăm năm trước cùng với một phế tích công nghiệp ở một nơi nào đó trong *Badain Jaran* vô cùng giống nhau.

Trong quá trình điều tra phê tích đó, có người phát hiện tên của vài đứa trẻ mất tích năm xưa.

Năm 80 của thế kỷ trước đã kiến thiết kiến trúc vĩ đại nhất trong truyền thuyết *Trung Quốc*, *Ngô Tà* giống như biết tất cả, nhưng đối với câu đố này lại thờ ơ. Hẳn dường như chỉ là đem nơi này thành bàn cờ của chính mình. Hẳn có mưu kế gì?

Ngô Tà hiện tại không hề thiên chân, hẳn sẽ là loại người như thế nào? Sau khi đã thấu triệt hết thấy hận thù, hẳn còn có thể là mình trước kia không?

Trên tay rạch sâu từng vết đao, phủ lên áo cà sa của lạt ma, *Ngô Tà* không quay về mà mang theo một kế hoạch kinh thiên từ trong “*Tàng Hải Hoa*”, bắt đầu cô độc phản kích toàn diện...

Lời dẫn

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Mùa đông năm 1980, ngõ Song Liễu Thụ, Bắc Kinh

Không khí khô hanh rét mướt, Hoắc Trung Xu đạp xe về sân nhà mình, tay cậu cóng đến đỏ bừng.

Trong đường ngõ có một chiếc xe hồng kỳ mang biển số Mông Cổ đang đậu, gần như phá hỏng cả đường ngõ. Hoắc Trung Xu rất kinh ngạc, ngõ hẻm này rất ít khi

nhìn thấy xe bốn bánh, chẳng lẽ có vị lãnh đạo nào đến làm việc trong đường hẻm này?

Hoắc Trung Xu mới mười ba tuổi, vừa nhận được thư báo trúng tuyển của đại học Bắc Kinh. Cậu trở về trường học sắp xếp hành lý để đến tháng 9 năm nay, cậu sẽ đến Bắc Đới báo danh.

Có thể vì lý do thường xuyên được nhảy lớp và rất ít tiếp xúc với bạn cùng lứa, Hoắc Trung Xu có phần hướng nội trầm tĩnh, tuy nhiên bây giờ trong lòng cậu rất kích động, có thể thành tài với tốc độ nhanh nhất để thực hiện tâm nguyện đền đáp Tổ quốc.

Cậu lấy từ trong giỏ xe ra bộ tài liệu thầy chủ nhiệm chuẩn bị cho cậu, trong này là

tương lai của cậu, cậu hợp với ngành gì, các bộ môn có triển vọng và kế hoạch cho tương lai, những tư liệu vô cùng cặn kẽ đều ở trong này. Có thể thấy được, thầy giáo vô cùng quan tâm đối với học sinh nổi tiếng này.

Đương nhiên, cậu đã sớm có lý tưởng của chính mình, cậu muốn trở thành một kiến trúc sư hết lòng cống hiến cho Tổ quốc, thiết kế ra những kiến trúc đẹp để có thể so sánh với Jacobsen.

Cậu trở về nhà, muốn đưa cho cha mẹ xem thư thông báo vẫn còn thơm mùi mực in, lại thấy trong nhà ngồi đầy người.

Những người này da ngăm đen, vừa nhìn đã biết không phải người Bắc Kinh, mà

cha cậu đang ngồi trên sofa hút thuốc, vẻ mặt khó đoán.

Tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Hoắc Trung Xu, điều này làm cho cậu hơi ngạc nhiên, trực giác nói cho cậu biết, bây giờ nói ra tin tức này có lẽ là không phải lúc.

Cậu cúi chào, sau đó trở về phòng mình. Cậu nghe thấy cha cậu đang tranh luận cùng những người kia. Những người đó quả nhiên không phải người Bắc Kinh, giọng nói mang khẩu âm biên giới Tây Bắc. Mặc dù cậu không nghe rõ bọn họ đang nói gì, nhưng cậu cảm giác được nội dung tranh luận có liên quan đến mình.

“Đứa trẻ này không thích hợp, mong các

ngài nghe tôi nói, nó không thích hợp để công tác trong hoàn cảnh khép kín.”

“Chúng tôi đã điều tra, con trai ông hướng nội trầm tĩnh, năng lực chống đỡ áp lực rất mạnh, công việc thế này rất thích hợp với cậu ta. Mà thành tích ngành học của cậu ta cũng chứng minh tương lai cậu ta nhất định là một kiến trúc sư tài năng.”

“Nhưng mà nó mới mười ba tuổi!”

“Cậu ta sẽ được nhận sự đào tạo chuyên nghiệp nhất Trung Quốc. Trên thực tế, thời gian thực hiện công trình chưa chắc đã dài đến thế, có lẽ ba mươi năm là có thể hoàn thành. Khi đó cậu ta vẫn chưa tới năm mươi tuổi. Chỉ cần ông đồng ý, chuyện ông thâm huyệt ở đơn vị, chúng tôi

sẽ giúp ông bù vào.”

“Không được! Tôi không thể mang tương lai con trai tôi ra để đổi lấy bản thân mình!”

“Chuyện của ông một tháng sau sẽ bại lộ, đến lúc đó con trai ông không chỉ không có tiền học đại học, ngay cả kiểm tra chính trị cũng không qua được.”

Hoắc Trung Xu lặng lẽ nhìn thư báo, rất chú ý nghe những lời đối thoại này. Cậu cũng không bắt ngờ với nội dung uy hiếp của đối phương, thực ra cậu đã biết chuyện cha mình thâm hụt công quỹ. Cũng biết nhà mình sẽ có lúc phải đối diện với chuyện này tuy nhiên cậu vẫn làm như tất cả mọi chuyện đều không đáng quan tâm.

Bên ngoài rơi vào trầm mặc, từ từ, truyền đến tiếng khóc của cha cậu.

“Chúng tôi cũng không phải chỉ chọn mình cậu ấy, mà ông cũng chỉ có cơ hội này. Không bằng, ông để chúng tôi nói chuyện với con trai ông một chút.”

Cậu không nghe thấy tiếng cha cậu ngăn cản, cũng không nghe được câu từ chối nào.

Hoắc Trung Xu nghe thấy tiếng bước chân tới gần phòng mình, cậu xoay người ngồi lên ghế. Khi cửa mở ra, ngoài dự đoán của cậu, người tới không phải là người đàn ông trung niên Mông Cổ, mà là một phụ nữ xinh đẹp da trắng bóc, tuổi chừng hai tư, hai lăm. Sau khi đi vào, cô ngồi trên giường Hoắc Trung Xu, nhìn

căn phòng đơn sơ nhưng đem lại cảm giác an tâm, hỏi: “Cậu đều nghe được hết?”

Hoắc Trung Xu gật đầu. Cô gái cúi người xuống, nhìn ánh mắt cậu: “Cậu là một cậu bé thông minh, cậu hãy vì cha mình mà quyết định đi.”

“Các người muốn tôi đi làm gì?” Hoắc Trung Xu khiếp đảm hỏi.

“Cậu phải giúp chúng tôi đi xây dựng một kiến trúc vĩ đại nhất Trung Quốc, thậm chí có thể nói là kiến trúc vĩ đại nhất thế giới.”

“Các người muốn tôi thiết kế sao?”

“Không, kiến trúc này đã được thiết kế từ 1900 năm trước rồi, chúng tôi cần cậu đi kiến tạo lại.”

Hoắc Trung Xu không rõ đây là ý gì, bây giờ cậu chỉ quan tâm tương lai của mình: “Tại sao lại cần tôi đi, tôi còn chưa tốt nghiệp trung học, thậm chí tôi còn chưa nắm vững kiến thức về thiết kế mà.”

Cô gái xoa đầu cậu, cười nói: “Công tác này không hề dễ dàng như cậu nghĩ, có thể mọi người chúng ta phải nỗ lực rất nhiều rất nhiều năm.”

“Bao nhiêu năm?”

“Ừ, là rất nhiều năm, có lẽ ở tuổi của tôi cũng không thể nhìn thấy được lúc công trình hoàn thành.” Cô gái nói, “Nhưng điều này là đáng giá, bởi vì đây có thể là công trình vĩ đại nhất thế giới.” Cô gái cười cười, nhẹ giọng nói, “Đây không phải là lý tưởng của cậu sao?”

Hoắc Trung Xu nhìn vào mắt cô gái này, từ trong mắt cô thấy được sự lạnh lẽo bên dưới sự dịu dàng này. Lần đầu tiên cậu ý thức được, từ chối không phải là lựa chọn mình có thể đưa ra.

“Cô bảo đảm có thể cứu được cha cháu?”

Cô gái gật đầu. Hoắc Trung Xu đem thứ mình đang xem, điền vào thành một văn bản tự nguyện, đưa cho cô gái kia.

Ba ngày sau, Hoắc Trung Xu lên một chiếc xe hồng kỳ màu đen, xe từ từ tiến ra đường quốc lộ Bắc Kinh. Trên con đường này, có rất nhiều xe hồng kỳ tụ hội với bọn họ, trên mỗi chiếc xe đều có một đứa trẻ xấp xỉ tuổi cậu.

Những chiếc xe này hướng đến sa mạc

Badain Jaran nội Mông Cổ, ba mươi năm sau, ngay cả tên những đứa trẻ này cũng không còn xuất hiện trở lại.

Jacobsen: Kiến trúc sư, nhà thiết kế
Arne Emil Jacobsen là một trong những người có tầm ảnh hưởng lớn nhất đến nền kiến trúc Đan Mạch ở thế kỷ 20. Ông là người đi đầu của nội thất Đan Mạch hiện đại và phong cách tối giản. Những toà nhà cũng như nội thất do ông thiết kế là sự kết hợp giữa ý tưởng mang tính hiện đại và chủ nghĩa tự nhiên mang tính Bắc Âu.

Xe hồng kỳ



Mình hơi buồn cho bạn Hoắc Trung Xu, chính là thi thể bị bọn Lê Thốc, Dương Hảo, Tô Vạn đập vụn ấy ạ, nhưng sau bao nhiêu năm, cuối cùng bạn cũng quay về lại được Bắc Kinh.

Chương 1: Hộp đá (thạch hàm)

edit: Nguyệt

beta: Phong Thanh Dương



30 năm sau, Chiết Giang.

Trên một con đường nhỏ trong thị trấn
Trường An, một mình Giải Vũ Thần lặng

lễ bước đi.

Như hẳn dự đoán, cậu bé kia không tiếp tục truy cứu chuyện trong tầng lầu. Ở cái tuổi đó vẫn chưa biết hết tầm quan trọng của sự chủ động. Khi gặp phải tình huống phức tạp như vậy, thường sẽ chọn cách suy xét, do dự.

Đây là sai lầm con người dễ dàng mắc phải nhất. Thật ra trong hoàn cảnh đó, cậu ta hẳn là càng phải đuổi theo, hỏi rõ vấn đề, giải quyết ngay tại chỗ, đó mới là thuận tiện nhất, cũng là con đường có khả năng nhất làm nhiều loạn kế hoạch của người thiết kế nó.

Đương nhiên, nếu như tiểu quỷ kia thực sự làm như vậy, mình cũng có biện pháp đối phó với cậu ta.

Giải Vũ Thần vừa đi, vừa lấy khăn tay từ trong áo ra, bắt đầu xoa sạch hoá trang trên mặt mình. Sau đó một khuôn mặt tươi cười xinh đẹp lộ ra sau lớp hoá trang. Eo của hắn cũng không cứng nhắc, thân hình cũng không biến thành cao to, eo nhỏ linh động nhẹ nhàng khi bước đi, ngược lại thân thể có vẻ càng mềm mại hơn.

Cuối cùng, hắn nhéo nhéo yết hầu, từ cổ họng rút ra một cây ngân châm, ném vào thùng rác bên cạnh. Hắn ho khan vài tiếng, phát hiện đã khôi phục thanh âm của Lương Loan.

Kỹ xảo thay đổi thanh âm của người làm nghề hí khúc cổ đại cứ một đời một đời lại càng hoàn thiện, giọng nam thành

giọng nữ, giọng nữ thành giọng nam, đều có khúc loại hí khúc tương ứng, dùng châm cứu làm tê liệt cơ thịt để biến đổi thanh âm, lại là kỹ xảo bên ngoài, là thủ đoạn để lừa gạt.

Cây kim này của Lương Loan tẩm thuốc tê, khi đâm vào cổ họng chỉ tê liệt chứ không đau, nhưng khi đâm vào, cô vẫn sợ muốn chết.

Lương Loan một đường bước đi, tới một khách sạn cách đó tám, chín trăm mét, sau khi vào phòng liền quăng giày cao gót ra, hai bàn chân đều được thả lỏng. Cô đến bên bàn hoá trang, cẩn thận nhìn mặt mình xem đã lau sạch sẽ hết những thứ bôi quét lên chưa. Sau đó cô lấy ra một chiếc túi nhỏ, lấy ra một lọ nước tẩy

trang tẩy sạch khuôn mặt lần nữa. Lúc làm xong, cô quay đầu lại nhìn cái “hộp đá” đặt trên bàn trà.

Lúc trước khi cô chia tay Lê Thốc, bị người ta đưa vào căn phòng này. Lúc đó cái “hộp đá” này chưa được đặt lên bàn trà, chắc là sau khi cô đi mới có người đặt vào. Cô cũng không thấy đột ngột, cô biết lai lịch của thứ này.

“Hộp đá” hoàn toàn mài ra từ đá xanh, vô cùng tinh xảo, có thể thấy bốn phía “hộp đá” khắc phù điêu La Hán cùng rất nhiều đường vân liên hoàn, dưới đường vân còn nạm vàng hoặc kim loại mạ vàng- bởi oxi hoá đã biến thành chỗ đen chỗ đỏ.

Hộp đá có những đường cong lúc to lúc

nhỏ, không theo quy tắc đối xứng mà một bên hẹp, một bên rộng. Trên mặt hộp, không có bất kỳ phù điêu hoa văn nào, chỉ là đá tự nhiên có đường vân như da mãng xà.

Lương Loan biết, thứ này gọi là hộp đá (thạch hàm), là đồ dùng để cất giữ nhưng vật quan trọng trong chùa miếu.

Cái hộp đá này, vào thời gian làm công trình ở Tam Hạp, trước giai đoạn trử nước có dời một ngôi miếu cổ, từ trong bụng tượng Phật trong miếu lấy được cái hộp này. Vì công trình không thuộc hệ thống bảo vệ văn vật trọng điểm, khiến cho con buôn bất hợp pháp có khả năng thừa dịp trộm hộp đá đi ngay trên đường vận chuyển.

Mà thứ gì đó đựng trong hộp , có thể nói là nguyên nhân xảy ra tất cả sự việc.

Lương Loan sờ bề mặt hộp, đột một điều thuộc, cẩn thận nhớ lại những thông tin về cái hộp đá này.

Chính mình, người đang giữ cái hộp này, bây giờ không một ai biết đến, tuy nhiên người mở cái hộp này ra, tên là Hoàng Nghiêm, là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nghe nói là dựa vào lăn lộn trong nghề trộm mộ mà sống.

Trước đó Hoàng Nghiêm cũng không có liên hệ trực tiếp với chuyện này, hắn là một người giúp việc vô cùng an phận, làm cái nghề đồ đấu này cũng đã mười mấy năm, trước khi đi theo Ngô gia, không có ai xem trọng hắn. Lúc ấy có

một đoàn nhân lực gặp khó khăn, cần người làm việc, hấn phá lệ được đề bạt, lúc này mới lộ ra năng lực của mình. Sở trường đặc biệt của hấn là đối với các loại khoá cùng cơ quan cổ đại, hấn có nghiên cứu rất sâu. Mà hấn bị liên luy vào, chính là vì cái khoá trên hộp đá này. Cơ quan khoá của chiếc hộp đá này hết sức kỳ quái, tất cả bộ phận đều ở bên trong hộp, nhưng mà các bộ phận của hộp đá được mài vô cùng tinh tế, có lẽ chỉ có vài dmm, có thể nói là hầu như không hề có khe hở. Khi hộp đá đóng lại, nếu như không phá hỏng thì không có khả năng mở từ bên ngoài.

$1\text{dmm}=0.1\text{mm}$ (theo baidu, bi h mình mới biết có cái đơn vị này $=.=$)

Nói cách khác, khi đã đóng hộp lại, người cất giữ không có dự tính sẽ mở nó ra nữa.

Cái hộp được phát hiện trong một tượng Phật thời Hán, cả hộp dính đầy bùn đất, có lẽ là khi nung tượng Phật thì hộp được đặt vào, niên đại cực kỳ cổ xưa. Người mua được hộp đá không dám làm động hay đập cái hộp này ra, sợ làm hỏng đồ ở bên trong, bọn họ biết Hoàng Nghiêm có nghiên cứu rất kỹ đối với các loại cơ quan khoá, vì vậy đã nhờ hắn mở hộp đá này.

Đại khái ba ngày sau khi Hoàng Nghiêm giữ cái hộp đá, đã nghĩ được phương pháp, hắn sử dụng hai trăm cây kim bằng bạch kim, cài từng cây vào trong khoá,

dự định đồng thời kéo ra để nạy tâm khoá lên.

Thời gian cho quá trình này rất lâu.

Trong toàn bộ quá trình, những người quen biết Hoàng Nghiêm đều cảm giác được, Hoàng Nghiêm từ từ thay đổi, hẳn hoàn toàn trở thành một người khác.

Hắn bắt đầu trở nên mất ăn mất ngủ, trở nên ham mê điên cuồng. Người bên cạnh hẳn đều ý thức được, loại ham mê này không phải là muốn có cảm giác thành tựu khi mở được cái hộp này, có lẽ là do bản thân giá trị của văn vật bên trong. Có người hình dung, dục vọng mở cái hộp này của Hoàng Nghiêm mãnh liệt như là trong hộp giam giữ cô gái hắn yêu thương nhất, hắn nhất định phải mở hộp

để thả nòng ra.

Hắn trở nên vô cùng phiền muộn, cổ quái, trừ hộp đá ra thì không có hứng thú với bất kỳ cái gì. Trong quá trình thao tác ngón tay của hắn bị một vết cắt nghiêm trọng, trong thời gian đó hắn không thể làm việc, nhưng hắn vẫn ngồi trong phòng làm việc như cũ, ngây ngốc nhìn chăm chăm cái hộp, thường thường phải nhìn chăm chú đến hai mươi mấy tiếng đồng hồ.

Cũng có vài người nói, dường như hắn cùng vật trong hộp có sự trao đổi. Trong cái hộp này tồn tại thứ gì đó tà mị, đã không chế thần chí của Hoàng Nghiêm.

Nhưng mà, nửa sau đoạn thời gian này, khi gần kết thúc, sự việc xảy ra biến hoá.

Hoàng Nghiêm bắt đầu trở nên sợ cái hộp, trạng thái tinh thần của hắn đã vô cùng không bình thường, thường hay lẩm bẩm những câu người khác không hiểu nổi.

Lúc đầu, bởi vì những lời đồn đại đó mà lòng hiếu kỳ của mọi người với cái hộp được đẩy lên cực điểm, tuy nhiên Hoàng Nghiêm vẫn không mở cái hộp ra, lòng hiếu kỳ đó cũng dần dần biến mất hoàn toàn. Vào thời gian sau đó, cũng không ai để ý đến chuyện này cùng Hoàng Nghiêm kia nữa,

Ước chừng là một ngày nào đó, sau ba tháng kể từ khi Hoàng Nghiêm giữ cái hộp, chắc vào khoảng đầu hè, bỗng nhiên trong nghề lưu truyền một tin tức: Cái

hộp kỳ quái kia, cuối cùng cũng được mở ra.

Tuy nhiên, tin tức trong hộp chứa cái gì lại không được truyền ra, bất kể là chủ nhân của cái hộp hay là người biết chút nội tình, không ai để lộ ra dù chỉ là một lời đồn đại nhỏ nhất, Bất kể đi hỏi người có khả năng đến mức nào, cũng không có bất kỳ kết quả gì.

Bọn họ chỉ nghe được một việc, chính là trước khi Hoàng Nghiêm mở hộp ra, đã làm những hành động vô cùng kỳ lạ, hắn gọi điện thoại cho cha mẹ mình, giao phó hậu sự của mình, sau đó đem rút tiền gửi ngân hàng của mình, xử lý phần lớn những tranh chấp và nợ nần của mình. Những hành động này đều thực hiện rất

bí mật, dường như hấn cảm giác được sau khi mở cái hộp này, sẽ xảy ra chuyện gì đáng sợ.

Hấn an bài thoả đáng tất cả hậu sự của mình rồi mới liên hệ với chủ nhân cái hộp, nói mình sắp mở hộp ra.

Đó là tin tức cuối cùng mọi người có thể nghe ngóng được, từ đó, về Hoàng Nghiêm, về thứ bên trong hộp, bỗng chốc trở thành đề tài bị kiêng kỵ.

Chương 2: Bản vẽ ngàn năm.

Edit: Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Ở đây cần đặc biệt nhấn mạnh, Hoàng

Nghiêm này, lần đầu tiên Lương Loan nhìn thấy, đã là một cái xác.

Trước khi Hoàng Nghiêm chết ba tháng, thậm chí là trong thời gian một năm trước đó, luôn ru rú trong nhà, gần như không hề giao tiếp với bất kỳ ai. Vì vậy, sau khi hắn chết, câu chuyện về quá trình đó, đáp án của tất cả vấn đề, đã không có ai có thể biết.

Tuy nhiên, hắn không chết ngay khi mở hộp ra, từ lúc hắn mở hộp ra đến khi hắn chết, trong khoảng thời gian đó phải đến hơn một năm.

Lương Loan nhìn thấy thi thể hắn ở nhà xác bệnh viện, khi đó người khám nghiệm tử thi Hoàng Nghiêm là bạn học của cô, chính cô tham gia vào chuyện

này, cũng vì một câu nói bạn học cô nói với cô:

“Cậu có thể sẽ hứng thú với người chết này.”

Lúc đầu cô không hiểu ra sao, bạn học của cô đặt báo cáo khám nghiệm tử thi lên bàn cô, tỏ ra vẻ mặt đầy ngụ ý.

Bởi vì là bạn bè, cô biết dù sao cũng phải mở ra xem, vì vậy cô lật báo cáo ra.

Cô nhìn thấy ảnh chụp đặc tả cổ tay của thi thể, trên đó khắc một hàng chữ bằng dao: “Thời gian trong chuyện này không hề có tác dụng.”

Toàn thân cô lạnh toát.

Lần đầu tiên cô nghe được câu nói này, là trong thời gian cô đi thực tập, cô từng phụ trách chăm sóc một bệnh nhân kỳ lạ,

trong mơ, bệnh nhân đó đã từng nói một câu như vậy.

Khi bệnh nhân đó xuất viện cũng hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của cô, tới tận bây giờ, chuyện về bệnh nhân đó dường như mới có một chút manh mối.

Đối với người này, cô có một cảm giác vô cùng kỳ lạ, cảm giác này cùng nội tâm nhiều loạn quan hệ mật thiết đến sự say mê trong cả thời thanh xuân của cô. Cô cảm giác, chỉ có tìm được bệnh nhân đó, mình mới có thể thoát khỏi.

Vì thế cô đã làm rất nhiều chuyện, bao gồm dùng quan hệ để được điều đi làm bác sĩ cho Lê Thốc, cho đến khi đã bị cuốn vào trong chuyện này. Hiện tại cô biết được những tin tức đó, có thể nói

đều là do “Ông chủ của Hoàng Nghiêm” nói cho cô biết. Ông chủ của Hoàng Nghiêm có rất nhiều người, nhưng cô biết bọn họ cùng một thế hệ, có thể được gọi là một nhóm người.

Bây giờ, nếu cái hộp này đang xuất hiện trong phòng mình, nói lên người đã nói với cô những thông tin kia, sẽ nhanh chóng xuất hiện.

Cả người cô không thoải mái nên thừa lúc còn thời gian muốn đi tắm một lúc. Cô cởi đồ, dáng người từ từ lộ ra.

Lương Loan nhìn thân thể của chính mình ở trong gương, bởi vì vô cùng căng thẳng, vừa rồi cơ thể cô hầu như đều cứng đờ, bây giờ nhiều chỗ vẫn còn đau nhức. Cho dù tạo dáng pose kiểu gì cũng

không tự nhiên.

Cô nghĩ thầm: Lê Thốc quả nhiên chưa từng có kinh nghiệm với con gái, đáng người mình thon thả như vậy mà cậu ta lại có thể tin mình là đàn ông hoá trang.

Cô đi vào phòng tắm, tắm nước nóng thoải mái xong, liền trở lại giường, cô hít sâu một hơi, lập tức lấy một cái bình xịt hơi cay từ túi xách ra, phun vào lòng bàn tay mình. Vừa mới xoay người, người đàn ông kia quả nhiên đã đứng ở trong phòng cô. Hắn mặc áo sơ mi và âu phục đơn giản, đang nhìn ngàn vạn ánh đèn ngoài cửa sổ.

Không hề nghe thấy tiếng động khi hắn vào, toàn bộ hành động của người đàn ông này đều như là một bóng ma.

Người đàn ông nhẹ giọng hỏi một câu:
“Cậu ta không phát hiện sơ hở sao?”

Lương Loan lắc đầu: “Tạm thời thì không, tuy nhiên sau này thì không nhất định.”

Đối phương trầm mặc một hồi, nói: “Cô không cần lo lắng đến sau này.”

Lương Loan nhìn đường nét khuôn mặt của đối phương, trong lòng nghi hoặc: Người lớn lên như thế này tại sao lại đi làm kẻ trộm? Tuy tiện làm gì cũng không chết đói. Cô nhìn thấy đồ trên bàn, lại hỏi: “Cái hộp này là thế nào?”

“Cô phải biết nhiều tin tức hơn mới có thể làm việc hiệu quả. Tôi sẽ nói những tin tức cô cần biết.” Người kia đi đến bên bàn trà, đưa tay mở cái hộp kia ra.

” Chờ một chút! Anh chắc chắn anh làm vậy sẽ không xảy ra chuyện gì sao?”

Lương Loan nói, “Không phải nói tiếp xúc với cái hộp này một thời gian sẽ bị rối loạn thần kinh sao?”

“Thứ ở bên trong đã bị lấy đi, hiện giờ đặt trong đó là một số tư liệu và đồ hình được phục chế. Đối phương cười cười, dường như có chút đắc ý vì trò đùa được như ý.

Lương Loan là con gái Bắc Kinh, loại thái độ này làm cô hơi khó chịu, nhưng dù sao cô cũng đã trưởng thành, có thể kiềm chế cảm xúc của mình.

Cái hộp dễ dàng được mở ra, bên trong có một số tài liệu, thành hộp rất dày, cô hơi nghi hoặc, vì sao người này lại muốn

dùng cái hộp này để đựng, thứ nặng như vậy chỉ để đựng một ít tài liệu, rất không kinh tế.

“Cô đã biết sự tồn tại của cái hộp này, nhất định cũng có hứng thú với thứ được cất trong hộp, tôi có thể nói cho cô biết: Trong cái hộp này chứa một tấm bình phong bằng đá tourmaline, bên trên điêu khắc bản vẽ mặt phẳng của một kiến trúc cổ đại, có lẽ là được chế tạo vào thời kỳ Dân Tào nhà Đông Hán.”

“bản vẽ mặt phẳng?” Lương Loan khá bất ngờ. Cô cho là các thứ tương tự như bảo vật hay xá lợi gì đó.

“Bản thiết kế kiến trúc thời Hán.” Đối phương lấy từ trong hộp ra một tờ giấy, mở ra trên bàn trà.

Đó là một bản in khắc có màu, có thể thấy bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi màu xanh của đá tourmaline, mà lại còn vỡ thành vài mảnh, đã từng qua phục chế gắn lại. Đồ án bên trên đúng là một bản vẽ mặt phẳng, mô tả một quần thể kiến trúc vĩ đại. Có vô số hệ thống trong kiến trúc, lâu đài, tháp điện, lầu gác ... cái gì cũng có. Thoạt nhìn giống như một phần của bức tranh “Thanh Minh thượng hà đồ” (*), quy mô gần như bằng một thị trấn nhỏ.

(*) Tranh cảnh trên sông Thanh Minh: bức tranh nổi tiếng thời Bắc Tống

Trên bản thiết kế này còn có một điểm đặc thù rất rõ ràng, đó là trong quần thể kiến trúc này có một số lớn là kiến trúc

tường thành, chúng đều vây quanh một khu vực kỳ quái. Khu vực này, đại khái là một ngọn núi, hoặc là một tảng đá rất lớn. Tường thành bao quanh một vòng lại một vòng, dường như là công trình phòng thủ bốn phía cho tảng đá kỳ quái này.

Không có bất kỳ ghi chú và manh mối nào để có thể phán đoán đây là bản vẽ ở nơi nào.

“Chính là thứ này đã làm cho Hoàng Nghiêm phát điên?” Lương Loan nghĩ không thể tưởng tượng nổi, trừ khi bản vẽ này còn có điều gì kỳ lạ mà cô không biết, bằng không có thể khẳng định, tâm thần Hoàng Nghiêm thay đổi không có liên quan đến vật trong hộp.

Đôi phương lấy ra một tờ giấy khác,

cũng là một bản photo màu, có thể nhìn thấy là một tài liệu rất cổ xưa, tuy nhiên chắc chắn là được in bằng máy. Nhìn các ký tự, có lẽ là bản vẽ công trình sau giải phóng, cũng rất phức tạp, nhưng tỉ lệ xích và tất cả các đường phan tuyến đều đánh dấu chính xác con số, Lương Loan nhìn thấy một dòng chú giải viết tay:

Bộ phận 8 công trình Cổ Đồng Kinh phê duyệt năm 1977

Hắn đặt hai bản vẽ chung một chỗ, Lương Loan không phải người ngốc, nhìn hành động này cũng biết đối phương có ý gì, cô lập tức so sánh chi tiết hai bản vẽ. Cô phát hiện, tuy phong cách hai bản vẽ này khác nhau, nhưng chúng vẽ cùng một quần thể kiến trúc. Các đường cong, khu

vực, kết cấu, hoàn toàn như nhau.

Hơn nữa, cô có thể thấy bản vẽ kiến trúc năm 1977 không hoàn chỉnh, mà bản vẽ cổ lấy từ hộp đá thời Hán kia nếu so chi tiết với bản vẽ năm 1977 thì đầy đủ hơn rất nhiều. Thậm chí ở những vị trí hầu như giống nhau trong hai bản vẽ, thấy được hình thức biểu đạt trên hình vẽ giống nhau.

Bản vẽ kiến trúc thời hiện đại không thể sử dụng ký hiệu biểu đạt của bản vẽ thời cổ đại, tình huống như vậy chỉ có một kết luận:

Bản vẽ năm 1977 là dựa theo bản vẽ thời Hán mà vẽ lại một lần nữa.

Nói cách khác, vào những năm 70 của thế kỷ 20, ở Mông Cổ có một công ty

công trình không ngờ lại dùng một bản thiết kế cổ đại của hơn 1900 năm trước để xây dựng một công trình hiện đại kỳ quái trong sa mạc

Lương Loan vô cùng kinh hãi, cô nhìn người kia, muốn hỏi tại sao lại có chuyện này.

Người kia hiển nhiên dự đoán được hành động của cô, chỉ lắc đầu: “Tôi không có cách nào trả lời được câu hỏi của cô, hơn nữa, nói cho cô biết cái gì, nhiều hay ít là do tôi quyết định, cô cũng không cần đặt câu hỏi, nghe tôi nói hết là được rồi.”

Lương Loan không để ý tới lời cảnh cáo của đối phương, hỏi thẳng: “Các anh là trộm mộ, đối với dạng bản vẽ thế này rất

thông thạo, lẽ nào hai bản vẽ này đều cùng liên quan đến một cỗ mộ?” Nếu như liên quan đến tiền tài, đối với cô mà nói, chuyện này sẽ không còn thú vị nữa, mục đích của cô chỉ là gặp lại bệnh nhân lúc trước, tất cả những cái khác đều không liên quan đến cô.

Người đàn ông trầm mặc một lúc, không trả lời, Lương Loan có phản kích động đột lên một điều thuốc, lại hỏi lần nữa, người kia mới vồ vồ cái hộp, nói: “Đây là văn vật rất quý giá thời Hán, cô mang đến viện bảo tàng thủ đô có thể được trả rất nhiều tiền, nó vô cùng giá trị, hãy sử dụng thích đáng. Quan trọng là, cô hãy xem kỹ những tài liệu còn lại này, tôi hy vọng cô có thể giúp được chúng tôi.”

Nói rồi người đó giữ âu phục, đứng dậy, lấy điều thuốc trên miệng cô xuống, dụi tắt, vươn tay ra bắt tay cô, sau đó xoay người đi ra cửa.

Động tác vô cùng nhanh chóng, lưu loát như mây bay nước chảy, có cảm giác như đang ở trên sân khấu, Lương Loan ngẩn người, kêu lên: “Đừng đi nhanh như vậy, tôi còn có rất nhiều câu hỏi.”

Đối phương đứng lại ở cửa, nhìn điện thoại di động của mình, nói: “Tôi đã nói cô không thể đặt câu hỏi, tuy nhiên cô không coi lời của tôi là gì cả, tôi cũng không cần phải phí phạm thời gian.” Cô vừa nghe được tiếng đầu tiên của câu trả lời, cửa đã bị đóng lại.

(Mình không diễn tả được ý: bản vẽ lúc

đầu là được in lên giấy bằng tấm bình phong tourmaline, kiểu tranh khắc gỗ ý.)

Tourmaline xanh



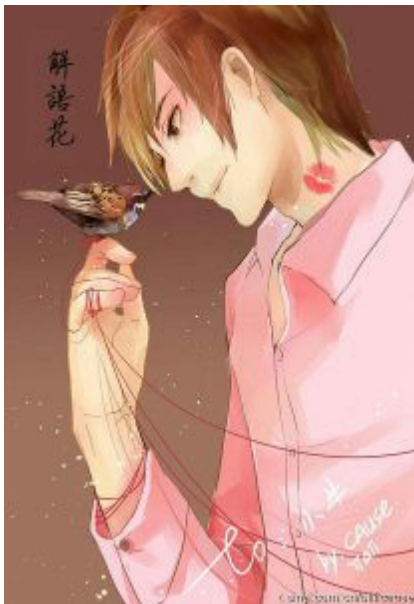
CHROME TOURMALINE



Chương 3: Công trình thần bí

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Đã từng gặp rất nhiều đàn ông, nhưng cô chưa từng thấy qua loại động vật chỉ quan tâm đến hiệu quả và lợi ích như thế, một chút cảm tình trao đổi cũng không muốn có.

Bởi vì Lương Loan xinh đẹp từ nhỏ, khi nói chuyện với con trai chưa từng bị thua thiệt gì, nói cách khác, cách thức nói chuyện luôn theo ý muốn của cô, cô cũng chưa từng nghĩ tới cách này có vấn đề gì. Đây coi như là lần đầu tiên cô gặp phải người đàn ông có lập trường khác người như thế.

Tuy nhiên cô hiểu rất rõ, nhất định không phải là người đàn ông này đối xử với mọi người đều như vậy, chẳng qua mình không phải là loại người hấn cần đối xử tử tế mà thôi.

Cô nhặt miếng thuốc bị dụi tắt lên, không biết hành động này của đối phương là bởi vì quan tâm, nghĩ hút thuốc có hại đến cơ thể phụ nữ, hay là vì hấn ghét mùi

thuốc lá.

Dù sao, nếu mình thuộc loại hẩn không cần đổi xử tử tế, hành động đó lão nương cũng không thêm nhận.

Cô lại đốt thuốc một lần nữa, từ túi đồ trang điểm của mình lấy ra mấy sợi dây chun buộc tóc lên, quay đầu nhìn chỗ giấy trên bàn. Lúc mở ra, Lương Loan thấy phần lớn là bản vẽ thiết kế.

Khác với bản sao lúc trước, đây là bản vẽ chuyên nghiệp, vốn là dày dặn chắc chắn nhưng bây giờ đã ngả vàng, còn hơi bản, nhìn rất mỏng manh, hơn nữa đã bị nhiễm ẩm nghiêm trọng, chắc là do đã tồn tại một thời gian rất dài.

Không ngờ lại là bản gốc, Lương Loan có phần giật mình, nhìn rất cẩn thận, bản

vẽ dường như đã ở trong tình trạng tổn hại, chỉ là được phủ một lớp màng plastic ra ngoài.

Cô đếm, tổng cộng có hai mươi bảy bản vẽ, cuối cùng chỉ có một tờ giấy ghi chép to cỡ nửa tờ A4.

Cô còn phát hiện trên tất cả các bản vẽ đều có một loại vết tích kỳ quái như vết nước tiểu, nhưng mà đường viền của những vết tích này rất rõ ràng, cô ngửi thử, cảm giác có thể là vết máu. Mức độ bắn ra của vết máu này mới nhìn rất đáng sợ, tuy nhiên lại không để lại những đốm đen lấm tẩm, hiển nhiên là có người đã chà lau nó sau khi chuyện này xảy ra, nhưng mà không chà lau sạch sẽ. Điều này đã rất có thể nói lên vấn đề,

những tài liệu này nhất định là được người ta đoạt lấy từ một nơi nào đó, nhiều máu như vậy, hẳn là đã có chuyện gì xảy ra.

Cô cẩn thận lấy tờ ghi chép kẹp ở cuối ra, thấy bên trên viết: Bước tiếp theo cô cần làm là ghi tạc toàn bộ tin tức trên những bản vẽ này vào trong đầu. Nhớ càng kỹ, đối với việc cô cần làm càng có lợi. Khi đã ghi nhớ, cô để lại những tài liệu này rồi tự mình ra khỏi đây, những tài liệu đó không thể mang ra khỏi căn phòng này.

Lương Loan chẳng hiểu ra sao, đưa cho người ta rồi còn không thể mang đi, là bởi những tài liệu này đều là bản gốc sao? Nếu thế đưa tôi bản gốc làm gì, bà

đây còn ngại bản ấy chứ.

Cô thấy trên bản vẽ đánh số 033, trạm số 1 Cổ Đồng Kinh. Cô nhớ tới chuyện Lê Thốc kể, lại nhìn ngày tháng trên bản vẽ, những bản vẽ này và bản sao lúc trước có phần chênh lệch, cái này chắc là những năm 80 của thế kỷ 20. Tuy nhiên dễ nhận thấy chúng cùng một loạt, chắc là do loạt bản vẽ này là những phần không cùng năm, không cùng giai đoạn của công trình.

Dựa theo bản thiết kế cổ đại từ 1900 năm trước để kiến tạo một công trình hiện đại, rốt cuộc là để làm gì?

Cô ngồi xuống, bắt đầu lật xem những tài liệu này. Chỉ mất nửa giờ, cô đã xem xong, phản ứng đầu tiên của cô là tức

giận, những bản vẽ này, đừng nói là cô nhớ, dù bảo cô tô lại cũng cần rất nhiều thời gian, sau đó là phản ứng nghi hoặc, bởi vì cô thấy một điều kỳ lạ trong những bản vẽ này.

Trên tất cả những bản phác thảo và tên các kiến trúc sư, đều có một ghi chú tuổi tác.

Tất cả những kiến trúc sư hay có lẽ nên gọi là họa sư, tuổi rất nhỏ, đều chỉ hơn mười tuổi.

Nói cách khác, những kiến trúc sư vẽ bản thiết kế này đều là những đứa trẻ, hoặc ít nhất là thời điểm bọn họ vẽ, đều là những đứa trẻ.

Vì sao?

Phương diện kiến trúc thời gian đó đã có

rất nhiều nhân tài, rất nhiều chuyên gia già dặn nhiều kinh nghiệm hơn, tại sao phải dùng một đám trẻ con đi làm công việc này?

Xem ra thật sự cần phải điều tra về lai lịch những bản vẽ này và phía sau những tài liệu về công trình đó.

Thập niên bảy mươi tám mươi của thế kỷ hai mươi, những tài liệu này hẳn là được thu thập, công trình này rất lớn, hơn nữa lại ở sa mạc Mông Cổ, chắc chắn ở Bắc Kinh phải có tài liệu phê duyệt. Chỉ là phạm vi điều tra quá rộng, để tìm được cũng không phải dễ dàng.

Cô dùng giấy bút ghi chép lại, chép lại toàn bộ tên những người vẽ chỉ có mười mấy tuổi này và năm sinh của họ, đồng

thời cô dùng điện thoại chụp lại để để phòng, bao gồm bất kỳ mặt giấy nào có nội dung cô đều không bỏ qua. Cô biết mình không có khả năng nhớ hết được, nhưng mà đối phương cũng chưa từng nói không được sử dụng thiết bị quay chụp.

Khi tất cả mọi thứ đã ổn thỏa, lại chờ một lát, cô cũng không biết mình chờ cái gì. Sau đó cô thu dọn một chút, cũng không đi ngủ mà rời khỏi phòng.

Nghĩ lại, “Những tài liệu đó không thể mang ra khỏi căn phòng này”, lời cảnh cáo này có phần kỳ lạ.

Phòng này có hệ thống giám sát hay không Lương Loan cũng không biết, nhưng suy đoán theo logic, nếu những tài liệu này vô cùng quý giá, không thể để

cô mang theo bên người thì đôi phương hoàn toàn có thể sử dụng bản photocopy. Vậy mà những tài liệu này lại là bản gốc, lại có lời cảnh cáo kỳ lạ này, như vậy bản thân lời cảnh cáo này có khả năng là không liên quan đến tài liệu, mà liên quan đến chính cô.

Có khả năng nhất là, đôi phương muốn xem cô có nghe lời hay không, giống như câu nói lúc trước “Không được đặt câu hỏi.”

Đương nhiên cô không ngoan ngoãn như vậy, tuy nhiên hiện tại cũng không nên làm cho đôi phương mất lòng tin với mình.

Lúc này trời đã sáng, cô uống cà phê ở một quán nhỏ ven đường, tìm một cửa

hàng in ấn in hết những hình ảnh trong di động ra, sau đó gói kín lại, gọi một chiếc taxi. Trong lòng cô hiểu rất rõ bây giờ mình nên làm gì, cũng biết điếm có thể vi phạm ở chỗ nào.

Coi thường phụ nữ chính là sai lầm lớn nhất của đám đàn ông độc đoán các người. Lương Loan thầm nghĩ, các người cho rằng thế giới này là do các người khống chế, hẳn là nên có một người phụ nữ sửa đổi quy luật này một chút.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay của mình.

Đây là một cái đồng hồ điện tử, đang đếm ngược, đó là thứ đặc biệt cô mua, có thể đếm ngược đến 9999 ngày. Đây là cái đồng hồ đeo tay đếm ngược dài nhất mà cô có thể mua được.

Con số trên đó là 54.

Còn có 54 ngày.

Con số này đại diện cho đêm hôm đó, câu nói mê trong cơn ác mộng của người đàn ông kia, câu nói then chốt chính là câu nói được lặp lại rất nhiều lần.

Từ ngày đó đến bây giờ có lúc cô tin tưởng, có lúc lại không tin, đã lãng phí rất nhiều thời gian. Từ khi cô bắt đầu tin tưởng chuyện này, dùng đủ mọi cách để làm bác sĩ phụ trách cho Lê Thốc, lần đầu tiên đối mặt chính diện với Ngô Tà, cũng không thuận lợi như cô tưởng tượng.

Vậy cho nên, tất cả chỉ còn lại 54 ngày.

“Đi thẳng đến sân bay.” Lương Loan nói với tài xế, cô đã một đêm không ngủ để

ngữ cách. Cô muốn tranh thủ thêm vài giờ vì chuyện này.

Tài xế gạt đầu, ấn nút tính cước, Lương Loan nhắm hai mắt lại, đắp lên mặt nạ dưỡng ẩm, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Lương Loan xuất phát từ Hàng Châu, khi trở lại Bắc Kinh đã là buổi trưa.

Sự mệt mỏi của cô đã đến giới hạn, tuy nhiên cô vẫn vừa ở trong xe gọi điện thoại, vừa xóc lại tinh thần. Cô nhanh chóng hẹn một người cơ hội này rất khó nắm bắt, nếu như cô không thể đến đúng giờ thì có lẽ chuyện này còn phải kéo dài thêm mười ngày nữa tháng.

Điện thoại di động bị cô nắm chặt trong tay, mồ hôi trong lòng bàn tay gần như thấm ướt cả màn hình.

Taxi rẽ ngoặt mấy lần, cuối cùng cũng lái đến nơi cô cần— Kho lưu trữ hồ sơ chi nhánh Bắc Kinh.

Cô xuống xe, đã thấy người cô hẹn đang lo lắng chờ ở bên ngoài.

Đây là bạn trai đầu tiên của cô, là một con mọt sách. Hồi đại học anh ta học hệ quản lý thư viện, vì vậy bây giờ công tác trong ngành lưu trữ. Do đủ loại vấn đề, cuối cùng hai người họ chia tay, tuy nhiên ấn tượng của Lương Loan với người con trai này rất tốt, bởi vì người này trung thực, đáng tin, hơn nữa dường như người này vì cô có thể làm ra nhiều chuyện bất kể hậu quả. Thế nhưng đối với Lương Loan mà nói, vẫn không có cách nào có thể sống cùng loại người

như thế này. Lần này lại tìm anh ta nhờ hỗ trợ, cô có phần không đành lòng, bởi vì cô biết rõ sự mạo hiểm phía sau chuyện này lớn đến thế nào.

Khi xuống xe, hai người gặp mặt vẫn có phần xấu hổ, Lương Loan muốn biểu hiện thân trọng một chút, cười cười với anh ta, nói: “Đã lâu không gặp” .

Anh ta căng thẳng nhìn xung quanh, hỏi cô: “Em cần những thông tin đó để làm gì?”

Lương Loan trả lời: “Em cũng là bị người ta nhờ vả, là một chuyện rất quan trọng, cảm ơn anh đã giúp em, khi quay về em mời anh ăn cơm.”

Bạn trai mới tình đầu của cô nhìn cô, đưa dây số trong tay và chìa khóa cho cô,

nói: “Cũng không cần ăn cơm đâu. Em nhớ kỹ, nhất định phải ra khỏi đó trước tám giờ tối, anh chỉ có thể đảm bảo cho em đến tám giờ. Tất cả những số hiệu và những thứ đó đều ở trong, không thể mang thứ gì ra ngoài. Sau khi em đi vào, điện thoại di động cũng bị tịch thu, em chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Lương Loan gật đầu, hỏi anh ta: “Nếu như bọn họ phát hiện anh cầm cái chìa khóa này, anh sẽ bị phạt như thế nào?”

Người thanh niên cười nói: “Bất kể có hậu quả gì anh đều gánh được, mau đi đi, nếu như quan trọng đối với em đến thế.”

Lương Loan nghe xong trong lòng rất cảm động, muốn tiến lên ôm lấy người yêu khi xưa này, nhưng anh ta lại nhảy

cảm lụi về sau một bước. Lương Loan hơi xấu hổ, người kia nói: “Bây giờ anh đã có bạn gái, em mau đi đi.”

Lương Loan gật đầu, trong lòng có một cảm giác khó tả. Khi cô bước lên cầu thang, quay đầu lại, người bạn trai cũ kia đã đi mất. Lúc Lương Loan đi vào kho lưu trữ, tất cả cảm giác xấu hổ đã không còn. Sự căng thẳng đã xâm chiếm toàn bộ cảm xúc của cô, trong đầu chỉ nhớ lại buổi tối năm đó, trong phòng bệnh, bệnh nhân kỳ lạ đó đã nói câu nói kia với cô.

Chương 4: Hồ sơ bị niêm phong

Edit: Nguyệt

Beta: PTD



Lương Loan chẳng kiêng nề gì mà tìm kiếm tài liệu trong kho lưu trữ. Bởi vì cô biết giám sát của nơi này đã bị bạn trai cũ của cô lừa đi cho nên cô có thể dũng cảm tiến lên, đi thẳng tới cánh cửa ở chỗ

sâu nhất của hành lang. Đó cũng không phải là cuối hành lang mà là do bị một cái khóa sắt to tướng khóa lại.

Lương Loan dùng cái chìa khóa mở cửa sắt ra đi vào, liền thấy hai bên hành lang đều có hai cửa phòng, cô nhìn chìa khóa trong tay, chìa khóa của bốn phòng này đều ở trên chùm chìa khóa, nhất định là thứ cô muốn xem toàn bộ đều ở trong những cánh cửa này, cô phải tự mình tìm. Cô chỉ có mấy giờ đồng hồ, cô phải tìm được thứ hữu dụng trong mấy giờ đồng hồ này. Cô mở laptop, tìm tên người đầu tiên.

Đó là cái tên cô nhìn thấy trên bản vẽ lúc trước, tên một đứa trẻ, được viết ở một góc mặt sau tờ thiết kế.

Đứa trẻ này họ Hoắc, tên gọi là Hoắc Trung Xu.

Cô bắt đầu tìm kiếm trên giá sách, trên giá sách này đều là tên người họ Hoắc, đầu mục của giá sách có thể thấy một cái nhãn rất nhỏ, viết thiếu niên ban Hoa Bắc, Bắc Kinh năm 1978.

Ý nghĩ khi điều tra của Lương Loan rất đơn giản, những đứa trẻ vẽ thiết kế chỉ có hơn mười tuổi, vào thời đại đó ở Trung quốc, hơn mười tuổi mà có thể sử dụng kỹ năng chuyên nghiệp như thế, chỉ có thể là “thiếu niên ban” được lập ra thời đó.

Những đứa trẻ này bắt đầu vào năm 1978, năm 1979 và 1980 phân ra làm hai kỳ, cũng đã thể hiện trên bản vẽ, tuy

nhiên lúc đó số lượng thanh thiếu niên hữu hạn, chỉ cần lợi dụng quyền hạn để lấy hồ sơ ra mới có thể dễ dàng tra được.

Có thể tưởng tượng, lúc đó những đứa trẻ này đều là tài nguyên cho quân sự, tuy rằng cuối cùng thiếu niên ban cũng không hẳn là phát triển theo con đường này, nhưng mà trong những đứa trẻ có thiên phú bẩm sinh gia nhập thiếu niên ban sớm nhất thì đi vào quân đội cũng không phải ít.

Phát triển khoa học kỹ thuật và quân sự cho đến bây giờ vẫn là không thể tách rời.

Ý nghĩ của Lương Loan rất chính xác, cô thấy được trong số hồ sơ năm 1980, có

hồ sơ của Hoắc Trung Xu.

13 tuổi vào đại học.

Ngay sau đó Lương Loan thấy được trong hồ sơ của Hoắc Trung Xu một chú thích cuối cùng là ‘đã mất tích.’

Năm 13 tuổi ấy không hề đến đại học báo danh, người đã biến mất.

Lương Loan nhìn cấp học của Hoắc Trung Xu, sau đó tìm theo chi tiết này.

Quả nhiên như cô dự đoán, năm mà Hoắc Trung Xu lên đại học, ở các nơi trên toàn quốc có rất nhiều đứa trẻ thi đỗ vào thiếu niên ban cũng không đến trường học báo danh. Những người này trong hồ sơ toàn bộ đều là “đã mất tích không trở lại.”

Lương Loan biết bọn họ đi đâu, bọn họ ở một năm đó, bắt đầu đi học vẽ những bản

vẽ kia.

Tuy nhiên, vẽ kiến trúc là một ngành kỹ thuật công trình chuyên nghiệp, chuyên môn của thiếu niên ban cũng không phải là kỹ thuật công trình. Thiên phú của những đứa trẻ này hầu hết đều ở phạm trù toán học và khoa học tự nhiên.

Chỉ có lĩnh vực toán học và âm nhạc mới có thiên tài thực sự.

Cô nhìn bộ môn những đứa trẻ này dự thi, không khỏi cảm thấy dưới, trên cơ bản đều là chuyên ngành công trình đặc chủng. Ngành kiến trúc.

Nếu không có mối quan hệ với người bạn trai đầu tiên, chỉ ở ngoài thì dù có kéo dài thời gian cũng tuyệt đối không điều tra được đến những tài liệu này.

Tại sao cần những đứa trẻ này?

Lương Loan tìm một bậc thang dọc theo giá sách, ngồi xuống, cố gắng sắp xếp hướng đi cho suy đoán của mình.

Cô không cần đi sâu phân tích, cái này để sau khi ra ngoài có nhiều thời gian, cô biết đáp án của tất cả câu hỏi đều ở đây, trên những giá sách xung quanh cô, nhưng cô phải tìm được phương hướng.

Cô nhìn lại chuyên ngành của bọn họ, chuyên ngành đó rất mơ hồ, cô quyết định bắt tay vào từ phương diện này. Vì vậy cô bắt đầu lật hồ sơ, hy vọng có thể tìm được bằng thành tích của những đứa trẻ, những thiên tài này khi học cao trung(tương đương cấp 3 THPT ở Việt Nam) sẽ có giáo viên chuẩn bị chương

trình học đặc biệt dành cho họ. Có bảng thành tích là có thể biết, những đứa trẻ này tại sao lại được chọn, có gì khác biệt so với những đứa trẻ khác trong thiếu niên ban.

Đáng tiếc không có, cô không tìm được tư liệu nào có liên quan đến chương trình học hàng ngày của những đứa trẻ này.

Đầu mỗi duy nhất là cô tìm được trong hồ sơ của một người, phát hiện một biên bản xử phạt.

Biên bản xử phạt này viết nguyên nhân là làm tổn hại sách giáo khoa, quyển sách giáo khoa đó tên là: Tinh luyện Thanh Đồng.

Bậc cao trung, học ‘tinh luyện thanh đồng’.

Trung Quốc thời điểm đó nghèo như vậy sao, ngay cả sắt cũng không có mà dùng, bắt đầu dùng cái loại hợp kim thanh đồng mà xây nhà tầng còn không nổi từ khi nào?

Hay có lẽ đây chỉ là môn học tự chọn, dùng để hoàn thiện tri thức hoặc là chương trình học để những thiên tài này tiêu bớt trí tuệ dư thừa?

Nếu có nguyện vọng với chuyên ngành luyện kim thì thật ra mới có loại chương trình học như thế này, đương nhiên, sau khi Lương Loan xem xét, phát hiện mình đã quá lạc quan, tinh luyện kim loại thanh đồng chỉ là một phần tri thức, quá khó và phức tạp để hình thành một bộ môn chuyên ngành.

Đứa trẻ này thiêu hủy cuốn sách, cũng cố gắng thiêu hủy cả bàn học của mình, bị phạt hạ hạnh kiểm, nguyên nhân viết là để đáp lại một bạn nữ từ chối lời tỏ tình. Loại chuyện thế này thật ra thì thời nào cũng có.

Cô lặng lẽ ghi nhớ mấy chữ “Tinh luyện Thanh đồng”, cô hy vọng đây không phải là tài liệu nội bộ thì mới có thể tìm được quyển sách này trong hệ thống tài liệu.

Lúc đó Lương Loan hoàn toàn không ý thức hết được những gì mình điều tra được, không rõ ràng được phương hướng, mấy giờ sau, cô cũng không tìm được bản sách giáo khoa đó trong tư liệu xuất bản, càng không có một phương hướng tìm kiếm nào khác.

Hai giờ đồng hồ có thu hoạch và năm giờ đồng hồ không thu hoạch được gì, cô mang theo sự nghi hoặc vô tận mà ra khỏi kho lưu trữ.

Bạn trai cũ của cô không ra tiễn cô, trong đầu cô vẫn còn nghi vấn. Cô cũng không biết điểm mấu chốt của những tin tức này, mãi cho đến khi cô nói chuyện với Lê Thốc, những đầu mối này mới từ từ được chấp nối, hiện ra khả năng to lớn đằng sau công trình này.

Khi Lương Loan về đến nhà, ngủ mười mấy tiếng đồng hồ. Cô biết tiếp theo cô sẽ khá bị động, tất cả tư liệu, suy luận, đều ở trong đầu cô. Nhưng mà hiện tại nhiều nhất cô chỉ có thể dùng những thứ đó để chấp thành một câu chuyện.

Đồng hồ đếm ngược trên tay đang không ngừng nảy lên, cô lo lắng đợi chỉ thị của người đàn ông kia, nhưng mà liên tiếp bốn, năm ngày, cũng không có bất kỳ cú điện thoại nào.

Cô cũng không nhàn rồi, cô tìm đọc các loại tư liệu, vẫn không thu hoạch được gì, nhưng thật ra đối với tinh luyện thanh đồng lại có thêm không ít tri thức.

Cô phát hiện thanh đồng đầu tiên là tinh luyện từ đồng đỏ, Trung Quốc cổ đại thật ra có ba loại thanh đồng khác nhau:

1. Thiếc Thanh Đồng. Thành phần chủ yếu là đồng, thiếc.
2. Chì Thanh Đồng. Thành phần chủ yếu là đồng, chì.
3. Đồng, thiếc, chì, hỗn hợp thanh đồng.

Thành phần chủ yếu là đồng, thiếc, chì. Ở các nơi thành phần khoáng thạch khác nhau sẽ hình thành các loại thanh đồng khác nhau. Đặc tính của thanh đồng cũng có sự khác biệt.

Tinh luyện thanh đồng có khả năng xuất xứ từ tinh luyện đá lông công (khổng tước thạch), phương sĩ luyện đan thời cổ đại có ghi chép cặn kẽ về dược tính của đá lông công, khi sử dụng đá lông công làm thuốc đã tinh luyện ra đồng ở dạng lỏng. Cô còn thấy trong một số tài liệu có tư liệu về Côn Ngô: trong sơn hải kinh, Côn Ngô là một ngọn núi đồng, bắt nguồn từ thanh đồng tinh luyện mà thành. Khi Chu Mục Vương tây du, trên người cũng mang theo một thanh gọi là “Côn

Ngô thần kiếm”. Trên núi Côn Ngô còn có một loại sinh vật kỳ quái tương tự như là hồ ly, có chín đầu và chín cái đuôi.

Nói chung, tất cả tư liệu đều đẹp mắt dễ xem, nhưng chẳng có gì liên quan đến vấn đề kiến trúc hiện tại, đặc biệt là có ích gì đó trong kiến trúc ở sa mạc. Chỉ có một loại hợp kim thanh đồng là đồng-nhôm, trong các thiết bị có công hiệu chống ăn mòn, tuy nhiên nó chỉ gọi là thanh đồng chứ không quá liên quan đến thanh đồng thực sự.

Cô còn nghĩ đến, thanh đồng có một điểm tốt đó là giá rẻ. Nếu như địa phương nào đó có mỏ thanh đồng, mà công trình này cần một lượng lớn kim loại, dùng thanh đồng coi như là một phương thức xây

dụng tương đối dễ dàng.

Nhưng mà ở sa mạc Badain Jaran, khai thác mỏ thanh đồng thậm chí còn khó hơn so với xây nhà ở. Hơn nữa cân nhắc thì kiến trúc này có thể phải thi công đến sáu, bảy mươi năm, vấn đề nguyên liệu cũng không quá quan trọng như vậy.

Đến sáng ngày thứ năm, cô có phần không kiềm chế được, cô gọi điện cho người đàn ông kia nhưng không có người nghe máy.

Cô nghĩ tới Lê Thốc, không biết tên tiểu quỷ này thế nào. Người đàn ông kia nói cậu ta rất quan trọng, cô gọi điện cho Lê Thốc, cũng không có ai nghe máy.

Đàn ông thực sự là không đáng tin, dù là tiểu quỷ cũng vậy, Cô nghĩ thầm. Tuy

nhiên khi Lê Thốc ghi danh ở bệnh viện có để lại địa chỉ. Giải Vũ Thần cũng không nói là không được chủ động tìm Lê Thốc.

Lương Loan không phải người bị động, cô tới nhà tìm Lê Thốc, kết quả lại là vô truyệt.

Cô lo lắng, cảm giác hình như mình đã bị lãng quên, dường như giống với Ngô Tú Ba trong phim "Trước ánh bình minh". Cô càng không ngừng gọi điện thoại cho hai người kia, đều không có kết quả.

Mãi cho đến khi cô nhận được một tin nhắn ngắn từ người đàn ông kia. Chỉ có sáu chữ: Ngày kia đến nội Mông Cổ. Sau đó là vé xe gửi cho cô.

Cô cũng không bất ngờ chút nào, cô thậm

chỉ không nhấn lại hỏi bởi vì cô biết nhất định không thu được bất kỳ câu trả lời nào.

Nếu nói trong tay còn một phương hướng có thể hành động, chính là sa mạc mà trước đó Lê Thốc nhắc tới, bản vẽ trong tay cô có liên quan đến sa mạc đó. Thập niên 80 của thế kỷ 20, công trình lớn đến vậy được thực hiện ở Mông Cổ, không có khả năng không để lại chút manh mối nào, trong sa mạc Badain Jaran có một khu vực sớm nhất, thần bí nhất, không người nghiên cứu, được gọi là Khu 51 Trung Quốc.

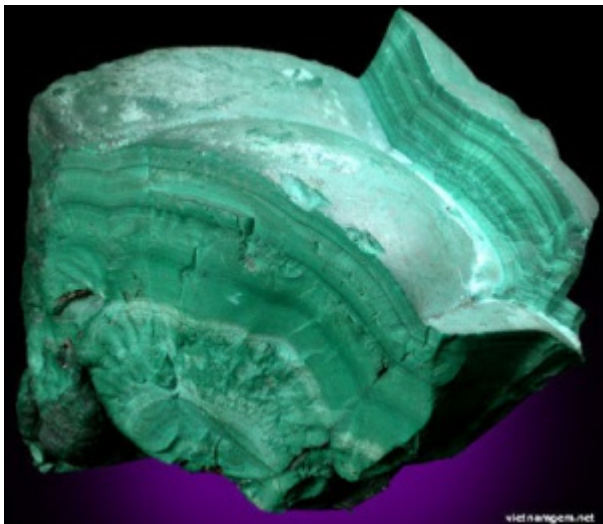
Cô luôn cảm thấy những chi tiết này không phải là trùng hợp. Cô cũng không có nhiều bạn trai cũ có thể hy sinh vì cô

đến thế, tuy nhiên khi tới được đó, cô tin rằng cuối cùng mình cũng sẽ nghĩ ra biện pháp.

Dự án “Thiếu niên ban” (lớp chọn thiếu niên xuất sắc) được triển khai từ năm 1978 tại Trường đại học Khoa học và công nghệ (USTC) theo sáng kiến của Dương Chấn Ninh và Lý Chính Đạo, hai nhà khoa học Mỹ gốc Hoa từng đoạt giải Nobel vật lý năm 1957. Chương trình tuyển chọn những “thần đồng” dưới 15 tuổi, nhỏ nhất chỉ mới 11 tuổi, để đào tạo thành những nhà khoa học hàng đầu.

Đá lông công (khổng tước thạch) Đá lông công Malachite (malakhit) là một khoáng vật chứa đồng. Tên gọi bắt nguồn từ tiếng Hy Lạp cổ malache- có nghĩa là

“Cây cầm quỳ”. Các tên gọi khác như: biến thể atlat-tên gọi đồng nghĩa của malachite, đá chim công – tên gọi cũ của Malachite, Malachite nhung – biến thể màu lá cây đậm của malachite. [Tìm hiểu thêm](#)





Chương 5: Đầu người trong thùng

Edit: Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Đây là một gian nhà kho cũ kỹ, rộng mấy trăm mét vuông, nền bằng xi măng, toàn

bộ cấu trúc đều dùng kết cấu bằng thép, có thể thấy dầm thép làm bằng thép hình và thép tấm, cột thép, vì kèo thép được liên kết bằng đinh tán rất chắc chắn, trong góc còn một ít vật liệu thép còn thừa lại. Mặt tường phủ một lớp bụi trắng, chắc là do trước đây chất đồng vật liệu xây dựng ở đó, vì thế cho nên cũng không thấy kệ gỗ và xe nâng hàng, trên mặt đất còn có rất nhiều bụi bặm và rác rưởi, bụi xi măng, vụn bê tông, túi da rách, tàn thuốc...đều là hàng hóa và chủ hàng lúc trước lưu lại. Trên thực tế loại nhà kho phổ thông tường trắng cạnh xanh như thế này rất dễ tìm được ở ngoại thành. Buổi tối đèn huỳnh quang trong nhà kho chỉ có một nửa là sáng, loại ánh

sáng trắng nhợt nhạt âm u này làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Hôm nay một nhà kho lớn như vậy, chỉ có khu vực trung gian là có một đồng đồ xếp đặt loạn xạ, gây ra cảm giác như đang sắp xếp mang tính nghệ thuật.

Bọn Lê Thốc đứng ở hai bên những thứ kia, đem những thùng chứa "quan tài" mở ra từng cái một, quá trình này vô cùng không thoải mái, nhưng bọn nó vẫn kiên trì làm.

Sau khi mở hết, bọn nó không tiếp tục mở lớp thùng bằng chất dẻo bên trong mà đem những cái quan tài chất dẻo này xếp thành một hàng, đặt từng cái chỉnh tề trên nền đất.

Bởi vì quan tài rất nặng, lớp các tông

phía ngoài cũng rất dày, sau khi làm xong chuyện này, ba người nằm lăn ra đất thở hổn hển. Lê Thốc vừa thở vừa nháy mắt ra dấu với Tô Vạn, ý là nên mở lớp plastic này ra, nhìn thứ bên trong quan tài.

Vốn là bọn nó nên mở một cái nhìn một cái, nhưng cả bọn chọn cách không hề kinh tế, đây là một loại trốn tránh, đáng tiếc, nếu đã trốn tránh thì nhất định cuối cùng cũng đến lúc phải đối mặt.

Lê Thốc ra hiệu xong, không có ai di động. Tô Vạn còn xoay đầu nhìn ra phía cửa, cảm giác sắp cướp đường mà chạy trốn. “Này, bọn mày có thể không có tiền đồ như thế sao?”

Tô Vạn cười khỏ: “Tay tay chân chân thì

tao không sợ, nhưng mà đầu người thì tao không chịu được. Hay là mày phụ trách thùng đầu người, những thứ khác chúng tao sẽ làm.”

Thông cảm Tô Vạn và Dương Hảo chẳng biết gì cũng bị cuốn vào, mình hẳn là nên đảm trách nhiều hơn. Lê Thốc thở dài, lại nghĩ, nhưng mà cả bọn không phải anh em sao, anh em vào lúc này không phải nên quên mình vì nhau sao?

Đèn ở bên này coi như cũng sáng, ít nhiều gì cũng làm cho lòng Lê Thốc dễ chịu hơn một chút. Nó quay đầu lại nhìn cửa nhà kho, đi tới khóa cửa lại, quay đầu nói với hai thằng kia: “Được rồi, tao làm! Nhưng bọn mày tới gần hơn chút nữa động viên tinh thần tao được

không?”

Tô Vạn và Dương Hảo gật đầu, dù sao Lê Thốc cũng trở về từ sa mạc, nó đi tới bên cạnh quan tài bằng plastic, từ từ vuốt, cầm lấy móc cài của quan tài kéo lên, dùng sức, nắp quan tài tự động mở ra nó nhìn thoáng qua, đây là thùng đựng thân người. Không biết là bộ phận nào, thịt trên vết thương đều lòi ra, trắng bóng.

Nó nhin xuống cảm giác buồn nôn trong cổ họng, ngừng thở, ngăn mình hít phải mùi mỡ kỳ quái tản ra từ trong thùng, sau đó một thùng lại một thùng, cứ mở lại mở.

Hơn hai mươi cỗ quan tài toàn bộ bị nó mở ra, nhiều khối đá bên trong đã bị tan

chảy, bốc lên làn hơi nước trắng nhạt. Vì tốc độ của Lê Thốc quá nhanh, Tô Vạn cũng không kịp thấy rõ, chỉ thấy toàn là màu trắng, cũng không biết rốt cuộc bên trong đặt cái gì, nhưng nhất định đều là tay chân người.

Bất kể như thế nào, cảnh tượng như vậy, đối với bọn nó vẫn là quá kích thích. Sắc mặt của Tô Vạn và Dương Hảo đều trở nên tái nhợt chưa từng thấy, nhìn không khác với thịt bên trong thùng,

Mãi cho đến ba quan tài cuối cùng, tốc độ của Lê Thốc mới chậm lại. Bởi vì khi mở một cái quan tài đó, có thể thấy được từng cuộn từng cuộn màu đen, Lê Thốc ngừng lại một chút ở chỗ này, lui về sau một bước, kinh ngạc nhìn những thứ

trong quan tài, đó là hơn mười cái đầu người.

“Ô Vạn, rau cải của mày này.” Lê Thốc nói.

Không ai để ý lời nó, Lê Thốc quay đầu lại nhìn, phát hiện Ô Vạn và Dương Hảo đã lùi xa nó vài bước.

Lê Thốc thăm mắng một tiếng, đơn giản chỉ gảy những cái đầu kia một chút, nói: “Trước tiên ta phải lấy những cái đầu này ra, đá tan ra thì da nát hết mất, không dễ nhận ra nữa, chúng mày đừng đứng nhìn không như thế, đi giúp tao một tay.” Nói xong, nó nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, xiết chặt nắm tay, tiến lên một chút, ngồi xổm xuống, đưa tay với vào trong nước đá, mang một cái đầu ra.

Nước đá lạnh đến xương, nhưng nó không cảm giác được, tay nó đang phát run. Nó nhấc cái đầu kia ra, toàn bộ tóc dính vào tay nó, không ngừng nhỏ nước xuống.

Lê Thốc mở mắt, thấy được một đôi mắt mờ đục và làn da ngâm nước trương lên, trông như giấy ăn ngâm nước. Trong nháy mắt nó thấy quay cuồng, tay run một cái làm cái đầu lại rơi về quan tài. Nó chạy qua một bên ngói xồm xuống bắt đầu nôn mửa liên tục, nôn đến trước mắt tối lại mới đỡ hơn, quay mặt thấy Tô Vạn và Dương Hảo căn bản không sắp xếp gì đều đã chạy khỏi nhà kho, không thấy bóng dáng.

“Chó má.” Lê Thốc nghĩ thầm, nôn xong

nó đã dễ chịu hơn, nó cắn răng ép mình bò trở lại, cố gắng hít thở, muốn đem từng cái đầu ra, trước tiên đặt trên mặt đất.

Bỗng nhiên, nó thấy, nước đá trong quan tài bỗng nhiên nổi lên gợn sóng. Tiếng động của sóng nước rất lớn, cả quan tài bị quấy giạt lên, giống như dưới nước đá còn có vật gì sống.

Lê Thốc run một cái, lúc đầu cho rằng chân của mình đụng phải quan tài, nhưng mà quan tài lại lay động, nước đá bên trong lại văng ra.

“Mẹ nó.” Lê Thốc thầm nghĩ, “Chẳng lẽ người ta gửi không phải thi thể mà là thứ gì đó khác, những thi thể kia là dùng để cho thứ đó ăn?”

Nó đứng lên, từ từ tới gần quan tài, đầu và tóc làm nó không thấy rõ tình hình bên trong, nhưng rõ ràng nó thấy, những cái đầu trong nước đá lay động, chứng minh bên trong nhất định có cái gì.

“Đến giúp tao!” Lê Thốc hô to: “Ở đây còn có người sống!”

“Đừng phóng rầm! Mẹ mày lừa ai đó!”

Tô Vạn ở bên ngoài nhà kho mắng to.

Lê Thốc nổi giận: “Chó chết, lừa mày tao là con rùa!”

Chưa dứt lời, “Ào” một tiếng nước, từ giữa đám tóc, một cái gì đó to bằng cánh tay chọt vọt mạnh ra mặt nước, phóng thẳng đến mặt nó.

Lê Thốc phản ứng khá nhanh, lăn một vòng, vọt qua, vật kia thùm thụp lao vào

đồng giấy các tông.

Lê Thốc lập tức lui về phía sau, bên cạnh nó là đồng giấy các tông vừa dỡ ra, nó vấp phải một tấm các tông, ngã vào quan tài đựng đầu người.

Chương 6: quan tài rắn lông đen

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương

Vùng vẫy đứng dậy từ đám đầu người, Lê Thốc thất tha thất thểu muốn chạy xa một chút. Kết quả luống cuống chân tay, cũng không rõ có phải là giẫm lên đầu người kia không, vừa đứng lên lại trượt một chút, ngã trở lại chỗ lúc đầu.

Cúi đầu thì thấy chân bị tóc cuộn lấy, nó hoàn toàn quấn bách, dùng sức đập đám tóc.

Hết thấy chuyện này xảy ra trong vòng có vài giây, Lê Thốc còn chưa đứng lên, bên kia chiếc thùng carton đã có chút động, thứ gì đó cỡ cánh tay bỗng nhiên bắn ra, lao về phía cổ nó.

Lê Thốc theo phản xạ có điều kiện lấy tay túm, bắt được một thứ nhầy như mỡ, cố sức ném mạnh xuống nền đất. Lại không nghĩ tới vật kia giống như lò xo, trong nháy mắt tiếp tục nảy lên, nhào vào ngực nó. Lồng ngực nó đau đớn, cú va chạm khá mạnh, rõ ràng thứ đồ chơi này rất có lực. Đồng thời, có thứ gì đó văng

vào miệng nó, hẳn là chất nhầy của cái thứ kia.

Lê Thốc hoàn toàn điên tiết, mắng một tiếng liền lôi vật kia ra, vút xuống mặt đất, không đợi nó nảy lên, liền một cước giẫm mạnh. Vật đó bẹp dưới chân nó, Lê Thốc lấy từ trong quan tài một chiếc đầu người nhằm thứ đó đập tới. Đến khi vật kia gủ ra thứ chất lỏng màu nâu, hoàn toàn rũ xuống, Lê Thốc mới từ từ buông lỏng.

Đem chân đang giẫm trên vật đó thu về, Lê Thốc liền thấy con hắc xà cỡ một cánh tay, mà tính ra cũng không hẳn giống một cánh tay, bởi vì trên mình bao phủ một lớp lông đen dài như tóc, cảm giác chính là một con sâu lông đen ngòm to

tướng. Hiện giờ nó đã bị giẫm đạp thành 2 khúc, vẫn còn đang vằn vẹo, nhưng cũng thoi thóp dần.

Lê Thốc vớ được mảnh giấy carton tương đối dài và cứng, gầy gầy thứ đó. Con rắn giấy dựa mạnh một lúc, nhưng rất nhanh sau đó cũng không còn phản ứng gì.

Lê Thốc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe được phía sau cánh cửa có động. Nó cả kinh, nghĩ rằng vẫn còn con nữa, liền giơ tấm bìa lên phòng vệ. Quay lại thì thấy Tô Vạn và Dương Hảo đang nhìn nó, rõ ràng là thấy động tĩnh nên chạy lại.

Lê Thốc nhìn hai đứa kia, chúng cũng đang nhìn Lê Thốc, nó phát hiện ánh mắt

chăm chăm của Tô Vạn không phải hướng vào con rắn kỳ quái mà là vào tay của nó. Vừa cúi đầu thì thấy trên tay mình là một cái đầu người đã bị đập nát, rùng mình một cái liền ném trở vào quan tài.

“Này... đây là găm. Mà bị virus T tấn công hả? (ai xem Resident evil hoặc The walking dead sẽ biết cái này, biến người thành zombie ^^)” Tô Vạn ngưng mắt nửa ngày, lắp bắp hỏi, lại nhìn thấy ánh mắt đỏ lên của Lê Thốc lập tức nói “Tùy tiện hỏi chút thôi, mà không nói cũng không việc gì đâu. Cương thi tốt không ăn thịt bằng hữu.”

Lê Thốc dùng cầm chỉ vào thứ trên đất, lúc này hai người mới chú ý đến con rắn

kia.

“Đó là cái gì?” Dương Hảo tiếp nhận mảnh bìa trong tay Lê Thốc, gảy một chút, lộ ra biểu cảm không hiểu ra sao: “Đây hình như là con rắn.”

“Thì rõ là con rắn.” Tô Vạn nói, “Vấn đề ở chỗ đám lông kia là sao, sao con rắn này lại cuồng dã như vậy?”

Lê Thốc đem chuyện vừa rồi kể lại: “Rắn trong quan tài trong trạng thái ít hoạt động, sau khi khối băng tan ra, nó liền hồi tỉnh. Hiện tại không rõ là nó tự bò vào hay bị người khác đặt vào.” Nếu là do người đặt vào, thì gửi nhiều rắn như vậy chẳng là muốn hại nó hay sao? Nhưng mà muốn hại mình cũng không cần phải phiền phức như vậy.

Cả bọn nhìn nhau trong im lặng, Lê Thốc dập điếu thuốc vừa hút, dậm chân, nói: “Vẫn là nên tiếp tục đem đám đầu người ra, lấy ra mới có thể biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”.

Lê Thốc đi tới cạnh quan tài một lần nữa, nhưng lúc này nó không dám trực tiếp cho tay vào trong quan tài lấy đầu người ra nữa. Kể cả đã tới rất gần, tay nó vẫn vô cùng run rẩy.

Cái này và thân khô quả thực không giống nhau, thân khô chỉ như một thứ đồ vật, rất nhẹ nhàng, hơn nữa lâu dần còn sinh ra ảo giác dối lừa, thứ đồ đó với nó không phải là cùng một loại. Nhưng cái thi thể này thì vẫn đầy đặn vô cùng, hơi nước còn không bị mất, nhìn như thể có

khả năng cùng nó tám chuyện.

Hơn nữa, thời điểm nhắc lên bởi vì hút đầy nước, cảm giác lực cản rõ ràng, dường như có thể tuột khỏi tay nó bất cứ lúc nào.

Nó bắt đầu đẩy mạnh cái thùng, cái thùng và đầu người cùng bị lật úp ra. Đại bộ phận số đầu người đều nhìn từ sườn mặt và phía sau, bị tóc che phủ, nó đặc biệt sợ hãi khoảnh khắc trong nháy mắt, đám tóc tách ra, khuôn mặt đột nhiên xuất hiện.

Nhanh chóng cổ quan tài đầu tiên bị đổ ra.

Lê thốc dùng một cây gậy trong kho hàng động vào một cái đầu, làm lộ ra khuôn mặt. Nó phát hiện đây là một cái đầu phụ

nữ.

Nó không ngờ tới những người này đều còn rất trẻ, dường như không cách biệt nhiều tuổi so với nó. Lê Thốc vốn nghĩ sẽ nhìn thấy một đám đầu trung niên, thậm chí người già, bởi theo suy nghĩ của nó, những người trải qua việc này đều đã lớn tuổi.

Nó gạt đám tóc trên đầu người này, nhìn đến khuôn mặt phù thũng nhưng mơ hồ nhận ra được mặt người, chân nó cũng mềm nhũn ra, mới quay đầu gọi: “Ô Vạn, mày qua đây.”

“Lê Thốc, bài tập tao vẫn chưa làm, tao về trước đây.” Ô Vạn từ xa xa nói tới, khi Lê Thốc quay lại, đã thấy hán kêu taxi tới cửa.

“Chó chết.” Lê Thốc rống lên, “Mày mà dám đi, tao sẽ lan truyền hết mọi việc ra ngoài. Việc mày cắt xác, tàng trữ súng ống đạn dược, xem cả tấn truyện tranh người lớn.”

“Chó chết, là mày ấy, lão tử đây đang chịu tiếng xấu thay cho người khác! Mày có lương tâm hay không vậy?” Tô Vạn la to.

“Con mẹ nó, lại đây nhanh cho tao, nếu không lão tử ở cửa nhà mày thất cổ tự tử.” Lê Thốc giận dữ.

Hai bên yên lặng, chiếc taxi phía sau Tô Vạn lặng lẽ rời đi. Dương Hảo đứng một góc nhìn cả hai, mặt Tô Vạn đỏ bừng nghẹn họng lúc lâu mới nói: “Được rồi, thích làm gì thì làm.” Rồi đi tới chỗ Lê

Thốc.

Tới bên cạnh Lê Thốc, nó chỉ vào một đầu người hỏi Tô Vạn: “Mày nhìn thử xem, chúng ta có phải đã gặp người này rồi không?”

Đó là một đứa con gái còn rất trẻ, trạc tuổi Lê Thốc, dung mạo cũng không tính là rất xinh đẹp, nhưng không trang điểm mà được như vậy cũng có thể xem như một tiểu mỹ nữ.

Chương 7: Thi thể thiếu nữ

Edit: Nguyệt

Beta: PTD

Một cô bé xinh đẹp như hoa như ngọc,

đang tuổi thanh xuân, bây giờ bị cắt rời thành khối vụn, thi thể xếp lộn xộn ở trong thùng.

Tô Vạn đi qua xem, lập tức mềm nhũn ra, ngã ngòì xuống đất, run giọng nói với Lê Thốc: “Đây...đây là Thẩm Quỳnh!”

Lê Thốc không giao thiệp nhiều như Tô Vạn, nó chỉ thấy cô bé này rất quen mặt, giờ nghe Tô Vạn nói nó mới nhớ ra được cô bé này là ai.

“Không phải Thẩm Quỳnh đã theo cha đến thành phố khác sao? Tại sao lại thành cái dạng này?” Cô bé này có lẽ học cùng trường, khi mới vào học đã gặp một hai lần ở sân thể dục trong giờ thể dục buổi sáng, nhưng về sau nghe nói, cô đã đi di dân cùng cha mình. Hiện tại xem ra,

nơi bọn họ đến cũng không phải dành cho đại gia như trong tưởng tượng.

Trước đây cha mẹ của Thẩm Quỳnh và cha mẹ của Lê Thốc từng công tác trong cùng một đơn vị, vì vậy lúc còn bé hai người đã từng quen biết, rất nhiều mối liên hệ đã rất xa xôi, tuy đã mờ nhạt nhưng vĩnh viễn không đứt đoạn, vì thế trong nháy mắt nó nhìn thấy cô bé này đã có ấn tượng.

Lê Thốc nhú mày, thấy thi thể của cô ở trước mặt mình, nó cực kỳ khó chịu, nhưng nó không biết phải làm thế nào. Chậm rãi, cảm xúc của Lê Thốc từ khiếp sợ, sợ hãi, bình tĩnh bắt đầu chuyển thành phần nộ.

So sánh với người luôn luôn suy nghĩ,

luôn luôn không để cơn giận làm choáng váng đầu óc như Ngô Tà, tính cách của Lê Thốc hung dữ hơn nhiều. Nó đá một cú vào nắp quan tài, lửa giận trong lòng càng ngày càng mãnh liệt. Nó nghĩ những người này thật vô cùng biến thái, là hạng người gì mới có thể cắt rời người nó quen biết ra rồi gửi lại cho nó.

Làm một học sinh trung học mà nói, tất cả những gì đã trải qua lúc trước đã đẩy áp lực lên nó đến cực hạn. Nó có thể tiếp tục kiên trì là bởi vì sau khi trải qua tất cả những thứ này, nó về đến nhà tắm rửa liền cảm thấy không phải là sự thực. Thế nhưng hôm nay, chuyện này dường như đã liên lụy đến người bên cạnh mình, áp lực đặt lên nó trong nháy mắt làm nó

không thể không chế được.

Nó hít vào một hơi, bắt đầu mang đầu những người này lần lượt đặt trên mặt nền nhà kho, sau đó lại lật những quan tài khác ra, mang những mảnh xác bên trong ra ngoài. Nó bỗng nhiên không hề kiêng kỵ bất kỳ vật gì, không hề sợ máu loãng đỏ tươi nhuộm lên quần áo mình, càng không hề sợ nhiệt độ lạnh như băng, chỉ có như vậy, nó mới có thể ghép toàn bộ lại.

Tô Vạn và Dương Hảo vẫn không đến hỗ trợ, hiển nhiên bọn nó không có cảm giác như Lê Thốc.

Rất nhanh, Lê Thốc đã ghép lại mười ba cỗ thi thể trên mặt đất. Khi nó ghép thi thể Thẩm Quỳnh hoàn chỉnh, nó cởi áo

mình đắp lên thi thể Thẩm Quỳnh, quỳ gối trước mặt cô bé, bắt đầu gào khóc. Đây không phải bi thương, là sụp đổ.

Đột nhiên nó có một tia hoảng hốt, nó phát hiện thực sự là đã xem TV và tiêu thuyết quá nhiều, tạo thành bệnh trạng kỳ quái. Chính mình trước đó đã có cảm giác sảng khoái khi khác biệt với người thường, cảm giác số mệnh mình đã biến đổi, làm nó cho phép mình thấy tự hào, làm nó nghĩ rằng rốt cục đã có thể có lý do thoát khỏi cuộc sống bây giờ, thậm chí có thể coi rẻ những người khác. Trên thực tế, nó phát hiện loại số mệnh này đem lại cảm giác mà người thường căn bản không có cách nào chịu đựng được. Khi Lê Thốc khóc xong, bình tĩnh lại, nó

thờ dài, bắt đầu tính toán kế tiếp phải làm gì.

Dưới tình huống khác, thi thể không có danh tính, nó có thể xử lý theo cách thức của mình, nhưng bây giờ những thi thể này có thân phận, nó có nên báo cảnh sát hay không? Nó có nên báo cho những người thân khác của Thẩm Quỳnh hay không? Bản thân cũng không thể tiếp tục cất giấu những thi thể này.

Không, không được, báo cảnh sát thì phải giải thích thế nào đây, còn có những gì đã trải qua trong sa mạc, có quá nhiều chuyện không thể nói, chỉ ít ở giai đoạn hiện giờ không thể báo cảnh sát.

Nó tĩnh táo suy nghĩ một chút, nhớ tới rất nhiều chuyện mà người tên là Giải Vũ

Thần kia đã nói với nó, hắ nói bọ hắ gửi những thứ này cho nó, chắc chắn là có mục đích, mục đích này nhất định ẩn giấu bên trong những vật phẩm này, nó nhất định phải cẩn thận suy nghĩ.

Lê Thốc kiểm tra các thi thể, sờ lên bụng của thi thể và các bộ phận khác, muốn tìm ra trong thi thể có ẩn dấu vật gì hay không. Trong lòng nó liên tục cầu mong nghìn vạn lần đừng có vật gì ở trong bụng, nó thực sự không có dũng khí để cắt rời thi thể ra.

Trong bụng thi thể cũng không có thứ gì, nhưng Lê Thốc lại phát hiện điểm kỳ lạ của những thi thể này, mười ba cỗ thi thể này, trên người mỗi người đều có một vết sẹo lớn chừng bàn tay, vết sẹo chỉ dùng

lưỡi dao rất nhỏ, vô cùng sắc bén để vạch lên.

Vết sẹo đã kết vảy, mỗi vết sẹo dường như cũng không giống nhau. Bởi vì sau lưng của mình cũng bị rạch giống như xuân cung đồ nên Lê Thốc mơ hồ nghĩ những vết sẹo này và vết sẹo sau lưng mình có quan hệ nhất định.

Nó dùng di động chụp lại từng vết sẹo, dự định đi về tìm máy vi tính để xem có thể hợp lại thành một đồ hình lớn hay không, xem có thể nhìn ra manh mối nào không.

Vẫn còn mấy cỗ thi thể con trai tầm tuổi Thẩm Quỳnh, sinh mạng cũng kết thúc trong cái tuổi đẹp nhất. Nó chỉnh sửa thi thể một chút, phát hiện Tô Vạn

cùng Dương Hảo đang thích ngồi ở một bên, hoàn toàn ở trong trạng thái chờ đợi. Lê Thốc cũng không muốn quá khắt khe với bọn nó, cả người dính nước đá đi tới trước mặt bọn nó: “Không muốn phải ở lại đây cũng có thể, chúng ta cần tú đông, chúng mày biết chỗ nào mua tú lạnh được không?”

Sửng sốt một hồi, Dương Hảo mới nói: “Tao biết một nhà máy bán tú lạnh.”

Lê Thốc nói: “Vậy mà lập tức đi mua cho tao ba bốn cái về đây, trời sắp tối rồi, chậm thì không mua được mất. Mày đi nhanh chút, mặc dù mua không được cũng nhất định phải trở về.”

Dương Hảo nói: “Để tao cân nhắc được không?”

Lê Thốc lắc đầu, nói: “Đại ca, tao cũng không muốn. Đùng không có nghĩa khí như thế, có được không?”

Dương Hảo đành cười khỏ một tiếng, chạy nhanh như thỏ. Tô Vạn đặc biệt hâm mộ nhìn Dương Hảo, quay qua Lê Thốc nói: “Tao có thể giúp mày mua cái gì?”

Lê Thốc nói: “Thi thể tao đã giải quyết xong, tao cũng dỡ toàn bộ ra rồi, bây giờ mày giúp tao mở hết những cái thùng còn lại ra, được không? Tao mệt lắm rồi, tao phải nghỉ một lúc.”

Tô Vạn nhìn những cái thùng này, sự sợ hãi đối với quan tài đã kéo đến cả những cái thùng, nó nói: “Như vậy đi, mày cứ đi tắm đi đã, thay quần áo, tao sẽ xoa bóp cho mày. Sau đó mày có thể làm

tiếp.”

Lê Thốc giơ ngón tay giữa lên với Tô Vạn, sau đó xoay người, nó thực sự quá mệt mỏi, thực sự đi không nổi, trong góc nhà kho có một chiếc ghế nằm quản lý nhà kho trước đây để lại, nó nằm lên ghế, nhắm hai mắt lại.

Chương 8: Thi thể đội thám hiểm

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương



Nó không cảm thấy sợ hãi thi thể này chút nào, nếu thi thể đó còn sống, nó có khi còn hỏi họ rõ ràng tất cả mọi chuyện xảy ra. Thậm chí còn có chút hy vọng bọn họ có thể sống lại, đặc biệt là Thẩm Quỳnh.

Nó nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh thi thể Thẩm Quỳnh bị chia thành nhiều mảnh nhỏ, dáng người xinh đẹp, thanh thuần, mềm mại, tỏa ra hơi thở

thanh xuân ẩm áp của nữ sinh trung học, hiện tại đã bị chia thành nhiều mảnh nằm trên mặt đất.

Mắt vẫn nhắm, đương lúc mơ mơ màng màng, dường như những đoạn kí ức liên quan tới Thẩm Quỳnh từ từ trở nên rõ ràng.

Nó cố tình đi qua cô ấy, cô ấy cũng không nhớ tới nó.

Hiện giờ, chỉ cần qua lời nói, mọi hình ảnh cũng dần hiện lên trong đầu, dường như cảm thấy chính mình sẽ yêu thương cô gái ấy, nó cảm thấy bản thân vô cùng, vô cùng biến thái. Nó không rõ đây là loại cảm xúc gì. Bởi vì hối tiếc sao? Nếu nó có thể tác động tới sinh mệnh của

cô ấy, thì vì cái gì nó lại không làm, mà chỉ gặp rồi lại lướt qua. Nếu bọn họ quý mến nhau? Nếu họ trở thành bạn tốt của nhau? Có lẽ cái hiện nay nó thể làm là thay đổi vận mệnh của chính mình.

Tuy nhiên bây giờ có nói gì cũng đã muộn. Lê Thốc không muốn nhìn thấy cảnh một sinh mệnh lại dễ dàng chết đi như vậy. Nó không muốn trông thấy sự yếu ớt và mong manh của cuộc đời. Đây là cảm giác mọi người đều có thể lí giải, tâm tình trong lòng nó, hoang mang mà không thể phát tiết, biến thành một cảm giác vô cùng kì quái.

Thời điểm Lê Thốc nằm trên ghế tỉnh dậy, Tô Vạn đã phẫn, Dương Hảo cũng không thấy trở lại. Nó nhìn đồng hồ, bọn

này chắc đã sớm về rồi, cho dù có đi WC, hay là tắm rửa, thay bộ quần áo, thậm chí đánh một ván mạt chược, thời gian cũng đã quá đủ rồi.

Nó bấm số của Tô Vạn, phát hiện điện thoại đã tắt. Lê Thốc biết rõ tính cách của cậu ta, liền mắng một câu đồ vương bát cao tử (cụm từ để mắng chửi người, người không đàng hoàng, lưu manh, kiêu chửi như súc vật). Rồi chuyển sang số của Dương Hảo, thấy thông báo không ở khu vực phục vụ.

Nó chán nản đặt điện thoại sang một bên, lúc này kỳ thật cảm thấy dường như mình không còn là mình. Người bình thường gặp tình huống như vậy, nên là biểu hiện như Tô Vạn, tại sao bản thân

còn kiên trì với mấy thứ này? Chẳng lẽ nó thực sự như lời Ngô Tà nói, về điểm này có chút thiên phú? Nó thực sự không cần loại thiên phú này.

Vừa đứng dậy đung đưa người đã thấy tay đau nhức. Đám thi thể này đặt ở đây rất nhanh liền có mùi hư thối. Nó phải nghĩ ra biện pháp, nhưng trời đã khuya, chẳng thể tìm được ở đâu thiết bị tạo băng. đành đi ra ngoài, dọc đường tìm các quầy bán quà vặt có tủ lạnh, sau đó trả giá cao gấp 3 lần giá thị trường, mua hết cả tủ lạnh cùng các thứ bên trong.

Đến khoảng 4, 5 h rạng sáng hôm sau, nó gom được 6, 7 cái tủ lạnh cũ. Tìm xe ba bánh chở về kho hàng, nó thật cẩn thận thả số thi thể vào. Sau khi việc này hoàn

thành, Lê Thốc cũng đã yên tâm được một nửa.

Lúc sau, nó bắt đầu mở các thùng còn lại, khoảng 16, 17 cái, trong đó toàn bộ đều là các cây khô giống lúc trước. Rồi tự mình lập một bảng, ngoài cái tên Hoắc Trung Xu, những cái có tên là: Lí Á, Bạch Tiểu Tiêu, Trần Hạ, Tôn Thục Hương, Lưu Nhã Hiền. Những cái còn lại đều vô danh, chỉ có đánh số.

Lần này, Lê Thốc đã có kinh nghiệm, nó khởi động đèn bẫy, để cây khô tự mình ngòi dậy, sau đó nhìn ô tối dưới đáy quan tài, xem có thứ gì hay không. Nhưng trong đó toàn bộ đều là văn kiện. Đại bộ phận là sổ liệu viết tay, nó tạm thời không có tâm tư xem xét tới.

Lê Thốc đề ý được, cảm thấy sự tình chính là: các vật phẩm này phân làm 3 loại. Thứ nhất là trang bị quân giới cùng đồ vật thám hiểm, thứ hai là cây khô, cuối cùng là đồng thi thể mới. Dựa theo suy đoán của nó, những thứ này hẳn mang một câu chuyện.

Những người ở đây, trong một lần thám hiểm đã gặp phải sự cố. Nhìn vào độ khô quắt của đám cây khô, hẳn là đã qua nhiều năm, chắc là vật phẩm tìm thấy trong chuyến thám hiểm.

Trang bị thám hiểm sau khi kết thúc được kí gửi trở về, là những vật còn thừa sau khi đội thám hiểm hoàn thành.

Còn những thi thể mới có lẽ là người trong đoàn thám hiểm. Nói cách khác, tư

trang của họ cùng những thứ phát hiện được, đều được gửi tới đây. Có người đã đóng gói rồi gửi cho nó, toàn bộ văn vật tìm thấy, trang bị thừa lại, cùng thân xác của đội thám hiểm, toàn bộ đều được đóng gói.

Tuy rằng biến thái, nhưng cũng khá ngạo mạn.

Hiện tại, cái cần phải biết chính là tại sao toàn bộ những thứ từ đội thám hiểm lại phải đóng gói trở về?

Trong quá trình kia đã xảy ra việc gì, là bị người khác sát hại? Sau đó cảm thấy phiền toái cho nên chuyển trở lại? Trong sa mạc mà cũng gọi được dịch vụ chuyển hàng sao?

Không có khả năng này, thật sự không ăn

khớp.

Cảm giác chuyện này giống một đòn thi uy trong tiểu thuyết võ hiệp, một cao thủ nào đó đi giết ma đầu, nhưng lại bị ma đầu giết. Ma đầu này phá nát rồi cột thi thể lên lưng ngựa, ngựa quen đường cũ trở về. Người khác đều nghĩ cao thủ chiến thắng trở về, kết quả con ngựa nhìn thấy chuồng ngựa liền chạy thật nhanh, thi thể không chịu được xóc nảy liền chia năm xẻ bảy, rơi rụng xuống. Mọi người đều phải thống khổ.

Đây là một cốt truyện cũ ở Hong kong, Đài Loan, cũng khá là hợp lí, nhưng hiển nhiên không thể xảy ra ngoài hiện thực. Mà vì cái quái gì phải kí gửi cho nó? Cũng không phải là nó cử đi. Lê Thốc rất

khó nghĩ ra một khả năng hợp lí cho tất cả sự việc, nó nghĩ đến lời nói của Giải Vũ Thần: hết thảy mọi sự, đôi phương đã làm vậy, nhất định phải có tính hợp lí của nó. Như vậy mọi thông tin hẳn là đều nằm trong đồng đồ kí gửi đó.

Lê Thốc tự nói với bản thân không cần gấp, cứ từ từ, nếu có thông tin, nhất định có thể tìm được.

Nó không tiếp tục lưu lại kho hàng, mà một mạch trở về nhà. Trong lòng vẫn đề tâm tới việc của Thẩm Quỳnh, cha mẹ cô ấy và cả cô ấy đều bị giết hại. Cha mẹ Thẩm Quỳnh còn có quan hệ sâu xa với cha mẹ mình, còn nhớ gần đây cha mình luôn có biểu hiện quái lạ, chẳng lẽ chuyện này có liên quan tới cha mình?

Việc nó bị cuốn vào chuyện này, thực sự chỉ là ngẫu nhiên? Nhớ tới khi ở trong sa mạc từng trông thấy một số thùng kỳ quái, chúng thực sự gây ấn tượng với nó, lúc nó còn nhỏ cũng từng thấy qua. Mọi dấu vết dường như cùng báo hiệu một việc: Bản thân không phải ngẫu nhiên bị chọn trúng. Việc tuyển chọn này nhất định không phải trời chọn, mà là do người chọn.

Nói như vậy nếu nó là người được chọn thì khi Hoàng Nghiêm khắc thứ đó trên lưng nó, hẳn là đã biết trước thân phận của nó.

Sau khi Lê Thốc về tới nhà, phát hiện trong nhà vẫn như trước chả có ai, cha vẫn chưa trở lại. Nhưng tờ giấy phía

trước ngăn kéo đã đặt trên bàn. Lê Thốc mở ngăn kéo, thấy tất cả bản vẽ bên trong đã bị lấy đi, chỉ còn vài tờ một trăm màu đỏ.

Việc này đã quá thường xuyên xảy ra, cha hay phải đi xã giao, không có cách nào chăm sóc nó, chỉ có thể để nó tự sinh tự diệt.

Nó bỗng cảm thấy trong nhà có chút không an toàn, cảm thấy suy nghĩ của bản thân ngày một kỳ quái, những chuyện xảy ra gần đây khiến cho thần kinh cũng bị ảnh hưởng.

Nó đi tới thư phòng của cha, không ngừng lục lọi bản ghi chép liên lạc của ông, hy vọng có thể tìm được tin tức của cha mẹ Thẩm Quỳnh.

Nó không nhớ rõ quan hệ giữa họ và chức vụ của cha Thẩm Quỳnh khi đó, chỉ biết bọn họ cùng trong một hệ thống công tác. Hy vọng có thể theo đó lục được trong thư phòng một số thông tin về cha mẹ Thẩm Quỳnh, như vậy mới có thể biết được gia đình cô ấy sắm vai gì trong toàn bộ chuyện này.

Không lâu sau, nó lục được một cuốn sổ địa chỉ cũ, trong đó có thông tin của cha và thông tin liên lạc với các bạn đồng môn. Lê Thốc xem kỹ, rốt cuộc tìm thấy tên của cha Thẩm Quỳnh.

Nó đọc được tên đơn vị công tác của ông, có chút sững sốt. Cha Thẩm Quỳnh làm nhiệm vụ hậu cần, khó trách sao lại có liên quan đến nghiệp vụ của cha nó.

Nhà xưởng của cha phục vụ nhu cầu khá lớn về công tác hậu cần.

Lê Thốc chạm lên mặt mình, nhìn vào tên công ty của cha Thẩm Quỳnh, nhận ra công ty này, nó cũng vô cùng quen thuộc, chính là công ty gửi đồng thi thể tới cho nó.

Aha! Lê Thốc thầm nghĩ, thì ra chuyện này được triển khai như thế!

Chương 9: Công ty hậu cần

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương

Công ty hậu cần này mở rộng từ một bộ phận trong nhà máy của cha nó, sau đó

được cha Thẩm Quỳnh nhận thầu. Sau này nhà máy làm việc với nhiều công ty, nhưng vẫn tiếp tục hợp tác với công ty hậu cần đó. Về vấn đề này khẳng định có manh mối, nhưng hiện tại điều ấy không mấy quan trọng.

Dưới tình hình đó, nếu nhà máy của cha có bất kì dự án bí mật nào, cũng sẽ dựa vào công ty hậu cần được tín nhiệm. Đổi lại sự tín nhiệm này, công ty hậu cần của cha Thẩm Quỳnh có thể tiếp cận nhiều sự việc nhạy cảm mà vẫn được nhắm mắt cho qua. Đây là nguyên nhân số vũ khí và thi thể đó có thể dễ dàng vận chuyển tới cho nó.

Thi thể của cha mẹ Thẩm Quỳnh đều

được tìm thấy trong quan tài, hơn nữa đều bị tách rời, nói cách khác bọn họ đang vận chuyển chính thi thể của ông chủ mình. Mẹ nó, không biết có được giảm giá không.

Lê Thốc muốn biết mấy thứ này được chuyển từ nơi nào tới. Nếu là công ty của cha Thẩm Quỳnh, thì có lẽ là thông qua quan hệ với cha, nó nên điều tra từ nhà máy. Tuy nhiên, tình hình bên cha nó cũng vô cùng quái lạ, làm nó có chút không yên tâm.

Lê Thốc tìm thấy bên trong sổ sách những cấp dưới lâu năm của cha. Có người họ Vinh, hiện tại đảm nhiệm chức trưởng phòng kỹ thuật. Đây là một trong số ít bộ phận kiếm được lợi nhuận, nên

hắn có chút thực quyền.

Lê Thốc chạy nhanh đi bấm điện thoại, nói rõ ý định của mình. Trưởng phòng Vinh rất dễ dàng đáp ứng yêu cầu. Nó nghĩ thầm, điều này chứng tỏ việc hợp tác giữa họ và công ty của cha Thẩm Quỳnh vẫn vô cùng thuận lợi.

Tám giờ sáng ngày hôm sau nó tới nhà máy, trưởng phòng Vinh kêu xe đưa nó đến công ty của cha Thẩm Quỳnh. Công ty này vẫn hoạt động như thường lệ, sau khi nó tới liền nhận ra mấy người công nhân đã tới giao hàng ngày hôm qua. Công ty kỳ thật không lớn, nó chỉ là một điểm nhỏ trong mạng lưới ở Bắc Kinh, có cả thấy khoảng hơn ba chục điểm như vậy, nhưng chi nhánh này là trung tâm

phân lưu. Tất cả các thứ chuyển tới Bắc Kinh đều được tập hợp tại đây, rồi mới tiến hành phân loại và chuyển đi.

Sau khi Lê Thốc tiến vào phòng giao dịch liền nói rõ ý đồ đến.

Đối phương nhìn nó nói: “Nhóc quen với ông chủ của chúng tôi?”

Ông chủ nhà anh bây giờ còn đang nằm trong tủ lạnh của tôi, lòng nó thầm nghĩ. Nhưng vẫn gật gật đầu: “Em tìm chú ấy để tìm hiểu một số chuyện.”

Vừa dứt lời, một người trong số đó bỗng buông thứ trong tay rồi nhanh chân bỏ chạy. Tốc độ cũng thật nhanh, cứ như trong phim hoạt hình.

Lê Thốc có chút sửng sốt, lòng nói mẹ nhà anh, đang đóng phim gì vậy? Đừng

như chỉ khoảng một giây sau, một vài người khác cũng phản ứng tương tự, bắt đầu chạy trốn.

Lê Thốc phản ứng lại trong nháy mắt, co cẳng chạy theo, theo thói quen, nó đuổi theo người đầu tiên chạy trốn. Lao ra khỏi văn phòng, bên ngoài là một nhà kho, người đầu tiên kia đã chạy ra khỏi nhà kho đến một con hẻm.

Nó hít một hơi, nhảy vào cuộc đua tốc độ với đối phương, điên cuồng truy đuổi. Lê Thốc là học sinh trung học, về lí mà nói, thân thể cùng tốc độ không thể so sánh với người trưởng thành. Nhưng nó lại là đứa ham đá bóng, và một học sinh không ngoan lắm, nên phần lớn thời gian đều có mặt trên sân bóng. Hiện nay,

người trưởng thành ở thành phố hầu như ít vận động, cho nên tốc độ của Lê Thốc càng lúc càng nhanh, còn người kia càng ngày càng chậm.

Một mạch đuổi tới ngõ nhỏ, phía trước liền bị chặn bởi chiếc ô tô con suzuki. Ngõ nhỏ ở Bắc Kinh về cơ bản chỉ đủ một xe vào, hai xe giao nhau liền vô cùng chen chúc. Tiểu tử kia chạy như điên, bên cạnh xe còn có một khe hở đủ một thân người cũng điên cuồng chen người qua, sau đó quay đầu lại nhìn.

Thời điểm Lê Thốc vọt người tới trước chiếc xe, xe đã đang chạy tới nơi hẹp nhất. Nó chen lên một chút, liền đụng luôn vào đèn pha bên trái chiếc xe, bị bắn trở lại, thật làm người ta thất điên

bát đảo.

Lái xe là một bác trung niên, mở cửa sổ liền mắng: “Mày muốn giả bị xe đụng sao? Có đụng giống hơn được không? Mày đụng trông quá giả dối. Mày cứ thử đụng tiếp đi, tao bắt mày bồi thường.”

Lê Thốc đứng dậy, liền thấy một bên vách tường có một cánh tay thò ra. Nó dùng hết sức nhảy phắt lên.

Con Suzuki này không lớn, nó nhảy luôn qua đầu xe, rồi lật người tiếp đất. Trong lòng thầm tán thưởng, mình cũng soái quá đi, có khi còn đóng được võ sư long hổ trong phim điện ảnh được ấy.

Vừa mới cất người dậy, xe Suzuki phía sau đã lại đụng nó một phát ngã sấp xuống. Lái xe còn mắng: “Con mẹ nó,

mày muốn chết à, đừng xong mặt trước lại tới đằng sau.”

Lê Thốc biết mình đuối lý, phải mông đứng dậy, tiếp tục điên cuồng đuổi về phía trước, một mạch chạy tới đường cái.

Làn đường ở Bắc Kinh rộng, ở giữa có dải phân cách, không thể băng qua đường, anh ta nhất định còn ở đâu đó phía trước. Lê Thốc nhặt một cục gạch vền đường lên rồi chạy tiếp.

Đoạn đường này mọi người lại tránh nó, nó chạy vài chục bước liền đuổi kịp người kia, nó ném cục gạch vào sau lưng hắn. Người nọ ngã xuống mặt đất, Lê Thốc bước tới đạp một cước, rồi giúp hắn đứng dậy, bỗng nhiên hắn nôn ra một

ngụm.

Lê Thốc nghiêng người nhìn, thấy anh ta mặt mày xanh lét, hiển nhiên chức năng tim phổi đã tới giới hạn. Thấy nó nhìn mình, anh ta xua tay: “Không chạy, không chạy nữa. Đừng động vào tôi, tôi buồn nôn.”

Lê Thốc thấy anh ta nói chuyện mà có cả dịch vị dạ dày tràn qua khóe miệng, không khỏi lui về phía sau. Vừa thối lui một bước, hần bỗng nhiên tái khởi động, lại bắt đầu chạy như điên.

Nó nổi giận, lòng thầm mắng đừng có trách tôi, đây là Bắc Kinh đó. Vì thế, vừa chạy vừa hô hoán: “Bắt lấy kẻ trộm.”

Người kia chạy thêm được vài chục

bước liền bị người qua đường quật ngã. Vài cậu thanh niên đang hút thuốc bên con hẻm nghe thấy có kẻ trộm, đều vây lại xung quanh. Lê Thốc lập tức tiến tới, ngăn lại những người chuẩn bị động thủ, nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, đây là anh của em, anh trai em. Trộm tiền trong nhà.”, thì mấy người đó mới ngừng tay.

Lê Thốc đỡ anh ta dậy, liền thấy hắn đã khóc ròng: “Cậu cũng thật là ác.”

Nó nói: “Vậy anh chạy làm gì? Em chỉ muốn hỏi một số chuyện.”

“Cậu không phải cảnh sát mặc thường phục sao?” Anh ta hỏi.

“Tất nhiên không phải, anh không thấy em trông quá non trẻ là cảnh sát mặc thường phục sao?” Lê Thốc nói, lòng

thăm nghĩ, trông mình già thế hay sao, mặc dù có cao lớn, hình thể cũng không gầy yếu, nhưng nhất định vẫn nhìn ra là học sinh trung học cơ mà. Tuy nhiên nó vừa cúi đầu liền biết là tại sao, nó đang mặc áo khoác của cha. Trong nhà không ai giặt quần áo, quần áo của nó sớm đã không còn mà mặc, khoảng thời gian này vẫn trưng dụng áo của cha. (Ko có người giặt, cũng ko có máy giặt sao, lười quá rồi :’D)

Anh ta ôm lấy thắt lưng đứng dậy, lại ói tiếp 2 bãi, hỏi: “Hỏi ông chủ của bọn này. Ông ấy giao cho chúng tôi coi chừng công việc, rất lâu rồi không thấy xuất hiện, tôi tưởng ông ta chạy trốn rồi chứ. Lão tử đây cũng không muốn làm vật tế

thay cho người khác.”

Lê Thốc liền giải thích với hấn quan hệ của cha nó với cha Thẩm Quỳnh. Anh ta cẩn thận dò xét nó, xem ra mắt mũi cũng không quá tốt, sau khi trông rõ diện mạo, mới nói: “Này, nhóc không phải tiểu tử nhận hàng ngày hôm qua sao?”

“Là em, là em.” Lê Thốc nói. Đôi phương ngồi bệt trên mặt đất ho lớn, nói: “Mẹ nó, anh biết ngay kiểu gì nhóc cũng tìm tới, chuyển mấy thứ hàng đó, bọn này cũng là làm lần đầu. Định tính lấy mấy phiếu hàng tặng, nhận tiền hoa hồng, rồi anh sẽ biến. Anh nói với nhóc, chuyện này không liên quan tới anh, đám hàng hóa đó đã được dán nhãn, bọn này cũng không quét hình thứ hàng bên trong . Cái

này cũng không lưu trong hệ thống. Là ông chủ đặc biệt dạn dò, anh chỉ làm theo thôi.”

Lê Thốc hỏi tiếp: “Anh yên tâm, em không phải tới truy cứu trách nhiệm. Hàng hóa hôm qua các anh gửi tới cho em, không có ghi địa chỉ người gửi. Em không rõ mấy thứ này do ai gửi tới, anh có thể giúp em kiểm tra không?”

Anh ta nói: “Cái này không được, bình thường chỉ ông chủ mới có thể tra, bọn này không có quyền làm.”

Lê Thốc nghĩ hắn đang nói khách sáo, tuy nhiên nó chỉ là một học sinh trung học bình thường, quả thật rất khó uy hiếp được họ. Sớm biết thế thì đã không nói rồi. Nó nghĩ nghĩ nói tiếp: “Anh mà

không nói, em sẽ la um lên là có trộm.
Anh tiếp tục không nói, em sẽ bảo anh ăn
trộm quần lót của mẹ em. Mệnh căn nhà
anh, em không đảm bảo đâu.”(Chí Thốc
ăn vạ^^)

Đối phương thở hỏn hển, liếc nó một
cái, thấy thực sự không chạy nổi, rớt
cuộc từ bỏ, nói: “Đám hàng hóa đó toàn
bộ đều từ Mông Cổ gửi tới, do ô tô chở.”
Lê Thốc hỏi: “Tất cả sao?”

“Tất cả. Hệ thống của bọn này khá hoàn
chỉnh, bởi vì nhiều loại hàng không thể
qua được kiểm tra an ninh, cho nên đều
là dùng ô tô chuyển tới. Máy xe này ba
ngày trước xuất phát từ nội Mông Cổ,
hôm qua mới tới Bắc Kinh. Kho hàng ở
đây chỉ chứa được hữu hạn, những loại

hàng hóa đó đều được ưu tiên xử lí, để có đủ không gian lưu trữ.”

“Nội Mông Cổ rất lớn, cụ thể là chỗ nào anh biết không?” Lê Thốc hỏi.

Đối phương lắc đầu, nghĩ ngợi rồi nói: “Cát, thời điểm bọn này kiểm hàng, chỗ nào cũng có cát, nhóc thử tra từ điển này xem. Xe này nhất định đi ra từ trong sa mạc.”

Chương 10: tiếng nói trong nhà kho

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương

Lần này, đại bộ phận đều là chuỗi logic. Đội thám hiểm kia hẳn cũng đi Badain

Jaran. Tuy rằng sa mạc ở nội Mông Cổ không chỉ có một, nhưng tổng thể cũng chẳng thể nào trùng hợp như vậy được.

Xe là từ sa mạc đi ra, như vậy địa điểm phân thủy hẳn là ở trong đó. Đội thám hiểm bị hại trong sa mạc. Nếu thế tám, chín phần là ở cái nơi Cổ Đồng Kinh kia.

Thẩm Quỳnh cùng cha mẹ cô ấy đều ở trong đội thám hiểm, điều này chứng tỏ đó cũng không phải đội ngũ nghiêm túc. Nhưng nhìn số súng ống, cảm giác cũng không phải du lịch. Cha mẹ Thẩm Quỳnh tuy rằng phạm vào một số hoạt động phi pháp, nhưng cũng coi như gia đình đứng đắn, lí giải duy nhất là bọn họ bị ép buộc.

Đầu mỗi tuy rằng lộn xộn, nhưng cuối cùng đều có liên hệ, chỉ là không rõ mục đích.

Lê Thốc trở lại kho hàng, bên ngoài kho có quán đồ ăn nhẹ, nó ở lại đó ăn trưa, chuẩn bị tinh thần, rồi đi nhìn lại tất cả vật phẩm. Chỉ cần tìm được manh mối, hết thấy mọi chuyện đều có thể giải thích.

Thời điểm ăn được nửa chừng, nó nhìn thấy Dương Hảo và Tô Vạn đi xuống từ xe taxi, hút thuốc, nhìn vào kho hàng, bộ dạng hết sức khó xử.

Lê Thốc hỏi: “Bọn mày đã chịu quay lại cơ đấy?”

Tô Vạn và Dương Hảo quay đầu thấy nó, liếc nhìn nhau, dường như đã bàn trước, Tô Vạn nói: “Thực xin lỗi, người

anh em, hôm qua bọn tao quả thực không có nghĩa khí, bọn tao cũng đã tự khinh bỉ bản thân. Chúng tao đã tự suy xét rồi, quyết định tới đây cùng đối mặt với mày. Mày phải hiểu cho bọn tao, ầu cũng là lần đầu tiên trải qua chuyện này. Bây giờ, Dương Hảo đã quyết định, trong nhóm chúng ta, nó không phải.... đại ca nữa, từ giờ mày là đại ca, chúng tao nghe theo mày. Dương Hảo nói, tuy rằng nó có khả năng tổ chức, cũng có thể oánh nhau, nhưng nói tới buôn lậu súng ống đạn được với mưu sát phanh xác, nó khẳng định không bằng mày.” (sao tâng bốc mà tôi nghe như nói đùa với ^^)

Lê Thốc nói: “Fuck. Việc này không phải tao làm, tao chỉ nhận được mấy thứ

đó thôi.”

Tô Vạn nói: “Không quan tâm có phải mày làm không, mày có thể đem toàn bộ chúng ghép lại nhanh như thế, lưu loát như thế, điểm này bọn tao đã không theo kịp rồi. Cho nên, đại ca, vệt lê đại ca, về sau nếu bọn em có hỗn với anh, anh chỉ cần đừng phanh thây chúng em là được.”

Lê Thốc đập nó một cước, nói: “Mày im miệng đi, bây giờ tao không muốn đùa với bọn mày. Vừa đúng lúc, nếu thực sự coi tao là đại ca, có phải mọi chuyện đều nghe lời tao?”

Tô Vạn và Dương Hảo gật đầu, nói: “Chỉ cần không đụng đến thi thể, tất cả đều nghe theo mày.”

“Được, người anh em, bọn mày giúp tao

nhìn kỹ mọi chi tiết nhỏ trong tất cả các thùng. Xem xem có thông tin bí mật gì không, hoặc có chỗ nào mà tao không biết không.”

Hai đứa gật đầu, thấy Lê Thốc chưa ăn xong, liền kêu 2 chai bia, lại là nhận lỗi, lại là đốt thuốc. Người ngoài nhìn vào có thể thấy thực giả tạo, nhưng trong lòng Lê Thốc biết, bọn họ đối với nhau đều rất quan trọng. Chuyện hôm qua, nếu là đứa khác thì sau này phỏng chừng chẳng gặp lại, nhưng với vài người lại không thể có sự lựa chọn khác.

Sau khi uống xong, cả đám đi tới trước cửa kho hàng liền dừng lại một chút. Bất luận nói tốt thế nào, việc đi vào nhà kho này luôn có điểm chướng ngại tâm lý.

Lê Thốc đưa chìa khóa cắm vào ổ, vừa định mở, bỗng nhiên Tô Vạn nắm chặt tay nó, nhúu mày.

“Sao thế, vừa mới nói mà đã thay đổi rồi à?” Lê Thốc chế nhạo.

Tô Vạn lắc đầu, nghiêng tai lắng nghe, nói: “Bên trong có người nói chuyện, trong kho có người.”

Lê Thốc ngẩn người. Lúc thuê nhà kho này, nó đã kiểm tra xung quanh, kho hàng khá kín đáo, có bật điều hòa cũng không tiêu thụ quá nhiều điện, không có cửa sau cùng cửa sổ có thể trèo vào, chỉ có một lối duy nhất là cánh cửa sắt này.

Cả đám im bật, Lê Thốc dán lỗ tai trên ván cửa, ngừng cả hô hấp. Quả thực nó nghe được âm thanh rất khẽ, nghe như có

người đang nói chuyện.

Kẻ trộm nào mà thần thông quảng đại như vậy? Có đường hầm hay là nhà kho này có cửa ngầm mà nó không biết.

Cẩn thận nghe ngóng, âm thanh vẫn rất mơ hồ, nghe không ra người bên trong đang nói gì. Nhưng cảm giác rằng tiết tấu rất kì quái, dường như không giống đối thoại, mà như 2 kẻ đang làm bầm lâu bầu.

Không thể báo cảnh sát, nếu không sẽ lộ mất tang vật thì quá là ngớ ngẩn. Cũng không thể tìm người trợ giúp. Hiện giờ xem ra chỉ có hù dọa một chút, để chúng tự động rút lui.

Ba người rất ăn ý, liếc nhau, Tô Vạn kêu to: “Ai nha, tôi đã nói rồi kho hàng này

không cần chịu khó kiểm tra thế đâu, còn mang nhiều người tới như vậy làm gì chứ. Chúng ta đi ăn cơm, rồi kiểm tra sau cũng được.

Dương Hảo lắc đầu, thấp giọng nói: “Cẩn thận vẫn hơn.” Xong đập cửa sắt, “Thôi lắm, có phải đang giấu thứ gì không thể để người khác thấy không. Cũng không phải lần đầu, cậu nói xem, gọi cậu tới xem nhà kho, cậu để tôi trông thấy cả đồng thiêu thân, nếu không phải cha cậu phân phó, tôi đã cho cậu phần sớm.”

Tô Vạn lập tức nói: “Tôi đã dọn toàn bộ đám thiêu thân, yên tâm đi.”

Dương Hảo hô một tiếng: “A Đại.”

Lê Thốc trả lời tức khắc: “Dạ.”

Dương Hảo lại hô: “ Lão Bính đâu?”

Lê Thốc lần này hạ giọng đáp: “Ở đây.”

“Sur phụ Dương đâu?”

Lê Thốc bóp mũi: “Tao đây.” Rồi xua tay, ý nói bất nhiều người đủ rồi.

“Mở cửa, xem hắn làm cái quỷ gì bên trong.”

Ba người tháo dây xích, âm âm một trận, sau đó yên tĩnh trở lại, lắng tai nghe động tĩnh bên trong.

Đại khái khoảng hai, ba phút sau, một chút tiếng động cũng không thấy. Ba đứa nhìn nhìn nhau, Lê Thốc bảo, đợi một chút, đừng sốt ruột, cứ chờ đã. Tiếp tục cong lưng dính vào tường, lại thấy im im, mới lặng lẽ mở cửa sắt.

Tiến vào nhà kho, tiếng ong ong của tủ lạnh làm người ta không lạnh mà run, tất nhiên đặc biệt là ba đứa nó, bởi vì chúng biết rõ bên trong là thứ gì.

Nhìn xung quanh, không thấy có ai, nghĩ chắc đã chạy mất. Ba người vây quanh kho hàng dạo qua một vòng, không phát hiện có gì động. Lê Thốc cảm thấy vô cùng kì lạ, kẻ trộm này từ đâu mà vào.

Tuy nhiên chả quản được nhiều thế, cả nhóm đi về phía trước tủ lạnh. Dương Hảo đưa cho mỗi đứa một điều thuốc, nói: “Điều điều thuốc, mong anh em mình đều được trời phù hộ.”

Ba người đốt thuốc, Lê Thốc chợt nhớ tới chuyện gì đó, cầm điều thuốc tới phía trước tủ lạnh, vái rồi nói: “Các vị huynh

đệ tử muội, đem mọi người đặt bên trong không phải chủ ý của tôi. Tôi cũng không hề có ý bất kính, mọi người biết tôi cũng là bất đắc dĩ. Ai bảo mọi người bị đóng gói gửi tới đây, nếu hiền linh hãy nói cho tôi làm sao bây giờ mới đúng. Nếu không được thì cũng đừng hù dọa chúng tôi, chúng tôi xong việc nhất định sẽ an táng chu toàn. Kiếp sau đầu thai vào gia đình tốt, Bắc Kinh giá nhà cao như vậy cũng đừng lưu luyến làm gì.”

“Mày học ở đâu ra mấy cái đó vậy?” Tô Vạn hỏi. Rồi đi tới bên cạnh tủ lạnh, nói: “Nhất định phải hiền linh, nên hiền linh, nếu không hiền linh sẽ không có cơ hội.”

“Cố nhân của cố nhân” Lê Thốc nói.

Vừa lúc đó, Tô Vạn kéo tay nó.

“Lại sao thế?”

“Có, người, nói, nói.” Tô Vạn nhân từng chữ một.

Chương 11: đại chiến hắc mao xà

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương

Ba người im lặng trở lại, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh tiếng nói rõ ràng từ bên cạnh đồng thùng giấy truyền ra.

Giọng nói nghe rất rõ ràng, nhưng nghe không ra là đang nói gì.

Lê Thốc hốt hoảng, nhìn sang bên đó, lòng nói chẳng lẽ có người trốn bên trong? Không xong rồi, nó chưa hề nghĩ

tới kẻ này thậm chí còn chưa chạy khỏi đây. Nhưng nghĩ lại, có thể đối phương đã nhìn thấy cả ba đứa, còn chưa đi, chắc cũng chỉ là kẻ trộm nhỏ.

Đã lâu không đánh nhau, Lê Thốc có chút hăng hái, trong nháy mắt, ba người chạy tới bao vây. Nhắm vào thùng điên cuồng giẫm lên, vừa giẫm vừa kêu to: “Ra ngay! Ra ngay! Ra ngay!”

Không có một ai nhảy ra, cả bọn giẫm tới khi đầu ướt mồ hôi, thùng carton thì bị đập bẹp, không có khả năng chứa người bên trong .

“Xời.” Dương Hảo buồn bực, “Vịt Lê không phải mày nghe nhầm rồi chứ.”

Vừa mới dứt lời, cả ba lại nghe được

âm thanh nói chuyện ngắn ngủn tới từ một hướng khác. Quay đầu, chính là chỗ đặt đám quan tài.

Tô Vạn nhìn thùng giấy dưới chân, rồi nhìn sang chỗ quan tài, cau mày nói: “Không hay rồi, di hình hoán ảnh.” Lê Thốc vag Dương Hảo liền đánh cho nó một phát.

“Có hai người, lúc rồi có hai người nói chuyện.” Lê Thốc nói. Ba đưa lại vây quanh đó, nó hô lớn: “Bước ra đi, chúng ta nói chuyện một chút, sẽ không bắt các người làm gì đâu.”

Cách xử sự của đám thanh niên có phần thô bạo, Lê Thốc sau khi nói xong, đã sắp sửa vọt tới nắm cổ người bên trong túm ra. Lúc này, người ở trong đường

như có chút phản ứng với lời nói của nó, nói một câu gì đó.

Lê Thốc nghe không hiểu, nhất định có nói nhưng không biết vì sao nghe không hiểu nội dung. Tiếp theo, quan tài bắt đầu lung lay, từ trong khe hở quan tài, một con hắc mao xà ló ra thăm dò, đầu rắn to bự chẳng chuyển động.

Cả ba đều choáng váng, nhìn rắn góc cao cổ, toàn bộ lông trên mình dựng lên, sau đó ngẩng cao đầu kêu một tiếng giống như tiếng người đang trò chuyện.

Lê Thốc khắp người phát run. Nó đã hiểu tại sao mình nghe không hiểu, âm thanh ấy căn bản không phải người nói chuyện, mà là tiếng rắn kêu.

Con rắn đó chính là thứ phát ra âm thanh

nó nghe thấy lúc đầu.

“Đi lối này.” Dương Hảo kéo hai đứa kia lui lại phía sau, con rắn cũng chậm rãi ngửa cổ tới gần bọn nó, cảm giác chỉ cần bọn họ đi tới đâu, nó sẽ theo tới đó.

Thời điểm một mạch thối lui tới nơi đặt tủ lạnh, chẳng có ai chú ý bên cạnh. Đột nhiên, tủ lạnh lục cục một tiếng, lay động dữ dội

Cả ba hoảng sợ, đưa mắt nhìn nhau. Tô Vạn nói: “Oh, thực sự đã hiển linh.”

Dương Hảo giơ tay bịt miệng Tô Vạn: “Con mẹ nó, mày không thể ngậm cái miệng qua đen lại được à.” Tô Vạn chỉ Lê Thốc: “Nó nói trước mà.”

Nhưng lời còn chưa nói xong, đã loảng xoảng một tiếng, toàn bộ tủ lạnh trở mình

bung cửa, các khối thi thể bật ra. Đồng thời, một khối đen to những thứ giống cánh tay nháy ra, toàn bộ đều là lũ rắn nhìn thấy khi trước, âm thanh người nói chuyện phát ra lúu nhúu.

Mấy thứ này vừa rơi xuống đất liền tản ra, bò tới dưới chân bọn nó. Cả ba theo phản xạ có điều kiện lùi về phía sau, nhưng đám rắn vừa hạ thổ lập tức hung hăng tấn công chúng.

“Mẹ kiếp, chết tiệt.” Tô Vạn mắng hai tiếng rồi ngã lăn trên mặt đất, bị hai đũa kia xóc đứng lên rồi tha đi hơn mười thước. Những con rắn này có phần chậm chạp, không mạnh như con Lê Thốc đụng lúc trước, có lẽ ở nơi nhiệt độ thấp như trong tủ lạnh nên chưa khôi phục hoàn

toàn, tuy nhiên chúng vẫn là đang dùng tốc độ cực nhanh đuổi về phía ba đứa. Trên mặt đất những đám lông đen ướt đầm nhìn qua tựa như tóc sống, vô cùng ghê tởm.

Cả bọn chạy như điên, một mực thối lui tới vách tường, nhìn lại đã có mấy đồng tóc nhảy tới bên chân. Dương Hảo vừa giơ chân, đá mấy con rắn bay lên xà nhà, vừa kêu Tô Vạn: “Phía sau có xẻng sắt, lấy làm vũ khí.”

Tô Vạn gật đầu, quay đầu cầm lấy chiếc xẻng dựa vào vách tường, ném cho nó. Dương Hảo hiển nhiên định bụng giao cho Tô Vạn, để cho mình có thời cơ thờ dốt, không nghĩ tới Tô Vạn trực tiếp ném chiếc xẻng lại, chiếc xẻng một phát đập

thẳng vào đầu Dương Hảo, làm nó lảo đảo tiến thẳng vào giữa đám răn. Dương Hảo vất vả lảo đảo, một tay chống người đứng dậy, run rẩy phúi đám răn xuống mặt đất, dùng xẻng đập vài con, sau đó trợn mắt lườm Tô Vạn.

“Hộ giá! Hộ giá!” Tô Vạn căn bản không có thì nhìn Dương Hảo, vừa đá xà, vừa hét lớn. Dương Hảo chọn một cái xẻng, sau đó đi tới giúp Tô Vạn đuổi lui lũ răn.

Lê Thốc vẫn hết sức bình tĩnh, dù sao cũng từng gặp mặt một lần, liền kéo ghế nằm ra làm lá chắn, che chắn trước lũ răn. sau khi Dương Hảo cứu Tô Vạn, liền tới giúp Lê Thốc, đập chết vài con răn.

Đám rắn này không sợ chết, thấy đồng bọn bị đập te tua cũng có ý định trốn, vẫn là kẻ trước ngã xuống, con sau lại xông lên. Hiệu ứng đông lạnh cũng dần giảm bớt, tốc độ của chúng ngày càng nhanh.

“Bình cứu hỏa, bình cứu hỏa.” (Bố này nói câu nào cũng phải 2 lượt) Tô Vạn phía sau kêu to, hai đứa kia bèn nhìn lại, ở nơi cạnh tường cách mười thước, bày hai bình cứu hỏa. Cả bọn cùng nhau từ từ lùi lại, Tô Vạn cầm bình cứu hỏa phun về phía đám rắn.

Lần này quả nhiên hữu dụng, bày rắn bắt đầu thối lui. Tô Vạn vung tay bức lui đám rắn, chỉ cần con nào chậm lại, Dương Hảo lập tức dùng xẻng đập chết.

Nếu có rấn phản công, hai người lập tức quay về phía sau Lê Thốc, Lê Thốc dùng tấm chắn ngăn trở.

Sau khoảng sáu, bảy phút, số rấn nhìn thấy được đều đã bị đập chết.

Cả bọn từ từ thả lỏng, ngồi lại với nhau, nhìn ngang ngó dọc. Tô Vạn nói: “Bọn mình cứ như là đội hình Sparta (trong game à?), công thủ cân bằng, không thể phá vỡ.”

Dương Hảo vẫn chưa quên chuyện lúc trước, ném xẻng về phía Tô Vạn nhưng bị Lê Thốc ngăn lại. Cả người nó vẫn còn lạnh toát, nhìn cái tủ lạnh rụng cánh, hỏi bọn kia: “Không ai bị cắn chứ?”

Ba người kiểm tra thân thể đều lắc đầu. Tô Vạn nói: “Rấn này hình như không

cắn người, trên người tao lúc trước có vài con, kéo ra cũng không thấy cắn.”

“Tao cũng thế.” Dương Hảo nói. Nói chưa xong, bỗng nhìn thấy gáy Tô Vạn, hé ra một khuôn mặt dài đầy vảy.

Đó là khuôn mặt vô cùng dữ tợn, trên mặt đầy lông đen, miệng cắn mạnh vào cổ Tô Vạn. Dương Hảo kêu lên, dùng xẻng nhào tới đập ngã cả Tô Vạn lẫn khuôn mặt kia xuống đất.

Hắc mao xà ở gáy Tô Vạn bò trên người nó, ngửa mặt lên, toàn bộ cổ bành ra như rắn hổ mang, bên trong lộ ra khuôn mặt người kì quái.

Cho dù dài và đầy vảy, Lê Thốc vẫn có thể nhận ra đó là khuôn mặt của Thẩm Quỳnh cộng với thân rắn lông đen, một

con rắn đầu người.

“Yêu nghiệt!” Dương Hảo kêu một tiếng. Tô Vạn thì đã bất tỉnh nhân sự, nước tiểu từ đũng quần tràn ra. “Làm thế nào đây, tao đi đập chết nó, mày kéo Tô Vạn ra.”

“Từ khi nào mày có dũng khí ấy vậy?” Lê Thốc kinh ngạc nói.

“Tao chỉ sợ người mới chết, còn cái thứ sống nhăn, lão tử gặp là diệt.” Lão Dương rống lớn một tiếng, bước lên đập vào đầu người. Không nghĩ tới thứ kia khá linh hoạt, lùi lại né tránh. Dương Hảo quá tay đập vêu mồm Tô Vạn.

Tô Vạn gập người, phun ra một ngụm nước. Con rắn thuận thế liền bò lên theo xẻng sắt, theo lực của xẻng sắt bay lên.

Dương Hảo mắng lớn quắng xềng đi, con rắn trong nháy mắt đã bò tới tay cầm, sau khi bắn lên trên không, vòng vo một chút liền hạ cánh trên vai Dương Hảo.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lê Thốc thấy vậy, xách bình cứu hỏa trên tay phun luôn vào người Dương Hảo, con rắn bị hất vắng xuống dưới. Sau đó nó dùng đắy bình táng luôn 2 nhát xuống đầu rắn.

Con rắn kia hiển nhiên linh hoạt hơn nhiều so với những con khác, bình chữa cháy đập xuống vắng đốm lửa trên nền xi măng, nhưng chưa một lần chạm tới nó. Sau khi né hai phát liền nhắy bắn lên.

Lê Thốc ngay tại chỗ lắnh một vòng, thời điểm lắnh được một nửa, liền dùng lực

phần eo đổi hướng. Sau khi con rắn bay lên không cũng đổi hướng, nhưng không nghĩ tới Lê Thốc lại làm vậy, thoáng chút vồ hụt liền rơi xuống đất.

Dương Hảo mặ́ng một tiếng “Chết mẹ mầy.”, như một tiền vệ trong nỗ lực đá tầm xa, một cú cớ đá mạnh cổ rắn.

Con rắn như quả đạn pháo bị đá văng ra ngoài, đánh thẳng tới chỗ tử lạnh, ngã nhào trên mặt đất, co giật vài cái, nhưng vẫn di chuyển được. Dương Hảo quả nhiên là một tiền đạo tốt, nhanh chóng chạy tới, lật mạnh tử lạnh đè trên con rắn. Sau đó nhảy lên điên cuồng giẫm đạp.

Bất luận có là rắn hay rồng, giẫm lên như vậy khẳng định chỉ có thể thành thịt vụn.

Lê Thốc nhẹ nhàng thở phào, từng bước tiến tới, nhìn thấy bên trong tủ lạnh bị Dương Hảo lật mở, một khối tóc đen cùng mảnh thi thể từ trong quần quai bò ra, toàn bộ đều là thứ răn đó quần quanh một chỗ, đám răn giống như tình hình ở chiếc tủ lạnh đầu tiên, rải rác trên sàn.

Beta: gớm quá, ông Tam Thúc này, vòng qua vòng lại cũng chỉ có khỉ với răn, với bọ ăn xác, chỉ là level tăng hơi bị nhanh =”=

Chương 12: Bưu kiện cuối cùng

Edit: Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

“Fuck! Mà bị ngu à?” Lê Thốc mắng to, cầm bình chữa cháy chạy tới, ngây thơ hy vọng rằng có thể đuổi bọn rắn trở lại, thế nhưng đã không còn kịp rồi. Dương Hảo nhảy xuống từ tủ lạnh, đá bay mấy con rồi chạy tới bên cạnh Lê Thốc, ảo não tự tát mình một cái. “Sai rồi sai rồi, tại sao lại nhiều như vậy? Chúng ta chạy thôi.”

“Khu này toàn là nhà dân, cứ thế mà chạy sẽ làm hại tới bao nhiêu người.” Lê Thốc nói, “Không thể chạy, phải giết hết toàn bộ.”

“Nhất định chúng ta sẽ chết ở đây.”

Dương Hảo nói, nói xong chỉ vào Tô Vạn, “Chúng ta không chết, Tô Vạn nhất định cũng sẽ chết ở chỗ này.”

Lê Thốc lập tức nhìn Tô Vạn, chỉ thấy

Tô Vạn miệng sùi bọt mép mà bò dậy, vết thương trên cổ rất sâu, máu chảy ra hầu như biến thành màu đen. Đầu lưỡi đã tê rần, nói không nên lời, chỉ có thể chỉ tay vào cái thùng phía bên kia, nói: “Súng...súng, nhanh lên...ở đó có súng!”

Lê Thốc nhìn Tô Vạn, ngẩn ra một lúc, cuối cùng cũng nghe ra Tô Vạn nói gì—súng, súng! chó chết, chỗ đó có súng.

Lê Thốc và Dương Hảo liếc nhau, lập tức nhắm phía cái thùng đó lao đến, lôi ra mấy khẩu súng tự động. Luống cuống tay chân thử đạn, lắp súng.

Ở Bắc Kinh mà có thể bắn súng thật, mấy năm trước Lê Thốc sẽ có cảm giác chết cũng không tiếc.

Nhưng Lê Thốc chưa từng nghĩ tới, dùng súng thật khó như thế, bóp cò sáu phát liên tiếp làm nó gần như tuột tay. Nó điều chỉnh sức lực, cố sức hướng mũi súng xuống lỗ rấn trên đất mà bắn. Máy con bò lên trước tiên bị bắn nát tươm như hoa nở.

Bình thường Lê Thốc xem rất nhiều tài liệu về súng ống trên internet, biết uy lực của súng không chỉ là đạn bắn xuyên qua, còn có cái gọi là hiệu ứng lỗ rỗng (cái này chịu, chưa tra được) Cũng đã xem qua vài hình ảnh, nhưng mà nổ súng trong thực tế thấy hiệu ứng này làm rấn nát tươm lại là một loại cảnh tượng khác. Nó phát hiện khi những con rấn này trúng đạn, gần như là nổ tung. Nếu như đạn bắn

trúng cổ rắn thì cả đầu rắn đều vỡ nát. Cho dù không bắn trúng rắn, đạn chỉ trúng vào bên cạnh con rắn đang uốn lượn, rắn cũng đã mất hoàn toàn lực hoạt động.

Bởi vậy nó không còn bất kỳ lo sợ nào. Mặc dù tốc độ của lũ rắn rất nhanh nhưng hai người đã hình thành một mạng lưới hỏa lực, những con rắn dễ dàng bị bắn thành thịt vụn, một đường quét sạch đến cửa.

“Có thể có người báo cảnh sát không?” Khi ngừng bắn, tai Lê Thốc gần như nghe không rõ, mơ hồ nghe được Dương Hảo hỏi nó.

Lê Thốc lắc đầu: “Chắc không, người Trung Quốc người chưa từng nghe thấy

tiếng súng, sẽ tưởng là đốt pháo thôi.”

“Mày chắc không?”

“Không chắc lắm, nhưng mà súng này đường kính rất nhỏ, tiếng động không quá lớn. Kết cấu nhà kho này lại bằng thép, tiếng súng sau khi truyền ra ngoài sẽ bị méo đi. Mày yên tâm.” Lê Thốc nói, khi nó còn bé từng thi bắn bia với cha nó trong nhà xưởng. Trong nhà xưởng, ở trong nhà xưởng, âm thanh giống như đập sắt. Tiếng súng loại này, nếu không phải đại bác thì căn bản không phân biệt được.

Bọn nó cất súng, lập tức trở lại đỡ Tô Vạn dậy. Lê Thốc cho rằng Tô Vạn có thể lập tức đứng lên, nôn hai bãi chắc không còn vấn đề, nhưng nó lại thấy mặt

Tô Vạn biến thành màu đen, người cũng mất ý thức.

Lê Thốc nghĩ hổng rồi, nó sờ trán Tô Vạn, lòng nghĩ không đến mức vậy chứ. Vỗ Tô Vạn hai cái liền phát hiện nó không thở.

“Đã chết đã chết!” Dương Hảo hoảng sợ nói.

Lê Thốc cúi xuống nghe tim đập, chỉ nghe nhịp đập rất nhỏ, nháy mắt đầu nó trống rỗng, đè lên ngực Tô Vạn, bắt đầu hô hấp nhân tạo cho Tô Vạn. Làm vài lần, Tô Vạn vẫn không phản ứng chút nào, Lê Thốc tuyệt vọng.

Khi Dương Hảo gọi 120, co quắp ngã xuống đất, hai người bọn nó đều thấy trời đất quay cuồng.

Trước khi xe cấp cứu tới, bọn nó thu dọn hiện trường. Toàn bộ quá trình Lê Thốc đều ngăn ngor, Dương Hảo nói phải vút rấn đi, bọn họ đành phải tìm một cái túi vút xác lủ rấn vào.

Trên xe cứu thương 120, ý thức của Lê Thốc mới trở lại, nó mới thực sự ý thức được mình sắp sửa đối mặt với cái gì. Nhìn mặt Tô Vạn trên băng ca từ từ trở nên tái nhợt, tim của nó cũng từ từ lạnh xuống. Những tình tiết nó thấy kích thích và tang thương trong phim ảnh, ở trong hiện thực không còn được nguy trang bằng sự mơ mộng, trở nên tàn nhẫn đến vậy.

Nó chôn mặt vào tay mình, nghe tiếng thiết bị đo nhịp tim và tiếng còi xe cứu

thương. Dương Hảo gọi điện thoại cho cha mẹ của Tô Vạn, mà tai nó bắt đầu ù đi, không nghe được gì nữa.

Lê Thốc không quan tâm đây là lỗi của ai, nó biết loại chuyện này không ai muốn nó xảy ra, nó cùng Tô Vạn đều vô tội. Nó không tập trung vào tự trách, nó không phải là người như thế, khả năng này là một trong số ít ưu điểm của nó.

Nó nghĩ đến tương lai của mình, chính mình tiếp theo nên làm thế nào? Trước đây nó nghĩ đây là số mệnh của mình, thế nhưng hôm nay nó khiếp đảm, khiếp đảm phát ra từ nội tâm, nó không ngờ số mệnh là thứ nguy hiểm đến vậy.

Không chỉ là đối với mình, còn có người bên cạnh mình, sau này mình ra bất kỳ

quyết định gì, đều phải gánh những áp lực này sao?

Tô Vạn bị đưa vào phòng cấp cứu, nó cùng Dương Hảo ngồi ở ngoài cửa.

Dương Hảo đánh nhau rất nhiều, thường hay đưa bạn bè vào bệnh viện, nó đã rất quen thuộc ứng phó trường hợp này. Nó đón cha mẹ của Tô Vạn, bệnh viện đã lập tức thông báo bệnh tình nguy kịch. Lê Thốc nhìn xa xa Tô Vạn trong phòng bệnh, cầm di động lên, bấm 110.

Nhưng nó không ấn gọi, ngón tay trượt lên vài lần lại rút lại, không phải nó sợ phiền phức, nó biết mình không thể gánh được chuyện về sau, nó cũng biết sẽ không ai trách nó, nhưng mà nó vẫn không ấn xuống.

Lý do nó không ần cũng không phải là cao thượng, nó biết mình là một người thường, chưa từng có khoảnh khắc nào nó vui mừng như vậy, bởi vì nó phát hiện mình không bình thường. Nó không cần có thành tích thi cử tốt, không cần đặc biệt đẹp trai, cũng có thể tự nói với lòng mình, nó có lý do coi thường những người khác.

Tuy nó không biết lý do này có lợi với mình hay không, nhưng ở trong độ tuổi này, nó vẫn cần lý do như vậy, để có thể nghĩ mình không giống người thường.

Nếu như nó nhận cái số này, vậy nó rất nhanh sẽ lại trở thành một đứa không có lý do gì mà trốn học, trở lại là một học sinh trung học bình thường đến không thể

bình thường hơn.

Lúc nó đang do dự thì mẹ Tô Vạn ra khỏi phòng cấp cứu đến trước mặt nó, vội vàng nói: “Vịt Lê, Vạn Vạn gọi cháu đi vào.”

Lê Thốc sửng sốt, mẹ Tô Vạn đã kéo nó vào phòng bệnh, nó thấy Tô Vạn tỉnh, sắc mặt tái nhợt, môi tím bầm. Trong lòng nó run sợ, chẳng lẽ là trần trời sao? Loại tình cảnh này bất luận là thế nào nó cũng không chịu nổi.

” Không sao chứ?” Lê Thốc cũng không biết nên nói cái gì. Nó đã trải qua nhiều chuyện, nhưng cũng chưa từng có kinh nghiệm như vậy.

“Làm sao có thể không sao được?” Tô Vạn dùng thanh âm thấp đến gần như

không nghe được mà nói.”

“Mày đừng lo, bị rắn độc cắn không chết, rất nhanh có thể chữa khỏi.” Lê Thốc nói, nói xong mới ý thức được cha mẹ Tô Vạn ở bên cạnh.

Tô Vạn không để ý đến lời nó, giật giật đầu, đã không thể nói tiếp được. Lê Thốc nhanh chóng lại gần, Tô Vạn nói: “Xin lỗi, Vịt Lê, co một thứ tao giấu mày.”

Lê Thốc nhìn nó, nghe hiểu lời nó, xem ra Tô Vạn cũng không giao hết mọi thứ cho nó. Nhưng mà nó rất kinh ngạc, Tô Vạn không phải là loại người chiếm đồ của người khác làm của riêng.

“Thứ gì vậy?” Lê Thốc liếc cha mẹ Tô Vạn, nhẹ giọng hỏi.

“Buru kiện cuối cùng.” Tô Vạn nói, “Ở

dưới khoảng đất dưới tán cây sơn trà, tao chôn.”

“Cái cuối cùng?”

“Đúng, cái cuối cùng, gửi đến tôi hôm qua, buu kiện này rất then chốt, thật xin lỗi, tao không dám nói nội dung cho mày trước — mày nhất định phải tự xem thứ bên trong.” Tô Vạn nói.

“Tại sao mày phải giấu đi?”

“Mày xem sẽ biết, tao sợ tao không nói sẽ không còn cơ hội nói.” Tô Vạn đẩy nó, nhẹ giọng nói, “Thừa lúc bố mẹ tao còn ở bệnh viện, mày nhanh đi lấy đi.”

110: Gọi cảnh sát ở TQ

120: Gọi cấp cứu ở TQ

Chương 13: Chìa khóa dưới tàng cây

Edit: Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Lê Thốc tới nhà Tô Vạn, cảm giác như mình đã xuyên qua một thời không khác.

Cánh cửa này nó rất quen thuộc, vô số lần ra vào, hiện tại dường như cũng chỉ là tiện đường đi qua, tìm Tô Vạn đi chơi. Chỉ là, Tô Vạn còn đang trong bệnh viện, sống chết chưa biết. Chính mục đích tới nơi này cũng hết sức kỳ quái.

Tô Vạn không thể đưa chìa khóa cho nó, nó chỉ có thể bò vào từ tường bên cạnh. Thật ra thì chuyện này nó đã trải qua rất

nhiều lần, trước đây nó cùng Tô Vạn đến quán net chơi game bình thường cũng trèo tường lúc nửa đêm. Nó trèo vào, rất quen thuộc mà bật đèn trong sân.

Cây sơn trà ngay phía dưới căn phòng của Tô Vạn, vừa thấy cây sơn trà Lê Thốc liền biết ngay tại sao Tô Vạn lại chọn chỗ đó để chôn, dưới gốc cây sơn trà là đất cát, nó dùng tay bới vài cái, nhanh chóng đào được thứ bên dưới lên. Đó là một lon trà, chỉ lớn bằng cái cốc, Lê Thốc mở lon, đổ vật bên trong ra. Đó là một chiếc chìa khóa bằng thép, trên chìa khóa có nhãn dán, bên trên ghi một địa chỉ.

Đây là bưu kiện cuối cùng, bên trong chỉ có một cái chìa khóa? Nó ngồi xuống

đất, bỗng nhiên ý thức được, một chiêu này đối phương cũng đã từng dùng qua Lương Loan. Xem ra đối phương vô cùng thông thạo mảnh khốe này.

Nó cẩn thận nhìn địa chỉ phía sau cái chìa khóa, địa chỉ này độ nguy hiểm có thể sánh bằng địa chỉ Lương Loan bắt được ở Hàng Châu, đó là một địa chỉ ở nội Mông Cổ: Khu A Lạp Thiện Minh phía tây vườn hoa thành phố, một phòng khách sạn.

Lê Thốc sờ sờ cằm, suy nghĩ vì sao khi Tô Vạn nhận được cái chìa khóa này lại giấu đi, còn những thứ kỳ quái kia trái lại không giấu.

Tô Vạn là một người có phương thức tư duy rất bình thường, nó giấu cái chìa

khóa này nhất định là có lý do.

Từ bản thân cái chìa khóa không nhìn ra vấn đề gì, lẽ nào Tô Vạn đã tới cái phòng đó. Tiểu tử này có tiền có chứng minh thư, thật ra cũng có khả năng này. Bay từ đây chắc phải mất ba ngày cả đi cả về mới đủ.

Lê Thốc lại nhìn cái chìa khóa, thấy mặt sau cái chìa khóa có điểm kỳ lạ, là hình một chiếc dao găm kỳ quái. Nó xem xét một lúc, phát hiện móc khóa là một thẻ nhớ SD sử dụng cho máy ảnh DSLR.

Lê Thốc ngẩng đầu nhìn cửa sổ, nó không chờ được đến lúc vào quán net vì vậy trèo cây vào phòng Tô Vạn, mở máy tính của Tô Vạn, cắm thẻ nhớ vào.

Trong đó là một video, Lê Thốc thăm

mắng “mẹ nó”, mở video lên.

Nó thấy hình ảnh trong sa mạc, thấy Thẩm Quỳnh còn sống, đang ở cùng bố mẹ, gió trong sa mạc rất to, bọn họ đều mặc áo choàng, đứng thẳng trong gió, chỉ về thứ gì đó. Sau đó camera chuyển động đến một hướng khác, nó nhìn thấy một mỏm núi đá lớn, cao ngất, vững vàng đứng trong sa mạc.

Camera quay lại các góc độ của mỏm đá, vì gió rất to, người cầm máy quay dường như bước đi không vững, liên tục ngã sấp xuống, màn hình bị lay động, quay được rất nhiều hình ảnh những người mặc áo choàng. Nó nhìn thời gian, đoạn video này dài đến nửa tiếng, sau đó, trong một cảnh quay, nó nhìn thấy mặt

Hoàng Nghiêm.

Nó chỉ từng nhìn thấy mặt hấn trên thi thể của hấn, lúc này hấn sống sờ sờ, lớn tiếng gào thét trong bão cát. Màn ảnh càng ngày càng mờ, hiển nhiên là do bầu trời bị che kín bởi bão cát, ánh sáng bị che khuất hoàn toàn.

Lê Thốc ngồi thẳng lên, nhìn đồng hồ trên tay, nó ý thức được trong nửa giờ tiếp theo, hấn là nó có thể hiểu được chân tướng của mọi chuyện. Đây chính là lúc trước khi nó vào sa mạc, khi Hoàng Nghiêm đi vào đã quay lại một đoạn video làm tư liệu. Thi thể đội thám hiểm nó nhận được, chắc chắn là đội ngũ này.

Chương 14: Cuốn video thần bí

Edit: HangNguyen995

Beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Tuy rằng thời lượng đoạn video chỉ có nửa tiếng, nhưng thời gian Lê Thốc ngồi xem đã quá 20 giờ. Nó không chỉ nhiều lần xem kỹ từng chi tiết, rất nhiều lúc còn có thể ngẩn người nhìn màn ảnh đang dừng hình.

Cả đoạn video đại khái chia thành 2 phần, nhưng đều là các phân khúc rời rạc, không có tình tiết cụ thể, cho nên không có khả năng từ đó kể ra một câu chuyện. Chỉ có thể dựa theo các tình huống trọng yếu, phối hợp vị trí địa lý để miêu tả.

Thời lượng đoạn đầu tiên khoảng chừng 18 phút, là một đoạn video vô cùng dài

nhưng rất nét và buồn tẻ.

Đoạn đầu chính là cái vừa rồi đã miêu tả, cũng là phần chính của video. Nội dung chủ yếu đều là thăm dò một khối nham thạch rất lớn trong sa mạc. Đồng thời ghi lại hình ảnh bão cát như thế nào, bầu trời bị che khuất ra sao, cùng với tình hình của mọi người trong cơn bão.

Lê Thốc có nhiều cảm xúc với đoạn băng này. Đầu tiên, nó kinh ngạc trước uy lực của bão cát mà trước đây nó chỉ thấy mô tả qua tiểu thuyết. Thời điểm nó tham gia trại hè ở Phúc Châu đã trải qua bão, cảm thấy gió to hết mức cũng chỉ đến vậy. Khi nhìn vào đoạn video thì biết hoàn toàn không phải như vậy. Nó tận mắt trông thấy cát bay tốc áo choàng của

một người, hắn kéo lấy sữa sang nên
dừng lại một chút, trong nháy mắt cát lập
tức chôn vùi đến eo.

Khi vừa phát đoạn video, trời đang u
ám, tới đoạn giữa, dường như chính là
ban đêm. Phần này chỉ nghe thấy ai đó
hét lên, nhưng hét cái gì thì hoàn toàn
không nghe rõ.

Tiếp theo nó phát hiện vùng sa mạc đó
không giống với nơi nó đã tới, nơi này
hạt cát màu vàng, hơn nữa nó cũng không
nhớ rõ bản thân đã nhìn thấy khối nham
thạch lớn như vậy chưa. Từ những dấu
vết để lại, nơi này hẳn chính là Cổ Đồng
Kinh, nhưng càng nhìn lại càng thấy bất
đồng.

Vả lại khối nham thạch kia. Ngô Tà từng

cho nó xem ảnh chụp một khối nham thạch, nói rằng đó là một phần của khối kiến trúc ngầm. Trong bão cát, cảm giác khối đá kia, hình dạng có chút quỷ dị, có điểm giống đầu gối của một người gầy như que củi, có lẽ đó thực sự là một phần trong một lăng mộ. Lê Thốc từng xem hình hoàng lăng Tây Hạ, trải qua các trận gió nhiều năm trong sa mạc, hoàng lăng nhìn qua giống như một tảng đá lớn hình thành hoàn toàn tự nhiên.

Những người kia không ngừng quay xung quanh nham thạch, camera không ngừng quay chụp đặc tả, dường như đang tìm cửa vào.

Vài hình ảnh cuối cùng, gió lốc bắt đầu ngớt, trong đoạn video quay vài người

leo lên nham thạch, bởi vì ánh sáng chưa hoàn toàn soi rõ, chỉ thấy những chấm sáng đèn pin của những người nhỏ bé như thằn lằn.

Video tôi đen mấy phút thì nhảy sang phần tiếp.

Phần này tuy chỉ có 12 phút, nhưng cũng là phần tối quan trọng trong đoạn video, bởi vì đoạn này có giọng nói chuyện.

Đoạn video là một màu xanh biếc, đây là chế độ quay chụp ban đêm. Dựa theo hệ thống ánh sáng và cảnh quan xung quanh, bọn họ hẳn đã tiến vào trong nham thạch kia. Vì sao có thể khẳng định như vậy, là bởi hình thái trong hang động, cùng sự sắp xếp mặt ngoài nham thạch giống nhau như đúc.

Đoạn video có tổng cộng 7 người xuất hiện, nói nhiều nhất chính là Hoàng Nghiêm, trong đó có khá nhiều cảnh đặc tả của anh ta, có thể thấy rõ ràng, anh ta vô cùng khấn trương và phấn khởi.

“Dù sao tất cả mọi thứ đều thuộc về các người, tôi chỉ muốn liếc mắt một cái là được.” Hoàng Nghiêm nhìn màn hình nói, “Anh ghi lại, ghi lại đi, tôi nói lời giữ lời, loại người như tôi, lời nói ra sẽ không thay đổi, các người phải tin tôi.”

Không thấy ai trả lời anh ta, rõ ràng anh ta không phải người chỉ huy đội thám hiểm, chỉ là nhân vật máu chốt, không có uy tín.

Ông kính xoay một chút, theo tình hình mà nói hẳn là bọn họ nghỉ ngơi, rất nhiều

người ngồi trong khe hở rất hẹp trong lòng núi.

Lê Thốc để mắt tới một người xa lạ, không, cũng không hoàn toàn, mà cứ tính là không quen, bởi vì trong các khối thi thể đã từng thấy đầu người này.

Anh ta đang hút thuốc, hút một hơi dài, nói: “Quan trọng không phải là anh có thể phân biệt được thứ đó hay không, quan trọng là.... Anh nói thử xem rốt cuộc có nó hay không. Đã qua 14 tiếng rồi, nếu còn không tìm được, tôi sẽ rời khỏi nơi quỷ quái này, tự anh một mình ở lại tìm đi.”

“Khẳng định là trong tảng đá đó, vật kia chắc chắn ở ngay trong tảng đá đó.”
Hoàng Nghiêm quả quyết, “Tuyệt đối

không sai được, 2000 năm rồi, chỉ có tôi tìm ra manh mối về nó, nó khẳng định ngay tại nơi này.”

Màn hình không chuyển động, như cũ quay người đang hút thuốc kia, anh ta có vẻ rất không bình tĩnh. Hấn hút thuốc làm người bên cạnh thật không thoải mái, có tiếng phụ nữ ho khan truyền tới.

Màn hình lại xoay chỗ khác, Lê Thốc nhìn thấy rõ Thẩm Quỳnh, cô ấy đang ho khan dữ dội. Mẹ Thẩm Quỳnh ôm chặt cô ấy, lui vào trong góc, mắng: “Con gái tôi bị suyễn, anh không thể hút thuốc ở đây.”

“Sorry, sorry!” Người kia có vẻ khá ga lăng, lập tức dập tắt điếu thuốc.

Màn hình đặc tả khuôn mặt Thẩm Quỳnh, rõ ràng cô ấy đang hết sức sợ hãi, vui

đầu vào lòng mẹ, thoát nhìn thì có lẽ suy luận bị uy hiếp là hợp lí.

“Đừng sợ, cô bé, chỉ cần cha em giúp chúng tôi phân phối hàng hóa tới các nơi, không xảy ra sự cố. Tôi cam đoan đây là lần cuối cùng em trải qua chuyện này.” Bàn tay cầm điều thuốc của anh ta xuất hiện trên màn hình, dường như muốn xoa đầu Thẩm Quỳnh, liền bị mẹ cô ấy gạt đi.

“Đừng như vậy, tôi không phải người xấu. Quy tắc này cũng không phải tôi định ra, muốn trách, thì trách chồng bà, ai kêu công ty hậu cần của ông ta làm việc buôn bán của chúng tôi.”

Màn hình vừa chuyển, quay sang cha của Thẩm Quỳnh, ông ấy người gầy, hói đầu, lúc này đang lúi trong góc, nhìn con gái,

rồi nhìn sang màn hình, giận dữ hét lên:
“Không cần nói nữa! Tôi sao biết được các người sẽ kéo cả người nhà tôi xuống nước.”

“Ông không nhớ sao, thứ hàng hóa quý giá như vậy, chỉ cần 1 vấn đề nhỏ, sẽ tổn thất đến 7 con số. Ông không ở đây với tôi để đảm bảo cho thứ đó, liệu tôi sẽ yên tâm giao cho ông sao? Ông cũng không cần quá sợ hãi, đây là quy định, khi một người rửa tiền, kiểm hàng, con của họ cũng phải theo tới. Bọn họ đâu có sợ hãi như thế. Còn có thể giúp đỡ ấy chứ.”

“Cậu chắc chắc ông ấy sẽ không đem chuyện của chúng ta nói ra?” Hoàng Nghiêm ở bên cạnh hỏi.

“Không phải lần đầu, ông ta chỉ giả bộ vô tội trước mặt người nhà thôi. ”

Toàn bộ quá trình ông kính cũng không chuyển tiếp, vẫn tiếp tục quay Thẩm Quỳnh, thỉnh thoảng lại quay qua một cậu bé. Cậu bé đó hẳn là đã quen với chuyện này, rất tự nhiên ngồi chơi điện tử. Lê Thốc là chuyên gia, nhìn động tác tay của người này, biết ngay cậu ta đang chơi “thợ săn quái vật”, còn có thể đoán ra vũ khí cậu ta dùng là nỏ nặng.

Vốn đã cảm thấy bản thân là một học sinh trung học khá trâu bò, giờ xem ra tự mình suy nghĩ nhiều rồi. Bởi vì cha mẹ những đứa nhóc đó làm ăn bất chính, rõ ràng môi trường khắc nghiệt này đã trở thành thói quen.

Màn hình yên tĩnh trong khoảng 2 phút, bỗng rung mạnh một nhát, chuyển sang hướng khác. Tuy nhiên, bên kia là một mảnh tối đen, không nhìn thấy gì, lúc sau Hoàng Nghiêm lên tiếng: “Âm thanh gì vậy?”

“Nơi này do anh tìm được, mà anh không biết sao?”

“Tôi từng nói, nơi này có mức rủi ro nhất định. Tôi tìm các người hợp tác, các người nên biết rõ mục đích của tôi.” Nhìn đối phương bằng thái độ khinh miệt, Hoàng Nghiêm tức giận, “Tôi cho các người tiền, tôi còn chưa mong đám các người cảm tạ tôi, nhưng có thể cam miện vào được không?”

Nói chưa dứt lời, có một người từ trong

bóng tôi vọt ra, lao tới nơi huyết động nơi họ nghỉ ngơi, hô lớn: “Nước! Nước! Mau cho tôi nước rửa tay!”

Nhân ảnh trên màn hình rất hỗn loạn, chỉ có thể lác đác thấy hình ảnh vài người lấy ấm nước đưa cho người kia rửa tay, tay anh ta đều đã hư thối.

“Sao lại thế này.” Hoàng Nghiêm vừa bảo người xung quang giữ anh ta, vừa hỏi.

“Nước, nước ở đây có vấn đề. Nước gì cũng không thể động.” Anh ta hét lên bằng khẩu âm Tây Bắc.

Sau đó, liền nghe thấy tiếng Hoàng Nghiêm, anh ta đang chỉ huy những người khác hỗ trợ.

Khoảng thời gian cứu trợ cho người kia

dài vô cùng, tình cảnh hết sức hỗn loạn, sau một lúc màn hình lắc lư, là hình ảnh Hoàng Nghiêm nhìn vào camera hô to: “Lại đây hỗ trợ.”

Camera bị buông xuống, nhưng không hề tắt nguồn, màn hình vẫn hướng tới bên ngoài huyết động tối đen như mực. Đây tiếng la hét của mọi người và tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông kia kéo dài tới khi đoạn này chấm dứt.

Hình ảnh cuối cùng, Lê Thốc nhìn thấy một người xông tới màn hình camera, chạy vào trong huyết động. Đó là một người trung niên, tốc độ rất nhanh, chỉ dừng lại trên màn hình chừng nửa giây, có vẻ do dự nên mang hay không mang theo camera, sau cùng quyết định là

không mang.

Chính là nửa giây này làm cho Lê Thốc
ngơ ngẩn cả người, và mất rất nhiều thời
gian xem đi xem lại, nó biết người đàn
ông đó.

Đó là cha nó.

Chương 15: Suy đoán của Lê Thốc

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương

Thời gian nó ngồi nhìn nửa giây này đã
quá 5 tiếng. Sau khi từ nhà Tô Vạn rời
đi, nó lại ngồi trong quán net ngẩn người
hồi lâu.

Nó không dưới một lần thuyết phục bản thân, đây không phải cha nó, chẳng qua do ảo giác dưới tầm nhìn ban đêm, tuy nhiên vẫn không thể lừa gạt chính mình. Cái động tác xoay người trong vòng nửa giây, cùng bộ dáng bước đi đều hoàn toàn đồng nhất với cha nó.

Nó cảm thấy tình huống này của cha có vẻ không đúng, có phần căng thẳng. Cha ở trước mặt nó chưa từng căng thẳng như vậy. Tuy nhiên, từ biểu cảm nhìn thấy trong đoạn video, cha nó đang ở vào trạng thái căng thẳng cực độ.

Dựa theo những gì Lê Thốc biết về cha mình, tất cả những thứ trong video nhất định không phải nguyên nhân làm cha nó căng thẳng, một cơn bão cát, một khe nứt

trong núi. Ông là dân Bắc Kinh gốc, không có chuyện sẽ vì những thứ đó mà căng thẳng.

Xem ra, trong khi quay đoạn video thứ nhất và thứ hai đã có chuyện gì đó xảy ra. Nói như vậy, những người này ở trong hang, cái trạng thái căng thẳng đó cũng không phải lẽ thường, có lẽ đã trải qua sự việc đáng sợ gì rồi.

Nói như vậy thì cha nó cũng tham gia. Hơn nữa ngoài Thẩm Quỳnh ra còn thấy mặt vài đứa nhóc khác, nhóm người này đem cả mấy đứa nhỏ liên lụy vào, dường như là một chuyện khá bình thường.

Cha ơi là cha, khó trách sao mẹ lại đòi li hôn, cha cũng thật không đáng tin mà.

Lê Thốc phân tích toàn bộ đoạn video,

dùng phần mềm chia thành các đoạn có liên quan dài khoảng 2, 3 giây, liên phát hiện một điểm quai lại.

Màn hình camera nhất định không hề động, nó so sánh kỹ bối cảnh ở một vài thời điểm thì hoàn toàn đồng nhất nhưng đồng hồ trên camera thì lại thiếu mất 9 phút 12 giây.

Đoạn video này từng được biên tập cắt ghép, có 9 phút 12 giây đối phương không muốn cho Lê Thốc xem.

Thu mình trên ghế trong quán net, hút mất một nửa bao thuốc lá giá rẻ. nó cảm thấy nếu sau này còn tiếp tục tình trạng này, phỏng chừng đến 40 tuổi cũng thẳng vì ung thư phổi.

Ngồi nhớ lại những chi tiết về cha, nó

mới phát hiện, không chỉ cha không hiểu về nó, thật ra bản thân nó cũng không biết gì về ông.

Kỳ thực từ khi Lê Thốc còn nhỏ, cha đã luôn thần thần bí bí, là một cán bộ không to cũng không nhỏ trong nhà xưởng, tuy nhiên lại không có thực quyền, cả ngày bận rộn, đi khắp các nơi, ít khi kể với người nhà về công việc của mình, chỉ sợ ngay cả mẹ nó cũng không rõ cụ thể là cha nó đang làm gì.

“Linh tinh cả, việc gì cũng làm, miễn là tôi không phải người đứng đầu.” Cha tổng kết về công việc của mình.

Vậy là ông đã dính dáng tới việc này từ trước rồi, hay gần đây mới tham gia? Có thể thấy rằng Thẩm Quỳnh không phải

lần đầu làm việc này, mà cha cô ấy cũng không phải lần đầu nót, nhưng xem ra tình huống này cũng không phải làm nhiều thành quen. Cho nên, tám chín phần đây là việc của cha Thẩm Quỳnh, nhưng lôi kéo theo cha nó cùng đi một chuyến. Haizz chọn nhầm bằng hữu rồi.

Bên trong có người làm vận chuyển, rửa tiền, giám định, cha đang làm trò gì vậy? Chính nó cũng không rõ năng lực của cha. Nó quyết định trở về nhà sẽ lục tung lên, cho dù những nơi cha nó sẽ không cho nó đụng vào, nó cũng phải moi ra bằng được.

Trầm mặc hồi lâu, Lê Thốc thở dài một tiếng, cảm giác tay đã có điểm tê rần. Nó đã hiểu vì sao Tô Vạn đem giầu thứ này

đi, bởi vì trong đoạn video có mặt cha nó. Tô Vạn nhất định đã xem qua đoạn video này, bị dọa ngây người, có lẽ còn cho rằng chính mình cũng đang gạt nó.

Từ góc nhìn của Tô Vạn, trong đoạn video có Thẩm Quỳnh cùng một vài đứa nhỏ khác, chứng tỏ việc chúng tham dự chuyện này là lệ thường. Mà Lê Thốc khi xử lí đám thi thể lại không hoang mang, còn có phần trấn tĩnh, Tô Vạn có lẽ đã nghĩ rằng Lê Thốc đang diễn trò. Kì thực nó cũng không phải lần đầu tham gia, mà còn hoàn toàn hưng phấn khi bị cuốn vào chuyện khó giải quyết này.

Tô Vạn quá lo lắng, nếu Lê Thốc đã biết hết thấy, liệu có kéo bọn nó xuống nước hay không.

Lê Thốc tổng kết lại: cha nó tham gia vào một nhóm trộm mộ. Đội ngũ này tới một nơi gọi là Cổ Đồng Kinh trong sa mạc Badain Jaran, đi tìm một mỏm núi đá kỳ lạ, dưới chỗ đó hẳn có một hoàng lăng không biết tên khổng lồ. Sau đó, hầu hết nhóm người này đã chết, chỉ có Hoàng Nghiêm cùng cha nó sống sót trở về. Tuy nhiên Hoàng Nghiêm rất cuộc cũng chết, còn cha nó tung tích không rõ. Trước khi Hoàng Nghiêm chết, còn để lại một đồ hình kỳ quái, vẽ trên lưng nó. Đó là toàn bộ.

Cha nó ở trong đội thám hiểm này sống sót trở về, hơn nữa hiện tại xem ra là người còn khỏe mạnh duy nhất. Nói như vậy, việc nó vướng vào chuyện

này, cũng không tính là kì lạ.

Sau khi Lê Thốc rời quán net liền làm 2 việc.

Thứ nhất chính là về nhà, lục lợi mọi góc ngách. Tiền và thẻ của cha đều đặt dưới đệm trong phòng ngủ, các thứ khác phần lớn đều là tạp chí “cổ sự hội”, văn kiện công tác, sổ ghi số điện thoại, nhưng không có tư liệu hữu dụng nào.

Cha nó cũng không phải một người quá cẩn thận, cục diện như vậy chỉ có thể chứng minh, ông ấy đúng là tham dự vào việc này chưa được bao lâu.

Thứ hai, nó trở về kho hàng, lấy một khẩu súng tự động, một ít đạn, vài món trang bị thám hiểm: lều trại, lương khô, và tiền mặt. Rạng sáng, liền lén vào nhà

Tô Vạn, thành thạo lái xe của cha Tô Vạn ra ngoài.

Nó muốn tới gian phòng ở nội Mông Cổ. Nhưng từ những dấu hiệu đã tìm ra, kết quả có thể vô cùng đáng sợ, những người tham dự vào việc này đều đã chết chỉ sót lại cha nó.

Nó đã vô cùng quen đường, nhiều năm lái xe không có bằng lái, cũng coi như tài xế suýt lão luyện. Trực tiếp đi vào đường cao tốc, dựa theo trí nhớ và các cột mốc, tiến thẳng tới nội Mông Cổ. (trẻ trâu, một mình đòi đi ô tô từ BK đến MC)

Vừa mới ra khỏi Bắc Kinh, nó đột nhiên ý thức được đây là việc không thể làm được. Đường tới nội Mông Cổ quá xa

xôi, bản thân lại không có hộ chiếu, thậm chí còn là trẻ trâu, chỉ cần tra ra một phát thì hỏng hết mọi chuyện. Không chỉ xe bị tịch thu, còn thêm tội tàng trữ súng ống, đây là phạm pháp. Lê Thốc đành ủ rũ quay xe trở về nhà Tô Vạn.

Còn cách nào để tới được nội Mông? Máy bay, xe lửa, xe buýt, đều phải qua trạm kiểm an. Tuy rằng kiểm tra xe lửa và xe buýt đều hết sức qua quýt, nhưng túi của nó to như vậy, rất khó trà trộn. Nó miễn cưỡng suy nghĩ. Thái độ bốc đồng ban đầu cũng từ từ tan biến, Lê Thốc thậm chí từng nảy sinh ý tưởng đi bộ cùng mấy thứ điên cuồng, nhưng cuối cùng vẫn là đành bỏ cuộc. nó mang theo các thứ nằm ngủ trong quán net, mất thêm

cả ngày hôm sau đi lại lung tung trong công viên, sau đó trở về nhà.

Nhoáng cái hết một tuần, không có thêm việc gì phát sinh. Nó thực sự không nghĩ ra biện pháp gì để mang theo súng tới nội Mông Cổ, nó nhận ra có thể phải từ bỏ vũ khí, sau đó theo cách cũ ngồi xe lửa hoặc xe buýt. Đúng lúc này, Dương Hảo gọi điện tới, nói Tô Vạn đã khỏe, hôm nay có thể xuất viện.

Chương 16: Âm mưu của Ngô Tà

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương



Sau khi Tô Vạn nhập viện thì bật vô âm tín. Nó từng tới hai lần, nhưng đều không nhìn thấy người, nhưng nhất định là cứu

được rồi. Nó còn muốn gửi cờ thưởng tới bệnh viện, đã phỏng chừng Tô Vạn phải nằm viện ít nhất 3 tháng, nên cũng không cần vội vàng. Ai ngờ nó xuất viện chỉ sau có một tuần.

Lê Thốc không rõ Tô Vạn có đem mọi chuyện kể cho cha mẹ biết hay không, cho nên không dám tới tìm người. Nó sợ bị cha mẹ Tô Vạn chửi, vì thế định hẹn Tô Vạn ra ngoài, rồi hỏi chuyện chiếc chìa khóa.

Khả năng phục hồi của tiểu tử này không tồi, ngoại trừ bước đi còn hơi chậm chạp, những cái khác đều đã trở lại như trước. Ba đưa tụ tập ở Starbucks. Lê Thốc biết điều không hỏi Tô Vạn vì sao mang bưu phẩm cuối cùng giấu đi, chỉ

đem sự tình gần nhất tổng kết lại đồng thời đề nghị giải tán.

Nó vẫn tiếp tục điều tra, nhưng hiện nay chuyện này xem ra vô cùng nguy hiểm, hai đứa kia tốt nhất không nên can dự. Nếu như nó tèo, thì bọn kia chỉ cần ngày lễ, ngày tết đốt cho nó hình hoa hậu với cái iphone là được.

Tô Vạn và Dương Hảo không phản đối, nhưng cũng không khuyên nó dừng lại. Đặc biệt là Tô Vạn, hẳn đã nghĩ rằng Lê Thốc là thành phần hết thuốc chữa.

Lê Thốc nói với bọn kia, trước mắt tất cả tình hình đã xảy ra đều có liên quan với nhau. Sau khi Hoàng Nghiêm và cha nó từ sa mạc trở về, cha vẫn xuất hiện bên cạnh nó, tuy rằng tâm trạng có nặng nề,

không có giao tiếp qua lại, nhưng dường như ông ấy không nhận ra đang gặp nguy hiểm.

Nếu cha nó tham dự vào chuyện này, thì việc Hoàng Nghiêm khắc sau lưng nó hẳn không phải ngẫu nhiên, chẳng lẽ hẳn muốn truyền tin tức gì đó cho cha? Nếu hẳn không tìm được cha, nhưng lại phải truyền thông điệp tới ông, thì việc khắc lên lưng nó, con của cha hẳn là phương pháp khá hiệu quả.

Mặt khác, tất cả những thứ đoàn xe của công ty cha Thẩm Quỳnh chuyển ra từ trong sa mạc đều gửi cho Lê Thốc. Thì ba ngày sau đó, cha liền biến mất.

Mục đích mấy thứ này được gửi tới hẳn đều nhằm vào cha, bản thân nó chỉ là

nhận thay và là công cụ uy hiếp đối với ông mà thôi.

Tuy nhiên bây giờ cha thì không thấy, không biết là chạy trốn hay đã xảy ra chuyện gì, điều này làm nó cực kì sốt ruột. Cha không phải là người vô trách nhiệm, có muốn chạy thì hẳn đã nó theo cùng. Nếu nghĩ như thế thì hẳn đã xảy ra chuyện.

Nhưng, cho tới giờ tinh phong huyết vũ (Gió tanh mùi máu) đằng sau chuyện này dường như vẫn còn chưa nó ra. Việc nó có thể bình thản ngồi trong Starbucks, uống cà phê chính là minh chứng, thật không biết là vì sao.

Để biết thêm thông tin, nhất định phải mở căn phòng của chiếc chìa khóa kia, chỉ

cần tới A Lạp Thiện mới có đáp án.

(một trong 12 đơn vị hành chính cấp địa khu của Nội Mông Cổ)

Lại nói tiếp, nó cảm thấy như có người hướng dẫn mình tìm hiểu chuyện này, mỗi một việc gặp phải dường như chỉ hướng tới một thông tin mới.

Tô Vạn nghe nó nói xong liền hỏi: “Mày đọc tiểu thuyết tên là “biểu tượng thất truyền” chưa?”

Lê Thốc lắc đầu, nó không thích đọc tiểu thuyết, xem vài trang liền buồn ngủ.

Tô Vạn nói: “Nhân vật chính trong đó cũng bị ép đối mặt với đủ loại câu đố. Kẻ xấu gửi câu đố cho anh ta, bắt anh ta tháo gỡ, bởi vì kẻ xấu đó tin rằng anh ta có năng lực giải đố, kẻ xấu còn bắt cóc

bạn bè để uy hiếp anh ấy. Có lẽ ngài X đứng sau toàn bộ chuyện này, cho dù có là Ngô Tà kia hay một nhân vật thần bí khác, đều cho rằng mày có khả năng xử lí một vài vấn đề, cho nên dùng phương thức kia để ép buộc và lừa mày giúp hắn giải quyết vấn đề.”

Lê Thốc buồn bực nói: “Hắn ở chỗ nào cảm thấy tao có khả năng giải đố?”

“Khoảng thời gian mày ra ngoài cùng Ngô Tà, có phải đã bộc lộ thiên phú khác thường hay kiểu như siêu năng lực, bla bla?”

“Siêu ông nội nhà mày ấy, chỉ số IQ của tao, mày không phải không biết.” Lê Thốc nhớ lại toàn bộ quá trình cùng Ngô Tà đi trong sa mạc, bỗng giật mình,

“Không đúng.”

“Sao không đúng?”

“Ông chủ Ngô kia, ở trong sa mạc, có lần làm một việc vô cùng quái lạ, hắn ta bỗng nhiên cởi hết đồ nhảy vào trong hồ, sau đó bảo tao cũng cởi sạch nhảy xuống, cùng hắn bơi lội.”

Tô Vạn và Dương Hảo dùng ánh mắt khác thường nhìn Lê Thốc. Dương Hảo nói: “Vịt lê, mày không đến mức đó chứ.”

“Mẹ nó vớ vẩn, tao nói chuyện nghiêm túc.” Lê Thốc giận dữ, “Cả hành trình, đó là lần duy nhất hắn ta làm như vậy, hơn nữa thái độ còn rất kỳ quái. Tao nhớ rõ lúc ấy hắn còn nói, nói tao là người duy nhất trong đội ngũ hắn tin tưởng, bảo

tao những kẻ có dã tâm trong đội ngũ này không phải chỉ có mình hấn. Những lời khác căn bản không có ý nghĩa.”

“Nhớ rõ ràng như vậy nha, đúng là chân ái nhĩ Vịt Lê.” Tô Vạn cười gian nói, Lê Thốc liền hất vỏ cafe trên bàn vào mặt nó.

“Lúc ấy anh ta kéo tao xuống nước là có mục đích, anh ta cũng không phải muốn nói với tao những lời đó, tên khốn đó chẳng lẽ muốn cho người khác nghĩ hấn đang nói cho tao cái quái gì?” Lê Thốc vỗ vỗ mặt mình.

“Hấn muốn người khác cho rằng hấn đem bí mật kể hết cho mày. Hiện nay nếu hấn tèo, thì người biết bí mật này chỉ có mình mày.” Tô Vạn nói, “Lí luận này không

phải quá gượng ép sao, mà có bằng chứng gì không?”

“Nếu không phải vậy, thì không thể hiểu nổi hành vi của anh ta.”

Nó dường như rơi vào một âm mưu khổng lồ, nhưng âm mưu này có vẻ lại mở rộng cho nó, để nó một khoảng tự do, chẳng lẽ là bởi, Ngô Tà kia đã cho nó một tấm “bùa hộ mệnh”.

Anh ta thông qua một phương thức nào đó làm người xung quanh không dám dễ dàng động tới nó.

Chẳng hạn như, tất cả mọi người đều tin rằng Ngô Tà đem bí mật nói cho nó, còn nó đang tiến hành một vài bước trong việc này, hơn nữa còn không hề phòng bị. Những người đó cảm thấy cách tốt nhất

chính là âm thầm theo dõi nó, đợi đến khi nó giải quyết xong câu đố, liền giở trò cướp đoạt thành quả.

Vì vậy, trong khi nó giải mã, sẽ không có ai tới quấy rầy, thậm chí các thế lực xung quanh sẽ bảo vệ nó.

Hiện tại, nó sẽ tới A Lạp Thiện, chỉ mình nó biết mục đích chuyến đi, người khác không biết, họ xem ra sẽ nghĩ Lê Thốc lại phát hiện đầu mối mới.

Bỗng nhiên, nó nảy sinh nhiều thiện cảm hơn đối với Ngô Tà.

Lê Thốc ngẫm lại, trong lòng rất không thoải mái. Nói như vậy, bên cạnh nó nhất định có nhiều tai mắt theo dõi. Nó vỗ vỗ Tô Vạn và Dương Hảo: “Nếu thật như thế thì tao không cần quá lo sợ, có thể

trực tiếp ngồi xe lửa. Bỏ phí quá nhiều thời gian rồi, tao nên lập tức hành động thôi.”

Tô Vạn nắm bả vai Lê Thốc, nói: “Chờ đã, mày định khi nào đi?”

Nó nói sớm thì cũng phải ngày kia. Tô Vạn liếc Dương Hảo một cái, cả hai liền đứng dậy: “Đi thôi, chúng ta cũng quay về, chuẩn bị đồ đạc.”

“Tại sao?” Lê Thốc kinh ngạc nhìn hai đứa kia.

“Người anh em, sự kiện kích thích như vậy, sao có thể để mày hưởng thụ một mình. Huống chi, nếu đã không an toàn, thì chúng tao cũng đã không an toàn rồi. Nếu mày chết trong sa mạc, bọn họ chắc chắn sẽ hoài nghi có phải hai bọn tao

cũng biết chút ít, đến lúc đó thì thấm rồi. Chi bằng cùng đi, chết thì cùng chết.” Dương Hảo nói, “Cả bọn cùng hội cùng thuyền, ngồi nhìn mình mảy mao hiểm, về sao tao làm sao đối mặt với giang hồ.”

Chương 17: Sa mạc chưa biết

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương

Lê Thốc có chút cảm động, nhưng ngẫm lại thì thấy, hai tiểu tử này có vẻ chưa hiểu được chúng phải đối mặt với cái gì. Nếu là bản thân nó, dưới tình huống như vậy, cũng không thể phán đoán chính xác tình hình.

Nói thật, chính nó có điểm sợ hãi nếu một mình tới A Lạp Thiện. Nó phỏng chừng sau khách sạn, điểm dừng chân tiếp theo sẽ là sa mạc kia, dù gì nó chỉ có một mình, kinh nghiệm lữ hành của nó lại rất ít ỏi. Hai đứa kia đã Mao Toại tự tiến cử làm nó thở phào nhẹ nhõm.

Cả nhóm sau khi trở về, lập tức phân công nhau chuẩn bị. Lê Thốc nói với bọn kia, đây không phải đi du lịch, phải chuẩn bị tốt để tiến vào sa mạc bất cứ lúc nào. Nó có một cảm giác mơ hồ, nếu người đứng sau dựng nên và không chế tất cả chính là Ngô Tà, thì mục đích của hẳn là chuyển sự chú ý của mọi người tới cái nơi gọi là Cổ Đồng Kinh kia. Tuy rằng không hiểu vì sao, nhưng nó ắt hẳn

phải trợ giúp, nếu không hậu quả thật khó lường.

Tô Vạn bảo Lê Thốc cho bọn nó lời khuyên, cậu ta nghĩ rằng Lê Thốc đã từng vào sa mạc, hẳn sẽ biết ở trong đó cần cái gì. Vừa đúng dịp bọn nó được nghỉ, kì nghỉ cũng rất dài, nhưng nó cảm thấy nếu thực sự phải vào trong sa mạc, thì khi quay về có thể đã qua mất khai giảng, cho nên công tác chuẩn bị đầy đủ trước khi đi khá quan trọng.

Lê Thốc cẩn thận nghĩ tới những gì đã cùng Ngô Tà trải qua trong sa mạc, nó cảm thấy có một số thứ trong trang bị của bọn nó là không cần thiết...nhưng những trang bị của nó do Ngô Tà chuẩn bị cũng không sử dụng tới nhiều. Hiện tại bảo nó

phải nhớ ra tất cả đồ dùng, quả thật có chút khó khăn.

Dương Hảo nói: “Nếu không thì hỏi thử một hướng dẫn viên du lịch, hướng dẫn viên chắc chắn sẽ biết.”

Tô Vạn suy sụp, nói lần này là đi vào đầm rồng hang hổ, chứ không phải du lịch, tối thiểu cũng phải như tiết mục sinh tồn nơi hoang dã. Hướng dẫn viên du lịch làm sao có cái chuyên môn này?

Sau cùng bọn nó chia tiền thành 3 phần. Dương Hảo phụ trách lo liệu phương tiện đi lại, Tô Vạn chịu trách nhiệm về các thiết bị nhỏ và thức ăn. Lê Thốc lo phân tra cứu tư liệu và lộ trình, cùng các thiết bị GPS. Nó dặn hai đứa kia, cần nhớ rõ sa mạc hết sức khô hanh, nhiệt độ ngày

đêm chênh lệch lớn, chất lượng các thứ đồ dùng rất quan trọng, nếu ham của rẻ thì có khi cả đám chết mất xác trong đây. Tô Vạn còn đề nghị diễn tập trước, thăm thú sa mạc vài vòng, liền bị Lê Thốc quạt cho mấy phát vào miệng.

Bỏ qua các chi tiết rườm rà, tất nhiên Tô Vạn thực hiện nhiệm vụ khá thuận lợi, nó chỉ cần lên Taobao tùy tiện tìm vài shop có vương miện (taobao là web mua bán trực tuyến ở Tàu, vương miện là một cách đánh giá độ uy tín của shop trên taobao), là có thể kiếm ra mọi thứ cần thiết. Các chủ hàng đã giúp nó sắp xếp mọi thứ. Hơn nữa trong kho hàng vẫn còn rất nhiều trang bị còn thừa, bọn nó liền lấy chia nhau. Chủ yếu là pháo lạnh, đèn

pin mắt sói không thấm nước, gây huỳnh quang có thể dùng làm công cụ chiếu sáng mọi lúc mọi nơi. Ngoài ra còn lều trại, nệm, chũy thủ, thước cuộn, bật lửa, vôi và lượng lớn thuốc tiêu độc.

Lê Thốc mua thiết bị GPS chuyên nghiệp loại đắt nhất, nó đòi hỏi loại thiết bị phải có bản đồ rõ rệt, bởi vì trong sa mạc không có lộ tuyến, nó không cách nào dựa vào một chấm màu trắng không có vật tham chiếu mà phán đoán vị trí của mình. Đương nhiên, các thiết bị GPS đều xác định kinh độ và vĩ độ, nhưng nó vẫn hy vọng có thể nhìn thấy hình chụp từ vệ tinh ghi lại các đặc điểm đặc thù trong sa mạc, như vậy cũng dễ dàng hơn trong việc nhớ lại quá trình Ngô Tà dẫn nó đi

vào sa mạc.

Sang ngày thứ ba, khi bọn nó họp lại, cơ bản cũng đã thu thập đủ. Dương Hảo mua 3 tấm vé xe lửa. Cả đám có thể thông qua nội ứng trong nhà ga trực tiếp lên tàu.

Súng vẫn không thể mang, nhưng các vật liệu dễ cháy thì không phải vấn đề to tát.

Sau khi đến A Lạp Thiện, bọn nó liền nghĩ cách thuê một chiếc ô tô. Cũng tương đối dễ dàng để tìm được. Còn nếu thực sự không được thì nó đã chuẩn bị sẵn ba tờ giấy căn cước cùng hộ chiếu giả, đến lúc đó có thể đi taxi, chỉ cần đặt cọc nhiều tiền là ok, các công ty cho thuê xe tư nhân không phải quá nghiêm ngặt.

Đeo balô trên lưng, cả ba trực tiếp chạy tới nhà ga, đi nội Mông Cổ. Ở cửa soát

vé, Lê Thốc bỗng cả kinh, nó nhìn thấy Lương Loan đang đứng xếp hàng. Hai người liếc nhau một cái, đều rất xấu hổ. Mao Toại tự tiến cử: Dựa theo tích khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn)

Chương 18: Xấu hổ gặp lại

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương



Ở nhà ga gặp ngay bà cô một thời gian rồi nó đang né tránh, với bản thân nó đây là việc thực xấu hổ. Càng xấu hổ hơn chính là, hai người còn ngồi cùng một toa ghế mềm.

Lê Thốc không tin lại có thể trùng hợp như vậy. Rõ ràng là bà cô đã giở thủ đoạn gì đó, luôn luôn theo dõi bọn nó,

không hay nữa thì là do có kẻ đứng sau
phái tới. Nếu không phải do kế hoạch đã
không thể thay đổi, nó chắc chắn đã trốn
mất khi xuống điểm dừng chân kế tiếp.

Kế hoạch chính là từ Bắc Kinh xuất phát,
đi Hội Hột rồi đến Ngân Xuyên, bọn nó
muốn tới khách sạn ở tả kì A Lạp Thiện.
Không có tàu cao tốc, nhưng khá gần
Ngân Xuyên, sau khi tới Ngân Xuyên thì
tìm xe đi 2 tiếng là tới.

Việc ở trên xe lửa 19 tiếng là thảm họa
đối với Lê Thốc. Hai đứa kia tất nhiên
không biết chuyện xảy ra giữa nó và
Lương Loan, còn tỏ ra khá hờn hờ. Dù
sao một tỷ tỷ xinh đẹp so với một gã đàn
ông thối chân, thì người đầu tiên vẫn làm

người ta thoải mái hơn.

“Duyên phận.” Im lặng một hồi, Dương Hảo thay Lê Thốc nói ra những lời buồn nôn, “Chị gái xinh đẹp như vậy, mà lại quen biết bạn học Vịt Lê, cho nên cũng coi là quen biết em. Cái này nhất định là duyên phận.”

Lương Loan có điểm khiêu khích nhìn Lê Thốc, muốn xem nó sẽ đáp trả ra sao. Lê Thốc quay đầu cười khỏ.

“Có nên giới thiệu chút không nhỉ? “
Dương Hảo nói, “Chị ấy vẫn chưa biết về bọn tao.”

“Không cần.” Lương Loan nói, “chỉ bằng chúng ta nói xem mỗi người đến Nội Mông Cổ là vì việc gì.”

Dương Hảo nhìn Lê Thốc, Tô Vạn đã

nói: “Bọn em đi du lịch.” Chưa nói xong đã bị Lê Thốc dùng cùi chỏ huých cho phát.

“Chị ta thừa biết chúng ta đi vì cái gì, không cần giấu giếm.”

“Là đi vào sa mạc sao.” Lương Loan chống gò má, nhìn ba đứa, “thật là trùng hợp.”

Tô Vạn và Dương Hảo không biết nói sao cho phải, chắc chắn không biết được lai lịch của đối phương. Tô Vạn nhẹ giọng: “Chẳng lẽ chị là nhân vật X? Mẹ nó, ta còn tưởng đây là phim thể loại huyền bí, kết quả hóa ra phim tình cảm.”

Lê Thốc lắc đầu, hỏi: “Bà chị tới đây làm gì? Chuyện này không phải chẳng liên quan gì tới chị hay sao? Bà chị ở

Chiết Giang cuối cùng đã đi đâu?”

“Hứng thú của tôi cậu không quản được, hơn nữa cậu cũng có rất nhiều bí mật không kể với tôi. Tất nhiên tôi cũng sẽ không nói cho cậu biết tất cả.” Lương Loan nhìn nó, “tuy nhiên, mục đích của chúng ta là giống nhau.”

Không phải ngẫu nhiên, Lê Thốc tự nhủ, nhất định phải thoát khỏi bà cô này. Dù sao nó cũng còn phải tìm căn phòng tương ứng với cái chìa khóa kia, đợi tới tả kì rồi động thủ, hiện tại không so đo với cô ta làm gì.

Lương Loan cười cười, thấy Lê Thốc không nói tiếp, leo lên giường trên, bắt đầu nghe nhạc. Lê Thốc nhìn hai đứa kia làm động tác khép miệng, bảo cho bọn

nó biết từ giờ không thảo luận về bất cứ thứ gì.

Nó vẫn có ấn tượng tốt với Lương Loan, nhưng áp lực hiện nay ngày càng lớn, nữ nhân này cũng không phải loại thiện lương gì, có thể phòng thì nên phòng. Nó cũng nằm lên giường dưới, nhìn giường trên, trong lòng cân nhắc đối sách. Kết quả dọc đường chẳng nghĩ được cái gì, mãi cho tới khi xuống xe ở Ngân Xuyên, bốn người vẫn đang dính lấy nhau.

Lương Loan mang theo một vali lớn, dáng người cô ta lại nhỏ nhắn, tha theo thứ kia nhìn rất buồn cười. Ba đứa con trai đi bên cạnh cô nàng, bị bọn đàn ông Mông Cổ dùng ánh mắt khinh bỉ quét vài lượt, đành thay phiên nhau làm phu khuân

vác.

Ra khỏi nhà ga, Dương Hảo cầm tiền của Lê Thốc đi thuê xe. Lê Thốc cố ý bảo cậu ta thuê 2 chiếc. Xe tới rồi, Lương Loan nhìn Lê Thốc, nói: “Cậu không sợ tử tử như hoa như ngọc dọc đường bị tài xế cướp sắc sao?”

“Không có chị trong số đó đâu. Hình thể chị cũng phải thuộc loại 80% tử vong do sinh nở khó.” Lê Thốc nói, “Xương chậu có khi còn không lớn hơn lỗ mũi tôi.”

Lương Loan nhéo tai nó: “Dừng lại được rồi. Cậu không đưa tôi đi theo, tôi sẽ đem những chuyện lưu manh cậu làm với tôi kể hết ra.”

Lương Loan vừa dứt lời, hành lí trên tay Tô Vạn và Dương Hảo liền hạ cánh

xuống đất. Hai đứa trợn mắt, há mồm nhìn hai người. Tô Vạn nói: “Vịt Lê, mày đã làm gì?”

“Tao cái gì cũng không làm.” Mặt Lê Thốc đỏ bừng, làm lái xe đứng gần đó cười ầm lên. Bốn phía đường như cũng bắt đầu xem náo nhiệt. Nó cảm thấy tình huống thật không đúng, lòng nói dù sao tới nơi liền ngụ lại khách sạn kia, bà cô cũng không có khả năng cùng mình một phòng, chờ cô ta ngủ rồi có thể lập tức chạy trốn. Nghĩ vậy đành gạt đầu để cô ta lên xe. Hai chiếc xe miễn cưỡng chứa đủ hành lí, Tô Vạn cùng Dương Hảo một xe, Lê Thốc và Lương Loan một xe.

Nội thành Ngân Xuyên cùng thành thị Trung Quốc những năm 80 thế kỉ XX rất

giống nhau, có cảm giác như xuyên không vậy. Dọc đường là các loại khẩu hiệu chất phác, nhắc nhở người ở đây về phong tục dân tộc. Ra khỏi nội thành, hoàn toàn là sa mạc. Tô Vạn và Dương Hảo chưa từng đi qua sa mạc, cho rằng sa mạc chính là cái dạng này, thường xuyên dừng lại chụp ảnh, nhìn Lê Thốc khen rằng đẹp.

Hai giờ sau, cả đám tới tả kỳ, đến được khách sạn kia, khách sạn quốc tế Đảng Cách. Tô Vạn sau khi xuống liền sợ ngây người, nói: “Đây không phải Nhà Trắng sao?”

Dáng vẻ của khách sạn này rất giống Nhà Trắng, nếu không có tiền thì thật không dám vào đây. Tuy nhiên giá cả cũng

không đắt.

Sau khi Lê Thốc đi vào, cùng Lương Loan sắp đặt thuê phòng, nó liền phát hiện, chiếc chìa khóa nhận được lúc trước và chìa khóa phòng khách sạn không giống nhau.

Chìa khóa của nó không phải chìa khóa phòng khách sạn, rất có thể là chìa khóa phòng hội thảo hoặc kho lưu trữ. Đúng là muốn giết người mà, tìm phòng trong cái khách sạn to lớn này phỏng chừng có là kiến trúc sư cũng bó tay.

Lương Loan và bọn nó không ở cùng tầng, thang máy đưa cô ta ra trước, cửa vừa mở liền ôm lấy tay Lê Thốc, nói: “Ra thôi.” Lê Thốc lập tức đỏ bừng mặt giấy nẩy ra. Dương Hảo tiến lên từng

bước: “Đề nó đi, em ra.” Lương Loan không thềm đề ý, thích thú liếc nhìn Lê Thốc, xoay người rồi đi.

Ba người về phòng mình, Lê Thốc chịu không nổi hai đưa kia thay nhau trêu chọc, lấy ra chiếc chìa khóa, nói: “Ít nói nhảm đi, nữ ma đầu này bám theo chúng ta, cả bọn nửa bước khó rời. Cô ta chắc chắn trở về phòng liền tắm rửa, thay quần áo, chăm sóc nhan sắc rồi. Lúc này là thời cơ tốt nhất, dùng di động để liên lạc, chúng ta phân công nhau đi tìm các phòng mà chìa khóa kia có khả năng mở được. Cho dù thức hết đêm nay cũng phải tìm ra chỗ đó.”

Chương 19: ghi âm của Ngô Tà

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương

Trước đó lo nghĩ không chu đáo, nếu không đã đánh ra ba cái chìa khóa, đỡ mất công đi hai lượt. Ba đứa như kẻ trộm đi lung tung trong khách sạn, dùng chìa khóa thép mở thử chừng 60 gian phòng, đại bộ phận đều là các phòng thiết bị trên mỗi tầng, khoảng 36 phòng. 24 phòng còn lại: 11 phòng trong gara, khu hành chính có 13 phòng.

Khu hành chính là nơi Lê Thốc không muốn tới nhất, lén lút không khác gì kẻ trộm. Hơn nữa về mặt lý thuyết, chiếc

chìa khóa kia phải mở được gian phòng ở nơi khá bí mật, vì thế trước tiên bọn nó đi mở 11 phòng trong gara. Cũng may phỏng đoán rất chính xác, thử tới lần thứ ba thì cánh cửa mở ra.

Đây là cửa sau của một nhà để xe riêng, đằng trước có cửa cuốn, cửa ra vào ở phía sau. Gara khá lớn, có thể để vừa 4 chiếc xe buýt.

Sau khi mở được, cả ba đều ngẩn người. Giữa gian phòng đỗ một chiếc xe việt dã trong sa mạc lớn, nhìn rất giống xe Hummer, nhưng không phải Hummer. Chiếc xe sơn vàng, bộ dáng cực kì ngầu. Dương Hảo đối với mấy thứ này có nghiên cứu qua, sau khi nhìn kỹ, sắc mặt

tái nhợt quay đầu lại nói: “Đây là xe Xiaolong (Kiêu Long) phiên bản dân dụng.”⁰

Xiaolong là sản phẩm xe việt dã quân dụng sản xuất trong nước, cạnh tranh cùng dòng xe Unimog (Cái này của Mercedes). Hiện tại chỉ có vài nguyên mẫu.

“Xe này có thể đi trong sa mạc sao?” Tô Vạn hỏi.

“Vớ vẩn, đây trang bị cho bộ đội chống tăng. Xe tăng có thể đi được ở đâu, thì cái xe này cũng đi được ở đó. Lớp xe còn có thể tự động thổi phồng hoặc thoát khí để thích ứng với các dạng địa hình.” Tô Vạn lấy được chìa khóa của chiếc xe treo trên vách tường: “Xem ra nó được

chuẩn bị cho chúng ta.”

Xe này cũng không phải mới tinh, có thể nhìn thấy rất nhiều cát cùng các vết trầy, hằn cũng là vật tư còn lại của đoàn thám hiểm.

Nếu xe này có thể gửi đi được, thì có khi họ cũng đã gửi đến Bắc Kinh cho nó. Thật sự không gửi được, nên mới gửi đến chiếc chìa khóa này.

“Hey.” Dương Hảo mở cốp xe, liền kêu bọn nó tới xem. Trong cốp, đặt 4 khẩu súng gập tự động, mỗi khẩu kèm 4 hộp đạn, ngoài ra còn 7, 8 thùng dầu diesel. Lê Thốc cầm lên, ngửi mùi, nhận ra súng này là do nó chuẩn bị lúc trước, nhưng lại không dám đem lên xe lửa. Có người nào đó đã vào kho hàng, lấy số súng, sau

đó chuyển tới đây cho chúng.

Quả nhiên toàn bộ hành trình đều có người khác giám thị.

Bốn khẩu, chẳng lẽ biết bọn nó có 4 người, tính cả Lương Loan?

“Ý đồ đối phương muốn chúng ta đi vào sa mạc đã rất rõ ràng.” Lê Thốc đặt khẩu súng trở lại, xoay người nhìn toàn bộ gara. Đây không phải là cách để cho nó đường hoàng đi vào sa mạc, từ đầu tới giờ mọi tâm tư đều tỉ mỉ như vậy, nơi này nhất định có một lí do có thể thuyết phục nó.

Đi lại một vòng, nó phát hiện một máy ghi âm. Hiện tại quả là rất ít khi nhìn thấy vật này. Trên máy ghi âm có dán một bức hình gia đình nó. Lê Thốc mắng một

tiếng, lòng thầm nói không cần lúc nào cũng phải nhắc nhở tôi là anh sẽ làm chuyện bất lợi đối với gia đình tôi đâu. Nó ấn nút, bên trong truyền ra giọng Ngô Tà: “Thật ngại quá, bắt cậu cuốn vào chuyện này, nhưng đây cũng là cách tốt nhất để bảo vệ cậu. Trong chuyện này, ban đầu người phạm sai lầm là tôi.” Giọng hắn khá bình thản, không có chút cảm xúc gì.

Mọi người ngừng việc đang làm, tới vây quanh đó.

“Cậu có thể đi tới bước này thật không dễ dàng. Những thứ trước đây tôi nói với cậu, xem ra cậu cũng đã hiểu.” Ngô Tà tiếp tục nói, “Có điểm đáng khen.”

Tô Vạn và Dương Hảo lập tức nhìn Lê

Thốc: “Cái gì vậy?”

Lê Thốc thầm nghĩ giờ là lúc nào mà còn giả bộ, xua tay bảo hai đứa kia tiếp tục nghe.

Ngô Tà nói: “Mọi thứ đều là do tôi an bài. Tất cả mọi việc cậu đã trải qua đều làm cậu khắc cốt ghi tâm. Yên tâm đi, hết thảy, mỗi chi tiết đều có ý nghĩa của nó. Ngày tháng sau này, cậu sẽ từ từ nhận ra rằng mọi sự trải qua trong mấy tháng nay, đều có ích đối với cậu.” Dừng một chút, anh ta nói tiếp, “Cậu cũng không cần nặng nề oán trách cha cậu làm gì, ông ấy vô tội. Việc hai người bị cuốn vào đều do sự cố, đương nhiên đối với loại người như tôi mà nói, sự cố chính là cách nói khác của số mệnh.”

Lê Thốc chau mày. Tô Vạn thức thời liền đưa cho nó một điều thuốc, nó hút một hơi, mới thấy Ngô Tà nói tiếp: “Chắc hiện tại cậu khá lo lắng cho an nguy của cha mình. Tôi có thể bảo vệ cậu, tự nhiên sẽ không bạc đãi cha cậu. Tất nhiên, cậu cần dựa theo tình hình bây giờ mà làm. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, lộ tuyến đã đặt sẵn ở ghế lái, mọi manh mối tôi đều đã nói cho cậu. Cậu có thể nghe được đoạn ghi âm này, chứng tỏ tôi có thể đã chết, nhưng nhớ kỹ, tôi chết cũng không ảnh hưởng tới toàn bộ kế hoạch đã an bài. Nếu cậu còn muốn gặp lại cha mình, thì nhất định phải lần theo manh mối của tôi, tới Cổ Đồng Kinh.”

Kế tiếp, máy ghi âm phát ca khúc “Thuận

buồm xuôi gió” của Ngô Kỳ Long:

Ngày biết tin bạn ra đi

Chúng ta chẳng nói lời nào

Tiếng chuông đêm reo vang khơi lên
trong lòng nỗi đau li biệt

Cũng không phá tan được vẻ trầm mặc
lặng sâu của bạn

Ngày tiễn bạn, cho đến tận cùng

Chúng ta cũng không trao nhau một lời

Sân ga đông đúc bủa vây lấy dòng người
tiễn biệt

Cũng không vây kín được sầu chia li
thăm thẳm trong tôi

(Lời bài hát ăn xin trên youtube nhé)

Ba đưa đưa mắt nhìn nhau. Lê Thốc thăm
nghĩ chó chết, đây là ý gì? Anh ta không
từ mà biệt, tâm tính cũng thật tốt, bây giờ

vẫn còn lòng dạ trêu đùa bọn nó.

Cả đám kiên nhẫn nghe hết bài hát, nghĩ rằng sau đó vẫn còn thông tin, kết quả tiếp theo lại là bài khác của Ngô Kỳ Long. Lê Thốc tua nhiều lần, đi hết cả đoạn thu âm, phát hiện sau đó chẳng có nội dung gì.

Nó im lặng một lúc, cầm máy thu âm đập lên tường.

“Thế là sao?” Tô Vạn hỏi, “Có cảm giác uy hiếp trắng trợn. Theo lẽ thường hiện tại chúng ta nên cầm cuộn băng đi báo cảnh sát.”

Lê Thốc cảm thấy trong lòng rất hỗn loạn, chỉ vào ảnh chụp gia đình nó, làm Tô Vạn im miệng. Bụng đã chấp nhận số phận, thuận buồm xuôi gió đến được Nội

Mông Cổ, cứ cho là lại thuận buồm xuôi gió nữa đi, liệu có thể được như thế không?

Nó nhìn hai đứa bạn, nói: “Đừng ngủ. Đêm nay xuất phát, đi suốt đêm, nếu không nữa ma đầu kia chắc chắn đuổi không đi. Dương Hảo đi lấy hành lý, tao thử xe. Còn Tô Vạn, mày ở đây tìm xem có thứ gì chúng ta cần không.”

Cả hai gật đầu, phân công nhau mà làm. Sau 30 phút, Lê Thốc khởi động ô tô, Dương Hảo mở cửa xếp. Tiếng động cơ gầm rú làm ba thiếu niên trong nháy mắt hưng phấn hẳn. Lê Thốc bật đèn pha, rống lớn: “Badain Jaran, ta đến đây!” Đèn sáng chói, liền trông thấy Lương Loan đã thay bộ đồ thể thao, ngồi trên

vali hành lý của mình, chặn trước đèn xe. Ba đưa cứng đờ người trong trạng thái duy trì động tác hoan hô.

Lương Loan thả nhiên cười, trong nháy mắt nét mặt chùng xuống: “Muốn chơi với chị sao. Bảo sao tôi gọi điện thoại phòng không ai bắt máy. Nếu không mang lão nương theo, thì phải lặn qua người lão nương đó.”

Chương 20: người Mông Cổ ở Badain Jaran

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương

Trên đường cao tốc S218, trong bức rèm

sa mạc tối đen, xe cộ có ngẫu nhiên giao nhau cũng không nhận ra sự xuất hiện của chiếc xe Xiaolong dũng mãnh. Chủ ý xuất phát trong đêm của Lê Thốc là đúng đắn, nếu không chiếc xe như vậy thực dễ dàng bị cảnh sát bắt dừng lại truy xét.

Một giờ sau, bọn họ tới sát Cáp Nhĩ Tô Mộc, xuống xe mua nước đóng chai, mì ăn liền, giải quyết vấn đề sinh lý rồi lại khởi hành.

Bọn Lê Thốc có thói quen chơi game thâu đêm, căn bản là không thấy mệt, Lương Loan từ sớm đã dựa vào ghế lái phụ ngủ mất. Tô Vạn nói: “Vịt Lê lão đại, bọn mình có nên thả chị ta xuống xe rồi chạy trốn.” Lê Thốc cười khẩy: “Bị

sói tha, mày chịu trách nhiệm nhé. Chú nghĩ đây là Bắc Kinh nhà chú à.”

Gần tới thị trấn Cát Lan Thái, bọn họ rẽ về phía tây bắc con đường. Trời sáng, mặt trời mọc trên sa mạc thật vô cùng trắng lệt, Lê Thốc dừng xe, ngồi xồm ở ven đường, ngắm nhìn mặt trời thấp sáng khắp bình nguyên.

“Đẹp quá.” Lương Loan tỉnh dậy, nhìn thấy trên người mình đắp áo khoác của Lê Thốc. Cô quay đầu ngắm cảnh mặt trời mọc, khắp mặt đất đều phủ ánh xanh vàng rực rỡ.

Rửa mặt xong, ăn hết bát mì, trên đường bắt đầu xuất hiện xe ngựa. Lê Thốc nhảy lên ghế sau, nhìn Tô Vạn đang ngủ như lợn chết, hát lớn: “Chúc bạn thuận buồm

xuôi gió!”. Đánh thức được nó tỉnh, chính mình và Dương Hảo lại nằm lên ghế sau, đầu dựa vào nhau đánh một giấc.

Tới khi thức dậy đã qua 10 giờ sáng, nhìn thấy Lương Loan đang lái xe, Tô Vạn ngồi ghế phụ lái khoác áo của nó ngáy khò.

Nhìn ra xung quanh, cảnh sắc vẫn không đổi, liên mấy khối nham sơn xuất hiện, chẳng lẽ là núi Hạ Lan? Từ đoạn ở ngã ba chuyển sang đường S312, nó đã không còn khí lực mà đập lũ thiêu thân, sa mạc trắng lè cũng đã biến thành phong cảnh nhàm chán, vẫn đang chạy theo hướng chỉ của GPS đến lộ tuyến cuối cùng, từ khi khởi hành đã qua hơn 12 tiếng.

Đêm xuống, bốn người xuống xe là ê ẩm ngã lẫn luôn ra ven đường. Nơi này chưa hoàn toàn là sa mạc, nhưng có thể trông thấy từng phiến từng phiến cồn cát. Xa xa, là một cái hồ cùng rừng hồ dương. Cây hồ dương mà lúc trước Lê Thốc luôn nghĩ rằng đã chết, thật không ngờ hồ dương sống so với chết còn đẹp hơn. Sinh mệnh nếu so với tử vong vẫn tuyệt hơn.

Tiếp tục đi tới thì không được, đoạn phía sau đường S312 là một vòng lớn quay lại đường S218.

“Sa mạc này có vài đường đi vào. Đường vào mà Ngô Tà đánh dấu cho chúng ta, chiếc xe này có thể trực tiếp tiến tới, nhưng sau khi vào được tuyệt

đôi sẽ không có tiếp viện.” Lê Thốc nói, “Mọi người có nghĩ chúng ta nên tìm vài người trong làng để kiếm vài con lạc đà.”

“Lái xe không tốt sao, sao lại phải dùng lạc đà?.” Lương Loan đốt điều thuốc, làm bộ không tin nhiệm.

Ban đêm lái xe trong sa mạc rất nguy hiểm, theo tư liệu nó tra cứu trước đây, xe Jeep Grand Cherokee(Jeep là hãng xe địa hình nổi tiếng của Mỹ) cùng xe hơi Nhật Bản lái trong sa mạc cũng không đủ mã lực, thân xe nặng như vậy không đẩy được xe đi. Loại xe tốt nhất để đi trong sa mạc là jeep beijing 212 (đúng là truyện tàu, cái đêch gì nó cũng khen hàng nó tốt nhất ^^), đi trong sa mạc không

khác gì lướt sóng, ưu điểm lớn nhất không phải mã lực, mà là trọng lượng nhẹ.

Độ rộng của lớp xe Xiaolong cùng mã lực đều khá ổn, chỉ là không rõ lớp xe phải thả bao nhiêu khí mới thích hợp, cái này buổi tối cũng không nhìn được. Xe này quá nặng, nếu điều chỉnh không tốt sẽ rất dễ bị lún trong cát, đẩy cũng không ra.

Vì vậy, cả bọn chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, tìm một lều Yurt của dân địa phương. Lều Yurt nơi này đều dùng tiếp đãi khách du lịch, cò kè mặc cả, tính 1 đầu dê thì ở lại.

Lương Loan quả thực không giỏi lẫn lộn như lũ tiểu quỷ này, sớm đã đi ngủ.

Hương vị trong lều Yurt rất nặng, nhưng cô ấy cũng không phải kiểu con gái Bắc Kinh làm bộ làm tịch.

Lê Thốc sau khi ăn thịt dê, có chút nóng ruột, nội hỏa bốc lên, căn bản không thể ngủ ngon. Lòng thầm nghĩ, con dê này liệu có phải vừa mới động dục đã bị giết thịt, thế quái nào mà lại làm nó muốn đầu vật trên sàn. Ở chỗ này nước vô cùng quý giá, nó đành phải dùng cát rửa mặt (tây da chết hử :D), rồi đi hỏi chủ lều chuyện về Cổ Đồng Kinh.

Chủ lều Yurt là một dân du mục ngoài 30, người tộc Ngõa Lạt, Mông Cổ, nuôi rất nhiều chó lớn, tự gọi mình bằng một cái tên người Hán, họ Xa. Anh ta bảo bọn Lê Thốc gọi anh ta là Xa Dát Lực

Ba.

Nhìn Lê Thốc, anh ta nói: “Cổ Đồng Kinh hả, một xe không được đâu, không có xe tiếp ứng. Tôi thiểu phải 3 chiếc, một chiếc chở đầy nước.”

“Nơi này không phải đều là hồ sao?”

Dương Hảo đi tiểu trở về, xé một đùi dê, nói tiếp: “Tôi thấy nước rất sạch, còn hơn ở Bắc Kinh.”

“Đây là nước lợ, vừa mặn lại chát, không uống được.” Xa Dát Lực Ba nói,

“Lạc đà bình thường còn không uống. Nếu chỉ có vài người các cậu, tốt nhất vẫn là cưỡi lạc đà. Lạc đà tôi có.”

Lạc đà đang được quây tròn, xa xa có thể nhìn thấy. Lê Thốc vốn đã lo lắng về việc lái xe vào trong sa mạc, nghe Xa

Dát Lực Ba nói, rốt cuộc cũng đưa ra quyết định, vẫn là dựa vào lạc đà, lần trước đi vào sa mạc cũng là cưỡi lạc đà. Lê Thốc thuận đẩy hỏi luôn anh ta về chi phí dẫn họ tới Cổ Đồng Kinh. Con mắt gian thương vòng vo, nói: “Một vòng thôi, 10 đầu dê, thuận lợi đi vào sa mạc, rồi an toàn quay lại Ngân Xuyên.”

Một đầu dê là 900, mười đầu 9000. Tiền Ngô Tà cho quả thực không còn nhiều, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào, sau khi bàn bạc, liền đặt trước 4500. Xa Dát Lực Ba nhanh nhẹn đếm tiền, cũng không có vẻ quá hưng phấn, có thể nhìn ra loại kiếm chác này không phải làm lần đầu.

Lê Thốc tò mò hỏi: “Có nhiều người

muốn tới đó lắm sao?”

“Tới Cổ Đồng Kinh?” Xa Dát Lực Ba đem xương dê ném cho chó, “Cậu cho rằng Cổ Đồng Kinh là cái chỗ nào.”

Lê Thốc còn muốn hỏi chi tiết, nhưng Xa Dát Lực Ba bảo không thạo tiếng phổ thông, nói không rõ lắm, chỉ bảo cứ tới thì biết. Trong ánh mắt có điểm xảo trá, nhưng không phải cảm giác đang tính kế với bọn nó, có lẽ anh ta cho rằng người thành phố thì không hiểu, cho nên không nói với chúng.

Có lẽ cho rằng bọn nó là khách du lịch bình thường, Lê Thốc thầm nghĩ, thôi được, kỳ thực chính nó cũng không rõ nên hỏi ra sao. Giả như anh ta lại tuôn ra một tràng tiếng Mông Cổ, nó lại nghe

không hiểu. Dọc đường cứ tùy cơ ứng biến thôi, trong sa mạc ắt còn cơ hội nói chuyện phiếm.

Buổi tối, ba thằng con trai ăn uống no nê, ngủ không được. Dạ dày Tô Vạn rất miễn cảm, tám trăm lần chui vào WC. Chưa tới 7 giờ sáng, Lê Thốc đã tỉnh, nhìn ra Tô Vạn cả đêm mất ngủ đang ngồi bên bàn cạnh lều.

Đó là một bàn bằng đá, tảng đá phiến bằng phẳng, rất hiếm khi nhìn thấy trong một nhà bạt Mông Cổ. Tảng đá này ước chừng phải mấy trăm cân, không rời đi được. Nhìn độ mài mòn, chắc phải qua trăm năm, nhìn kỹ thì thấy là một tấm bia cổ.

Có chạm khắc trên đá, Lê Thốc vừa nhìn

thấy đã sợ hãi than một tiếng. Hình chạm khắc là kiến trúc đặc biệt, nhìn không quen thuộc, bọn nó cảm thấy giống như ba mặt trời. Lê Thốc vừa nhìn đã nghĩ không phải mặt trời, mà giống như ba hồ nước lớn.

Bọn nó đi gọi Xa Dát Lực Ba sáng sớm đã ở rừng hồ dương ngấm mặt trời mọc, làm Lương Loan cũng bị thu hút đi tới.

Anh ta nói cho chúng biết, tấm bia chạm khắc đây là đồ nhất được, phát hiện dưới đáy nước ở hồ cạn. Anh ta dùng xe lặc đà kéo mang về, muốn bán cho khách du lịch. Hồ ấy cách đây khoảng 2 km, gần như đã khô cạn. “Các người muốn tới đó không?” Xa Dát Lực Ba hỏi.

“Đây là phù điêu của cổ thành Cu

Duyên.” Lương Loan nói sau khi xem xét, “một phần phù điêu trang trí, thường dùng cho chùa miếu, mà ba cái hồ này hẳn là Cổ Đồng Kinh. Xem ra cổ thành Cư Duyên có liên hệ tới Cổ Đồng Kinh.”

“Lúc trước, em từng nghe Ngô Tà nói, đây gần như là cấm địa, có ý nghĩa về mặt tôn giáo.”

Lê Thốc quyết định tới chỗ cái hồ đó nhìn một cái, thuận tiện làm quen với lạc đà. Xa Dát Lực Ba dành một giờ chỉ bôn nó cách cưỡi. Lê Thốc học được nhưng vẫn có điểm chưa quen. Tô Vạn thì phát minh ra cách vừa cưỡi vừa ôm chặt mới có thể ngồi vững.

Chương 21: Hồ làm người biến mất

Edit: HangNguyen995

Beta: Phong Thanh Dương



Đi 2 cây số trong cát mất 4 giờ mới tới hồ cạn khô kia. Rừng hồ dương quanh hồ bây giờ vẫn còn sắc xanh, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa sẽ chết héo, nước càng ngày càng ít.

Cát dưới đáy hồ vẫn còn ẩm, trong hồ quả nhiên có không ít đá phiến, đều là các mảnh vỡ. Dương Hảo đi xuống kéo một khối nhỏ cỡ đùi người, là khối đá đầu thú.

“Nơi này không phải di chỉ, tấm bia kia chắc là do người chở từ sâu trong sa mạc ra, có thể là dân trộm mộ hoặc kẻ ăn cắp văn vật. Trong quá trình vận chuyển bị hư hao hoặc gặp sự cố liền ném thứ đó xuống hồ.” Lương Loan nói, “Mọi người xem, trên tảng đá có vết va đập cùng dấu

buộc bằng dây thừng.”

“Sao chị biết những chuyện đó.” Lê Thốc hỏi.

“Tôi có tìm hiểu trước.” Lương Loan nói cho cho bọn nó biết, những tấm bia này nhất định được đào ra từ cùng một kiểu chùa miếu. Trong đó một bức có nội dung, kể về một lần chiến tranh ở Cư Duyên cổ, giữa một bộ lạc thiểu số với quân đội Trung Nguyên, “Nhìn xem nơi này có một khối kiến trúc đá hình tròn, có vẻ là giếng trữ nước. Đây là cuộc chiến tranh đoạt nguồn nước.” Quân đội Trung Nguyên chiến bại, trốn vào trong sa mạc, bởi vì không có nước cho nên gần như toàn quân bị tiêu diệt. Trong

quân đội có người tìm được nơi ở của dân du mục, ông ta đưa họ tới nơi có nước. Người du mục kia nói cho anh ta biết, phụ cận nơi này có ba địa điểm có thể có hồ.

Vì vậy toán lính Trung Nguyên chia làm ba, trong đó có một nhóm tìm ra nguồn nước, liền tiến hành tiếp viện. Bọn họ đánh kí hiệu ở ven hồ, chờ khôi phục thể lực, trở về đánh thắng lớn. Sau khi chiến thắng, bọn họ ở xây dựng quân đội ở đó, người Trung Nguyên không chế và tu kiến cổ thành Cư Duyên. Rồi trở lại nơi năm đó uống nước.

Lương Loan kể tới đây bỗng ngừng lại, sờ sờ tai, nói: “Tới đây có điểm kỳ quái. Bọn họ trở lại nơi năm xưa uống nước,

sau đó liền...”

“Có phải bọn họ trở lại nơi đó thì chỉ còn kí hiệu, hồ đó đã không còn?” Lê Thốc thắc ý hỏi.

“Không.” Lương Loan nói, “bọn họ về chỗ uống nước, sau đó, trong một đêm tất cả đều biến mất. Thời điểm dân bản xứ phát hiện ra bọn họ thì chỉ còn lại khô giáp cùng binh khí dính đất cát, mọi người đều không thấy.”

Lê Thốc vòng ra phía sau Lương Loan, đọc trên phù điêu quả nhiên có nội dung như vậy. Cảm giác chuyện lúc trước Ngô Tà kể cho nó xem ra không phải dối lừa. Phù điêu được khắc rất sinh động. Thời điểm năm đó dân du mục phát hiện doanh trướng đội quân là trong đêm trăng.

Dưới ánh trăng, bọn họ nhìn thấy rải rác khôỉ giáp lộn xộn trên cồn cát.

Nó cảm thấy có chút chóng mặt. Nếu cái đội quân đó gặp phải chính là cái mà nó gặp phải, thì không riêng gì khôỉ giáp, mà ngay cả đám dân du mục đó cũng không thể sống sót. Cho nên, bọn họ đã gặp phải chuyện khác.

Lương Loan vừa chỉ huy Dương Hảo và Tô Vạn đi lật các mảnh bia đá, vừa lầu bà lầu bầu: “Còn hai nhóm lính kia đã đi đâu nhỉ? Dẫn đường cho họ tới ba cái hồ kia là kẻ du mục, được khắc giống một con quỷ quá đi mất. Câu chuyện cổ này có phải còn ngụ ý khác hay không?”

Lương Loan dựng tấm bia có khắc hình kẻ du mục. Kẻ du mục kia được khắc rất

kỳ quái, mặt bẹp, bộ dáng dữ tợn, nhìn qua thực sự giống như ác quỷ.

“Đây là sự phỉ báng đối với người dân tộc thiểu số khi ấy.” Tô Vạn nói, “Thời hậu cổ ở nơi này cũng chẳng bình yên.”

Tìm khắp một lượt tất cả đá phiến có thể đào ra, đều thấy chứa các nội dung khác, không có thạch điêu nào nói về việc hai nhóm lính kia đã đi đâu. Mà bản khắc đá cũng khá hoàn thiện, không thể là do bị thất lạc.

Ba người đều cảm thấy có điểm không thoải mái. Tấm bia đá vốn rất bình thường, Lương Loan nói vào một câu, liền trở thành vô cùng quỷ dị. Hơn nữa, sau khi cô ấy nói ra, bọn nó phát hiện phân tích của Lương Loan cũng có vẻ

chính xác.

Kẻ du mục kia không được điêu khắc ra hình người, mà lại thành diện mạo khủng bố gì đó. Đây không phải thủ pháp bình thường trong các câu chuyện cổ.

Lúc này, Xa Dát Lực Ba nói một câu tiếng Mông Cổ. Câu nói ấy khá dài, Lê Thốc hoàn toàn không nhớ nổi, chỉ cảm thấy những lời này khá đặc biệt.

Bọn nó nhìn về phía Xa Dát Lực Ba. Anh ta giải thích: “Đây là tên gọi lúc đầu của Cổ Đồng Kinh, chuyển sang tiếng hán, chính là ba cái hồ làm cho người ta biến mất.”

“Làm cho người ta biến mất.” Tô Vạn nêu ra nghi vấn.

“Ba cái hồ trong Cổ Đồng Kinh tương

truyền có liên hệ với ba sa mạc kỳ quái. Ba sa mạc này, không thể đi mà tới được, chỉ có người ngủ lại bên hồ mới bị hồ dụ dỗ. Rất nhiều đoàn lữ hành và du khách đã mất tích bên hồ. Cái hồ đó sẽ xuất hiện bất kì ở mọi nơi giữa sa mạc. Đối với du khách mà nói, hồ là thứ rất được hoan nghênh, chúng thường đi kèm với ốc đảo, mọi người sẽ không cảnh giác với nó. Bọn họ sẽ dựng trại cạnh hồ nước, đợi sang ngày hôm sau, ngoại trừ lều trại, cái gì cũng sẽ không còn. Con người cứ như thế mất tích, hai toán lính kia hẳn là đã gặp phải chuyện này.”

“Nghe cứ như cái hồ đó đang sống, giống như một loại yêu quái.” Tô Vạn rùng mình nói, “Vậy tại sao cuối cùng một

nhóm lại không gặp chuyện?”

“Sao cậu biết là không việc gì? Một toán lính bại trận, làm sao có thể uống nước xong liền trở thành dũng mãnh vô địch. Có thể sau khi uống nước, họ liền biến thành một thứ gì đó khác.” Xa Dát Lực Ba làm mặt quỷ, nói “Có lẽ đã biến thành quỷ sa mạc.”

“Vậy anh dự tính tạ thần chưa mà đưa chúng tôi đi? Hơn nữa, tiếng Hán của anh rất lưu loát.”

“Các người muốn tới Cổ Đồng Kinh, cùng với ba cái hồ kia chẳng có liên quan gì.” Xa Dát Lực Ba nói, “Chỉ là du lịch. Tuy nhiên, hiện tại tới Cổ Đồng Kinh mà cuối cùng lại gặp ba cái hồ kia xuất hiện thì vẫn có cảm giác không thoải

mái.”

Lương Loan hỏi: “Trong truyền thuyết của các anh, có người nào từng bị hồ nước nuốt mất, nhưng lại xuất hiện trở lại chưa?”

“Ta, ta, ta, ta, chính là lão tử ta đây. Nếu sinh ra ở đây sớm một chút, nói không chừng lão tử đã thành đại danh nhân, không thì ít nhất cũng phải là Lê Thốc Hãn (tộc trưởng Lê Thốc ^^).” Lê Thốc nghĩ bụng, gần như muốn giơ tay thừa nhận.

Xa Dát Lực Ba nói: “Có đấy, một người thôi, là Cổ Lực Khiết. Sau khi chạy thoát khỏi đó thì không nhớ rõ cái gì, nhưng lại có rất nhiều tiền, mua nhiều nhà lớn, kết hôn với một người Hán, sinh con đẻ cái.

Năm 198 mấy, thì đưa vợ con trở về sa mạc, nói là ngủ không yên, cũng không dám soi gương. Còn tổ chức một đội thám hiểm, ông ta cùng vợ con dẫn đầu một nhóm người, quay về Cổ Đồng Kinh, nói là phải tìm hiểu ra được bí mật trong đó. Sau đó thì không ai gặp lại họ. Ông ta khá có tiếng, cha tôi từng gặp qua người này.”

Cổ Lục Khiết là một cách gọi đùa bỡn với người Nga. Lê Thốc đoán không biết có phải trước kia ông ta là thương gia còn sót lại trong vụ đầu cơ đạo quật cổ mộ Hắc Thủy thành ở Nga. Không dám soi gương? Tim nó lộp bộp một nhịp, nhớ tới sự tình của Lam Đình mà Ngô Tà đã kể với nó.

Chẳng lẽ mọi người tới Cổ Đồng Kinh đều trúng chiêu? Không chỉ không thể chụp được ảnh, mà gương cũng chiếu không ra? Thế không phải là biến thành quỷ sao? Nó có điểm hoảng hốt, hỏi Tô Vạn: “Có gương không?”

Lương Loan đưa cho nó gương trang điểm của mình. Nó chạy nhanh tới nhìn nhìn, trong gương vẫn là gương mặt râu chưa mọc dài, mới nhẹ nhàng thở phào. Tiếp theo, Xa Dát Lục Ba nói một câu khiến nó sồn gai ốc: “Người trở ra từ Cổ Đồng Kinh, cuối cùng đều phải về lại, hơn nữa còn mang theo rất nhiều người về cùng. Họ là những kẻ bị ma quỷ chi phối.”

Tô Vạn và Dương Hảo liếc mắt nhìn Lê

Thốt, làm nó rất không thoải mái.

Chương 22: Hỏa thiêu phong

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Nhóm năm người trở lại nhà bạt, chuẩn bị nước ngọt, sữa dê, thịt dê khô cùng với các vật tư khác, chuẩn bị mất cả một ngày. Ngày hôm sau trời chưa sáng bọn họ đã xuất phát, Tô Vạn hỏi Lê Thốc: “Nếu như nơi Xa Dát Lực Ba đưa chúng

ta đến là điểm du lịch thì tại sao chúng ta lại tích cực như thế, không phải nói Cổ Đồng Kinh không hề liên quan đến chỗ đó sao?”

Lê Thốc nói với Tô Vạn, lúc trước nó vào Cổ Đồng Kinh, trước tiên cũng là đi theo hướng đó, nếu nó đoán không lầm thì hẳn là cần phải tìm được ốc đảo bên hồ họ đã dừng lại hạ trại khi đó. Hồ có thể không còn, nhưng ốc đảo chắc chắn nó vẫn còn nhớ.

Trước cứ tới được chỗ đó rồi nghĩ cách sau. Trong tay nó còn có bản đồ của Ngô Tà, tuy cảm thấy trong sa mạc tác dụng của bản đồ cũng không quá lớn. Hơn nữa đường màu đỏ trên bản đồ là ký hiệu lộ tuyến của bọn họ, xung quanh đường màu

đỏ còn có rất nhiều đường màu đen rất kỳ quái, những đường màu đen này không có bất kỳ chú thích nào nên nó cũng không biết có ý nghĩa gì.

Tại sao Ngô Tà muốn đưa cho nó bản đồ này, nó nghĩ không hiểu vì sao. Nhưng nó không dám tùy tiện vứt bỏ, sự thực chứng minh, mỗi một kế hoạch của Ngô Tà cho dù thoát nhìn rất khó hiểu, cuối cùng lại rất có hiệu quả.

Về phần Xa Dát Lực Ba nói “hồ sẽ mê hoặc người”, chắc chỉ là chuyện vớ vẩn. Lê Thốc đoán rằng khi bọn họ nhảy xuống hồ bơi lội, hồ di động đưa họ vào sâu trong sa mạc nên bị vây chết ở trong đó. Nhưng dù sao cũng có phần không thuyết phục, nhiều người như vậy chắc

không có khả năng mọi người đồng thời nhảy xuống hồ bơi lội cùng nhau.

Mà trong video Cổ Đồng Kinh, hiển nhiên hoàn toàn khác với những gì mình đã trải qua, điều này làm cho nó thấy quý dị. Chẳng lẽ vẫn còn một giai đoạn nó không hiểu hết? Nơi Ngô Tà dẫn nó đến lúc trước thật sự là Cổ Đồng Kinh sao?

Hôm sau, để tránh mặt trời, trời chưa sáng đã xuất phát, Lương Loan xoa kem chống nắng dày đến mức nhìn như cương thi, nhưng vẫn bị phơi nắng thành màu tiểu mạch.

Lắc lư trong sa mạc hai ngày, bọn họ tìm được ốc đảo Lê Thốc nghỉ ngơi lúc trước, quả nhiên không nhìn thấy hồ. Khu vực vốn có hồ tồn tại giờ thành một hồ

cát trũng xuống, loại hồ cát này trong sa mạc chỗ nào cũng có, chẳng có gì ngạc nhiên.

Lúc trước bọn họ tìm thấy năm mộ của máy ảnh ở đây, Lê Thốc chợt nhớ tới chiếc thẻ nhớ đặt trên chìa khóa, có phải chiếc thẻ nhớ đó tìm ra được từ đồng máy ảnh kia không, không phải nói thiếu hai cái máy ảnh sao?

Không biết những chiếc máy ảnh đó bị phá hủy rồi chôn lấp, có phải là do chính Ngô Tà làm hay không, rõ ràng hắn đã tới đây không chỉ một lần. Cũng có thể là, lúc đó hắn phát hiện thẻ SD đó và nội dung bên trong ở đồng máy ảnh, sau đó dùng thủ đoạn giấu đi.

Lúc nghỉ ngơi, lần đầu tiên Lê Thốc xem

bản đồ cẩn thận, xuất phát từ chỗ này, Ngô Tà đánh dấu điểm đến cho bọn họ ở cách đó 10km, mặc kệ độ chính xác của bản đồ thấp đến mức nào, đích đến của đường màu đỏ trên bản đồ sẽ đến được trong một ngày.

Có vẻ dễ hơn tưởng tượng, nhưng mà trong ngày hôm nay nhất định không tới được.

Xa Dát Lục Ba gọi bọn họ dừng lại nghỉ ngơi. Mặt trời trên cao đặc biệt lớn, không khí bị hun trắng bệch, mới dựng lều được một nửa, Lương Loan đã bò vào trong bóng râm dưới cồn cát không chịu đi ra. Những người khác nóng đến mức chảy đầy mồ hôi muối, người giống như bánh muối có thể cho lạc đà đến

liếm.

Lê Thốc giục những người khác làm nhanh lên một chút, sớm làm sớm xong, nó gọi rất cả tiếng, cơ thể mình lại không tự chủ được di chuyển đến gần bóng râm dưới cùn cát.

Bỗng nhiên một trận gió mát không biết từ đâu thổi tới. Gió chưa chắc là mát, nhưng đối với nhiệt độ không khí 40oC trên sa mạc mà nói, hơi mát như kiếm sắc cắt phá cái nóng trên làn da, thoải mái như được hút đi toàn bộ hơi nóng. Tô Vạn phát ra một tiếng tiếng rên rỉ mát hờn, giang hai tay ra: “A.....Mát quá...” Gió lạnh càng lúc càng lớn, bọn họ cởi ba lô xuống để gió mát thổi vào quần áo của mình, mồ hôi dưới cánh tay nhanh

chóng được thổi khô.

Xa Dát Lực Ba không làm như vậy, anh ta giật giật cánh mũi, Lê Thốc thấy anh ta nhìn hướng gió lạnh thổi tới, vẻ mặt bỗng hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Lê Thốc hỏi Xa Dát Lực Ba nói: “Nhiệt độ lúc cao lúc thấp, hỏa thiêu phong sắp tới.”

“Hỏa thiêu phong, cái gì là hỏa thiêu phong?”

“Là gió nóng như lửa. Mau thu lều lại, chúng ta không thể nghỉ ngơi. Nhân lúc còn gió mát, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra ngoài.” Xa Dát Lực Ba nói xong, không đợi Lê Thốc tranh cãi đã mà bắt đầu rút đỉnh căng lều lên, nhìn vẻ mặt và tốc độ của anh ta, cảm giác như chạy bán mạng,

ngược lại bọn nó lập tức đi lên hỗ trợ. Lê Thốc lừa Lương Loan lên lạc đà, bọn họ thẳng hướng mặt trời, tiếp tục đi về phía trước, ban đầu còn gió mát hiu hiu, hết sức thoải mái, dần dần, bọn họ liền phát hiện gió thổi tới bắt đầu nóng lên. Hình như lạc đà cũng cảm giác được cái gì, không cần Xa Dát Lực Ba dắt ở phía trước, cũng bắt đầu chạy như điên về hướng gió.

Cơn gió này không phải do cát bay, bão cát nổi lên có khả năng che khuất bầu trời, lúc đó sẽ khó chịu vì không hít thở được, nhưng lúc này không phải là loại khó chịu đó. Nhiệt độ xung quanh ngày càng cao, gió thổi qua giống như nước sôi đổ lên da.

Dưới gió nóng, cả mồ hôi cũng không chảy ra được, bọn họ đành phải uống nước không ngừng, dùng nước xoa lên da, hơi nước trong nháy mắt đã bị thổi khô.

Tô Vạn nhìn đồng hồ điện tử vạn năng của nó, nói: “Chó chết, 60o C rồi, trong phòng tắm hơi cũng không nóng như thế này.”

Đoạn đường này thật giống như chạy trong máy sấy tóc một giờ liền, lạc đà của Dương Hảo ngã xuống, những người khác cũng xuống kiểm tra, lạc đà không giống như là mất nước, chắc nhiệt độ cơ thể quá cao nên bị cảm nắng. Tô Vạn rống to: “Mẹ nó, ngay cả lạc đà cũng bị cảm nắng, chúng ta chết chắc rồi!” Bọn

họ muốn đỡ Dương Hảo lên lạc đà của Lương Loan, lại phát hiện những con lạc đà còn lại cũng dừng lại. Tất cả bọn chúng đều lùi vào bóng râm dưới cồn cát, ngay cả sức để ngồi xuống cũng không có.

Bốn phía trời quang đãng, gió cũng không lớn, giống như một luyện ngục sạch sẽ yên bình. Nếu như không thể nghiệm trong thực tế, căn bản không thể hiểu được thống khổ của bọn họ.

Le Thốc đổ mồ hôi rất nhiều, thể lực rèn luyện khi đá bóng rổ cực cũng có chút tác dụng, nó ngồi xồm xuống sờ mặt cát, mặt trời thiêu đốt hạt cát, phỏng chừng đã vượt 80oC , tay chạm vào liền bị phỏng, đi bộ thực sự không phải giải

pháp thực tế. “Nếu không thì chúng ta
dừng lại chịu đựng thêm một chút, chờ
cơn gió quái quỷ này qua rồi lại đi.”

“Mỗi lần thôi phải thôi đến ba ngày! Cậu
cho là người chết trong sa mạc chết như
thế nào?” Xa Dát Lực Ba mắng, “Nếu
chỉ có ban ngày nhiệt độ cao, ban đêm
nhiệt độ thấp thì sa mạc cũng sẽ không
đáng sợ như vậy, hỏa thiêu phong thổi
lên, người sống sẽ biến thành xương
trắng. Cậu nghĩ 9000 đồng tiền của tôi dễ
kiếm lắm sao! Tất cả đứng lên, đứng lên!
Trước khi cạn sạch thể lực, vẫn phải đi
lên phía trước.”

“Thôi ba ngày, không phải là chúng ta
chết chắc!” Tô Vạn giống như lạc đà, căn
bản không đứng nổi.

Xa Dát Lực Ba nói” Đi về phía trước, nếu như gặp may mắn còn có thể gặp được gió mát. Kinh nghiệm của ông bà không sai được, đi theo gió đi.”

Tới trường hợp này chỉ có thể nghe theo Xa Dát Lực Ba, bởi vì không nghe cũng sẽ bị hấn bỏ lại. Lê Thốc đá Tô Vạn mấy đá, đá nó đứng lên, lại tới kéo Lương Loan, phát hiện cô đã hôn mê.

Cho Lương Loan uống nước, trùm áo chống nắng thêm cho cô, Lê Thốc cũng cô lên lưng. Bọn họ tiếp tục đi trên mặt cát nóng, đế giày cao su bị nóng đến chảy ra, bốc lên mùi khét lẹt.

10km trên bản đồ đi trên sa mạc giống như 100km, Lê Thốc đi xuống cồn cát đầu tiên, cơ bản cảm thấy tuyệt vọng.

Lương Loan trên lưng nó hiện tại căn bản cũng không phải là một cô gái Bắc Kinh nhỏ nhắn, mà là một nữ đô vật 100kg. Nó cũng cảm thấy thể lực của mình đã tới giới hạn, đại khái còn có thể chịu đựng đi qua ba cơn cát.

Xa Dát Lực Ba đánh giá cao thể lực và nghị lực của mấy người thành phố bọn họ, bọn họ nhất định sẽ chết ở chỗ này. Tuy nghĩ như vậy, Lê Thốc vẫn đi về phía trước, bởi vì không hề có đường lùi, khớp hàm nó cắn chặt đến bật máu, mong chờ loại kỳ tích khi thể lực cạn kiệt bỗng nhiên thân thể huy động hết tiềm năng. Đây là tình huống khi chạy cự li dài đến cực hạn, đại não sẽ giải phóng dopamine, một đến mức cuối cùng lại

không cảm thấy mệt.

Nó cố gắng tìm cách huy động đại não, tuy nhanh chóng đến trạng thái giới hạn nhưng quả thực nó không ngã xuống, đi một mạch đến còn cát thứ mười một, nó đã không thể ngẩng đầu, chỉ có thể cúi đầu dùng dư quang nhìn cái bóng của Dương Hảo phía trước.

Nóng, nóng đến mức không có cách nào hình dung, nhiệt độ không khí sợ rằng đã lên đến 60o C, không khí hít vào phổi đều cảm thấy như bị bỏng thương, nhanh chóng không cảm giác được mình đang hô hấp. Lê Thốc nghĩ tinh thần của nó đang từ từ rời xa thân thể, đang đi hay là đã ngã xuống, nó hoàn toàn không phân biệt được.

Cũng không biết đi mấy cây số, nó cảm giác được Lương Loan bỗng nhiên ôm chặt lấy nó, ánh sáng và cảm giác ngẩn ngơ quanh nó bỗng biến mất, thấy mình đang đứng lại, Lương Loan thở ra không khí rất nóng ngay cổ nó.

Không biết từ bao giờ, Dương Hảo và Tô Vạn đã đi rất xa, bỏ cách nó đến ba bốn cùn cát, cảnh sắc phía sau nó đã đã hoàn toàn không nhận ra, xem chừng đã đi một đoạn rất xa. Hai thằng không có nghĩa khí kia bước đi cũng như quỷ mị, hẳn là đều bị nóng đến hôn mê.

Cô gái trên lưng ôm chặt lấy nó, lẽ nào cô cảm thấy nó đã kiệt sức, sẽ bỏ cô lại? Bản năng cầu sinh làm cô không dám buông tay.

Sẽ không, bị nóng chết chung một chỗ cũng được, lão tử được giáo dục không bỏ lại phụ nữ. Lê Thốc lần thứ hai cản rằng đi lên phía trước, dừng lại ngăn ngại làm nó càng thêm suy yếu, gần như không nhắc nổi bước đi. Nó vồ vồ tay của Lương Loan, ý bảo cô không cần lo lắng, cắn khớp hàm đã không còn cảm giác, rút cục lại bắt đầu cất bước.

Lúc này nó thấy ở phía trước Dương Hảo phát tay với nó, rống lớn lên.

Nó nỗ lực ngẩng đầu, nhìn về phía bọn họ, cảm thấy phía trước có ánh sáng như ngọc bích. Vừa nhìn, nó lập tức ý thức được bọn Tô Vạn không phải là không có nghĩa khí, chắc là bọn họ thấy được cái gì.

Nó dùng sức nhắm mở mắt, ánh xanh lam phía trước hình như là một cái hồ lớn, bốn phía mặt hồ có rất nhiều cỏ lau và hồ dương chết héo, đây là một ốc đảo nhỏ.

“Tam lăng kính uy lực! Biến thân!” Máu nó xông lên não, rống lớn một tiếng, bắt đầu điên cuồng xông tới hồ nước.

Ba còn cát cuối cùng dưới chân nó dường như chẳng là gì, hồ càng ngày càng gần, đó không phải là ảo ảnh. Nó thét lớn lao qua còn cát cuối cùng, thấy Tô Vạn, Dương Hảo và Xa Dát Lực Ba đã nhảy xuống hồ.

Chương 23: Hồ bỏ mạng

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Nó cống Lương Loan nhảy vào, nước cũng không mát, dưới ánh mặt trời và hỏa thiêu phong làm bốc hơi, nhiệt độ nước chắc chắn cao hơn nhiệt độ cơ thể người rất nhiều, nhưng nó vẫn có cảm giác mát đến tận tâm phế, vọt thẳng vào ngũ tạng lục phủ của mình.

Lương Loan vẫn không tỉnh lại, xuống

nước uống phải một ngụm nước lớn, Tô Vạn và Dương Hảo nổi trong nước như xác chết trôi, không tới trợ giúp. Lê Thốc là người đầu tiên từ mừng như điên có phản ứng kịp, nó nâng đầu Lương Loan lên, ném thử nước hồ, là nước mặn, sau đó lau mặt Lương Loan thật cẩn thận, sợ quá nhiều hơi nước sẽ làm tổn thương làn da.

Nhiệt độ cơ thể Lương Loan nhanh chóng giảm bớt, Lê Thốc liền thấy lúc quần áo Lương Loan bị ướt, gần như lộ ra toàn bộ, không khỏi đỏ mặt.

“Cởi áo con của cô ấy ra.” Xa Dát Lực Ba nói.

“Tôi?” Lê Thốc luống cuống chân tay, lòng nghĩ tại sao lại là nó. Đương nhiên

nó cực kỳ tình nguyện làm việc này, nhưng lúc nữ ma đầu kia tỉnh lại nhất định sẽ giết chết nó.

“Không phải mày đã cùng chị ấy...”

Dương Hảo ở bên cạnh ghen tỵ nói, “Mấy người bọn tao đều không thích hợp.”

“Cậu cống cô ấy lâu như vậy, phúc lợi này là của cậu.” Xa Dát Lực Ba liền nói, “Nhanh lên một chút, bằng không cô ấy sẽ bị ngạt thở.”

Lê Thốc đành phải ôm Lương Loan đi tới một nơi khuất bên hồ, nhắm mắt lại, sờ vào trong áo Lương Loan. Nó đã từng nhìn con gái cởi áo con như thế nào, nhưng nó chưa bao giờ thử làm, một hồi lâu mới biết làm sao để cởi ra.

Lúc bỏ tay ra, ít nhiều cũng chạm vào da thịt, cảm giác rất kỳ quái, không biết có phải đã chạm vào bộ vị mẫn cảm. Nó rút áo con ra đặt lên mặt cát, đoán chừng cái áo sẽ nhanh chóng bị phơi khô. Quay đầu lại nhìn Lương Loan, Lê Thốc mang theo mục đích trong sáng cùng cực kỳ bỉ ổi (:D), lại thấy vậy mà Lương Loan đã tỉnh—chị, chị, thì ra là bị áo con siết đến ngất đi sao?

Đặc trưng phái nữ như ẩn như hiện, làm đầu óc Lê Thốc tê dại, mặt mũi nóng bừng, tim đập loạn xạ.

Nó chỉ tay vào cái áo con đang nằm một bên, ý nhắc Lương Loan không mặc áo con. Bản thân nó nhìn no thì không sao, nhưng cũng không muốn Lương Loan bị

người khác nhìn thấy, vì sao có tâm lý như vậy? Cũng không biết, có lẽ là thói hư tật xấu của con trai.

Lương Loan nhìn nó, dường như cũng không thèm để ý mình đang mình bị thấy hết, cũng không che, chỉ là cố gắng ngồi xuống, miệng mấp má. Lê Thốc nghĩ cúi đầu sẽ nghe được cô mắng biến thái hay sắc lang, hoặc cút đi, không ngờ nghe thấy cô nhẹ giọng nói: “Đáy nước, đáy nước tất cả đều là người chết.”

Lê Thốc quay đầu lại, quả thực thấy đáy nước cuối tầm mắt Lương Loan là cảnh tượng xương trắng chồng chất.

Nó xoay người lặn xuống đáy nước, nhìn thấy đồng xương đó đều là xương lạc đà, số lượng rất nhiều. Nó bơi ở hạ du hơn

mười vòng, nước mặn chảy vào mắt đến mức sắp mù luôn.

Ở trong sa mạc, nước là cội nguồn sinh mệnh, nhưng cái hồ này, nhìn như là hồ mang đến tử vong.

Đây ít nhiều cũng có điều không bình thường. Nó vỗ tay một cái, gọi những người khác: “Lên bờ lên bờ, đừng ở dưới nước nữa, nơi này có điểm bất thường.”

“Chết cũng không lên, chết cũng phải chết ở dưới nước.” Tô Vạn nỉ non, “Thì ra cuộc đời này kiểu chết hạnh phúc nhất là chết đuối.”

Xa Dát Lực Ba nói: “Không phải sợ đâu, những xương cốt này rất bình thường, nếu lạc đà không tìm được nguồn nước thì

cũng sẽ chết, không tìm được nguồn nước chúng sẽ uống nước mặn trong hồ, lạc đà có thể dự trữ muối và nước nên uống nước mặn cũng có thể sống, nhưng có một số hồ không chỉ là nước mặn mà còn có độc.”

Dương Hảo đang dập dờn trên hồ, nghe đến đây giật mình: “Không thể nào, tôi vừa uống phải vài hớp.”

“Cậu cũng không phải là lạc đà, cậu uống nước ngọt.” Xa Dát Lực Ba nói, “Uống vài hớp thôi thì không cần lo, tắm cũng không sao, chỉ cần đừng uống nhiều.”

“Nhưng lạc đà có chết cũng sẽ chết trên bờ, vì sao những hài cốt đó đều ở dưới nước?”

“Người đi ngang qua thấy xương cốt

cũng sẽ ném vào trong nước. Người chết trong sa mạc, linh hồn cũng sẽ bị nhốt trong sa mạc, không ngừng muốn thoát ra ngoài, ném thi thể vào trong nước là hi vọng bọn họ có thể sớm yên nghỉ.”

Lúc này Lê Thốc mới yên tâm lại, nó dùng nước lạnh vốc lên đầu, hỏi Tô Vạn, bọn họ đã đi bao xa, Tô Vạn thở dài, nói trên thực tế bọn họ mới chỉ đi được có 3km, mà đã cảm giác đi đến tận cùng thế giới.

Chỉ có điều, nhờ cái hồ này mà bọn họ mới có thể chịu đựng được. Lê Thốc trở lại trên bờ, mang bình nước ra, đổ nước vào, đợi một lúc, sau đó cầm đến cho Lương Loan uống.

Nó tìm một chỗ khô ráo râm mát, mang

bản đồ của Ngô Tà ra xem, đối chiếu với GPS. Nó phát hiện tuy bọn họ đi được không xa nhưng đoạn đường này rất khó đi, trên bản đồ vẽ rất nhiều cồn cát, đoạn đường phía sau dường như bằng phẳng hơn rất nhiều.

Nhìn sắc trời, mặt trời bắt đầu hạ thấp, ánh nắng chiều đỏ như máu làm cồn cát bị phơi trắng bạch được thay đổi màu sắc.

Ngày hôm nay qua thật nhanh.

Ban đêm, nhiệt độ của sa mạc xuống tới 0 độ C, nhưng xem chừng hỏa thiêu phong chưa dừng lại, nhiệt độ không khí 60 độ và 0 độ trên sa mạc không biết có thể trung hòa cho nhau hay không.

Bọn họ lặng lẽ ngâm mình trong nước,

Lương Loan dần dần khôi phục, nhưng cũng không có sức lực mà tranh luận. Đến khi mặt trời hoàn toàn hạ xuống, nước ấm dần dần lạnh đi, cô cảm thấy nhiệt độ không khí đã có thể chịu đựng được mới lên bờ.

Dương Hảo cầm một thùng nước của Xa Dát Lực Ba, vẩy nước khắp nơi, phát hiện làm như vậy quả nhiên mát mẻ hơn nhiều, liền lấy xẻng gấp ra, đào một cái rãnh nước bên hồ, đem nước dẫn đến xung quanh nơi cắm trại.

Lê Thốc dựng lều lên để Lương Loan đi vào thay quần áo. Nóng đến mức thực sự không muốn nhóm lửa, nó liền dùng nước tưới vài cái lương khô cho qua bữa. Nước được dẫn vào, nhiệt độ bắt đầu

giảm xuống. Lê Thốc xắn tay áo, nó suy nghĩ Lương Loan bị bệnh không biết là nên ăn gì, cũng không thể chỉ ăn lương khô, trong túi vẫn còn một ít mì ăn liền và trứng, không biết cô có thích ăn hay không.

Đột nhiên, Dương Hảo dừng đào móc, phát ra âm thanh ghê tởm. Lê Thốc đi tới, liền thấy trong nước dẫn vào rãnh, xuất hiện rất nhiều côn trùng nhỏ màu đen, cực kỳ dày đặc, chúng đang thoải mái bơi lội trong nước.

Xa Dát Lục Ba đi tới nói rằng: “Đây là tôm tiên nữ con, chúng tôi thường bắt bán cho người nuôi tôm he vùng duyên hải, ở hồ nước mặn có rất nhiều, nhưng mà, tại sao thứ này lại màu đen, tại ánh

mắt tôi bị nắng làm hồng rồi sao?”

Nhìn những con tôm tiên nữ cuộn cuộn trong nước, mỗi con đều rất nhỏ, có lẽ không tạo được nguy hiểm gì, Lê Thốc cũng yên tâm, chỉ là nhìn thấy ghê tởm, dù sao có đập xuống nước cũng không đuổi được bọn chúng. Xa Dát Lục Ba nói lực sinh tồn của chúng rất mạnh, hơn nữa cách thức sinh sản cực kỳ quỷ dị, trứng của chúng có vỏ cứng, dù có luộc trong nước sôi cũng không chết, người ta nói ở trong sa mạc trứng có thể duy trì hoạt tính một vạn năm, trứng của một vạn năm trước chỉ cần vừa ở trong môi trường nước thích hợp sẽ lập tức nở ra, mười ngày là có thể trưởng thành đủ để sinh lứa trứng tiếp theo.

Hồ trong sa mạc độ mặn rất cao, hầu như không có những sinh vật khác, thứ này lại sinh tồn trong hồ với mật độ cực kỳ cao, xuất hiện cảnh tượng này cũng không có gì kỳ lạ.

“Mẹ nó, thứ này tồn tại như bug ý.” Tô Vạn nói, “Chu kỳ sinh mệnh chỉ cần mười ngày, may mà ở trong sa mạc, bằng không làm gì đến lượt con người thống trị thế giới.”

Ngày này thực sự quá mệt mỏi, không lâu sau, Tô Vạn Dương Hảo đều ngủ mất, Xa Dát Lực Ba đi lên một cồn cát, ngủ ở nơi giáp ranh giữa gió nóng và khí lạnh, nếu như nhiệt độ không khí lên cao cũng có thể gọi bọn họ tỉnh lại.

Lê Thốc canh nửa đêm đầu, nó không

biết có chịu được không, nhìn ảnh ngược to lớn quỷ mị của ánh trăng lên mặt hồ, lần đầu tiên nó cảm giác được mình thật nhỏ bé.

Thực sự nhỏ bé, trong nhận thức của nó, con người phải tự nhận mình không có giá trị là rất khó khăn, hầu hết mọi người đánh giá thấp giá trị của riêng mình là vì áp lực xã hội. Nhưng khi Lê Thốc đối mặt với sa mạc này, từ nội tâm nó phát ra ý thức mình không là gì cả. Giống như những con tôm tiên nữ này, một con trong cả ngàn vạn con, chẳng là gì cả.

Con đường phía trước dài đằng đẵng, nếu nói là thám hiểm, xem trong tiểu thuyết TV đã nhiều, ai có thể nghĩ tới, đi trong sa mạc là một chuyện nguy hiểm

đến thể.

Nó đã không muốn lo lắng đến Cổ Đồng Kinh sẽ xảy ra chuyện gì. Cổ kim nội ngoại, ít nhiều cũng đã có những người mạnh hơn nó rất nhiều, thậm chí là loài lạc đà có thể sinh tồn trong sa mạc, đều chôn vùi dưới cát vàng nơi đây. Chỉ có người qua đường ngẫu nhiên nhìn thấy, mang xương cốt bọn họ thả vào nước, mới có thể yên nghỉ.

Chương 24: Truyền thuyết Cổ Đồng Kinh

Edit: Rain (Cảm ơn bạn đã giúp nhà đúng lúc “hạn hán” :))

Beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt



Lê Thốc vẫn ngồi suy nghĩ tới quá nửa đêm... nhiệt độ cũng không giảm xuống mà ngược lại càng ngày càng có chiều hướng tăng lên, nó suy nghĩ nhiều, rất nhiều. Bỗng nhiên có một mùi hương từ phía sau đưa tới, nó nhìn lại, ra là Lương

Loan đã tỉnh. Cô đi chân trần đến phía sau nó.

Lê Thốc nói: “Ngủ tiếp đi, lúc này mà ồn ào là mọi người cũng không ngủ được”.

Nhưng trong lòng lại tự nhủ thầm: Tôi đây có chết cũng không dám ngủ, chỉ được ngủ mà còn làm cao.

Bất chợt Lương Loan ngả người xuống lưng Lê Thốc, hai tay ôm chặt lấy nó. Lê Thốc ngây người trong một lúc, cô cũng buông nó ra.

“Chị.....”

“Đừng hiểu nhầm, chỉ là xác định một chút, ban ngày người cõng tôi trên lưng có phải là cậu hay không”. Cô ngồi bên cạnh Lê Thốc, lấy ra một điều thuốc, châm lửa. “Tại sao cậu không ngủ đi một

chút”

Không biết vì sao, khi nhớ lại mùi hương trên người Lương Loan nó bỗng cảm thấy muốn ngủ, nó nhin xuống không ngáp, liền hỏi xin Lương Loan điều thuốc. Lương Loan cầm điều thuốc cổ tình ném ra xa: “Lấy cái gì?”

Lê Thốc thở dài, nằm ngả vào cồn cát phía trên. Cả hai đều im lặng, bầu không khí có một chút ngược ngùng. Thật lâu sau, Lương Loan lạnh lùng nhìn Lê Thốc nói: “Kiếm một chủ đề nào đó để nói chuyện với tôi, không được à?”

Lê Thốc nhìn Lương Loan, thấy cô thực sự nghiêm túc, đành hỏi: “Chị đến sa mạc này để làm gì?”

“Đổi chủ đề, mỗi người đều có một nơi

muốn đến hay một người muốn tìm, tôi không hỏi cậu lý do, thì cậu cũng không nên hỏi tôi, tôi không thích chủ đề này”

Mợ nhà chị! Lê Thốc mắng thầm, ngồi xe của nó, nguyên liệu của nó, cười lạc đà của nó, còn bắt tôi phải cố gắng nói chuyện với cô. Tại sao thái độ không thể tốt hơn một chút chứ? Mặc dù mình có nhìn một chút, bắt quá có chút đó thì thực sự không đủ cho những chi phí và khó khăn trên đường a.

“Tôi đã nói cho chị chuyện xảy ra khi lần đầu tiên tôi đến sa mạc này, tôi không cảm thấy thứ chị muốn sẽ có thể tìm được đáp án ở chỗ này.” Nó giả vờ thâm trầm nói.

Lương Loan không để ý đến nó, hiển

nhiên cô không hề muốn nói chuyện về vấn đề này. Có lẽ trong cô cũng không chắc chắn về mục đích những việc cô làm. Lê Thốc dừng một lúc, đành phải đổi đề tài: “Nói về Cổ Đồng Kinh đi, chúng ta sẽ trao đổi thông tin. Ngày mai, không biết chừng chúng ta sẽ gặp một nơi đáng sợ mà chúng ta không thể không hợp tác”

Lương Loan gật đầu: “Tôi đã tra cứu rất nhiều tư liệu, Hắc Thủy thành chỉ là một thành thị khá trọng yếu trong thành cổ Cư Duyên mà thôi . Tại sa mạc này, có một nơi tập trung rất nhiều thành nhỏ tương tự, phần lớn tập trung quanh khu vực hồ nước, hình thành nên một nền văn minh cổ đại đa sắc tộc lấy thành cổ Cư Duyên

làm trung tâm. Mà tất cả các truyền thuyết của người dân tộc ở đây, tất cả đều nhắc đến Cổ Đồng Kinh. Tất cả chúng đều có nội dung nhất quán, không quá sai khác so với những gì Xa Dát Lục Ba nói, đều nói Cổ Đồng Kinh là sa mạc che dấu tung tích của những sa mạc khác. Nó tồn tại trên thế giới và chỉ có ba cái hồ. Truyền thuyết kể rằng những người mất tích cạnh ba cái hồ đó đều bị mang tới Cổ Đồng Kinh. Những người đã bị bắt vào trong Cổ Đồng Kinh nếu không có ma quỷ dẫn đường, sẽ không bao giờ có thể trở về từ sa mạc”

“Thời nhà Tùy trước kia Hắc Thủy thành không được gọi là Hắc Thủy thành, Ngô Tà nói với cậu, là Hắc Thủy Thành nằm

gần trong sa mạc có che giấu di tích ngôi
mỏ cổ. Trên mặt đất ắt hẳn phải có dấu
vết, nếu theo những gì hẳn nói về hoàng
lăng là đúng thì vị trí thực sự hẳn là
được ẩn giấu trong sa mạc ở Cổ Đồng
Kinh. Lần đó chỉ là vừa đúng lúc hồ
nước ở Cổ Đồng Kinh xuất hiện gần Hắc
Thành Thủy. Quân thiểu số bỏ trốn khỏi
đó và mang theo vàng đến gần vùng hồ
để nghỉ ngơi chinh đốn , kết quả tất cả đã
bị hồ nước nuốt chửng và mang đến vùng
sa mạc quý bí kia.”

“Ở dưới Badain Jaran 1000m có một
dòng sông ngầm khổng lồ, hệ thống sông
nối liền với nhau và dẫn đến các hồ trên
sa mạc. Lượng nước biến đổi khiến nước
ở các nhánh sông vọt tới bề mặt, hình

thành các hồ di động. Tôi đoán có rất nhiều nhánh sông là cố định, những nhánh sông ngầm này giao nhau mới có thể hình thành ba hồ di động không theo quy luật, nhưng có thể liên hệ đến tình huống ở Cổ Đồng Kinh”

Nói xong, Lương Loan đưa ra hai tấm bản đồ: “Cậu xem, đây là một tấm bản đồ của nhà Hán, nhất định là bản vẽ mặt phẳng của Cổ Đồng Kinh. Khi đó có người đã vẽ ra sơ đồ của toàn cảnh của Cổ Đồng Kinh, tôi đã so sánh trên bia đá và nhận thấy chúng giống nhau như đúc. Cậu có thể thấy Cổ Đồng Kim là một khối kiến trúc khổng lồ. Tuy không biết có phải là hoàng lăng hay không nhưng quy mô hẳn là cấp bậc hoàng lăng.” Cô

chỉ vào một tảng đá ở trung tâm của bản vẽ. “Cậu từng nói với tôi, Ngô Tà cho cậu xem bức ảnh chụp phiến đá, hẳn chính là phiến đá này. Nó ở khu vực trung tâm nhất của Cổ Đồng Kinh. Lần trước cậu đến Cổ Đồng Kinh không hề nhìn thấy phiến đá này, cũng không hề nhìn thấy bất kỳ di tích kiến trúc nào. Cậu khẳng định nơi cậu đến đúng là Cổ Đồng Kinh không?”

Lê Thốc lắc đầu cười khỏ, nếu Ngô Tà dẫn nó đến một nơi nào đó không phải Cổ Đồng Kinh, thì vì lý do gì mà hắn lại muốn lừa gạt mình. Sau đó nó nhận ra có một bản vẽ thiết kế hiện đại, so sánh hai bản vẽ một chút, lại hỏi: “Tám bản đồ này lại là chuyện gì?”

Lương Loan đem những gì mình biết nói lại với Lê Thốc, nhưng nói xong Lê Thốc vẫn có vẻ không tin: “Không thể nào, dựa theo một bản vẽ 1900 năm trước, xây dựng lại nó một lần nữa, đơn vị thi công cũng không phải là kẻ điên.”

“Bản vẽ thật ở đây, cho thấy các công ty phụ trách dự án có thể ra vào Cổ Đồng Kinh dễ dàng, sa mạc bị ẩn giấu này nhất định sẽ có một lối vào trực tiếp” Cô nằm tới bên cạnh Lê Thốc: “Tôi biết những gì đều đã nói hết cho cậu.”

“Nói như vậy, lần trước tôi ở xa mạc thực sự đã thấy một khối bê tông, có người nói dưới cát còn một nhà xưởng và nhiều thứ nữa. Tặng đá Ngô Tà cho tôi xem, không lẽ nào đã bị chôn vùi xuống

dưới trong một cơn bão cát?”

“Có lẽ đi”

“Cột mốc ranh giới tôi nhìn thấy khi đó, không biết tôi có thể tìm ra nó trên bản vẽ của chị hay không, nếu có sẽ có thể giúp giải quyết rất nhiều vấn đề”

Lê Thốc bắt đầu xem tấm bản đồ một cách cẩn thận, tìm ba lần, đều không có một dấu hiệu nào giống với cột mốc ranh giới mà nó tìm, nó thờ dài, xem ra chỉ có thể đến mới biết được.

Quay lại định hỏi Lương Loan hỏi, lại thấy, Lương Loan ra hiệu ‘đừng nói’ với nó, sau đó ở bên cạnh nó, nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ

Lê Thốc nhìn gương mặt Lương Loan, dưới ánh trăng cô xinh đẹp tựa như búp

bê vậ. Nó nhìn đến ngâỵ đại

Cùng lúc đó, nó bắt chợt cảm thấy cảm lạnh bất ngờ từ lòng bàn chân, cúi đầu xuống nhìn, hình như mực nước đã dâng lên từ lúc nào, nước hồ đã ngập đến mắt cá chân

Ngồi xuống nhìn quanh hồ, Lê Thốc nhận ra điều không ổn, nước hồ thực sự đã dâng cao không ít nhưng vẫn tiếp tục tăng nhanh hơn nữa, hồ giống như một sinh vật có sự sống đang lớn lên, bắt đầu nhấn chìm cồn cát bốn phía.

Chương 25: Tôm tiên nữ

Edit: Rain

Beta: TPNN



Lê Thốc không muốn đánh thức Lương

Loan dậy, dù là nước đang dâng lên rất nhanh nhưng cũng không thể ngập tới chân cô. Nó muốn ôm cô trở lại lều nhưng lại không nghĩ tới việc cô chưa hoàn toàn ngủ say, một chút đụng chạm nhỏ cũng đủ khiến cô tỉnh giấc.

Lê Thốc nói với cô rằng đang có thủy triều, cô còn không tin rằng hồ cũng có thủy triều nhưng vẫn nhắc chân chạy lại nơi có cồn cát cao nhất.

Lê Thốc chạy đi gọi Tô Vạn và Dương Hảo. Tô Vạn tỉnh dậy tinh thần rất nặng nề, rõ ràng sự mệt mỏi đã tới mức cực điểm, lớn tiếng chửi rủa: “Bị sấy khô nguyên một ngày, khó khăn lắm mới có được một giấc ngủ, vậy mà mày còn không để bọn tao được sống hả!”

Lê Thốc gõ mạnh vào xương sườn nó hai cái rồi nhìn về phía mọi người hét lớn: “Mang tất cả trang bị lên người, chúng ta sẽ phải lội qua cái rãnh nước này, hãy tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi, nếu không muốn tất cả chúng ta phải lặn mò trong nước!”

Vẫn trong trạng thái mơ màng, Tô Vạn vực tay lấy nước rửa mặt, sau đó Lê Thốc nhanh chóng thu dọn lều trại, Dương Hảo vác trang bị lên mình, mọi người bắt đầu lội nước hướng về phía bờ bên kia.

Các rãnh nước nhỏ ban đầu đã hợp thành một dòng suối sâu tới ngang lưng, Dương Hảo là người đầu tiên đi một bước, hai bước, ba bước rồi dừng lại, cúi đầu nhìn

xuống dòng nước bên dưới mình, kêu lớn: “Có điều gì đó không bình thường.” Dứt lời nó hú lên thảm thiết, nhảy giật lại sau rồi vội lùi vài bước trở lại bờ. Hai chân nó chi chít đầy mụn nổi lên, nó quăng hết đồ đạc sang một bên rồi lau lấy lau để, mỗi lần lau nó lại rỉ máu. “Này tôm tiên nữ cũng cắn người à, mẹ nó cắn sạch chân lông lão tử.”

Lê Thốc ngồi xổm xuống nhìn, nhận thấy tuy miệng vết thương không sâu nhưng những con tôm tiên nữ đó đều chui xuống hết làn da Dương Hả, nhấn một cái là chết, nhìn rất ghê người.

“Xa Bát Dực Ba nói thứ này không cắn người cơ mà.”

“Hắn cũng nói chưa từng nhìn thấy thứ

này, có thể đây là loài mới, nhìn như giống loài muỗi nước, không biết nó có lây bệnh không?”

Tô Vạn nhìn lên cao đích thực mực nước đang dâng lên rất nhanh, còn cát này sẽ nhanh chóng bị ngập hết “Đừng làm trò nữa, chỉ là bị cản mấy phút thôi mà, nếu không nhanh lên khi mọi thứ chìm hết thì mày sẽ được cản thảm hại hơn nữa.

Người Mông Cổ kia đâu? Thu tiền xong liền ngủ ngon, thảo nào anh ta ngủ ở một nơi cao như vậy”

Nói xong nó nhảy vào nước, cản rằng đi về phía trước nhưng chưa được mấy bước cũng kêu thê thảm chạy về. Lê Thốc chạy đến bên cạnh dòng nước, làn nước chỉ chít hoàn toàn là một màu đen.

Chỉ cần dính một chút nước là những thứ kia sẽ sẵn sàng nhào đến, nhưng nếu không sang được bờ bên kia thì tất cả cũng sẽ bị chúng nuốt chửng

Lương Loan sợ tới mức đứng không vững, cô nắm chặt lấy tay Lê Thốc, tỏ ý nhất quyết không xuống nước. Lê Thốc hét về phía bờ bên kia, không nghe thấy tiếng phản hồi, nó hướng về phía Tô Vạn và Dương Hảo hô lớn: “Buộc chặt tất cả các ống quần, dùng băng dán quần chặt tất cả lại, phần eo cũng thế. Hai thằng mày mang trang bị. Chị Lương để tôi công.”

Mực nước dâng lên cực kì nhanh chóng, nhìn như màu đen của những con tôm tiên nữ đó đang men theo cồn cát để leo lên.

Tô Vạn lấy từ trong túi ra một khẩu tiểu liên, nhằm thẳng xuống mặt nước mà bắn. Lê Thốc thoáng nghĩ nó thật vô dụng, nhưng những viên đạn bắn xuống mặt nước tạo thành các vợn sóng, dường như ngay lập tức màu đen kia bị đẩy sang một bên tạo thành một con đường

“Lực cản ở dưới nước ước chừng lớn hơn 770 lần so với không khí, một viên đạn khi vào trong nước giống như bắn vào thân thể. Chúng sẽ nổ hình thành áp lực, tuy rằng không có sát thương nhưng để đối phó với lại trứng tôm này thì chỉ như vậy là đủ. Đi thôi, tao mở đường!” Tô Vạn nói xong, một bên liều mạng nhảy xuống nước bắn phá, một bên ba lô trên lưng vội vàng vọt xuống nước.

Lê Thốc theo sát ngay sau đó, Dương Hảo khó có được cơ hội dùng súng, cũng rút súng ra ở phía sau yểm trợ.

Viên đạn quét vào mặt nước, màu đen dày liền đặc bị đẩy tan nhưng ngay lập tức trong nháy mắt lại co cụm lại. Lê Thốc ở bên dưới vẫn bị cắn vô số kẻ.

Thứ này nó cắn thực sự là rất đau đớn, nó nghiêng răng cố gắng đi thật vững tránh cho Lương Loan bị ngã, nhưng dưới chân là cát thực rất khó để bước được đều, nhiều lúc thiếu chút thôi là Lương Loan ngã nhào xuống nước.

Đi được một nửa bọn họ phát hiện ra chân không còn chạm được tới đáy nữa. Thực sự là không ổn, bơi ngoài đó ư, khác nào để toàn bị cơ thể tiếp xúc với

nước. Nếu cái trứng tôm này chui vào trong mắt nhất định sẽ bị mù cho xem. Lúc này, Xa Dát Lực Ba rút cuộc cũng chạy tới, nhìn bọn họ, không biết phải làm sao.

“Mau tìm cách đưa bọn tôi lên, nếu không cậu sẽ không nhận được 4500 đầu!” Lê Thốc hô to

Xa Dát Lực Ba quát to: “Tôi trả lại 4500 được không, cậu bảo tôi phải cứu như thế nào?”

“Cậu xem trong túi có pháo lạnh, đốt lên rồi ném cho chúng tôi” Lê Thốc nhanh trí động não

Xa Dát Lực Ba làm theo. Hắn không thể trực tiếp sử dụng pháo lạnh, chỉ có thể ném cho Lê Thốc. Lê Thốc đón được,

đập mạnh ngay trên mông Lương Loan một chút. Không để ý tới Lương Loan đang bị đau mà kêu lên. Nó cầm quả pháo, đốt lên, thả xuống nước

Không ngoài dự đoán của nó, quả pháo hóa học bùng cháy quả nhiên xua được đám tôm đen tản ra. Lê Thốc lại một lần nữa thấy được thứ làm cho nó sợ hãi. Ở dưới chân nó chơi những hạt cát li ti. Màu đen của ấu trùng trứng trứng tôm đang nở như một đài phun nước

Điều này chứng tỏ có rất nhiều trứng được giấu trong cát, một khi gặp được thủy triều tất cả số trứng này sẽ nở, đoán chừng cảnh tượng này có khi cả trăm năm mới thấy một lần

Quả pháo hoa lạnh từng chút từng chút

thấp sáng. Bọn họ không có bất cứ thứ gì có thể dùng để đánh lên, buộc lòng phải đập vào mông Lương Loan. Rơi vào hoàn cảnh này, Lương Loan cũng không có cách nào khác để trách móc

Nhưng dù vậy bọn họ cũng không thể tiếp tục đi xa hơn, ngó xuống đáy nước Tô Vạn dường như từ bỏ, hai băng đạn đã bắn hết, vỏ đạn đều văng đến trước mặt Lê Thốc.

Xa Dát Lực Ba bỗng nhiên nghĩ ra một cái gì đó, nói đợi, hắn chạy về phía cồn cát lớn, mang ra một cái túi chứa đầy sữa dê trong ba lô, hắn đổ tất cả lên mặt hồ. Ngay sau đó, tất cả lũ tôm đen đều đổ xô theo hướng đó. Lê Thốc biết chừng cơ hội đã đến, hô lớn cổ lên rồi nhanh

chống chìm vào trong nước bơi về phía trước, cuối cùng cũng gần đến được bờ bên kia

Lương Loan được kéo lên đầu tiên, sau đó là trang bị, sau cùng là ba thằng con trai người đầy tôm. Lê Thốc là thảm hại nhất, ngay cả trên mặt cũng bị cắn. Vừa được kéo lên nó liền vùi mặt vào trong cát mà không ngừng xoa nắn, cả mặt nó đầy máu và cát

Thở hồn hên hồi lâu, Lê Thốc ngẩng đầu nhìn về hướng chân trời. Chợt nghe thấy tiếng mực nước dâng lên, chuỗi âm thanh liên tiếp dội lại hết đợt này đến đợt khác, đồng thời có những tiếng sét vọng lại ở tất cả mọi nơi. Nó biết những âm thanh này từ trong đất phát ra. Những cơn cát

này đang trải qua một sự biến đổi lớn. Tô Vạn sau khi đã đồng khur hết mọi thứ tôm trùng liền quay sang chất vắn Xa Dát Lực Ba, vì sao lâu như vậy mới chịu cứu bọn họ, có phải đang ngủ không? Xa Dát Lực Ba chỉ chỉ về phía trước nói: “Tôi nhìn chuyện xảy ra mà sợ ngây người.” Lê Thốc ngồi xuống, những tia nắng rạng đông bắt đầu chiếu xuống, nó nhìn về phía trước, nơi xa mạc khô cằn. Nơi này luôn có những dòng sông ngầm chảy bên dưới cát, hình thành vô số những hồ nước lớn nhỏ. Những hồ nước này cứ ra xuất hiện rất chầm rãi và đều đặn. Vị trí cái hồ mà họ vừa ở nước cứ tiếp tục dâng lên, nước không ngừng lan tràn, mực nước cũng càng ngày càng cao,

đường như có xu thế hình thành sông.

“Trong Ba đan Cát Lâm có sông không”

Tô Vạn chọn mắt hỏi

“Có, nhưng sức nước yếu, chỉ là một con sông bên trong nhưng không phải thế này, cái này phải gọi là sông quỷ. Nhánh sông yếu có thể ở ngay trong lòng đất nhưng thỉnh thoảng có một đoạn mặt nước lộ ra.

Xa Dát Lực Ba nói: “Tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy”

“Xem ra hồ này thông và nối liền với các con sông ngầm, 10000m dưới cát này ắt hẳn phải có một lượng nước ngầm rất lớn. Vì hoạt động địa chất, những nguồn nước này đã phun trào lên trên mặt đất.

Hỏa thiêu phong lúc trước chắc hẳn cũng có liên quan đến hoạt động địa chất này”

Lương Loan nói

Lê Đám nhìn theo hướng chảy của những dòng sông, bỗng nhiên nó nhận ra một cái gì đó, nó lấy tấm bản đồ của Ngô Tà, so sánh một chút với la bàn và nhận ra những đường màu đen vô nghĩa trên bản đồ chính là những dòng sông ngằm trong sa mạc. Mà phương hướng của dòng sông ngằm trước mắt nó lại hội tụ cùng một chỗ với đường màu đỏ trên bản đồ.

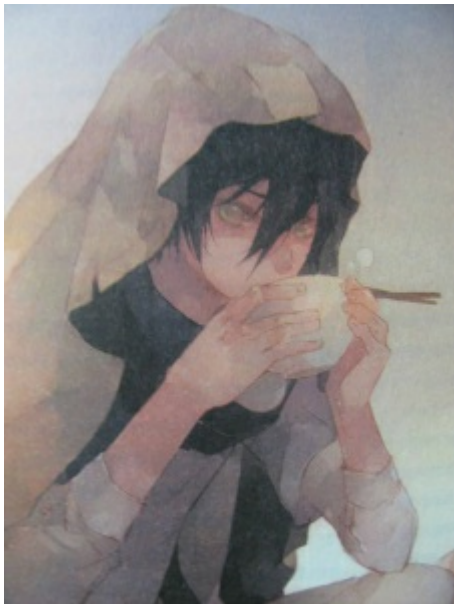
Dòng nước dưới chân trôi thật chậm rãi, hỏa thiêu phong vẫn còn thổi. Bọn họ còn cách điểm đến 8km nữa, dựa theo lộ trình ngày hôm nay tối thiểu cũng phải tốn hai ngày nữa mới có thể tới nơi. Nó không muốn những kinh nghiệm ngày hôm qua lại tái diễn

“Mọi người, chúng ta cần làm một con thuyền” Lê Thốc nói.

Chương 26: Đá ngầm dưới sông quỷ

Edit: Fang Qing

Beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt



Một hàng năm người chén chúc ở cồn cát cạnh bờ sông, nhắm mắt nghỉ ngơi. Lê Thốc ngủ bốn giờ liền, quần áo rộng rãi phơi nắng, trên người toàn là tôm tiên nữ, Lương Loan cẩn thận nhở từng cái

càng tằm trên người nó ra. Nó quá mệt, ngủ như chết, nên cũng chẳng cảm thấy đau đớn gì.

Khi tỉnh lại, Tô Vạn liền hỏi nó, chuyện trên thuyền là sao, nó có kế hoạch gì.

Bốn phía hồ nước này có bảy tám cây hồ dương, còn có rất nhiều cỏ lau, sau khi bọn họ tụ hợp ở đây, liền dùng cây hồ dương trên núi làm thành cái bè “Ba cây gỗ”, dùng cỏ lau làm dây buộc, cột vào bốn đầu để tăng sức nổi, sau đó lại dùng nhánh cây cố định vào hai bên bè tạo thành hai cánh cân bằng.

Người thành phố làm bằng tay rất dở, lần đầu tiên đẩy xuống nước khung bè nhảy mất rời ra, phải kéo lên làm lại tận bốn năm lần mới thành công.

Giữa sông không nhiều tôm tiên nữ lắm, hẳn là đều tập trung ở một vùng nhất định nào đó. Lê Thốc phát hiện sông này là sông nước ngọt, hàn khí lạnh lẽo, phỏng chừng chỉ khoảng sáu bảy độ, nó đoán nước dưới sông hẳn bắt nguồn từ sông băng.

Đẩy bè gỗ vào giữa sông, trang bị được chất lên, từng người cũng nối theo nhau mà leo lên, bọn họ bắt đầu xuôi theo dòng nước.

Hỏa thiêu phong vẫn còn đó, nhưng nước dưới sông mát mẻ, cũng không ảnh hưởng gì nhiều tới bọn họ. Tô Vạn cực kỳ hài lòng, thẳng thắn khen ngợi cách của Lê Thốc thật tốt, không cần đi mà còn mát nữa, nhưng mà, cu cậu vẫn lo sẽ xảy ra

chuyện khác, cái bè gỗ này trông cũng không chắc chắn gì cho cam.

Mọi người ngồi trên bè, khí định thần nhàn ngắm phong cảnh, Dương Hảo lại nhìn chăm chăm xuống nước, muốn tìm con cá nào đó để bắn súng. Ăn lương khô cùng mì ăn liền quá lâu, nó không chịu nổi mùi vị của chất bảo quản nữa.

“Mày nói coi chúng ta có thể gặp cái thứ quái ngư gì đó không nhỉ, hoặc là mấy thứ như đại xà.” Tô Vạn nhìn đáy sông đèn ngầm, “Không phải là sông ngầm ở sâu dưới đất khoảng một vạn mét sao, coi chừng còn có cả khủng long á.”

“Băng nổi lên nhờ cát lọc, một vạn mét gì, sinh vật to bằng cục áo cũng không nổi lên được đâu.” Lê Thốc nói, liếc mắt

nhìn Lương Loan, cô đang đá xuống nước gần người.

“Quái vật kia hẳn cũng đang ngủ say dưới lòng cát của sa mạc, bị thứ nước đó làm thức tỉnh, bước ra muốn hành chúng ta.”

“Chó chết, mày không chịu nổi cuộc sống quá mức an bình phải không, muốn chết cũng được thôi, ông đây bỏ mày lại chỗ này, không cần phiền đến con quái vật nào hết.” Dương Hảo nổi giận.

Xa Dát Lực Ba xen mồm vào hỏi bọn họ: “Mấy ông chủ đây tại sao lại mang theo súng tự động thế, không giống đang đi du lịch chính quy lắm. Chẳng lẽ mấy vị tham gia quân ngũ hở? Tại sao lại không mặc quân phục?”

Tô Vạn giao tiếp tốt, lập tức tiếp lời. Ba người còn lại đều im hơi lặng tiếng, để Tô Vạn ở đẳng đó kể chuyện cũ, Tô Vạn nói: “Bọn tôi là ba lính cảnh vệ, làm việc cho thủ trưởng. Con của thủ trưởng trong một lần làm nhiệm vụ, đã hi sinh gần khu vực Cổ Đồng Kinh, sau đó vẫn không tìm được thi thể, chúng tôi đầu tiên là muốn tìm thi thể, nếu thật sự không tìm ra, thì sẽ bái tế ở chỗ đó luôn. Thủ trưởng rất nhớ con mình, nhưng mà kẹt cái kỷ luật bộ đội nên không thể tự mình đến đây. Mang súng theo là vì bọn tôi nghe nói ở Cổ Đồng Kinh có dã thú, sợ không ổn, đừng nói là không bái tế được cậu ấy, có khi chúng tôi còn ở lại làm bạn với cậu ấy luôn thì thật đáng

tiếc.”

Xa Dát Lực Ba nghe thấy liền gật đầu, chỉ vào Lương Loan hỏi: “Cô gái xinh đẹp kia thì sao? Chẳng lẽ các cậu đến Cổ Đồng Kinh thì đốt cô ấy xuống dưới đó làm vợ với con thú trưởng à?”

Lương Loan nghe xong bật cười, nói: “Tôi gặp họ trên đường đi, đi cùng nhóm họ rất thú vị, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Xa Dát Lực Ba cười ha ha, gật gù nói đúng vậy đúng vậy.

Thẳng một đường xuôi theo dòng nước, khoảng trưa, đã đi hơn 5 dặm đường, đường thủy dài hơn so với đường bộ, nhưng GPS hiện thị cũng không khác lắm, phân nửa thời gian nữa, liền có thể tới

được nơi muốn đến.

Đến đoạn sông này, mặt hồ trở nên rất rộng, quả thực giống như một dòng sông nhỏ. Nhìn nước đã sâu hơn năm mét, có thể thấy trong nước thật sự có cá, hiển nhiên cái sông quái quỷ này thông đến nhiều hồ khác, trong sông có vài con cá cũng chẳng có gì để ngạc nhiên.

Dương Hảo đâm nát đầu bè gỗ, dùng súng bắt cá, bắt một băng đạn chỉ trúng hai con cá mè. Trước đó Lê Thốc có nghe nói người người Mông Cổ kiêng cá, không nghĩ tới Xa Dát Lực Ba lại thuận tay cầm con cá cạo vảy đến là thuần thục, móc nội tạng ra, rửa qua nước, sau đó lại thái mỏng ra rồi ăn: “Cá sống trong hồ không tanh, bởi vì cá không ăn bùn,

không có vị đất, chúng tôi đều ăn kiêu này cả.”

Đám người Lê Thốc cũng ăn vài miếng, hương vị cực kỳ ngọt, so với cá hồi nhập khẩu còn ngọt hơn, hai con cá mau chóng được giải quyết sạch sẽ.

Sau khi ăn xong mọi người hạnh phúc nhảy xuống nước bơi lội, sớm quên sạch mấy con tôm tiên nữ đáng sợ. Lê Thốc lặn xuống nước, nhìn thấy dưới nước có rất nhiều cây hồ dương và cỏ lau, không những vậy mà tất cả đều còn sống. Đoán chừng chắc sông quỷ xuất hiện đúng lúc. Ở nơi nước cạn, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống đáy nước, xuất hiện hiện tượng ”không thấy nước”, bọn họ giống như đang bay ở sa mạc, nhìn cây hồ dương

vàng óng dưới dòng nước tựa như cây anh đào vàng, còn cá thì dạo chơi trong rừng cây ấy, hết như tiên cảnh.

Tiếp đó dòng nước càng ngày càng xiết, mấy người Lê Thốc sợ xảy ra sự cố bất ngờ nên bò lên bờ phoi nắng, Lương Loan lấy nước hắt vào nó đùa giỡn, làm nó thích ý cực kỳ.

“Đã ăn no cả rồi chứ, thoải mái rồi phải không.” Xa Dát Lực Ba nói, “Các ông chủ hãy nghe tôi nói chút chuyện, tôi có chuyện cần nói với mọi người.”

Mọi người nghe Xa Dát Lực Ba chủ động nói chuyện, cũng tò mò, hỏi:

“Chuyện gì?”

“Mọi người ra hành tẩu giang hồ đi, đừng cứ ôm mãi cái ý nghĩ trong nước có

yêu quái, quái vật tiền sử gì đó, trên thế giới này, thứ đáng sợ nhất, vĩnh viễn đều là con người” Xa Dát Lực Ba nói, “Vừa rồi ông chủ Tô nói nhiều khả năng như thế, nhưng lại không tính đến chuyện tôi sẽ tính kế các cậu, điểm đó quá mức không chuyên nghiệp rồi.”

Mọi người ngẩn người, Lê Thốc nhìn Xa Dát Lực Ba một cách cảnh giác, tay đề lên trên súng tự động của mình, hỏi:

“Ông tại sao lại muốn tính kế bọn tôi?”

“Lạc Đà đều chết hết, 20000 đồng tiền. Giao dịch lỗ vốn.”

“Bọn tôi có thể đưa thêm tiền cho ông, đó vốn là do bọn tôi làm tổn thất, ông kiếm tiền không dễ gì, chúng tôi cũng sẽ không bạc đãi ông.”

“Cái chỗ này, ai cũng không thấy được, người Bắc Kinh mà, vào rồi ra không được là chuyện quá bình thường, ra ngoài đời rồi, chuyện này cần cần thận nhiều hơn.” Xa Dát Lực Ba nói, “Mày không nghĩ thế, nhưng cô gái xinh đẹp này hẳn đã nghĩ đến rồi.”

Lê Thốc gật đầu, cảm thấy không khí không đúng lắm, Dương Hảo giơ súng tự động lên, nói: “Nếu muốn tính kế bọn này phải hỏi qua cây súng đã.”

“Đạn vừa này đã bắn hết rồi.” Xa Dát Lực Ba cười hắc hắc nói, bỗng nhiên rút từ hông ra một cây đao Mông Cổ, một phát chém vào dây cột bè.

Dây buộc vốn chẳng chuyên nghiệp gì, bè gỗ nháy mắt rời ra, tất cả mọi người

trên bè đều té xuống nước. Xa Dát Lực Ba nhanh nhẹn bắt lấy cái túi sau lưng Lê Thốc, lặn xuống nước, bơi qua bờ bên kia. Lại hô to với Lê Thốc: “Gặp lại các ông chủ sau nhé, Trường Sinh Thiên sẽ phù hộ người tốt các người.”

Nước chỗ này đã chảy vô cùng xiết, bọn họ căn bản không quan tâm đến chuyện bắt lấy Xa Dát Lực Ba, lại thấy Xa Dát Lực Ba chuyển toàn bộ thức ăn nước uống vào túi của mình, đến cái bao nhỏ đựng tiền trong túi Lê Thốc cũng bị gã tách rời ra. Sau đó gã quăng ba lô đi, chuyển hướng bơi đi mất.

Dương Hảo muốn đuổi theo, Lê Thốc hô to: “Đừng đuổi nữa, nhặt mấy cái túi này về! Nếu không giờ chúng ta đuổi theo

hắn chỉ có thể lấy thịt của hắn về thôi!”

Dương Hảo vừa nghe, ba người trong dòng nước xiết cố gắng bám vào cái gì đó, nhặt toàn bộ ba lô về, Lương Loan thì bắt được một cây gỗ nổi, tất cả mọi người bám vào nó mà đi.

Tô Vạn bám lấy cây gỗ, thở hổn hển hai ba phút lấy hơi, bắt đầu mắng: “Ông đây phải báo cảnh sát, cái tên đó là thằng khốn, cái loại người gì, ở nơi này cướp bóc chúng ta, chẳng khác gì đang mưu sát!”

“Chúng ta mà chết trong sa mạc thì có ích gì. Nhưng, tại sao gã ta lại nói câu cho Trường Sinh Thiên sẽ phù hộ chúng ta? Tao cảm thấy không may mắn lắm.”
Lê Thốc sờ sờ mặt nước, bỗng nhiên

nhìn thấy, một núi đã ngằm xẹt qua sau lưng bọn họ.

Lê Thốc ngẩn ngơ, Lương Loan cũng bị dọa mặt cắt không còn hột máu, nàng nói: “Cái hồ này có đá ngằm, đều là mạch núi, có nhiều khi nước dưới sông ngằm sẽ theo đá phun ra.”

“Bố trí cũng quá đầy đủ đi.” Tô Vạn nói, vừa dứt lời, Dương Hảo rống to: “Đến gần bờ, đừng để đụng phải.”

Đồng thời, gốc cây hồ dương liền đánh lên một khối đá ngằm trôi lên mặt nước một cánh tay, gốc hồ dương rung lên dữ dội , tiếp đó ma sát với đá ngằm, trực tiếp quét Lương Loan và Tô Vạn đi.

Hai người bị văng vào đá ngằm, không thấy tung tích. Lê Thốc nóng nảy, rống to

bảo Dương Hảo tìm Tô Vạn, còn mình thì tìm Lương Loan.

Còn chưa bơi được bảy tám mét, Lê Thốc cảm thấy bụng mình bị đánh mạnh một cái, cả người bị đá ngằm dưới nước đùng bay khỏi mặt nước, lại đập vào nước, nháy mắt bất tỉnh.

Chương 27: Bên bờ sinh tử

Edit: Fang Qing

Beta: TPNN



Lê Thốc bị nước lạnh làm tỉnh, nước sặc vào tận xoang mũi, nó co người đứng dậy, lại cảm thấy bốn phía đều nóng bức. Nó muốn mở to mắt, lại có một chùm sáng mạnh khiến nó phải lấy hai tay bảo

vệ mắt của mình, trước mắt nó là một màu đỏ rực rỡ.

Ước chừng qua hơn mười lăm phút, nó mới mở mắt được, phát giác bốn phía đều là cát trắng, những cồn cát mênh mông vô bờ. Nó sờ mặt mình, trên mặt không có nước, chỉ có những hạt cát, môi nó có thể cảm nhận được một chút ươn ướt, nước nhanh chóng bốc hơi hết.

Nó đứng lên, nghi hoặc nhìn quanh bốn phía, hơi nóng thổi tới từng đợt. Hơi nóng ở chỗ này vô cùng quen thuộc, nhưng so với độ nóng của gió hỏa thiêu thì kém xa. Dạo quanh một vòng, nó không thấy bất cứ kẻ nào, nhưng cồn cát trắng ở bốn phía đã nói cho nó biết đây là chỗ nào.

Nơi này là Cổ Đồng Kinh, nó đã trở lại, trở về vùng sa mạc mà Ngô Tà đã dẫn nó tới.

Chuyện gì đây? Nó cố gắng nhớ lại, nghĩ tới Xa Dát Lự Ba dẫn đường, lại nghĩ tới đá ngầm dưới sông quỷ. Nó ngất đi dưới nước mà, tại sao giờ lại ở đây? Đã nhớ sót chuyện gì.

Di qua đi lại, chân của nó nhũn ra, phát hiện ba lô bị vùi một nửa dưới cát ngay gần bàn chân mình. Nó cầm cái balo lên, móc vào thắt lưng của mình, có thể là thứ này đã cứu mạng nó.

Nó vỗ vỗ balo, phát hiện bốn phía không có người, cũng không có dấu chân. Sau đó lắc đầu, bước về cồn cát mình đã nằm ban nãy, sờ sờ môi, lại sờ người mình,

cảm thấy quần áo vẫn còn hơi ướt. Nó cúi người sờ thử những hạt cát, hạt cát có khô hay không. Tất cả những hạt cát, cả một vùng rộng lớn đều có chỉ có một tình trạng này, đặc biệt giống một phần của bóng ma.

“Không có nước.” Nó thəm nói, nhớ lần trước tới đây nó còn bơi trong nước, hẵn nước ở đây đã thấm hết xuống đất rồi.

Sông nội lưu xuất hiện trong sa mạc, cũng biến mất trong sa mạc.

Nhìn mức độ khô ráo của quần áo, sông quỉ chìm vào trong cát cũng mới một thời gian ngắn.

Những người khác đâu?

Nó leo lên cồn cát, bốn phía mênh mông vô bờ, tất cả đều là cồn cát giống nhau

như đúc, ngoại trừ cát trắng ra, không còn gì nữa. Nó gọi vài tiếng, không ai đáp lại. Mở ba lô ra, nước, tài sản, tiền đều mất, nhưng những vật khác đều ở đây.

Nó lấy la bàn ra, nhìn phương hướng, tiếp theo nó nên làm gì đây?

Nó quan sát chung quanh một lượt, muốn tìm mỏm đá trong tấm ảnh của Ngô Tà, nhưng nó tìm không thấy, xung quanh đều là cồn cát trắng nhấp nhô.

Đi tìm những chiếc xe tải kia. Đây là suy nghĩ thứ hai trong đầu nó. Nhưng mà, ở trong sa mạc trắng sẽ gặp nguy hiểm, nó đi vài bước lại dừng lại.

Nó lại nhìn xung quanh, thay đổi góc độ, nên nó nhìn thấy được ngay một bên cồn

cát lộ ra cái gì đó. Đó là một phần của xe tải, nó chạy tới, phát giác cái xe tải này chính là cái xe tải nó nhìn thấy lúc ấy. Nó nhìn bốn phía, cảm thấy đã xảy ra chuyện gì, cát lại lần nữa chôn hết những chiếc xe tải này xuống , từ chỗ xe tải đến xung quanh cái hồ kia.

Những chiếc xe đó chôn không sâu lắm, cát xung quanh rất nông. Nó bò lên đầu xe, dùng sức lắc lư, những hạt cát xung quanh bắt đầu chấn động rơi xuống đất, một loạt ba chiếc xe xuất hiện sau chỗ cát sụp xuống.

Lúc này, nó nghe được vài tiếng súng vang. Lê Thốc ngẩng đầu, nhìn thấy trên cồn cát đối diện, có một người một tay cầm súng tự động bắn chỉ thiên, một tay

vẩy nó.

Là Dương Hảo.

Trong lòng Lê Thốc vui vẻ, cũng vẩy vẩy Dương Hảo. Không phải chỉ có mình nó, không đến nỗi quá khó khăn như hồi nãy. Nó nhảy xuống đầu xe, chạy tới chỗ Dương Hảo, đến vùng cát ẩm ướt, cũng chính là đáy hồ.

Đi khoảng một phần ba thời gian, nó phát hiện không đúng lắm, cát dưới chân càng lúc càng mịn, nó sa vào trong cát, cát đã ngập tới đầu gối, hơn nữa càng lún càng sâu.

Nó lập tức nhắc chân lui về sau, mới chạy có mấy chục bước, chân hơi thả lỏng, cát còn một tý nữa là ngập tới cổ nó.

“Cát chảy!” Nó hét lên, thấy Dương Hảo chạy qua cứu nó, cũng bị chìm xuống.

“Đừng, đừng nhúc nhích.” Lê Thốc nhớ lại trong phim có nói, lập tức dừng hoạt động, nhưng vẫn cứ chìm xuống. Nó và Dương Hảo đưa mắt nhìn nhau, nhìn đối phương dần bị cồn cát nhấn chìm.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Lê Thốc còn chưa kịp lý giải được chuyện gì đang diễn ra, đã đổi mắt với việc tính mạng của mình sắp kết thúc.

Chuyện này đúng là chuyện nực cười, Lê Thốc thầm nghĩ, khi hạt cát tràn vào miệng nó, nó vẫn còn hơi hốt hoảng, cũng không ý thức được hoàn cảnh của bản thân. Phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, hướng mặt về phía trước, như thế cái mũi

sẽ trở thành thứ cuối cùng bị chìm xuống. Đồng thời, cánh tay nó cũng cố quạt ra.

Mở rộng khoảng cách hoàn toàn thì không thể nào, nhưng nó vẫn dùng tay quạt quạt giống như con gà, cố gắng tăng diện tích xung quanh. Cuối cùng, mãi đến khi mặt nó cân bằng với mặt cát, sự chìm xuống cũng dừng lại.

Mặt nó ngửa lên trời, hô hấp cực khó khăn, một mặt là do áp lực từ cát cực lớn, một mặt là nó sợ mình cử động sẽ phá hủy thế cân bằng....chỉ cần tuột xuống hơn 3 centimet nữa thôi, nó sẽ bị một tầng cát mỏng giết chết tươi.

Ánh nắng mãnh liệt làm nó không mở mắt ra được, trước mắt là cả một mảng trắng xóa, độ nóng trên mặt nháy mắt tăng lên.

Nó có thể kiên trì bao lâu? Trong lúc hốt hoảng nó bắt đầu tự hỏi bản thân vấn đề này, dưới tình huống như vậy, nó có thể kiên trì bao lâu?

Nước trên mặt không nhiều lắm, hạt cát vẫn còn ẩm ướt, khí ẩm nhập vào trong cơ thể, xác suất bị cảm nắng và sốc rất cao. Nếu nó có thể kiên trì tiếp, như thế đến buổi tối, khi hàm lượng nước bốc hơi lên, lớp cát sẽ khô đi, mẹ nó chứ, có lẽ khi đó nó có thể nghĩ cách để thoát ra ngoài. Hơn nữa nhiệt độ dần hạ xuống, nó cũng có thể khôi phục thể lực.

Nắng chỉ chiếu lên mặt, đến đêm hắc là chưa chiếu chết được nó. Nhưng mà, dù cho mặt không bị chiếu đến nát bầy, đợi nó thoát ra từ đồng cát này xong, cũng sẽ

biến thành Lý Quỳ trong kinh kịch.

Mặc khác, có thể nó sẽ được cứu, như vậy phải chờ siêu năng lực của Dương Hảo bùng nổ, bò ra khỏi đồng cát rồi cứu nó.

Bất quá, với chi số thông minh của Dương Hảo chuyện biến dị này hẳn sẽ không xảy ra nổi. Lê Thốc nghĩ, chợt ánh nắng chói chang trước mặt bị che khuất, nó trợn mắt liền nhìn thấy Tô Vạn đứng ở trước mặt mình, nói: “Chu cha, đây đúng là chỗ giải quyết nỗi buồn rất tốt.”

Lê Thốc không nói chuyện được, nó há miệng, cát liền trôi tuột vào trong. Tô Vạn thấy buồn cười, thọc tay vào trong cát, bắt lấy cổ áo của nó kéo lên trên. Lê Thốc đồng thời dùng sức đập, vài phát

liền bị kéo lên trên.

Nó nhìn thấy Tô Vạn mang một đôi giày kỳ quá, đế giày giống y chang cái lưới bắt cá, kỳ quái nói: “Mày lấy trang bị đi trên sa mạc ở đâu thế?”

“Đây là lúc tiểu gia đây mua cho bọn mày cây quạt. Không phải sợ nóng thôi sao.” Tô Vạn nói, “Mày cũng thật là, không phải đã từng đến chỗ mày rồi sao, thế mà còn không cẩn thận bằng tay non như tao?”

Hỏi mới biết được, cu cậu và Dương Hảo cùng nhau tỉnh lại, nhưng là Dương Hảo chạy quá nhanh, nên lúc Lê Thốc thấy Dương Hảo, Tô Vạn còn đang ì ạch sau cồn cát.

Trước đó bọn nó xảy ra chuyện không

khác mấy, Dương Hảo kiên trì đến phút cuối liền bất tỉnh, tất cả đều bị đụng ngất đi, Dương Hảo nói có thể một cái xương sườn của nó bị gãy rồi, không thể đè lên, xoa bóp cũng đau đến ngất đi được.

Dương Hảo lúc lên bờ cũng không thấy Lương Loan. Tô Vạn đưa cho Lê Thốc điều thuốc, nói: “Bọn mình xuyên qua chỗ này à? Tại sao chớp mắt cái đã ở đây?”

Thuốc của Tô Vạn đều được cất trong một cái túi da mỏng, cho nên có rơi xuống nước cũng không bị ướt. Lê Thốc bỗng nhiên có tí cảm giác, nó không biết nói sao cho phải, Tô Vạn quả thật là một người cẩn thận cực đoan, trước kia cảm thấy cu cậu đặc biệt kiêu cách, phương

ngôn Bắc Kinh là ‘phiền phức’. Hôm nay điều thuốc này lại làm nó thấy thật lợi hại.

“Bọn mình hôn mê bao lâu rồi?” Lê Thốc hút một hơi thuốc hỏi.

Tô Vạn giơ đồng hồ trên tay mình lên:

“Tính từ lúc chúng ta bị nước cuốn, giờ đã qua hơn bảy giờ rồi.” Lê Thốc giựt tay Tô Vạn qua xem, quả nhiên y như lời nó nói.

Lê Thốc kinh ngạc nói: “Mới bảy giờ thôi sao?” tính cả đường xá, mốc thời gian này không sai biệt lắm. Nhưng nếu là bảy giờ, trời hẳn đã tối rồi, vì sao mặt trời còn lớn như vậy. Lê Thốc nhìn nhìn cái bóng, bóng đổ thật dài, mặt trời đã về tây, những ván chưa tới mức tối đen.

Tô Vạn vừa đỡ Lê Thốc chậm rãi đi lên bờ, vừa nói: “Thiên chân vạn xác.”

“Mày chắc chắn là đồng hồ mày không bị hư, hay không bị người ta chỉnh chứ?”

“Cái đồng hồ này 6888 đồng, là đồng hồ Suunto, là kiểu đồng hồ GPS, có thể thông qua vệ tinh mà chỉnh giờ. Đường nhiên, ở chỗ này không tìm thấy tín hiệu của vệ tinh, bằng không đến kinh độ và vĩ độ tao đều biết được. Hơn nữa tao đã cài mật mã cho cái đồng hồ này, trong khoảng thời gian ngắn không ai có thể phá được mật mã của tao. Huống chi, tối qua tao đã đổi mật mã lần nữa.” Tô Vạn nói.

Suunto: một hãng đồng hồ của Phần Lan, dành cho người chơi các môn thể thao

ngoài trời như leo núi, lặn, đi bộ, trượt tuyết.. và dân phượt.

Lê Thốc nghĩ lại một chút, nó mê mê mang mang, trí nhớ lúc trong nước đã mất sạch, sờ sờ bụng, nội tạng chắc chắn đã bị thương trong lúc đó, chỗ gan đau vô cùng, những nơi khác đều có chút đau đốn, chắc chắn trong nước đụng không ít chỗ.

“Tao còn một chứng cứ để chứng minh, bọn mình đã hôn mê nhiều nhất là bảy giờ.” Tô Vạn nói, nó lấy trong túi ra một hộp đồ, đó là hộp giữ ấm, bên trong là phần cá sống đã ăn còn thừa lại.

“Còn thừa lại ba khúc, mỗi người một khúc.” Tô Vạn lấy một phần ra đưa cho Lê Thốc và Dương Hảo, ba người trong

sa mạc ngẩng mạnh đầu, nuốt cá sống
lạnh lẽo vào bụng.

Cá còn mới, Lê Thốc thở dài ra một hơi,
thấy cái hộp đó là hộp giữ ấm, nó biết
Tô Vạn có ý gì. Nếu không phải mới bảy
giờ, như vậy mặt trời lớn như thế, tất
nhiên phải qua một đêm, hộp giữ ấm
không thể giữ ấm thời gian dài như vậy.

Chuyện này thật kỳ quái, cái mặt trời kia
là sao, chẳng lẽ thời gian trong vùng sa
mạc này khác so với bên ngoài sao?

Tô Vạn đứng lên: “Đừng rồi rằm nữa, có
lẽ chúng ta tỉnh dậy sớm quá nên không
phát hiện, chạy quanh chỗ này một chút,
tìm xem thử có đầu mối gì không, thuận
tiện tìm bạn gái mày nữa, mong chị ấy
đừng có gặp chuyện gì, tao thấy chị gái

đó rất tốt, hợp với mày.”

Chương 28: Tìm kiếm Lương Loan

Edit: Fang Qing

Beta: Phong Thanh Dương

Lê Thốc, Tô Vạn và Dương Hảo chậm rãi thay đổi vị trí dưới cồn cát, giống như chó chết chủ. Lê Thốc cảm thấy kỳ quái, rõ ràng không có gió hỏa thiêu, tại sao vẫn nóng như vậy, nhiệt độ cũng phải là 50 °C. Cả đám đều cởi sạch trơn, dùng quạt quạt đến là liều mạng, càng quạt lại càng nóng cháy. Vừa rồi ăn cá lạnh, bây giờ trong bụng tụi nó hình như xuất hiện sự biến đổi hóa học kỳ quái, cảm giác buồn nôn quanh quẩn tại cổ họng.

GPS bị đụng vỡ nát không thể dùng được, còn cái đồng hồ GPS của Tô Vạn thì bắt không được tín hiệu. Bầu trời trên đầu quang đặng, không có gì che chắn, vì sao lại không bắt được tín hiệu nhỉ? 24 vệ tinh kia hằn bao quanh 98% trái đất, chẳng lẽ bọn nó lọt vào khu vực 2% còn lại à? Không có khả năng, hiện tại chắc chắn đã bao quát được hơn 100% luôn rồi. Lê Thốc vô cùng nghi vấn.

“Không thể không có tín hiệu được, trừ phi là trục trặc gì rồi, nhưng nếu trục trặc sẽ không giống như vậy, tao đoán chỗ này hằn là điểm mù GPS.” Tô Vạn nhìn đồng hồ trên tay mình nói, “GPS dân dụng có rất nhiều chỗ đặc thù bị đặt điểm mù, mày biết mà, chỗ này không đơn

giản.”

Lại nói tiếp, đến nơi này hơn một lần rồi, mà cũng như không biết gì về thông tin địa lý của nó cả, nhưng mà lần trước hình như sử dụng GPS quân dụng.

“Trang bị.” Lê Thốc nhớ tới, “Lần trước lúc tao đến chỗ này, khi ở lại cạnh hồ, toàn bộ trang bị đều bị ném vào trong nước.”

Nói như thế, người hủy hết đám trang bị kia hẳn là Ngô Tà? Mục đích thực sự của hắn, có lẽ là hủy GPS của đội ngũ đó. Vì để không có ai nghi ngờ, hắn đem toàn bộ trang bị đi hủy cả. Ngô Tà trong lúc đó có nói với nó, trong đội ngũ kia có người khác tâm địa bất lương.

“Thực là rối rắm!” Lê Thốc ở nơi nóng

nực như này, trong cơ thể cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nó ý thức được mình hẳn phải ngấm lại một số chuyện khi bước chân vào sa mạc lần trước. Toàn bộ những hành động của Ngô Tà và chuyện họ gặp phải có liên quan gì. Người đàn ông đó cũng không phải đi chơi, tất cả đều có mục đích cả.

Mặt trời ngả về tây, ánh nắng bắt đầu dịu đi, cát không bị ánh mặt trời phản xạ thành mặt gương như ban ngày, bọn nó mới chân chính nhìn thẳng vào vùng sa mạc này.

Bọn nó không chắc là Lương Loan có lọt vào vùng này giống bọn nó hay không, cô cũng chỉ mới bị cuốn vào một nhánh sông. Theo lý thuyết, nếu cô lọt vào đây

giống bọn nó, hẳn đã sớm xuất hiện đâu đây, nhưng lúc trước tìm qua loa một vòng, trong phạm vi an toàn chắc chắn không có ai cả, mà nếu ra khỏi vùng này thì quá xa rồi, ánh phản xạ của mặt trời vô cùng gay gắt, mắt thường không thể nào nhìn rõ vật này vật nọ được.

Bọn nó không dám cách vùng hồ này quá xa, ở trên cồn cát chia ra ba hướng tìm kiếm. Tận lực dấn dò, phía dưới bốn cái hồ này có một cồn cát, chôn hết động xe tải vứt đi kia, cái vòng đó là giới tuyến giữa tử vong và sinh tồn, tuyệt đối không được đi đến cồn cát bên ngoài cái hồ đó. Cũng đã mười mấy tuổi đầu, hai người kia đã phân rõ cái gì là giỡn cái gì là thật, đều tự giác làm theo lời Lê Thốc.

Chiều tà nơi sa mạc vô cùng tráng lệ, trước khi mặt trời chiều chỉ chiếu được đường viền cồn cát, bọn nó chỉ có khoảng ba mươi phút. Lê Thốc cũng không ôm hy vọng gì lớn lao, nhưng bọn nó chỉ tách ra chừng hai ba phút, Dương Hảo đã kêu to. Lê Thốc và Tô Vạn chạy qua tụ tập với cu cậu, ở một cồn cát trũng cách chỗ này chừng một km, vậy mà lại nhìn thấy lửa trại.

Chỗ cái cồn cát ấy, ánh lửa hết sức rõ rệt.

“ông nhòm” Lê Thốc quay sang Tô Vạn nói, Tô Vạn lấy từ trong túi ra một cái ống nhòm nhỏ bằng hộp thuốc lá đưa cho nó.

Lê Thốc nhận lấy, trợn mắt nhìn Tô Vạn,

Tô Vạn nói: “Tao mua lúc đi coi concert của Vương Lực Hoàn, đắt lắm à, quý nữa, còn giúp bọn mình tiết kiệm không gian, cũng không phải đi đánh giấc, nhờ cỡ này đủ xài rồi.”

Lê Thốc tách ra lui tới chỗ xa xa quan sát phía đông lửa, nhìn thấy Lương Loan đang ngồi bên đông lửa, quần áo có chút thiếu thốn, đang sửa sang rương hành lý của mình.

Bội số phóng đại của ống nhòm không đủ, chỉ có thể nhìn thấy đôi chân mảnh khảnh của Lương Loan, phần dưới hình như chỉ mặc một cái quần nhỏ. Lê Thốc buông ống nhòm, dự đoán khẳng cách, cảm thấy không ổn. Bất luận là tụi nó đi qua đó, hay là Lương Loan đi qua đây,

đường như đều nguy hiểm như nhau.

Dương Hảo cầm ống nhòm lên quan sát, nhìn vài cái quay lại sạt cho Tô Vạn một câu: “Đủ dùng bà mày, bọn mình cả đường trắc trở, khó có dịp nhìn thấy một mỹ nữ không quần không áo, cơ hội tốt như vậy lại bởi vì cái ống nhòm của mày mà công toi hết trơn.”

“Cái gì?” Tô Vạn lập tức giật lấy cái ống nhòm, nhìn vài lần cũng tự quay sang và miệng mình một cái.

Dương Hảo quay lại rút súng ra, lên đạn rầm rắc, Tô Vạn nhanh nhẹn chạy ra sau nói lần sau không dám nữa. Dương Hảo bước lên: “Tao bắn mấy phát chào hỏi, mời chị ta đến chỗ này, phúc lợi như thế, ở xa như thế thì tính toán gì được.”

Lê Thốc xua tay ngăn lại. Giai đoạn này quá nguy hiểm, nó không biết tại sao Lương Loan lại xuất hiện ở đằng kia, không biết có phải là lúc tỉnh dậy chị đã ở đó, hay là bị người nào đó bắt ngồi lại chỗ đó nữa.

Nó cẩn thận quan sát xung quanh cồn cát, nhìn thấy ở trên một vài cồn cát có dấu vết dấu chân. Không biết có phải do Lương Loan lưu lại không.

Bên ngoài sa mạc quá nguy hiểm, khoảng cách từ đó qua đây rất xa, nếu liên hệ vào lúc không thích hợp, Lương Loan sẽ đi qua chỗ bọn nó, rất có thể sẽ xảy ra sự cố. Nó lại nhìn địa hình xung quanh một lần nữa, cồn cát thay đổi rất lớn, nó không thể nào phán đoán chính xác được:

mặt trời nhanh chóng mất hút dưới đường chân trời, đồng lửa càng ngày càng sáng, dự cảm bất thường trong lòng Lê Thốc càng lúc càng tăng.

Xung quanh sa mạc vẫn còn rất yên ắng: Chỗ đó nhìn rất giống như vùng địa lôi (mìn), có người đốt lửa ngay trên vùng địa lôi, bây giờ thì không sao cả. Nhưng hiển nhiên là muốn bị nổ banh thây.

Dương Hảo hứ một tiếng bước lên: “Đưa dao và dây thừng cho tao, dây thừng cột trên lưng tao này, tao đi qua đó xem sao, nếu có thể mang chị ta về đi thì tao dắt về cho, mang không được thì tao sẽ đợi bên đó cùng chị ta.”

“Đàn ông quá, cơ mà tao nghe thấy có gì không đúng lắm!” Tô Vạn nói. Dương

Hảo mắg: “Ít nói nhảm đi, lấy dây thừng qua đây.”

“Không đủ dài.” Tô Vạn nói, “Có ba mươi mét thôi. Tao nghĩ chúng ta vẫn nên hét to cho bên đó nghe thì hơn, không thì tạo ra tiếng động có thể truyền tin.”

“Khoảng cách quá xa, chị ấy không thể nghe được, truyền tin qua thì căn bản không thể thực hiện. Hơn nữa, một khi chúng ta phát ra âm thanh quá lớn, ngược lại sẽ khiến cho vài thứ nằm trong lòng cát chú ý. Cho nên, chuyện này một khi làm thì phải thành công, nếu không hai bên đều không ổn.

“Có người nói kèn saxo có thể truyền được âm thanh trong khoảng cách rất lớn, đặc biệt là trong sa mạc, kèn saxo sẽ

sinh ra cộng hưởng chung với cồn cát, âm thanh có thể truyền đi cực kỳ xa. Hơn nữa điểm ưu việt nhất, kèn saxo có thể bắt chước tiếng người, đặc biệt là tiếng hát, chúng ta có thể dùng tiếng saxophone để truyền tin.” Tô Vạn nói.

Lê Thốc đau cả đầu, nó biết Tô Vạn học thổi kèn saxo không tệ lắm, nhưng nói ra lúc này không phải là muốn bị đập sao? Nó sạt cho Tô Vạn một câu, mắng: “Đầu óc mày có vấn đề à, bây giờ đi đâu mà tìm kèn saxo? Mày có thể có ích hơn chút không?”

“Tao có mang theo!” Tô Vạn đắc ý lấy trong balo ra một nhạc cụ bằng đồng thau, “Ka ka ka ka! Kỳ tích tiểu vương tử, hãy gọi tao là thu nạp vương, Tiểu

Doraemon mặt trắng!”

Lê Thốc nhìn thứ bằng đồng thau kia, xác định đó là kèn saxo, sắc mặc thay đổi, nhìn sang Dương Hảo, Dương Hảo cũng kinh ngạc ra mặt. Bỗng nhiên một lúc sau, hai người ăn ý nhéo Tô Vạn, “Mày mê nó, ông nhòm chiêm không gian có đúng không? Mày NB(tự cao), dây thùng mang ba mươi mét đủ rồi đúng không? Kèn saxo à? Kèn saxo! Mày tự nhiên tại sao lại mang kèn saxo đến đây chứ?

“Kèn saxo là sinh mệnh của tao!” Tô Vạn ôm lấy kèn, “Đệt, khó có được chuyển đi đến sa mạc, nguyện vọng lớn nhất của tao là đứng dưới trời chiều thổi một khúc nhạc, tựa như cái MV gì đó! Ông đây theo mày đi mạo hiểm, thuận

tiện hoàn thành ước mơ của mình, không tính là quá đáng đi!”

Đánh đến mệt người, Dương Hảo và Lê Thốc té trên mặt cát, Tô Vạn vỗ vỗ Saxo. Thở gấp nói: “Tụi mày đúng là tục nhân, không biết thứ gì gọi là ôm ấp tình cảm sao?”

“Cái MV kia là chụp trong sa mạc thiệt à?” Dương Hảo liền hỏi Lê Thốc.

Lê Thốc lắc đầu: “Đó là bờ biển, trên bờ cát, không phải là sa mạc.”

Tô Vạn lặng đi một lúc: “Không thể nào.”

Dương Hảo cột đám quần áo rời rạc trên người lên trên lưng, cởi trần đứng lên chém vào Saxo: “Ôm ấp tình cảm, ôm ấp tình cảm phải không, lấy ra đây, ông đây

bỏ nó luôn!”

Lê Thốc nhìn nhìn mặt trời, đường chân trời chỉ còn lại một vệt hồng, xua tay nói với bọn nó: “Không còn thời gian nữa, đừng làm rộn, đợi sau này lại xử nó tiếp. Mà mày không phải nói có thể sử dụng Saxo bắt chước tiếng người sao?”

Tô Vạn đứng lên, hứ một tiếng: “Sớm muộn gì tụi mày cũng có ngày quỳ lạy Saxo của ông đây.” Nói xong đẩy cát đi sạch sẽ, hỏi “Mày cần nói với chị ấy cái gì?”

“Mày nói, sa mạc này rất không an toàn, kêu chị ấy đợi ở chỗ đó, tốt nhất là đừng tùy tiện di chuyển hoặc là phát ra âm thanh lớn, để bọn mình ở chỗ này nghĩ cách.”

“Nói tiếng Anh,” Tô Vạn nói, “Đây là nhạc cụ châu Âu, chỉ có thể nói được tiếng Anh thôi.”

Lê Thốc rất kém tiếng anh, Dương Hảo thì đến ngữ pháp cơ bản cũng không biết, hai người “ừ à” nửa ngày, Lê Thốc nói: “No safe, no move, you’d better shut up! We want the way now!”

Tô Vạn thở dài, không để ý tới bọn nó, làm học sinh trung học sống giữa những đề thi lên lớp chồng chất, thành tích của nó so ra tốt hơn hai đứa kia nhiều: nó leo lên đỉnh cồn cát, quay sang hướng lửa trại dưới trời chiều, thổi kèn Saxo.

Chương 29: Cực kỳ nguy hiểm

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



The desert is not safe, stay there, keep quiet, we will save you ASAP!

Tiếng saxophone thật sự rất giống tiếng

người, nhưng muốn truyền đạt rõ ràng để người có thể hiểu được thì vẫn chênh lệch rất xa.

Đi cùng phụ đề may ra mới có thể hiểu nổi, Lê Thốc nhéo nhéo mi tâm. Tô Vạn vẫn còn đang thôi say sưa, thôi hơn mười lần liền.

Thanh âm kỳ quái ở trong sa mạc quả thực truyền đi rất xa, năng lực tiếng Anh của Dương Hảo thực sự quá kém, nó không thể phán đoán Tô Vạn thôi lên có thể hiểu được hay không, dùng ống nhòm nhìn phía Lương Loan, đột nhiên hô: “Có phản ứng. Có phản ứng. Chị ấy nhìn về phía chúng ta.”

Lê Thốc ngẩng mặt lên, thở dài một tiếng, chuẩn bị đứng dậy lấy saxophone

của Tô Vạn xuống, nhưng vào lúc này, Dương Hảo kinh hô một tiếng, lăn xuống từ cồn cát.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lê Thốc vội vã đi tới, mới vừa lên cồn cát, liền thấy ánh trăng chiếu lên cát trắng, bắt đầu xuất hiện một tầng rung động rất nhỏ.

Dưới ánh trăng mờ, có thể mơ hồ thấy những rung động này ngày càng dữ dội, từ từ biến thành những làn sóng, bắt đầu tràn ra bốn phía. Trong sóng cát có những bóng đen như những xúc tu, thỉnh thoảng lộ ra khỏi mặt cát.

Tô Vạn không hề phát hiện, vẫn còn thối say sưa, theo thanh âm của saxophone, những dây leo lộ ra hoạt động có quy tắc. Nhiều người sẽ cảm thấy giống như điều

khiển răn kiểu Ấn Độ, hoàn toàn khác nhau, toàn bộ sa mạc thực sự giống như là cuộn sóng. Lê Thốc bỗng nhiên hiểu ra tại sao những chiếc xe tải đó lại bị chôn dưới cát. Tuy không thấy rõ lắm nhưng Lê Thốc có thể quan sát được hình thức vận động của dây leo, chúng đều quấn quanh vùng phụ cận cồn cát.

Tiếng saxophone quả thực đã cộng hưởng với cồn cát, kết quả của cộng hưởng là những dây leo này ngộ nhận là trên cồn cát tất cả đều có sinh vật đang vận động.

Nó đoạt lấy ống nhòm từ Dương Hảo, nhìn về phía Lương Loan, liền thấy Lương Loan đã không xong, cô lùi đến một cồn cát chỉ còn một nửa, nơi cô vừa

đứng và đốt lửa đã bị sóng cát nuốt hết toàn bộ.

“Đừng thôi!” Lê Thốc một cước đá cát bay qua làm Tô Vạn ngừng lại.

Tiếng saxophone hơi ngừng, hầu như trong nháy mắt, sóng cát cũng dừng lại, toàn bộ sa mạc đều tĩnh lặng lại, giống như toàn bộ biển cát đều bị đóng băng.

Lê Thốc lại nhìn ống nhòm. Hiển nhiên Lương Loan không biết xảy ra chuyện gì, hoảng sợ nhìn cồn cát an tĩnh lại, cô luống cuống nhìn xung quanh, bỗng nhiên nhắc vali lên lao xuống cồn cát, bắt đầu chạy hết sức trên biển cát.

Trên biển cát yên tĩnh, cô là nguyên nhân duy nhất gây ra âm thanh, mặt cát sau lưng cô bắt đầu xao động, quỹ đạo như

rắn dăng lên đuôi theo cô.

“Chết mợ!” Lê Thốc tự tát mình một cái, vọt lên hét vào mặt Tô Vạn: “Thôi đi! Thôi càng to càng tốt!”

Tô Vạn được giao trọng trách, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lập tức gật đầu, giơ tay lên bắt đầu thổi bài “Gửi niềm thương nhớ”, đó là một bản nhạc buồn dành cho kèn Suona (thường dùng trong đám ma :D), cao vút bi thương.

Lê Thốc giật súng tự động trong tay Dương Hảo, chạy ra khỏi vòng anh toàn quanh hồ, nghe thấy Dương Hảo rống lên với Tô Vạn: “Có thể thổi bài nào may mắn hơn không?”

Khi Lê Thốc vọt tới còn cát, Tô Vạn bắt đầu thổi một khúc kinh điển “Về nhà”,

khúc này nó đã từng thổi trong hoạt động của lớp.

Dưới cồn cát xung quanh vòng hồ, có một số vùng cát tương đối bằng phẳng, ra ngoài năm sáu trăm mét mới là phạm vi cồn cát nhấp nhô, vì tiếng saxophone của Tô Vạn, nhưng dây leo này đều tập trung vào phía cồn cát, khu vực bằng phẳng này Lê Thốc nghĩ tương đối an toàn.

Sự thực chứng minh, nghĩ cũng chỉ có thể là nghĩ mà thôi.

Lê Thốc vừa lao lên hai ba mươi bước, mặt cát đã bắt đầu trào lên, trong bóng tối nó cũng không nhìn thấy rõ cuộc Lương Loan có tiếp tục chạy tới chỗ mình hay không. Muốn giơ súng bắn xuống cát lại nghĩ đến những thứ này đi

theo âm thanh, lại cố gắng nhịn xuống, chạy băng băng lên phía trước.

Trong bóng tối chợt nghe tiếng saxophone và tiếng cát ma sát âm vang, nó muốn tìm vị trí của Lương Loan, nhưng thực sự là không phân biệt được. Đang lúc cảm thấy mình quá lố mãng và ngu ngốc, bỗng nhiên phía sau bay tới một vật, nổ tung tóe chỉ cách nó có bảy tám mét, ánh sáng văng khắp nơi, chiếu đến mức nó không mở mắt ra được.

Đó là một cây pháo lạnh. Lê Thốc nhìn lại, Dương Hảo cũng vọt xuống tới, ở phía sau nó, quanh hông đeo rất nhiều pháo lạnh, lại cầm lên một cây, vẫy tay với Lê Thốc, sau đó ném tới: “Bắt lấy!” Quả pháo bay qua đầu Lê Thốc, rơi

xuống một bên, Lê Thốc vươn tay ra, còn cách một khoảng bằng cả người Diêu Minh. (chính là Yao Ming trong truyền thuyết đó, cao 2.29m :D)

Anh em tốt a! Thực sự hiểu tao đang muốn gì! Hay là chỉ số thông minh quá thấp, Lê Thốc muốn đồ lệ, đi tới nhặt lên, ném lên trời.

Pháo lạnh bay lên cao, khắp mặt đất được rọi sáng, dù Lương Loan chạy ở đâu chắc cũng phải thấy được động tĩnh này. Lê Thốc vừa nhìn xung quanh đã phát hiện Lương Loan cách đó không xa, vẻ mặt hoảng sợ nhìn nó, giống như thấy vị cứu tinh, chạy như bay tới chỗ nó, theo sau cô là sóng cát đang cuộn trào. Tình hình này không thể so sánh được

với lúc trước nó gặp phải, quả nhiên như một triết gia từng nói, Tô Vạn luôn có khả năng làm cho một chuyện cực kỳ nát bét trở nên nát bét hơn nữa. Đồng thời, Dương Hảo ném một quả pháo lạnh ngay đỉnh đầu nó, quả này còn ném cao hơn nữa. Nó không có hơi sức chửi mắng, chỉ kêu to với Dương Hảo: “Mày về trước đi!” Sau đó Lê Thốc vọt tới với tốc độ xâm nhập vùng cấm địa của đối phương trên sân bóng, nửa đường đá bay quả pháo thứ hai Dương Hảo ném tới, từ phía sau đá bay lên trước người, sau đó nhảy lên dùng hết sức đá lên không trung.

Sút gôn khó, mẹ nó kick off cũng không dễ dàng!(tui ko biết thuật ngữ trong bóng đá, để tiếng Anh cho lành)

Pháo lạnh bay lên rất cao, Lương Loan đã vọt tới trước mặt Lê Thốc, Lê Thốc nắm tay cô, tay kia bắn tới sóng cát sau lưng cô. Động tác liền mạch như nước chảy mây trôi, Lê Thốc nếu có thể thấy nhất định sẽ ý thức được khoảnh khắc soái nhất trong đời mình đã qua, đáng tiếc thời gian thực sự không đợi người. Đạn bắn vào trong cát, không hề có tác dụng, sức giật làm cho Lê Thốc mất thăng bằng, cả nó và Lương Loan đều ngã lăn xuống cát, sóng cát đã đến ngay sau, trực tiếp hướng thẳng tới bọn họ. Năng lực vận động của Lê Thốc cao hơn Lương Loan rất nhiều, kéo Lương Loan lăn qua một bên, đứng lên bỏ chạy. Pháo lạnh rơi chính xác trước mặt bọn

họ, bốn phía tối xuống, chỉ còn lại ánh sáng dẫn đường từ pháo lạnh Dương Hảo ném tới.

Hai người chạy như bay, trong nháy mắt chạy qua pháo lạnh, Lê Thốc bắn xuống trúng quả pháo, pháo lạnh nổ tung như đạn pháo, phát ra ánh sáng và tiếng nổ rất lớn.

Sóng cát bị tiếng động lừa gạt, dừng lại một chút, trong nháy mắt nuốt gọn quả pháo lạnh đang phát nổ.

Bảy tám giây trì hoãn này cứu vãn được tất cả, Lê Thốc và Lương Loan xông lên còn cát, nháy mắt nhảy qua đỉnh đóng cát trên ô tô, lăn thẳng xuống dưới đến bên bờ hồ.

Tô Vạn và Dương Hảo hoan hô, Tô Vạn

cổ sức thổi khúc chúc mừng, Dương Hảo phi thân tung ra một thế Muay Thái đá nó ngã xuống đất: “Mày có tư cách gì mà vui vẻ!”

Lê Thốc và Lương Loan lăn xuống chân cồn cát, vẫn phản xạ có điều kiện ngồi dậy, Lương Loan còn muốn chạy, Lê Thốc kéo lại, khoát tay nói: “An toàn rồi.”

Trên đỉnh cồn cát Dương Hảo đốt pháo sáng lên, mặt Lương Loan và Lê Thốc đều lóe ra, Lương Loan vẫn đang kinh hãi, từ từ bình tĩnh lại, ngơ ngác nhìn Lê Thốc.

Lê Thốc trầm nghĩ, muốn khóc cứ khóc đi, chị khóc trước tôi sẽ không thấy xấu hổ như vậy. Không ngờ Lương Loan kéo

mặt nó qua, mảnh liệt hôn lên. Đầu lưỡi nhỏ nhẩn trong nháy mắt đi vào miệng nó, đồng thời Lương Loan cũng ôm lấy nó.

Lê Thốc không giãy dụa, đầu nghĩ không kéo tay nó thì cũng không tệ. (????)

Nụ hôn này kéo dài ít nhất ba phút, Lương Loan mới buông ra, xoay người ngồi cách ba bốn mét, gục đầu vào cát bắt đầu khóc lên.

Lê Thốc chân tay luống cuống, Dương Hảo và Tô Vạn đã lao xuống, Dương Hảo cực kỳ tức giận, mắng to: “Mẹ nó, tao mới là đại công thần chứ, Vịt Lê mà giậu đồ bìm leo, không thấy có lỗi với anh em sao?” Nói xong quay sang Lương Loan: “Tỷ tỷ, trước đừng khóc, em vẫn

đang chờ nè.”

“Cút ngay!” Lương Loan rống to hơn làm Dương Hảo sợ đến lui lại mấy bước. Cô đứng lên, xoay người đi ra phía hồ:
“Đừng để ý tới tôi!”

Ba người nhìn Lương Loan đi xuống hồ, đi ba bốn bước thì “ùm” một tiếng, ngã xuống nước. Ba người tròn mắt nhìn nhau, Lương Loan khóc suốt mướt. Dương Hảo cười hì hì, nói với hai người kia: “Đừng giành, lần này tao tới.”

Chương 30: Chờ đợi

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Thật vất vả mới đốt được đồng lửa, đốt hết những thứ có thể đốt được trên xe mà chỉ đốt lên được một đồng lửa nhỏ, còn nhỏ hơn đồng lửa Lương Loan đốt lúc

trước.

Lê Thốc cảm thấy kỳ lạ, Lương Loan đã đốt cái gì, chỗ này không có cỏ khô hay thứ gì có thể nhóm lửa, chẳng lẽ là đốt hạt cát sao?

Dương Hảo bung quai hàm, vừa dùng que sắt xiên vào lương khô, đưa tới nướng trên lửa, vừa lầm bầm: “Vịt Lê cứu thì được hôn môi, tôi cứu thì ăn tát, ánh mắt thật kém.”

Lương Loan lạnh nhạt nhìn nó một cái, Dương Hảo dịch ra xa, quay đầu đi, tỏ vẻ kháng nghị.

Lương Loan thở dài, quay đầu nhìn về phía bên kia, khi thấy Lê Thốc nhìn cô, ánh mắt hai người giao nhau, Lê Thốc đỏ mặt lên, nhưng không nhát gan, hỏi:

“Không sao chứ. Dương tử cũng không cố ý.”

Lương Loan không trả lời, chằm một điều thuốc hút, mặt không thay đổi hỏi: “Nơi này chính là Cổ Đồng Kinh? Là nơi cậu nói với tôi lúc trước?”

Lê Thốc gật đầu, giải thích sơ lược một chút những tình huống nó đã gặp phải khi đến lần trước, đây là nơi đầu tiên mà Ngô Tà gọi là Cổ Đồng Kinh, nhưng vẫn không nhìn thấy tảng đá kỳ quái kia đâu, nó tin rằng phiến sa mạc màu trắng này cũng là một bộ phận của Cổ Đồng Kinh, mà tảng đá Ngô Tà cho bọn nó nhìn có khả năng ở dưới cát hoặc ở phụ cận khu vực này.

Nếu có biện pháp có thể thăm dò bốn

phía, có lẽ có thể tìm được.

Tiếng động bên ngoài đã biến mất toàn bộ, saxophone của Tô Vạn đã bị phong ấn trong túi của Lê Thốc, nếu không phải Tô Vạn lấy cái chết đe dọa, nhất định Lê Thốc đã giải quyết nó luôn vào đồng lửa.

”Làm sao bây giờ?” Tô Vạn lại hỏi, “Ngô Tà nếu muốn mày tới nơi này thì quanh đây phải có đầu mối mới chứ, mày có phát hiện gì không?”

Lê Thốc lắc đầu, nơi này là sa mạc cát trắng, nếu là trạng thái lúc trước thì nó còn có thể tìm ra, bây giờ tất cả xe lại bị chôn vùi dưới cát, cho dù có đầu mối cũng có khả năng đã bị vùi lấp rồi.

Tuy nhiên nó tin tưởng với lối tư duy kín đáo của Ngô Tà, sẽ không xảy ra tình

huống đầu mỗi không được chấp nôi, để sáng ngày mai đi tìm xung quanh xem tình hình thế nào.

Tối nay chẳng muốn nghĩ tới bất kỳ cái gì nữa, nghỉ ngơi cho tốt, yên lặng chờ đợi.

Bốn người ăn lương khô, gần như không nói gì, “Chờ đợi” Hai chữ này đối với bọn họ mà nói là rất thống khổ, mọi người đều hận không thể có một chiếc máy bay trực thăng tới đây đón ngay họ về Bắc Kinh.

Tô Vạn gặm lương khô hỏi: “Vịt Lê, mày đã làm xong bài tập chưa? Khai giảng xong sẽ thi bài tương tự, bài tập tích phân.”

Lê Thốc lắc đầu, lòng nghĩ tao làm gì còn đầu óc nghĩ tới chuyện bài tập,

nhưng nó biết dụng ý của Tô Vạn, Tô Vạn muốn Lương Loan không lo lắng nữa, cười cười giả vờ thoải mái nói: “Nhờ cả vào mày, cho tao chép hai ngày là được.”

Tô Vạn nói: “Mỗi lần mày chép đều chép y hệt, làm tao cũng bị liên lụy.”

Dương Hảo hiển nhiên không có tâm tình trêu đùa, vỗ đùi mình “bép” một tiếng, nói: “Phiền muốn chết.”, dụi thuốc một cái rồi bỏ đi. Lương Loan cũng không ăn, nhìn Dương Hảo đi, nói thầm bên tai Lê Thốc: “Đêm nay cậu đừng có ngủ như chết, tôi ngủ một mình trong lều rất sợ, cậu ngủ trước lều của tôi, tôi cần gì có thể gọi cậu.” Nói xong trở về lều của mình.

Bên đồng lửa chỉ còn lại Tô Vạn và Lê Thốc hai người. Gió bắt đầu thổi trên biển cát, Lê Thốc sùng sốt, lòng nghĩ thật đúng là đã coi mình như bạn trai mà sai bảo, có gan thì bảo tôi ngủ trong lều luôn đi.

Có lẽ là vẻ mặt Lê Thốc quá rõ ràng, bị Tô Vạn nhìn ra, chỉ phía sau Lê Thốc. Ở đó có hai lều lớn bằng nhau, Lương Loan ở một cái, ba thằng nó ở một cái, nó chế nhạo: “Tao cũng biết phân phối như thế không hợp lý, bây giờ ba thằng chen chúc trong một lều thật là vô đạo đức.”

Lê Thốc một động tác khinh bỉ, nhìn đồng hồ trên tay, nói mình canh nửa đêm trước, canh xong xem ai không ngủ được hoặc ngủ có thể gọi dậy để canh nửa đêm

về sáng. Như vậy tất cả mọi người đều có thể yên tâm ngủ.

Không phải nó không mệt mà là không ngủ được, nó không muốn tự hỏi làm sao để tiếp tục đi, chỉ muốn ở đây nghỉ ngơi cho tốt, nhưng nó vẫn phải suy tính, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Ngô Tà không dạy nó nhiều cách đối phó với hoàn cảnh, quay lại Cổ Đồng Kinh chẳng khác nào lại bước vào khốn cảnh, chỗ này đoán chừng phải cản trở bọn nó đến mười ngày nửa tháng. Ở đây không chỉ không có nguồn nước, ngay cả thức ăn cũng có thể không đủ. Nếu như Ngô Tà không lo lắng đến trường hợp này thì bọn nó rất cuộc đã tiến nửa bước vào quỷ môn quan.

Cũng trách mình bị động mà dạt tới đây, nếu có thể đàng hoàng đi qua con sông quỷ quái kia, tìm một chỗ lên bờ, quan sát địa hình rồi đi tiếp, nói không chừng hiện tại bọn họ đã dừng ở một nơi tốt hơn.

Mình đi một mạch, va đụng đủ loại chuyện, giằng co thời gian dài như vậy, không nghĩ cuối cùng lại xảy ra vấn đề vào lúc này, không biết tên Xa Dát Lực Ba kia là thế nào, đã sớm mưu tính trước hay là nhất thời nảy lòng tham.

Nghĩ tới đây, Lê Thốc lo muốn chết, còn hơn lần trước bị vây ở đây chẳng sợ gì, hôm nay nó đã hiểu rõ sự đáng sợ của sa mạc, cảm thụ sâu sắc tình cảnh hiện tại của bọn họ chỉ tốt hơn ở giữa quần thể hỏa

thieu phong một chút.

Lúc này, Tô Vạn ngồi xuống bên cạnh Lê Thốc, lấy ra một quyển gì đó, nung theo ánh lửa mà viết.

Lê Thốc thấy buồn cười: “Nhật ký?” Bây giờ mà viết nhật ký, có lẽ là viết thành tiểu thuyết viễn tưởng.

Tô Vạn giở cuốn sách lên, là sách bài tập “Ba khuôn mẫu kỳ thi vào đại học hàng năm”, nó hơi chút tự hào nói: “Thời cổ có Viên Hổ có tài văn chương, nay có ta Tô Vạn làm bài giữa biển cát.”

Lê Thốc nhìn bên cạnh Tô Vạn còn có mấy quyển đề luyện tập, so sánh độ dày, sờ sờ cảm: “Một kèn saxophone, mấy quyển đề luyện tập dày như vậy, trong ba lô nó còn chứa cái gì? Nó không còn hơi

sức mǎng, tiếp tục nằm xuống, dù sao vẫn muốn cảm ơn Tô Vạn, Tô Vạn làm việc này làm cho nội tâm Lê Thốc bớt lo âu.

Ngay cả Tô Vạn cũng không quan tâm chuyện gì, dường như thực sự không cần quá quan tâm. Nó cũng không thể không bằng Tô Vạn. Lê Thốc nằm xuống, bắt đầu nhìn bầu trời đầy sao sáng, nó đã từng nhìn thấy ở Bắc Kinh khi còn nhỏ nhưng bây giờ phần lớn địa phương ở Trung Quốc đều không nhìn thấy được nữa.

Nó dần dần thả lỏng, nó đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, để cho mình thực sự nghỉ ngơi. Trong đời nó gặp quá nhiều chuyện mà khi ở tuổi đó không thể nào hiểu

được, cha mẹ ly hôn, đánh cờ với giáo viên ở trường, những bạn học nữ tính khí nóng nảy, còn có nụ hôn vừa rồi. Nếu mọi chuyện nó đều suy nghĩ vì sao sợ rằng sẽ phát điên.

Nó mơ màng tiến vào trạng thái hỗn độn, nửa mê nửa tỉnh, nó mơ thấy Lương Loan dựa vào ngực nó, nó ngửi được mùi thơm trên tóc cô, cảm giác thân thể cô mềm mại như không có bắp thịt. Nó nghe thấy Tô Vạn đang không ngừng thổi saxophone, nó cố gắng ngăn cản Tô Vạn, không muốn cảnh tượng như vậy bị âm thanh chói tai ấy phá quấy, nhưng nó lại không phát ra được thanh âm nào.

Nó lại mơ thấy cha nó, cha nó nói đã làm thủ tục nghỉ học cho nó, dẫn nó ra nước

ngoài, nó mơ thấy mẹ nó và Lương Loan đang nói chuyện rất nhỏ trên ban công nhà mẹ nó, nó thấy chồng mới của mẹ nó đang tưới cho một loại cây nhìn như bàn tay quỳ.

Trong mơ mặt đất giống như cồn cát bắt đầu cuộn lên, nó mở choàng mắt, sợ run cả người.

Tô Vạn còn đang làm bài, hoàn toàn tập trung, vì thế không ý thức được Lê Thốc vừa giật mình tỉnh giấc. Lê Thốc đứng lên, dụi mắt, thấy cả người khô nóng khó chịu. Nó kéo tay Tô Vạn nhìn đồng hồ, nó chớp mắt chừng hơn nửa tiếng đồng hồ, cảm giác như đã trải qua mấy tháng. Lúc này, Lê Thốc cảm giác tia sáng bốn phía dường như hơi khác lúc trước,

ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là ánh trăng bị mây che khuất, bốn phía tối lại, trong bóng tối có một ít tia sáng khuếch đại dần trong không khí, giống như ảo giác trôi nổi. Đột nhiên nó có một dự cảm không tốt, vội vàng đứng lên, lập tức thấy ở vùng sa mạc ngoại biên còn cát, không biết bắt đầu từ lúc nào đã nổi lên một tầng ánh sáng màu lục quái dị.

Đó là ánh sáng từ hơi bốc lên trên sa mạc, giống như cực quang ở Bắc Cực, bốc hơi trên còn cát giống như những âm hồn mặc sa màu xanh biếc đang cùng nhảy vũ khúc nghệ thường trên quy mô lớn.

Luồng sáng này bao quanh toàn bộ hồ, thay đổi uốn éo như ánh sáng ở cực bắc,

vì lúc này có ánh trăng, màn sáng này không nhìn thấy được. Ánh trăng vừa bị che khuất, màn sáng này xuất hiện như u linh.

Lê Thốc chạy đến đỉnh một cồn cát, đi xuống nhìn lại, nhìn ra toàn bộ biển cát xung quanh, toàn bộ đều bị bao phủ bởi ánh sáng xanh lục như mộng như ảo, giống như cơn sóng lớn màu xanh biếc đang trào lên.

” Chúng ta đang ở Bắc Cực sao?” Tô Vạn trợn mắt há mồm.

” Đây là lân quang.” Trong bóng tối truyền đến tiếng Dương Hảo, nó đã sớm ngồi xổm ở bên rìa cồn cát, hẳn là đã sớm thấy được, “Dưới cát toàn là người chết. Hôm nay ban ngày nhiệt độ quá

cao, độ ẩm cũng cao, tất cả bốc hơi lên thoát ra ngoài.”

Lê Thốc chưa từng thấy cảnh này, hơi kỳ quái là tại sao Dương Hảo lại biết, lại thấy sắc mặt Dương Hảo rất nghiêm túc, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Bọn mày nhìn kỹ xem, màn sáng này có nhiều chỗ đậm, nhiều chỗ nhạt, chỗ đậm dường như là đường cong liên tục, vây quanh thành hình dạng này, có phải thành một đồ hình không?”

Lê Thốc nhìn kỹ, hít một hơi khí lạnh, nó ý thức được Dương Hảo nói đúng. Màu sắc màn sáng này không đồng nhất, nơi có màu đậm do vô số đường cong nối thành, hợp lại trên cồn cát thành một đồ án vô cùng phức tạp. Đồ án này vừa nhìn

đã biết chính là đường nét khái quát của
quần thể kiến trúc vĩ đại bị chôn vùi
dưới cát.

Chương 31: Đồ án u linh

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



“Con mẹ nó lớn thật đấy.” Ba người trầm

mặc hồi lâu, đột nhiên Dương Hảo cảm
thán một câu,

Dưới cồn cát, màn sáng màu lục hầu như
tràn ra toàn bộ tầm nhìn, cảnh tượng
giống như cảnh phim trong rạp 3DMAX ,
hơn nữa không có giới hạn. Quảng sáng
gần bọn họ nhất dường như có thể đưa
tay ra nắm lấy.

Không có mùi gì khác thường, những ánh
lân quang này vô sắc vô vị, chúng là chất
ion hóa.

Ngô Tà và người gọi là Hắc Nhãn Kính
ở dưới sa mạc này, không biết là có thể
thấy màn sáng này hình thành hay không.
Nếu như có thể thấy được, đây đúng là
kỳ cảnh.

Tuy nhiên cảnh tượng này xuất hiện trong

phạm vi lớn như vậy đã làm cho người ta nhìn mà thở dài.

Bọn họ thực sự còn sống không? Lê Thốc hơi nghi ngờ, dưới quy mô này, người bình thường thực sự có thể sống được sao?

Kẽ hở của công trình dưới cát có vẻ rất lớn, giống như một kho hàng cỡ lớn. Lê Thốc nheo mắt lại, kỳ thực chỉ bằng những ánh sáng này thì thực sự rất khó thấy được chính xác quy hoạch của kiến trúc dưới cát, nhưng Lê Thốc vẫn nhìn ra một ít đầu mối.

Tất cả lục quang uốn lượn. Bên trong là các loại thông đạo, kiến trúc vô cùng phức tạp nhưng tổng thể đường viên tạo thành một đồ hình rất lớn, đó là một bàn

tay không hề có bảy ngón tay.

Trong công trình này hẳn là đầy dây leo cỡ lớn, vô số thi thể bị bắt, cuốn trên dây nên mới hình thành biển lân quang không hề như vậy. Nơi ánh sáng phát ra đậm nhất hẳn là có nhiều dây nhất, thông thường dây leo phân bố tự nhiên, những dây leo dưới sa mạc trước mặt họ đa số đều phân bố thành góc vuông và hình vuông, chứng tỏ chúng bị góc vuông và mặt tường của kiến trúc tách rời ra. Vì lý do đó mà lân quang màu đậm không phải là đường viền của kiến trúc mà là địa đồ thông đạo bên trong.

“Nói như vậy thì những vùng lân quang nhạt màu mới là khu vực tương đối an toàn.”

Trong quan tài plastic gửi cho Lê Thốc cũng là một “bàn tay” bảy ngón, vùng lân quang lớn nhất cũng là bàn tay bảy ngón, điều này chứng minh thông đạo trong kiến trúc phía dưới dường như là được xây dựng phỏng theo loài thực vật này.

“Chúng ta đi một vòng quanh hồ, nhìn xem rốt cuộc ánh sáng ma quái này lan tràn ra lớn đến mức nào.” Nó nói.

Ba người đi vòng quanh hồ, phát hiện dây leo ở phía đông nam rất ít, chỉ cần đi ra ngoài năm sáu trăm mét là cơ bản đã an toàn. Trong lòng Lê Thốc bỗng thấy vui vẻ, nhớ lại khi đó Hắc Nhãn Kính hướng dẫn nó rời đi, hình như cũng theo phương hướng này. Thầm nghĩ, người này quả nhiên đã chuẩn bị từ sớm. Mà

khu vực hồ giống như là một vùng cấm, tất cả dây leo đều vòng qua ô tô quanh hồ, nếu có thể nhìn từ trên trời thì hồ giống như một chấm đen giữa biển lân quang.

Đồ án trên lưng nó và dây leo chính không lồ nó thấy lân trước rất giống nhau. Nó nhớ lại lúc Ngô Tà nghiên cứu đi nghiên cứu lại đồ án trên lưng nó, thậm nghĩ lẽ nào trên lưng nó có manh mối gì đó liên quan đến dây leo bảy nhánh sao? Lẽ nào lúc đó Hoàng Nghiêm đã khắc đồ án lân quang lên lưng nó?

Có khả năng này, nhưng thấy biển lân quang kia tạo thành đồ án vô cùng phức tạp, nếu khắc lên lưng nó như vậy chắc lưng nó đã nát bét luôn rồi. Hơn nữa

biển lân quang điều không phải chỉ có một trạng thái cố định, nó luôn uốn éo như con sứa, biến đổi hình dạng trong một phạm vi nhất định.

Khi ba người trở về liền thấy thì ra bọn họ đã đứng trên cồn cát, còn Lương Loan đang đứng ở trên cao, chắc bị động tĩnh của bọn họ đánh thức.

So với trang phục gợi cảm vừa rồi, quần áo thể thao Lương Loan đang mặc trong sáng hơn rất nhiều, hai trạng thái đối lập làm bọn nó bị phân tâm, đến gần thấy Lương Loan đang cầm một xấp giấy in, chỉ hướng sa mạc bọn họ vừa đi xem. Đó là địa đồ cổ đại xấp xỉ 2000 năm, mặt phẳng của sa mạc trong biển lân quang lộ ra, hoàn toàn xác minh tính chân

thực của tấm bản đồ này.

Cô lại lấy ra bản vẽ công trình kiến trúc cuối thập niên 70 thế kỷ 20 ra để đối chiếu, chỉ vào phía hệ rãnh của bảy ngón tay phía xa, nói: “Chỗ đó là lối vào.

Trong bản thiết kế ở đó tập trung ba mươi miệng giếng thông gió, là nơi chắn cát, đi qua miệng giếng có thể đi xuống mạch nước ngầm, nếu muốn đi vào thì đây là trí tương đối thuận tiện.”

“Tại sao chúng ta phải đi vào?” Lê Thốc lại hỏi.

“Cậu không cảm thấy sao?” Lương Loan hơi cười, nói, “Thứ cậu đang nhìn thấy là chỉ thị kế tiếp của Ngô Tà.”

Lê Thốc nhếch miệng cười, nói: “Gợi ý này cũng quá khó hiểu đi, chỉ dành cho

người vô cùng dũng cảm và hiếu kỳ, anh ta không cảm thấy đã đánh giá tôi quá cao sao?”

“Tôi nghĩ nếu anh ta đã khiến chúng ta đến được nơi này thì cũng sẽ không sợ chúng ta không đi xuống.”

Lê Thốc nhìn cô, cảm giác mình bị coi thường, trong lòng phiền muộn, hướng ra sa mạc làm một động tác mời: “Tôi nghĩ khả năng đây chỉ là một hiện tượng ngẫu nhiên, nếu không thì chị tự đi thử xem, tôi sẽ bảo Tô Vạn thổi saxophone tặng chị một khúc tiền đưa.”

Lương Loan lộ ra vẻ mặt sợ hãi đối với sa mạc, nhưng cô lập tức bình tĩnh lại, không để ý tới Lê Thốc, xoay người trở về lều của mình.

Lê Thốc lần này có cảm giác tội lỗi, thấy hành động vừa rồi của mình quá trẻ con, không có cách nào, ở tuổi này của nó không thể có sự chín chắn của đàn ông trưởng thành. Tô Vạn ở bên cạnh giờ ngón cái lên: “Mới mấy câu đã hoàn toàn thu phục được bà chị yêu tinh, quá lợi hại.” Lê Thốc gạt tay nó đi, liền thấy phương hướng Lương Loan vừa chỉ lại có ánh sáng chợt hiện.

Đó không phải ánh sáng xanh biếc như màn sáng mà là một ngọn đèn, rất mờ nhạt, giống như một ngọn đèn bão xuất hiện trong bóng tối phía xa. Lê Thốc lấy ống nhòm ra nhìn, kinh ngạc thấy ở đó có một người, đang đứng ở lưng cồn cát. Trong tay người đó giờ lên một ngọn đèn

bão, đèn bão trong bóng tối giống như một ngôi sao bạc thấp, âm u ma quái.

Người nọ giơ đèn bão lên ngang mặt, tuy ống nhòm trong tay Lê Thốc không đủ độ phóng đại, nhưng nhìn dáng người của người kia dường như là Hắc Nhân Kính.

Lê Thốc buông ống nhòm xuống, cho là mình bị ảo giác, lại giơ ống nhòm lên nhìn, liền thấy phía sau Hắc Nhân Kính lại xuất hiện một người, động tác giống hệt Hắc Nhân Kính.

Mặt hai người vừa vịn được ánh đèn rọi sáng, giống như là cố ý, quỷ dị không hiểu nổi, hơn nữa hai người vẫn không nhúc nhích, giống như hai pho tượng điêu khắc.

Có quỷ! Những người này quả nhiên đã

chết. Sắc mặt Lê Thốc cực kỳ tái nhợt, run rẩy hỏi Tô Vạn: “Có mang thứ gì như là kiếm gỗ đào không?” (kiếm gỗ đào: Thường dùng để trừ tà :D)

“Không có....” Tiếng Tô Vạn vậy mà cũng run rẩy, “Sớm biết thế tao đã mang theo.”

Lê Thốc thấy lạ, mày không có ống nhòm, có thấy gì đâu, mày sợ cái gì, bỏ ống nhòm xuống nhìn, chợt thấy dưới cồn cát nơi bọn họ đứng có một người.

Người kia giơ đèn bão lạng lẽ đứng trong bóng đêm, nhìn bọn họ, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không giống người sống.

Lê Thốc mất rất lâu mới nhận ra người này là ai. Nó đang thấy Ngô Tà. Hắn

thực sự đã chết rồi sao? Thấy mình đứng hèn quay về đến nơi này, hiển linh lên chỉ cho bọn nó một con đường sống sao? Lê Thốc tay chân lạnh ngắt nhìn nhau với Ngô Tà, Ngô Tà cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ là lạnh lùng nhìn nó.

“A....” Cổ họng Lê Thốc bất giác phát ra một tiếng rên, sau đó nó làm một động tác mà chính nó cũng không ngờ tới, nó quỳ xuống.

Tô Vạn và Dương Hảo mặt trắng bệch nhìn tình hình trước mắt, thấy Lê Thốc làm một động tác quỷ dị, lập tức cũng quỳ xuống theo.

Chương 32: Gặp lại Ngô Tà

Edit: Nguyệt

Beta: Dương



Lê Thốc cúi đầu, vẫn chờ đợi, cũng cảm giác được Ngô Tà bắt đầu chậm rãi đi lên cồn cát, sau gáy nó đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ ông chủ này khi còn sống rất hiền lành, khi chết chắc không đến nỗi hóa thành lệ quỷ đi. Đang nghĩ nó lại cảm giác có người đang sờ sờ nó, nó gằn như gào khóc ra tiếng, nghĩ hồn ma bỗng nhiên bay ra sau lưng nó.

Quay đầu nhìn lại, Tô Vạn đã lén lút ra phía sau nó, móc ra từ trong ba lô một túi gì đó, ném cho nó. Nhặt lên nhìn, đó là một bọc khăn giấy lớn. Nó không hiểu tại sao, hỏi: “Để làm gì?” Tô Vạn nhẹ giọng nói: “Giả bộ là tiền giấy, đốt cho hẵn, bọn họ không để ý đâu.”

Nếu như là lúc bình thường, nhất định Lê

Thốc đã trực tiếp ném bay, nhưng lúc này nó cũng mê muội, trực tiếp đưa khăn giấy tới trước. Ngô Tà đang đi tới lưng còn cát bồng tươi cười rất khác thường, Lê Thốc theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Khăn giấy được tiếp nhận, Lê Thốc vừa sợ hãi lại kinh ngạc: Mẹ nó, vậy mà thực sự không đề ý. Sau đó nó cảm thấy Ngô Tà ngồi xổm xuống, nhìn nó với sắc mặt trắng bệch, chỉ cách mặt nó một khoảng bằng bàn tay.

Lê Thốc không dám giương mắt, chỉ dùng khước mắt thấy Ngô Tà dùng khăn giấy lau mặt mình, nó nhanh chóng phát hiện không đúng, sắc mặt trắng bệch lại bị lau sạch. Nó ngẩng đầu, thấy Ngô Tà

lau sạch hết thứ màu trắng trên mặt mình, lộ ra làn da bình thường.

Da Ngô Tà rám nắng hơn rất nhiều, râu ria chĩa ra, người có thể hình dung bằng hai chữ gầy gò, nhưng trong mắt tràn ngập một loại kiên định làm cho người ta sợ hãi.

Người như thế một khi quyết định làm chuyện gì, tốt nhất không nên ngăn cản hắn. Bởi vì cả đời hắn khả năng là cũng chỉ có một lần đưa ra quyết định này, ngăn cản hắn, hắn sẽ dùng hết mọi thủ đoạn, thậm chí dùng thời gian cả đời để tiêu diệt anh.

“Vất vả, cậu làm được ngoài dự đoán của tôi.” Ngô Tà nói, nói xong đứng lên, quay ra hướng hai người kia, lấy tay

chấn đèn bão làm vài động tác ra hiệu. Ánh đèn bão ở đối diện biến mất, Ngô Tà nhìn mấy người vẫn đang trợn mắt há hốc mồm mà quỳ, thở dài: “Các vị ái khanh hãy bình thân.”

Bọn Lê Thốc bây giờ mới phản ứng được, đứng lên nghi ngờ nhìn Ngô Tà: “Anh không phải quý?”

“Tạm thời thì chưa đâu.” Ngô Tà nói.

“Anh không bị nhốt?”

“Tôi đã rất ít khi bị vây khốn ở một chỗ, bí quyết là tìm người giúp đỡ tốt để bù lại phần không phải là sở trường của mình.” Ngô Tà nhìn Tô Vạn và Dương Hảo, “Điểm này cậu còn phải học thêm.”

“Anh bị dây leo bắt xuống cát là giả sao? Con mẹ nó anh là ảnh đế sao, diễn y như

thật vậy. Tại sao? Những dây leo đó vì sao không tấn công anh? Lẽ nào chúng nó cùng phe với mấy người?”

Ngô Tà để Lê Thốc nhìn thứ màu trắng trên cánh tay hấn, trên cổ, trên mặt, tất cả đều thoa một thứ bột màu trắng, “Đây là một loại bột đá, có thể trị đi tả, loại đá này sau khi được xử lý đặc biệt thì có thể ngăn trở loại thực vật đó, thợ thủ công cổ đại sử dụng loại đá này xây dựng phần trung tâm của lăng tẩm để phòng ngừa loại thực vật đó phá hỏng.”

Lê Thốc nhặt lên khăn giấy Ngô Tà vừa lau mặt, Ngô Tà thuận thế vỗ vai Lê Thốc, sau đó chỉ chỗ hấn vừa vỗ lên, xuất hiện một bàn tay màu trắng.

“Lúc trước cậu có thể an toàn ra khỏi nơi

này cũng là bởi vì có người bôi loại bột đá này lên người cậu. Quần áo lúc đó cậu mặc, Hắc Nhãn Kính dùng tay vỗ lên bột phấn bao nhiêu lần, sợ rằng chính hắn cũng không nhớ rõ. Còn có những chiếc xe tải ở nơi này, trước đây đều vận chuyển loại đá đó. Bọn họ cũng không biết nguyên nhân cụ thể, chỉ là phát hiện những dây leo kia không tấn công xe tải, cuối cùng mới nghĩ ra biện pháp như thế, dùng xe tải vây hồ lại thành một hàng rào chắn.” Ngô Tà đi tới bên đồng lửa, ngồi xuống, Dương Hảo cực kỳ thức thời đưa thuốc lá.

Ngô Tà cũng không khách khí, nhận lấy, dùng một cục than châm lên, nói: “Người đến không ít, tiểu tử, nhân duyên của cậu

tốt hơn tôi nhiều, trước kia thời điểm tôi gặp khó khăn, thường phải một mình đi ngàn dặm.”

Lê Thốc lại hỏi: “Ông chủ, rốt cuộc trong hồ lô của anh bán thuốc gì? Cha tôi đâu? Tại sao anh muốn sắp đặt chúng tôi đến đây?”

“Thứ như số mệnh, cậu đi hỏi là vì sao, không cảm thấy quá châm chọc sao? Cha cậu không sao cả, cậu phải hiểu được, uy hiếp sự an toàn của các người không phải là tôi, mà là những người khác, mọi chuyện hiện tại tôi làm, đối với tôi là có lợi, cũng là biện pháp duy nhất để cứu các người. Từ khi cha cậu tham gia vào đội ngũ của Hoàng Nghiêm, vận mệnh của các người đã được quyết định.” Ngô

Tà hít một hơi thuốc, vén tay áo mình lên, Lê Thốc thấy trên cánh tay của Ngô Tà, là từng vết từng vết máu, vừa nhìn là biết tự hấn cắt lên.

Đầu óc quả nhiên có vấn đề, Lê Thốc thầm nghĩ, chợt nghe Ngô Tà nói: “Tổng cộng mười bảy vết, mỗi một lần thất bại, tôi đều cắt lên chỗ này một đao.”

“Cái gì thất bại?”

“Tôi vẫn luôn tìm kiếm một người xa lạ đáng tin cậy, mười bảy người trước cậu đều không chạy trốn thì đều thất bại.”

Ngô Tà nói, “Cậu là người thứ mười tám, không chạy trốn không thất bại, hơn nữa kiên cường sống đến nơi này. Đối với tôi mà nói, coi như là thành công, con số rất may mắn.”

Lê Thốc nghe không hiểu, nó cầm khăn giấy dính bột đá Ngô Tà vừa lau đưa cho Tô Vạn, nói: “Bao giờ có thể kết thúc tất cả chuyện này? Lúc nào tôi có thể nhìn thấy cha tôi?”

Ngô Tà không để ý tới câu hỏi của nó, quay đầu hỏi Tô Vạn: “Tiểu tử, tôi đã điều tra bối cảnh của cậu, có người nói cha cậu có một cửa hàng rượu, cậu có mang rượu ngon không?”

Tô Vạn lắc đầu: “Chúng tôi đến sa mạc thám hiểm, làm sao có thể mang theo thứ vô dụng.”

“Nhưng tôi lại ngửi thấy mùi rượu.” Ngô Tà nhìn ba lô của nó, “Giấu đi thì tôi sẽ không mang các cậu đi ra.” Sắc mặt của Tô Vạn liền thay đổi.

Lê Thốc và Dương Hảo trợn mắt nhìn về phía Tô Vạn, nó đành phải rút ra từ trong ba lô một bình màu xanh nhạt chứa vật thể nửa cô đọng, chắc là rượu nguyên chất, lấy móng tay gầy lên một khối lớn, thêm nước vào, đưa cho Ngô Tà. Ngô Tà lắc lên một chút, uống một ngụm, lộ ra vẻ mặt say mê: “Một người bạn dạy tôi, lúc làm việc lớn phải uống chút rượu thì lời nói ra mới có sức thuyết phục, tôi nghĩ là nói vớ vẩn, nhưng rượu đúng là thứ tốt.” Uống vài hớp, Ngô Tà lúc này mới quay lại Lê Thốc, nói: “Tôi hiểu rõ tâm trạng của cậu,, đương nhiên tôi sẽ giúp cậu giải quyết, nhưng trước tiên cậu phải trả lời tôi một câu hỏi.” Ngô Tà dừng lại một chút, “Nếu cậu là một con chim quý,

chỉ cần ăn thịt cậu là có thể trường sinh bất lão, có một nghìn kẻ đều muốn ăn thịt cậu. Những người này ở khắp trời nam đất bắc, thần thông quảng đại, làm người ta khó lòng phòng bị, cậu không muốn chết, cậu có biện pháp nào để giải quyết vấn đề này?”

Ba người nhìn nhau, Tô Vạn hỏi: “Đây là suy nghĩ đột nhiên thay đổi sao?”

Ngô Tà nói: “Là vấn đề thực tế.”

Dương Hảo muốn trả lời, Ngô Tà xua tay làm bọn nó ngậm miệng.

Tô Vạn và Dương Hảo nhìn về phía Lê Thốc, nhìn vài người ánh mắt chờ đợi, Lê Thốc mới chậm rãi há mồm nói: “Giết hết một nghìn kẻ đó.”

Ngô Tà cười cười: “Thiên phú rất tốt.”

Hắn đứng lên: Tôi ở chỗ này không thể nói quá nhiều với cậu, hắn là cậu sẽ nhanh chóng gặp được “người xa lạ” xuất hiện ở “thể úp sấp” của chúng ta, khi đó chính là thể hiện được giá trị của chuyện tôi và cậu làm. Đến đây, đều đến đây, để cậu càng thuận tiện trợ giúp tôi, tôi sẽ nói một chút về cố sự của phiên sa mạc này.”

Chương 33: Lối vào

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

繁星萬千



Ngô Tà đi tới sát biên cồn cát, ba người đi theo đằng sau, Lê Thốc hỏi vặn đề nó muốn biết nhất: “Phía dưới này là nơi như thế nào? Là một hoàng lăng cổ đại hay là một công trình ngầm trong lòng đất của những năm 80 thế kỷ 20?”

Ngô Tà ngồi xuống, nói: “Thời Hán ở Trung Quốc, Badain Jaran là một vùng chết chóc, không chỉ có chiến tranh liên miên, trong sa mạc có rất nhiều khu vực con người không thể tới, nhất là vùng sa mạc trắng Cổ Đồng Kinh nơi đây, bị gọi là “quỷ sa mạc làm người ta biến mất”. Khi đó Cổ Đồng Kinh cũng không phải như bây giờ không có gì cả, ở chỗ này có một di chỉ hoang phế, là một tòa thành chết được lưu lại bởi một dân tộc không

biết tên sau khi bị diệt vong. Khi quân đội triều Hán đi vào sa mạc đã mang ra bản đồ của Cổ Đồng Kinh, nói cổ thành này cất giấu một lượng lớn vàng bạc châu báu, đều là vật hiếm có trên thế gian.”

“Tám bản đồ kia về sau bị một nhà phong thủy trong triều đình nhìn thấy, hẩn nghiên cứu tám bản đồ kia nhiều năm, chỉ đưa ra một kết luận, nói tòa thành này thực chất không có gì. Hẩn căn cứ tám bản đồ kia, vẽ lại một bản vẽ mặt phẳng, gọi là “Cổ Đồng sa hải đồ”. Bản vẽ này vô cùng quý dị, người bình thường xem không hiểu hết huyền cơ bên trong, chỉ cảm thấy đây là một công trình kiến trúc, kỳ thực bên trong có một lượng lớn thiết

kể theo huyền học, không biết có công dụng gì. Thật ra, hắn đã lấy cơ sở trên cổ thành để vẽ ra kết cấu ngầm, cổ thành trong núi đá là một tòa tháp bằng đá, là lõi vào trong lòng đất mà hắn vẽ ra được. Bản vẽ này về sau bị giấu trong bụng một tượng phật.”

“Nhà Hán khi đó phái quân đội mang theo tấm bản đồ này trở lại trong sa mạc tìm kiếm Cổ Đồng Kinh, vài cuộc chiến đã xảy ra, sau cùng ghi lại rất mơ hồ, nhưng có thể khẳng định, không ai tìm được Cổ Đồng Kinh, vì thế cũng không có cách nào biết được bản vẽ “Cổ Đồng sa hải đồ” có chính xác hay không. Về phần vì sao cuối thập niên 70 thế kỷ 20 lại có công ty xây dựng dựa theo bản vẽ

này để thiết kế một công trình hiện đại trong sa mạc thì ai cũng không biết, nhưng cậu cũng nhìn thấy, lượng lớn xác xe tải và cột mốc ranh giới ở đây, nói rõ dưới cát nơi này, quả thực đã từng tiến hành một công trình hiện đại.”

“Cậu còn nhớ bức ảnh một mỏm núi đá rất lớn mà tôi cho cậu xem lúc đó không?”

” Lê Thốc gật đầu, hỏi: “Tôi vẫn rất để ý, vì hai lần tôi tới nơi này đều không nhìn thấy nó?”

Ngô Tà chỉ phía trước: “Mỏm núi đá đỏ ở cách đây khoảng hơn 1km, là trung tâm cổ thành, vốn ở chỗ này có thể thấy, trước khi cậu tới, lần đầu tiên tôi đến đây, đã xảy ra chút chuyện, một người

bạn của tôi tức giận đã cho nổ tung tảng đá đó. Vì thế bây giờ cậu không nhìn thấy, đó không phải là một mỏm núi đá thực sự, tôi đã đi vào một lần,”

“Bên trong là cái gì?”

“Tôi không cách nào hình dung phía dưới là cái gì, từ tình hình bên trong, dường như là một lăng mộ ngầm, nhưng tôi đã thấy rất nhiều cổ mộ, chưa từng thấy điều gì giống vậy, phía dưới đó có rất nhiều thứ đối với huyết mộ mà nói, là bộ phận không có khả năng thiết kế, tôi không đi vào quá sâu. Chỉ thăm dò 20% khu vực.”

Ngô Tà nói xong nhìn còn cát đối diện, ngọn đèn ở đối diện bắt đầu lóe lên, dường như có người đang gọi hắn. “Tiếp

tục phối hợp với tôi là phương pháp duy nhất để giải quyết chuyện này.” Hấn đứng lên, “Tôi phải đi.”

“Tiếp theo tôi nên làm gì?”

Ngô Tà nhìn trời, nói: “Cậu sẽ nhanh chóng biết được, bây giờ hãy kiên nhẫn chờ một chút. Tuy nhiên từ giờ trở đi, bất luận cậu dùng cách nào, đều phải cố gắng sống qua ba ngày kế tiếp. Ba ngày sau, mây đen che trắng, Bồ Tát nhắm mắt. Bản vẽ trên người cô gái kia là tài nguyên bảo mệnh quan trọng nhất của các cậu. Bảo trọng.”

Nói xong hấn nhảy xuống còn cát, bắt đầu bước nhanh tới còn cát đối diện. Lê Thốc thấy kỳ lạ, nó cũng ngẩng đầu nhìn trời, liền thấy không biết từ lúc nào bầu

trời đã bị che phủ bởi một đám mây đen rất lớn. Sau đó gió bắt đầu nổi lên, mây đen xé rách, lộ ra bầu trời. Dương Hảo nói: “Tao thấy chuyện này thật vô nghĩa. Vịt Lê, chúng ta đi về nhà đi, đừng dây dưa với mấy kẻ thần kinh này.”

Lê Thốc lại cúi đầu nhìn sa mạc chung quanh, không biết vì sao, cả người bắt đầu run rẩy. Ý thức được ý tứ trong lời nói của Ngô Tà, nó không rét mà run. Ngô Tà người này có chút tật xấu, không biết quá khứ hắn từng trải qua chuyện gì, lời nói ra thì nhẹ nhàng, thường thường cuối cùng khá nghiêm trọng cùng đáng sợ.

“Sống qua ba ngày tiếp theo.” Tô Vạn nhìn ba lô của mình, đếm ngón tay, “Rất

đơn giản. Đừng nói chúng ta sống ba ngày, thức ăn và nước uống còn lại, sống năm sáu ngày vẫn là đơn giản, chỉ là bị nóng thôi.”

Lê Thốc bỗng nhiên lao xuống lưng còn cát, hô to với Ngô Tà: “Nếu như sống qua ba ngày sau, anh sẽ dẫn chúng tôi ra ngoài sao?”

Ngô Tà không quay đầu lại, chỉ giơ ngón tay cái lên ra hiệu không vấn đề.

Ba người nhìn theo Ngô Tà biến mất trong bóng đêm, tròn mắt nhìn nhau, “Ba ngày tiếp theo, tính từ lúc nào? Sắp qua mười hai giờ rồi.” Dương Hảo hỏi.

“Tao nghĩ chắc là tính từ bây giờ.” Tô Vạn giơ tay lên, trên đồng hồ đeo tay của nó có một điểm sáng màu đỏ, bắt đầu

phát ra tiếng ‘tích tích’.

“Đó là công năng gì vậy?”

“Cảnh báo tai họa thời tiết, khi độ ẩm và khí áp thay đổi trên diện rộng sẽ tự động khởi động, một đèn đỏ sáng lên là cảnh báo mưa bão sắp chớp.” Tô Vạn nói, “A, tao chỉ mang theo một cái ô, làm sao bay giờ?”

Lê Thốc nhìn trời, mây đen dày đặc, sức gió cũng rất mạnh, thế nhưng trong tầng mây nhất định gió đã cuốn như rồng, mây càng lúc càng thấp, quả thực giống như sắp tan vào sa mạc.

“Có sét đánh?” Lê Thốc lẩm bẩm.

Tô Vạn chỉ lên trời, một tia sét rạch lên, chiếu sáng toàn bộ sa mạc. Trong nháy mắt mưa to tầm tã.

Ba người thấy trên mặt có cảm giác bị đốt cháy, Lê Thốc sờ sờ, phát hiện làn da dính nước chột bị tróc ra. Lúc đầu bọn nó còn chưa phản ứng kịp, đến khi trên người bị dính sáu, bảy lỗ, bọn nó mới có phản ứng.

“Mẹ nó!” Dương Hảo hét lớn một tiếng: “Mưa này có độc!”

Mưa này có tính ăn mòn, đau đớn cũng ập đến, ba thằng ôm đầu mà chạy, muốn tìm nơi trú mưa. Vọt tới phía ô tô, ba người muốn nhảy vào lại phát hiện cửa xe đóng chặt, căn bản không có cách nào mở ra, đành phải chạy trở lại, luống cuống không biết chạy đi đâu, tất cả chen vào lều trại của Lương Loan.

Lương Loan bị tiếng sấm làm giật mình

tỉnh giấc, vừa ngồi dậy liền thấy ba thằng nhóc vọt vào, trên mặt đầy bọt nước, sợ đến hét toáng lên.

Sợ nước mưa trên người dính vào da Lương Loan, ba thằng sau khi đi vào lập tức dán vào một góc, nhưng lều trại rất nhỏ, dù đã cố gắng dán sát vào một góc nhưng bốn người gần như cũng dính vào một chỗ.

“Cút ra ngoài!” Lương Loan nói, “”Bằng không lão nương không khách khí.”

“Bọn tôi ra ngoài sẽ chết, mưa này có thể lột da người ta.” Dương Hảo nói, “Chị không khách khí thì không khách khí, đến đây đi!”

Lương Loan nhìn tay của bọn họ một chút, nhíu mày: “Các cậu làm gì vậy, cời

quần áo ra!”

Lê Thốc ngăn người: “VẬY chị cũng không cần hảo tâm như vậy, chúng tôi bây giờ không có tâm tình.”

“Ít nói nhảm.” Lương Loan nói, “Nước làm ướt quần áo sẽ ăn mòn đến bắp thịt, cởi quần áo, dùng nước trong lau sạch người đi.”

“Nước trong ở ba lô bên ngoài.” Tô Vạn nói, Dương Hảo reo lên: “Dùng hạt cát, hạt cát cũng có thể tắm.”

“Dùng acid sulfuric đổ lên người, lại lấy giấy ráp chà xát, đây là thập đại cực hình thời Mãn Thanh đó.” Tô Vạn nói, “Dùng nước bọt được không? Chúng ta nhổ ra, gom lại.” Nói xong liền nhổ lên người mình, Lê Thốc đảo mắt một chút, lời Tô

Vạn đương nhiên là không nên dựa vào, nhưng cách nói của nó chưa chắc đã vô ích.

“Dùng nước tiểu! Chị có cái chai không?” Lê Thốc hỏi.

Ba người ở trong lều hẹp, dùng bình nước của Lương Loan gom nước tiểu, sau đó chà lau cẩn thận, Dương Hảo là người cuối cùng lau xong, Tô Vạn nhìn Lương Loan: “Chị ơi giúp một tay.” Bị Lương Loan tát cho một cái, cuối cùng Lương Loan cũng bị dính nước tiểu đầy tay.

Trong lều mùi khai nồng nặc, Lương Loan nhanh chóng chịu thua, nói: “các cậu tại sao lại tiểu thối như vậy?”

Tô Vạn tự hào nói: “Tôi là xử nam nha,

đương nhiên hỏa khí lớn.”

Bỗng nhiên, Lê Thốc cũng cảm giác trên đầu có gì nhỏ xuống, mắng: ”Ai con mẹ nó tiểu ở trên.” Lau một cái, ngẩng đầu lên thấy trên nóc lều đã bị hòa tan ra một lỗ.

Cầm đèn pin của Lương Loan soi tới nóc lều, lều làm bằng chất liệu mỏng nhẹ, bây giờ bị nước mưa xối, bắt đầu bị ăn mòn lấm tẩm, sắp bị ăn mòn thủng ra luôn.

Sống qua ba ngày, có thể sống tiếp ba tiếng đồng hồ cũng là vấn đề. Chó chết Ngô Tà, anh biết vì sao không nhắc tôi! Trong lòng Lê Thốc mắng chửi, nghĩ thầm: kẻ tâm thần kia làm chuyện gì đều có mục đích của chính mình, hắn không nhắc nhở một câu, ép chúng ta vào tình

cảnh này là có ý gì, hắn muốn mình đối mặt với tình huống khó giải quyết như thế, không sợ mình không chịu đựng được sao?

Bên ngoài lại có mấy tiếng sét, mưa càng lớn, tiếng mưa rơi ào ào bên tai như súng máy bắn phá. Lê Thốc bỗng nhiên ý thức được mục đích của Ngô Tà, nói với Lương Loan: “Di giày vào, bọc hết những chỗ hở ra trên người lại.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Chúng ta phải đi xuống dưới, xuống hoàng lăng dưới cát. Bây giờ mưa to sét đánh, hắn là những dây leo đó không nghe được gì. Thảo nào Ngô Tà nói chúng ta sẽ nhanh chóng biết tiếp theo nên làm gì.”

“Ngô Tà?” Lương Loan nghi hoặc, “Hắn đã tới?” Lê Thốc cũng đã đứng dậy bắt đầu chuẩn bị.

Bên ngoài mưa rơi càng lớn, không được tiếp tục do dự, bốn người đội lều lên, cắt dây dưới đáy, sau đó thu thập hành lý của mình, bắt đầu lao đảo đi xuống cồn cát như cosplay rùa, đi tới hướng Ngô Tà rời khỏi, do không nhìn được phương hướng nên ba thằng chống lều lên, để Lương Loan thấp nhất cúi xuống nhìn đường.

Chật vật đi tới cồn cát nơi Ngô Tà xuất hiện thì trên lều đã có mười mấy lỗ thủng nhỏ. Bọn họ bắt đầu vòng quanh chỗ đó, Tô Vạn hỏi: “Lối vào ở đâu?”

Lê Thốc cúi đầu nhìn chung quanh, một

ánh chớp lóe lên trong đầu nó, nó thấy tấm bia “Ly nhân bi” lúc trước vậy mà đứng cách mình tầm bốn bước, “Chỗ đó!”

Đoán theo tình huống lúc trước, đây nhất định là ký hiệu Ngô Tà để lại.”

Bốn người đi tới, đến trước bia “Ly nhân bi”, dùng lều che bia lại, Lê Thốc đến nhô bia lên, rút vài cái, bia lỏng ra, cát dưới chân họ bỗng sụp xuống. Dưới cát xuất hiện một cái giếng bằng đá, được đẩy lên bằng một tấm tôn. Mở tấm tôn ra, có một cái thang dây treo ở miệng hầm. Lê Thốc là người thứ nhất bò xuống, tiếp theo là Lương Loan và Tô Vạn, Dương Hảo là người cuối cùng.

Kết quả là khi Dương Hảo xuống, dùng

tắm tòn đậy lên, trong nháy mắt nước mưa đổ xuống, nóng rất khiến nó kêu to, trượt chân ngã xuống, tiện thể kéo theo mấy người kia cùng hạt cát, lều trại, tất cả lao xuống dưới.

Ngô Tà khoác áo mưa vải bố màu đen, đứng trên cồn cát, yên lặng nhìn bọn Lê Thốc che lều tìm kiếm “Ly nhân bi” .

Cho đến tận khi cồn cát đột nhiên sụp đổ, mấy người lăn vào, biến mất.

Vương Minh sau lưng hỏi: “Ông chủ, anh có cảm thấy như vậy vẫn hơi mạo hiểm hay không?”

“Sau khi trở về từ Tây Tạng, tôi rất ít khi nhìn lầm người.” Hắc xoay người nói với Hắc Nhãn Kính ở cách đó hơi xa, “Chuyện ở đây nhờ anh.”

Hắc Nhãn Kính gật đầu, hấn che ô, tay dứt túi: “Cậu thực sự đã thay đổi rất nhiều.”

Ngô Tà không để ý đến, hấn không có tâm tư để ý những điều này, từ rất lâu rồi, hấn đã học xong đạo lý chỉ nhìn kết quả.

“Anh thực sự không phải họ Trương?”

Ngô Tà cuối cùng hỏi Hắc Nhãn Kính một câu.

Hắc Nhãn Kính sờ sờ lồng ngực của mình: “Họ Trương đều chắc là sẽ không biết đau, tôi mặc kệ thế nào, vẫn còn biết đau đớn.”

“A, bây giờ ngay cả anh tôi cũng không bằng.” Ngô Tà nói, phát tay cùng Vương Minh hai người đi xuống cồn cát.

Hắc Nhãn Kính gọi: “Đừng hại chết chính mình, nếu không tôi rất khó ăn nói.”

Ngô Tà không để ý đến, mưa bắt đầu nhỏ lại, hắn kéo tóc của mình, lộ ra đầu trọc bóng loáng, đeo kính mắt lên, có thể thấy bên trong áo mưa của hắn là y phục của lạt ma.

Chương 34: Nhà giam

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Lê Thốc quào loạn khắp nơi, không tóm được cái gì, chừng mười giây sau thì ngã vào trong nước. Nước rất ấm áp, ngứa ngáy và khó chịu trên người nó chỉ trong vòng hai ba giây là bị biến mất sạch sẽ.

Giấy dựa trên mặt nước, bốn phía toàn một màu đen, Lê Thốc kêu to: “Tất cả mọi người không sao chứ?”

“Có sao!” Tô Vạn ở chỗ rất xa kêu to, “Có cái gì cản con gà của tao!”

“Tao không hỏi con gà của mày, tao hỏi người mày thế nào!” Lê Thốc kêu to.

Tô Vạn tiếp tục ở đằng đó la hét, Lê Thốc nghĩ khoảng cách giữa nó và Tô Vạn khá xa, lúc ngã xuống không thấy xa như vậy. Vừa muốn hét to, “xẹt” một tiếng, sau lưng nó pháo lạnh sáng lên, là Dương Hảo vừa đốt. Nó ngã không nhẹ, nhưng hoàn toàn bình tĩnh, có thể do lúc rơi xuống nhìn thấy đáy nước, cũng không quá bản.

Lê Thốc nhìn bốn phía, đây là một cái ao

lớn, cực kỳ lớn.

Dương Hảo giờ pháo lạnh lên, bỗng “A” một tiếng.

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên, nơi này cao tầm 6m, trên trần có rất nhiều cát dính loang lổ, nhưng trần cũng không phải bằng xi măng mà là ốp bằng gương đồng, phần lớn đã bị gỉ xanh.

Bơi mấy sải, lại tiếp tục nhìn, toàn bộ trần nhà đều là gương đồng loang lổ, không phải chỉ một tấm mà là vô số tấm gương ghép lại, chỗ nối đều dùng nhiều hoa văn đặc sắc của Tây Vực.

Căn phòng này rất lớn, có thể thấy trên vách tường bằng đá đều là những bích họa màu sắc loang lổ.

“Nơi này là một mộ thất.” Lê Thốc nói,

“Ở đây thật sự là một hoàng lăng cổ đại.”

Lương Loan móc ra bản vẽ mặt phẳng, lật xem, lấy một tờ trong đó ra. Phòng này gọi là “lao thất” không biết nằm ở vị trí nào của hoàng lăng.

“Vì sao những tám bích họa này còn rõ ràng như vậy, nơi này là một không gian kín, lại có cả hơi nước, làm sao bích họa có thể giữ được thời gian dài như vậy.”

Lê Thốc bơi tới bên bờ leo lên, trên mặt đất cũng đầy cát, chắc là từ trên trần rơi xuống, nó mở đèn pin không thấm nước, soi từng tác tường mộ.

Những người khác cũng đều bật đèn pin, bơi lên, Tô Vạn đi tới cạnh tường, sờ soạng một chút: “Lăng mộ này như chị

nói, tối thiểu cũng có 2000 năm lịch sử, nhưng bích họa này, cảm giác như chỉ được vẽ lên mấy năm gần đây —— chờ chút, mọi người xem chỗ này.”

Đèn pin của nó soi khắp các góc. Những người khác liền thấy trong góc phòng, có một đường ranh giới, bên ngoài đường ranh giới, bích họa đã bị tổn hại đến chỉ còn một vài mảng màu, căn bản không thể nhìn được là vẽ cái gì. Mà phần bích họa trong đường ranh giới, màu sắc tươi sáng, ngoại trừ một số chỗ bị phai màu và bong tróc thì vừa nhìn liền hiểu ngay nội dung.

“Bọn họ muốn vẽ lại bích họa ở nơi này.” Lương Loan nói, “Không phải bọn họ muốn xây dựng lại một hoàng lăng,

mà là đang....”

“Sửa chữa.” Lê Thốc nói, “Cuối thập niên 70 của thế kỷ 20, công trình ở Cổ Đồng Kinh chẳng lẽ là một công trình trùng tu kiến trúc cổ đại?” Trùng tu một kiến trúc cổ lớn như vậy thì số lượng công trình còn lớn hơn nhiều lần so với xây dựng lại.

“Mọi người xem những bức họa này vẽ cái gì?” Dương Hảo hỏi.

Mọi người ngẩng đầu nhìn bức họa, đều hít một ngụm khí lạnh, trên bức họa, phần lớn nội dung đều liên quan đến rắn, bọn nó biết ...những con rắn này, chính là loại rắn lông dài bọn nó đã thấy trong nhà kho. Trên bức họa còn vẽ người, mặc trang phục dân tộc Tây Vực, bọn họ

dường như đang đào bới dưới đất, đào lên những con rắn đó từ lòng đất.

“Xem ra loại rắn này sống ở trong huyết động hoặc có lẽ ở dưới cát.” Lê Thốc nói thầm.

Sau khi rắn bị đào lên, được bỏ vào bình, tiến cống vào hoàng cung, sau đó thủ lĩnh của những người dân tộc thiểu số đó đem thả rắn vào giếng nước, hay có lẽ là cái ao bọn họ vừa rơi xuống. Tiếp đó, trong một bức tranh có rất nhiều người có vẻ là nô lệ và tù binh, đang bị loại rắn này cắn.

“Đây chắc là cực hình.” Tô Vạn miễn cưỡng nói.

“Không phải đâu, những người đó không phải là nô lệ và tù binh.” Lương Loan

nói, “Bọn họ đều mặc trang phục của quý tộc, nhưng người đang bị rắn cắn này đều là quý tộc.”

Dương Hảo lập tức hỏi: “Chẳng lẽ là ám sát trong giới quý tộc?”

Lại có một bức họa khiến mọi người thấy kỳ lạ, bọn họ nhìn thấy, phần lớn người bị rắn cắn đều chết hết, nhưng có một người lại không chết, trái lại được mặc lên phục sức hoa lệ, được mọi người triều bái.

Trên phục sức của người đó có hoa văn rắn, trên cổ còn cuốn vòng một con rắn lông dài còn sống nhăn, tất cả mọi người ở chung quanh hấn quỳ xuống, thậm chí ngay cả thủ lĩnh bộ tộc lúc trước cũng quỳ xuống.

“Bị rắn cắn không chết, chính là được tôn thành một nhân vật tôn giáo.” Tô Vạn nói, “Thần quyền lớn hơn hoàng quyền.” Kế tiếp chính là các loại cảnh tượng sinh hoạt của nhân vật thần thoại này, có thể thấy hầu như hẳn với loại rắn đó gắn liền như hình với bóng, hơn nữa, những khi có lễ cúng tế lớn, người này sẽ lại bị rắn cắn. Những nội dung còn lại chưa được sửa chữa, xem không hiểu được nhiều.

“Nếu nói đây là một cổ mộ, chẳng lẽ là huyết mộ của người bị rắn cắn không chết mà trở thành người đứng đầu tôn giáo kia?” Tô Vạn suy đoán. Lê Thốc và Lương Loan đều gật đầu, nghĩ rất có thể, tuy nhiên người đứng đầu này cũng quá đen đui đi.

Dương Hảo trình độ văn hóa quá thấp, nghe không hiểu, vội vàng nói sang chuyện khác. Gạt gạt cát dưới bàn chân, nó nói: “Cái ao này thông với nước từ sông ngầm. Nhất định phía dưới sẽ có rãnh bằng đá để dẫn nước, tôi nghe thấy âm thanh.”

Trên bản vẽ mặt phẳng có một mộ đạo bên trái liên thông với căn phòng này, đoàn người đi tới, cửa mộ kia vừa nhìn liền biết đã bị lấp kín đến mức ruột cũng không nhận ra.

Mấy người lại trở lại ao lọc cát, Tô Vạn nói: “Ý của ông chủ Ngô chắc không phải là bảo chúng ta ở trong mộ thất này đợi ba ngày đấy chứ? Độ khó quá thấp đi!”

Tin tức Ngô Tà nói đều rất chuẩn xác, hẳn sẽ không dọa suông. Lê Thốc nhìn cái ao, lại ngẩng đầu nghi ngờ nhìn lên đỉnh. Cái gương soi ra toàn bộ ảnh ngược của ao, đột nhiên, nó thấy trên ảnh ngược đó có thứ gì đó màu trắng đang trôi nổi.

Nó cúi xuống nhìn cái ao, nhưng trong ao không có gì cả, nhưng mà nhìn ảnh ngược trong gương, thật sự có một vật đang trôi, hơn nữa cách bờ không xa, rất mơ hồ, giống như một người mặc quần áo màu trắng, chìm dưới đáy ao, khí tức lạnh lẽo như băng.

Lê Thốc tìm một cục đá, ném xuống ao, rung động nổi lên bốn phía, hình ảnh phản xạ trên gương đồng trong ánh đèn

pin chỉ có một vòng lại một vòng tròn, hết sức kỳ lạ. Thứ màu trắng không phản ứng chút nào, chắc là vật chết, nó yên tâm.

Tô Vạn lại lập tức chạy tới trong nước, bắt đầu mò quần, nói cái vật kia lại đang cắn nó.

Trong nước hiện giờ toàn là cát bọn họ làm quấy lên, không nhìn rõ lắm, nhưng cảm giác ít khả năng có sinh vật gì.

Lương Loan lấy đèn pin chiếu vào ao, lại chiếu lên cái ao nuôi rắn trong bích họa, nói: “Cái ao này hình như chính là nơi bọn họ nuôi rắn, nhưng đã qua nhiều năm như vậy chắc loài rắn đó cũng đã chết hết rồi.”

Lê Thốc chiếu bích họa những người đó

đào rấn từ dưới đất lên, bỗng nghiêm trọng nói: “Cũng không phải, loại rấn này có thể ngủ đông ở dưới cát. Tô Vạn, mau ra đây!” Nó quay đầu liền thấy Tô Vạn bung đũng quần nhảy khỏi ao, ngã lên mặt đất, bắt đầu rên rỉ.

“Lại làm sao thế?” Dương Hảo không nhìn được hỏi.

“Tao đã bảo là có cái gì cắn con gà của tao!” Tô Vạn vừa trả lời, vừa cởi quần ra, Dương Hảo soi đèn pin vào, liền thấy dưới đũng quần Tô Vạn đầy lông đen dài ngoằng.

Dương Hảo và Lê Thốc nhìn nhau: “Sặc, lông mày dài quá đấy.”

“Không phải lông của tao!” Tô Vạn kéo kéo, một cái gì đó to lớn dài ngoằng đầy

lông đen bị kéo ra.

Lại là rắn lông đen! Loại rắn này lúc trước bọn họ giết không ít, không ngờ kéo ra được từ đũng quần Tô Vạn một con lớn như vậy.

Tô Vạn thấy là rắn lông đen liền hét lên một tiếng, quăng nó ra, bay thẳng đến trước mặt Dương Hảo, Dương Hảo nhảy dựng lên xa đến hơn một trượng. Nó rút súng tự động ra bắn con rắn, tiếng súng trong trong không gian bịt kín làm chân động màng tai đau nhức. Lê Thốc kêu to đừng nổ súng, trong nháy mắt rắn đã bò lại vào trong ao.

Lê Thốc thấy phần gốc sinh thực khí (=con gà, đừng có bảo tui làm rõ hơn, ngại chết đi =. =!!!) của Tô Vạn bị

cẩn thành hai lỗ máu lớn, máu đen chảy ra ồ ồ. Trong nháy mắt nó nghĩ không biết có nên diễn trò hút máu độc ra cho Tô Vạn như trong phim kiếm hiệp hay không. Hình ảnh vừa xuất hiện trong đầu ngay lập tức đã thấy buồn nôn, đành phải quay sang Lương Loan: “Bác sĩ Lương, chị nghĩ phải làm sao?”

Lương Loan quả nhiên chuyên nghiệp, không hề kiêng dè, đẩy sinh thực khí của Tô Vạn ra, ép chặt vài cái, hỏi Tô Vạn: “Có chóng mặt không? Chân tay có mất cảm giác hay không?”

Tô Vạn nói: “Không có, nhưng chị phải chịu trách nhiệm với em!”

Lương Loan đánh cho một cái, mắng: “Chịu trách nhiệm với cậu một giờ sau

sẽ thành góa phụ, có thể phối hợp trị liệu không?”

Tô Vạn kêu to: “Huyết thanh! Tôi mang theo huyết thanh, ở trong ba lô.”

Lương Loan lục ba lô Tô Vạn, lấy huyết thanh ra, còn có ống tiêm và chất khử trùng, chẳng biết Tô Vạn nghĩ gì. Lương Loan nhanh chóng tiêm huyết thanh cho nó, kê cao đầu nó lên một đồng cát. Tô Vạn vẫn nằm đó kêu la: “Vì sao lại là tôi? Ôi sung to lên rồi. Ai có điện thoại di động chụp cho tôi một tấm ảnh lưu niệm, tôi muốn post lên caoliux!” (một trang web nội dung 18+ của TQ)

Pháo lạnh trên tay Dương Hảo tắt ngấm, nó bật đèn pin chiếu xuống nước, không thấy tung tích con rắn đâu. Lê Thốc lại

nhớ đến cái ảnh trong gương trên trần phòng, ngẩng đầu nhìn lại thì phát hiện thứ trắng trắng đó đã biến mất.

Chẳng lẽ mình bị đục thủy tinh thể? Nó nghi ngờ, lại nghe Tô Vạn tru lên lần nữa, không nhịn được quay lại xem, thấy đồng cát Tô Vạn dựa vào bị nó làm sụp xuống còn nó thì đã ngã chổng vó. Trong đồng cát lộ ra vài thứ gì.

Đó là năm cái thùng kỳ quái, đương nhiên nói là kỳ quái thì cũng không hẳn, bởi vì Lê Thốc đã từng thấy. Nó đá mấy đá, thấy được thứ bên trong, đó là rất nhiều mảnh nhỏ màu trắng còn dính chất nhầy. Nó tiện tay gảy nốt vài cái, phát hiện năm cái thùng này đều đã mở, chất nhầy đã khô như plastic, bên trong có

lông đen và nhiệm mẫn vậy.

“Là trứng.” Trong những cái thùng này chứa toàn trứng. Lúc trước bọn họ đã suy đoán, những xe tải đó vận chuyển thùng đến đây, sau đó chứa đầy rồi mang ra ngoài. Bọn họ vận chuyển ra bên ngoài là loại trứng này.

Là cái loại trứng này.

Dương Hảo đập mấy đồng cát còn lại, phát hiện dưới tầng cát ở đây có vô số thùng loại này.

“Nơi đây không thích hợp ở lâu.” Lê Thốc nói, “Mặc kệ làm cách nào, chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này, bằng không thực sự chúng ta sẽ không thể sống qua ba ngày. Chị Lương xem lối ra, Dương tử mày giúp tao nghĩ cách, tao muốn nhóm

lửa ở đây, Tô Vạn mày lấy súng ra, lắp đạn vào.”

Trời mưa còn có thể trốn tới đây tránh được một kiếp, là bởi vì bị hoàn cảnh dồn ép, nếu như ở đây gặp chuyện không may, không chuẩn bị trước hẳn là chết chắc.

Chương 35: Cát dưới công trình

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

“Xem một chút.” Lê Thốc vừa nói xong, Lương Loan đã ngồi xổm xuống, mở bản vẽ mặt phẳng ra trải trên đất, “Cái này có chút ý tứ.”

Lê Thốc nhìn lại, đó là bản vẽ mặt cắt, thấy tiêu đề, nó biết đó là bản vẽ mặt cắt của gian phòng cực lớn này. “Trong phòng này còn có một khoảng không sâu ba mươi mét, là một không gian rất lớn. Cái ao này là một cái ao chứa nước, chúng ta thấy chỉ là đỉnh chóp của nó, ao rất sâu, nhưng hiện tại ở trong cũng đã bị cát lấp đầy, tiếp đó...” Lương Loan chỉ một chỗ, “Mộ đạo ở chỗ này, cửa thông đến những nơi khác trong lăng mộ, đã hoàn toàn bị phá hỏng.”

Lương Loan đưa cho Lê Thốc một xấp bản vẽ dày, tiếp tục nói: “Đây là tình hình phân bố của toàn bộ công trình, đây là một công trình vĩ đại, chia làm hai bộ phận. Cậu xem khu vực biên của quần thể

kiến trúc là cả một vòng lớn, toàn bộ đều được vẽ bằng phương pháp kiến trúc hiện đại. Trung tâm chỉ là một phần nhỏ, đại khái khu vực này rộng khoảng một ki-lô-mét vuông, nó là bản vẽ trong khảo cổ học.”

“Có ý gì?”

“VẬY có hai nhóm người làm, trung tâm là do một nhóm người, không phải vẽ thiết kế mà là đo lường, phần bên ngoài chủ yếu là công tác tu sửa và xây dựng lại. Chứng minh được toàn bộ trung tâm của quần thể kiến trúc là một di tích cổ đại hoàn chỉnh, bọn họ quay quanh di tích này để thi công và sửa chữa tất cả mọi thứ ở bên ngoài.”

“CÓ rất nhiều thiết kế mà trong siêu hình

còn chưa được hiểu hết, tác dụng không rõ.” Lê Thốc hít vào một hơi, nó nhớ lại lời Ngô Tà, vì vậy nó nói: “Thì ra cuối thập niên 70 thế kỷ 20, mục đích của công trình này là sửa chữa các phần bên ngoài liên quan đến khả năng về ngoại giới và huyền học.”

Lương Loan gật đầu, cố gắng nhớ lại nội dung điều tra được lúc trước, “Cậu xem những đường nét này đều là tường chắn cát rất cao, hiển nhiên ở đây bão cát là vấn đề rất khó giải quyết. Năm 1979, những người thi công công trình ở Cổ Đồng Kinh đã làm việc đầu tiên là xây tường chắn cát để bảo vệ công trường thi công. Bọn họ liệu lĩnh thông qua phương thức của đại công trình để chắn cát ở bên

ngoài vòng tròn. Vì thế bên ngoài một vòng có sáu mươi phần trăm công trình để dẫn lưu bão cát, còn lại bốn mươi phần trăm là ở bên trong hoàng lăng, là bộ phận máu chốt của gia cố và trùng tu di chỉ hoàng lăng.”

Vị trí của căn phòng hiện tại họ đang ở là gian phòng ở gần bề mặt nhất của toàn bộ di chỉ hoàng lăng, Ngô Tà chọn cho bọn họ điểm này để bọn họ có thể đi vào từ điểm gần nhất tới trung tâm di tích hoàng lăng cổ đại.

“Ý của chị là, mục đích Ngô Tà khiến chúng ta xuống đây là để tới khu vực trung tâm của hoàng lăng này?” Lê Thốc hỏi.

Lương Loan cười, chỉ một phương

hướng, trả lời: “Bằng không không có giải thích nào khác, bốn phía còn có rất nhiều điểm có thể đi vào, nơi này là gần trung tâm nhất. Đi thông vào mộ đạo trung tâm hoàng lăng, cách mỗi mười thước lại có đá chặn lại, chúng ta không thể đi vào trong mộ đạo.” Cô lại chỉ cái ao, “Nhưng dưới đáy cái ao ở đây thông đến rãnh nước ở những khu vực khác, hệ thống thoát nước trong mộ thất đều thông nhau, hoàng lăng này có hệ thống thoát nước cực kỳ phát triển, giống như lồng sắt bao bọc hoàng lăng, tất cả nước ngấm xuống đều bị rãnh thoát nước của “lồng sắt” dẫn vào tích trong ao ở tầng mộ thất dưới cùng, sau đó chảy vào sông ngầm, tôi nghĩ những rãnh nước này phải đi

thông đến thông đạo trung tâm.”

“Mẹ nó, bên trong toàn là rắn.” Lê Thốc mắng.

“Tôi nghĩ không cần lo lắng, hấn sẽ có biện pháp để chúng ta đi theo sự điều khiển. Hơn nữa không phải chúng ta có huyết thanh sao?” Lương Loan nói.

Lúc này, Dương Hảo đã trở về tay không, nói: “Ở đây không có bất kỳ vật gì có thể nhóm lửa.”

Lê Thốc nhìn chung quanh, nói: “Chất đông tắt cả những cái thùng rỗng lại, làm thành một vòng tròn, bà chị tiêm huyết thanh cho tôi trước đã, tôi đi vớt lều lên, tiện thể nhìn xem dưới nước thật sự có thông đạo hay không.”

Lương Loan nhìn nó: “Mới vừa rồi cậu

còn sợ muốn chết mà.”

Lê Thốc trầm nghĩ: “Thứ nhất, ở đây ai cũng không đáng tin cậy, thứ hai, nếu như ở đây thật sự có loại rắn đó thì ở trong nước hay trong cát cũng giống nhau.”

Nói xong, Lê Thốc cởi quần áo, Lương Loan tiêm một liều huyết thanh cho nó, nó giơ đèn pin lên, nhảy vào trong ao, lặn xuống phía dưới, bập bênh trong nước.

Nó nhanh chóng tìm được lều trại, nó bơi tới kéo, phát hiện lều chìm rất sâu, dường như bị hút xuống đáy nước, nó dùng lực kéo, dòng chảy bốn phía vọt tới đáy nước, nó cố gắng lùi lại đạp nước mới không bị hút vào. Lấy đèn pin chiếu một cái, một cái động lớn cỡ miệng

giếng thông trong ống nước ngầm xuất hiện ở đáy nước. Dòng nước đang chảy vào trong đó, tốc độ không nhanh nhưng có thể cảm giác được áp lực nước.

Nữ sĩ Lương Loan đoán trúng rồi. Lê Thốc thu lều lại, không chế thân thể của mình, bơi lên phía trên cái động kia, đèn pin chiếu lên thấy từng búi từng búi tóc, quần quýt một chỗ, toàn là loại rắn độc kia.

Lê Thốc nổi da gà, nó đã muốn xoay người chạy thì bỗng nhiên nó thấy ở giữa đám tóc màu đen có thứ gì đó màu trắng, so với loại rắn nào cũng phải to hơn.

Là một con rắn trắng to cỡ miệng chén, không có lông, nhưng có thể giương vảy trên thân, không nhìn thấy đầu rắn, chỉ có

thể nhìn thấy thân rắn lộ ra, vảy rắn cũng không giống với các loài rắn khác,

“Yêu nghiệt, nương tử, thì ra nàng nằm ở đây.” Lê Thốc không dám dừng lại, xoay người bơi trở về, bò lên bờ.

Dương Hảo kéo nó lên, hỏi: “Mày thấy gì?”

“Bạch Tố Trinh.” Lê Thốc kéo lều lên, vuốt nước trên tóc, “Còn có rất nhiều ‘Thanh xà’. “

“Bạch xà?” Dương Hảo cười to, cho rằng Lê Thốc đang nói đùa, Lê Thốc nói: “Tao tìm được động thông vào bên trong, nhưng trong đó toàn là rắn, còn có một con màu trắng, đặc biệt to. Không phải Bạch Tố Trinh mà là bạch tinh tinh (trắng tinh)”

“Ổ trong nước?” Dương Hảo hỏi, Lê Thốc gật đầu, tìm thuốc nổ trong ba lô, “Chúng ta mang theo nhiều thuốc nổ không?”

“Cậu muốn nổ chết bọn nó cùng cái động kia sao?” Lương Loan nói, “Nghĩ cách dụ bọn nó đi thì hơn.”

Lê Thốc trầm nghĩ, chị nói thì dễ, chị đã thấy hình dạng con rắn kia đâu, chị cũng không phải Pháp Hải, phụ nữ cố chấp thực sự hại chết người.

Tô Vạn ở bên cạnh, hơi mơ hồ, nói: “Lê Thốc, mày bảo có phải con rắn trắng đó rất to không? Cỡ miệng chén à?”

“Sao mày biết?”

Tô Vạn không trả lời, ánh mắt có chút kỳ quái nhìn phía sau Lê Thốc, ba người

đều quay đầu lại.

Trong ao, ngay sau lưng họ một con rắn trắng cao cỡ nửa người lộ ra khỏi mặt nước, dừng ở thế công kích, nhìn bọn họ, tất cả vẩy trên mình nó giương lên, mới nhìn thì thấy căn bản không phải là rắn.

Thanh xà, bạch xà, Pháp Hải, Bạch Tố Trinh: [xem thêm](#)

Chương 36: Rắn trắng mặt người

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

“Đây là con rắn?” Dương Hảo trợn mắt há hốc mồm mà lùi đến bên cạnh Tô Vạn. Tô Vạn đưa súng gấp tự động đã

lắp đạn cho Dương Hảo. Lúc này tất cả vảy trên thân rắn trắng đều thu lại, cả người biến thành hình giọt nước, nhanh như chớp lao tới.

Súng trên tay Dương Hảo còn chưa kịp đưa lên, đầu rắn đã lao đến, nó dùng động tác lách người như trên sân bóng mà tránh được, chợt nghe Tô Vạn hét thảm một tiếng, đã bị rắn trắng cuốn lấy.

Lương Loan sợ ngây ra, bị Lê Thốc đẩy một cái lùi ra ngoài mấy bước, Lê Thốc tiến lên cầm một khẩu súng dưới cát lên lắp lại, phúi cát, xoay người bắt đầu nổ súng theo Dương Hảo.

“Bạch Tố Trinh” bị bắn văng cả vảy ra, nó thả Tô Vạn xuống rồi lặn xuống nước. Dương Hảo và Lê Thốc đều thở phào

nhẹ nhõm, đi tới bên cạnh ao lọc nước, nhìn bên trong đã đục ngầu, cát dưới đáy đã bị khuấy lên.

“Pháp Hải người không biết yêu.”

Dương Hảo hát một câu, “Có súng trên tay, giữ Tây Kinh cũng không phải việc khó.” Nói xong quay sang bắn một loạt xuống cái ao.

Lê Thốc cùng Lương Loan tìm Tô Vạn, trên đùi Tô Vạn bị cắn thành hai lỗ máu, đang chảy ra máu đen. Nó đã không nói được nên lời, chỉ dùng ánh mắt của Lương Triều Vỹ trong “Đông thành tây tặc” để nhìn Lê Thốc, dường như muốn nói: “Vì sao lại là tao?”

Lương Loan cấp cứu cho Tô Vạn lần thứ hai, Lê Thốc đang do dự có nên giúp một

tay không, quay lại thấy Dương Hảo vẫn đang xả súng, đi tới, bỗng nhiên “Oạp” một tiếng, Dương Hảo bước hụt một bước lại trượt luôn xuống nước.

Quả nhiên đã là đồ ngốc thì chỉ số thông minh không cao nổi! Lê Thốc mắng to, chạy tới, lại thấy Dương Hảo leo lên từ dưới nước, điên cuồng chạy đến chỗ mình.

Lê Thốc nhìn qua vai nó, thấy mặt nước trong nháy mắt như nổ tung, vô số rắn đen vọt ra từ mặt nước, bắn tới phía nó như mưa.

Lê Thốc nhanh chóng phanh lại, thấy Dương Hảo đã nhảy tới bày ra một công sự để che chắn, tiện thể lăn qua, Dương Hảo bắt đầu nổ súng, bốn năm con rắn bị

nổ tung trên không, nó cũng bò dậy tham chiến, nhất thời đạn bay tung tóe.

Lúc đầu có bốn năm con rắn bị trúng đạn rơi xuống đất, nhưng trong ao càng nhiều rắn bay ra, thật giống như một nôi lầu sôi cuộn cuộn, thứ màu đen sôi trào phun cả ra.

Lê Thốc nhìn đến ngây người, hai đứa dừng bắn, khoác túi lên, cấp tốc lùi lại đến bên cạnh Tô Vạn.

Tất cả rắn đều tụ lại chỗ bọn họ, Dương Hảo nổ súng bắn chết những con tiến tới quá gần, Tô Vạn nói: “Tao đã nghĩ lần trước cũng là lần cuối cùng trong đời tao bị rắn cắn, không ngờ vừa bị cắn một lần, tao không nghĩ tới lại bị cắn tiếp, hiện tại xem ra vết cắn vừa rồi chỉ là vết

đầu tiên đếm ngược từ một nghìn vết cắn thôi.”

Lương Loan tiêm cho Tô Vạn xong, cũng xoay người nhìn bầy rắn đang bao vây. Cô không có thời gian để có phản ứng bi thương và sợ hãi, nhưng nổi tuyệt vọng với cái chết làm cô thờ dãi.

“Saxophone.” Lê Thốc bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lấy ra đưa cho Tô Vạn, “Thôi đi, có sức không?”

“Muốn nghe bài nào, “gửi niềm thương nhớ” sao? Tao không muốn thôi đoạn này cho mình đâu, thôi cho bọn mày một đoạn: “cha ta là dân, thật sự là cao hứng”.

“Tùy mày, thôi được ra tiếng là được.”
Lê Thốc thúc giục.

Tô Vạn liếm môi đã tái xanh, bắt đầu dùng hết sức lực thổi lên, nó vừa lấy hơi, vết thương trên bắp đùi lại chảy máu.

Lương Loan giữ vết thương cho nó, tiếng saxophone bắt đầu vang vọng cả phòng.

Dương Hảo và Lê Thốc bắn tĩa, đánh bay những con rắn đến gần, nhưng đạn hết rất nhanh, vòng vây càng lúc càng nhỏ, Tô Vạn nhìn đã nghĩ bỏ cuộc, Lê Thốc quát lên: “Tiếp tục thổi! Thổi đến khi rắn bò lên kèn của mày mới được dừng.”

Tô Vạn bắt đầu thổi loạn, dùng hết khí lực toàn thân, cả phòng đều cộng hưởng, sau đó bọn họ nghe thấy âm thanh của rắn đang bò.

Trong bóng tối không có ánh sáng, đèn

pin không chiếu tới bên trên cái ao, nhưng âm thanh truyền tới từ chỗ đó.

“Nghe hiệu lệnh của tao, tao bảo mày đừng thôi thì đừng thôi, mọi người đừng nhúc nhích, không được nổ súng.” Lê Thốc lấy đèn pin chiếu vào hướng kia, lạnh lùng nhìn chăm chăm bóng tối đó, vẫn thấy trong bóng tối có gì đó lóe lên, quát: “Dừng!”

Tất cả mọi người nghe lời nó, dừng lại, trong thoáng chốc bốn phía cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng rấn trườn, gần như là đồng thời, từ trong bóng tối đưa ra hơn mười cánh tay của cừu đầu xà bách, dừng lại trước mặt họ, móng vuốt mở ra, dữ tợn cố định giữa không trung.

Nửa giây sau, móng vuốt bắt đầu hạ

xuống. Trong nháy mắt trước mặt bọn họ hơn mười con rắn độc bị bắt đi, sau đó, trong bóng tối vang lên âm thanh của cát bùng nổ.

Mấy người không dám có một động tác nhỏ nào, nghe âm thanh cảm giác bọn rắn đang tấn công cửu đầu xà bách, hiển nhiên độc tố của sinh vật hoàn toàn không có tác dụng với thực vật.

Giảng co một giờ, trong toàn bộ quá trình, chỉ có mắt bọn họ là động, liếc trái liếc phải theo dây leo và bọn rắn, đặc biệt có nhiều lúc dán sát vào mặt họ, mắt bốn người cũng cùng tần suất mà chớp lên, sau đó bắt đầu đổ mồ hôi.

Đến tận khi tất cả động tĩnh đều biến mất, thần kinh căng thẳng của mấy người mới

từ từ bình tĩnh lại, đèn pin vẫn ở trong tay Lê Thốc, bắp thịt của nó đã cứng đờ, lúc này nó mới phát hiện Tô Vạn đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, mà Lương Loan đã không thấy.

” Làm sao bây giờ?” Dương Hảo dùng khẩu hình hỏi Lê Thốc.

Lê Thốc trầm nghĩ, tao biết thế quái nào mà hỏi. Nó hạ biên độ đèn pin, chiếu quanh bốn phía, thấy dây leo của cửu đầu xà bách đã tràn ngập toàn bộ không gian. Nó cúi đầu, dùng tay còn lại, cẩn thận móc ra một cái túi nylon từ túi áo Tô Vạn, bên trong là khăn giấy. Không biết lượng có đủ dùng không, dầu tay trên lưng nó đã sớm bị mưa làm trôi hết. Nó mở túi nylon, lấy khăn giấy ra, đưa

đến nhánh cửu đầu xà bách gần nhất.

Không chỉ có nhánh này, bốn năm nhánh ở xa hơn cũng bắt đầu lui về sau. Lê Thốc nhẹ nhõm, như vậy con mẹ nó cũng được sao? Vừa muốn đi trước lại bị Dương Hảo kéo lại.

Dương Hảo dùng mí mắt chỉ chỉ phía trên. Lê Thốc ngẩng đầu, thấy một con rắn trắng rũ xuống từ trên đỉnh, dây leo đều lùi đi. Rắn trắng xòe vây ra, Lê Thốc chợt thấy, trong những cái vây này người ta đã khảm vào rất nhiều đá trắng. Rắn trắng xuống đến trước mặt bọn họ, bỗng cổ rắn há ra như rắn hổ mang, một khuôn mặt khổng lồ xuất hiện làm người ta sờn gai ốc.

Chương 37: Dây leo trong mộ thất

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Nòng súng của Dương Hảo và Lê Thốc dờn đến trước mặt rắn trắng, hướng thẳng vào khuôn mặt. Đối với loài người mà nói, rứt cổ lại mà đe dọa chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì, trái lại càng dễ bị nhắm vào. Nhưng mà không ai ngờ được, con rắn trắng khổng lồ này, khi há họng ra, đúng là lộ ra một khuôn mặt người. Mặt người hình thành do vảy đã bị biến sắc, có chỗ còn hơi nổi lên, tạo thành hình gò má, sống mũi.

Làm Lê Thốc sợ hãi chính là gương mặt đó nhìn rất quen. Bởi thiếu sáng và quá căng thẳng, trong nháy mắt nó không thể nhớ ra là mặt của ai, nhưng nó chắc chắn là đã từng nhìn thấy gương mặt này.

Rắn trắng rũ xuống từ trên nóc nhà, khi dùng trạng thái đe dọa cũng không tấn công ngay lập tức, hai bên nhìn nhau. Khi Lê Thốc vẫn đang hoảng hốt, cổ rắn bỗng nhiên run lên, chợt phát ra âm thanh.

Tiếng kêu của rắn trắng vô cùng khó nghe, đầu tiên nó phát ra tiếng kêu liên tục như gà gáy, nhưng tần suất lại hơi khác. Lê Thốc nghe mà mặt mũi tái nhợt, ý thức được, con rắn này đang bắt chước tiếng súng vừa rồi của bọn nó.

Rắn trắng kêu vài tiếng xong, cổ hòng lại

run lên lần thứ hai, phát ra âm thanh làm người ta kinh ngạc, nó nói một câu như tiếng người nói, nhưng căn bản nghe không hiểu những lời này.

Lê Thốc ngăn người, thầm nghĩ: “Nương tử, là nàng thật sao?”

Lê Thốc tự tát mình, thấy khuôn mặt trong cổ rắn bắt đầu thay đổi, biến thành một gương mặt khác, gương mặt này có phần giống Ngô Tà, nhưng rõ ràng già hơn rất nhiều so với Ngô Tà. Sau đó, rắn trắng lại biến ra một khuôn mặt phụ nữ.

Nó đang thử thăm dò và quan sát bọn họ. Lê Thốc nhìn ánh mắt của rắn trắng, bỗng nhiên hiểu được điều này, những con rắn này có khả năng bắt chước gương mặt con người, còn có thể nhại theo tiếng

người.

Quả nhiên, trong cổ rắn tạo thành một gương mặt mơ hồ, khuôn mặt càng ngày lúc càng rõ ràng, cuối cùng biến thành mặt Lê Thốc. Lê Thốc lập tức lấy tay che mắt, nó không biết ý đồ của con rắn này là gì, nhưng nó cực kỳ không thích, rất không muốn bị rắn bắt chước.

Rắn trắng từ từ rút cổ lại, không tiếp tục bày ra trạng thái công kích, sau đó chậm rãi trở về trên trần nhà, biến mất trong bóng tối.

Chân Lê Thốc đã mềm nhũn, nó nhìn sang Dương Hảo, phát hiện Dương Hảo vẫn đang nhắm mắt.

Dây leo ở bốn phía không có động tĩnh, trong đầu Lê Thốc trống rỗng, mệt mỏi đã

rời và căng thẳng cao độ làm nó gần như muốn ngất đi. Nó cắn răng chịu đựng, biết đây tuyệt đối không phải là nơi có thể nghỉ ngơi. Nó điều chỉnh hô hấp, tìm dần đập bình thường, máu bắt đầu chảy bình thường trong thân thể. Mở mắt ra lần nữa, cảm thấy đỡ hơn.

Cầm khăn giấy đã ướt đẫm mồ hôi, vừa muốn tiếp tục, “Tích tích tích tích tích”, đồng hồ đeo tay của Tô Vạn đột nhiên vang lên.

Nhất thời Lê Thốc nổi khùng, quay đầu mắng to: “Tô Vạn, con mẹ nó mày xong chưa!”

Chưa dứt lời, một cái móng vuốt tóm lấy cổ chân Lê Thốc, kéo nó vào trong vòng dây, sau đó vô số dây leo cũng quấn lại,

trói nó thật chặt, sau đó kéo nó vào trong đồng cát. Trong nháy mắt nó đã bị lôi xuống dưới tầng cát. Nó đã nghĩ đời mình không thể phải trải qua lần nữa, không ngờ không tới nửa năm nó lại phải trải qua lần thứ hai, được cái lần này nó đã có kinh nghiệm.

Nó dùng lực ngừng thở, áp đầu xuống để cát không dễ chảy vào lỗ mũi.

Áp lực của cát ép lên nó rất lớn, nó vốn nghĩ còn có thể nín thở, còn có thể chịu đựng thêm một lúc nữa, nhưng bây giờ áp lực càng lúc càng lớn, hơi nén không chịu nổi nữa, phun mạnh ra ngoài.

Tha con mò xuống cát cũng không dễ dàng, móng vuốt kéo nó xuống ba bốn thước thì dừng lại. Ba bốn thước đối với

Lê Thốc mà nói cũng đã đủ sâu, sau đó phần lớn dây leo thả nó ra, nhanh chóng trôn xuống cát.

Lê Thốc liều mạng giãy tay ra, muốn bò lên khỏi cát. Nó phát hiện mình bị nhốt ở giữa lớp cát không thể động đậy, nó ý thức được không phải mấy cái dây leo này lương tâm bộc phát, muốn tha cho nó một lần mà muốn làm cho nó chết trong cát.

Rất nhiều người đều cây gậy trúc xuyên qua đồng cát, lớp cát bên trên rất xốp, nhưng càng xuyên vào lại càng khó bởi càng cắm sâu, cây gậy trúc bị lực ma sát càng lớn, áp lực của cát càng lớn.

Thân thể Lê Thốc bị chôn dưới cát, lực cản của nơi này rất lớn, cát bốn phía

không hề động mà giống như thạch cao, cố định tứ chi của nó. Nó cố gắng vùng vẫy, trước khi hít thở không thông, nó hít mạnh vào một hơi. Sau đó dây leo trói nó lần thứ hai kéo nó xuống dưới đáy cát, trong nháy mắt lỗ mũi, lỗ tai, miệng nó bắt đầu bị cát chảy vào không cản được. Phổi nó co giật kịch liệt, đầu óc trống rỗng, chịu đựng được ba giây liền mất ý thức.

Cũng không biết qua bao lâu, Lê Thốc chậm rãi tỉnh lại, ho khan dữ dội, phun cát trong xoang mũi ra. Nó phát hiện mình đã không còn ở trong cát mà bị trói trong một lượng lớn rễ cây và dây leo, nó bị cuốn rất chặt, chỉ có một tay còn có thể nhúc nhích, may mắn là đèn pin vẫn

treo ở cổ tay nó.

Vậy mà vẫn không chết, xem ra lúc nó vừa hôn mê thì nhanh chóng bị lôi ra khỏi tầng cát. Nhưng nơi này là nơi nào? Chân nó vô cùng đau đớn, nó muốn rên lên, nhưng lý trí khô khốc làm nó không kêu ra tiếng, nó thấy bốn phía là dây leo cùng rễ cây quấn quýt vào nhau, tất cả xung quanh đều là ngàn vạn dây leo và rễ cây bện xoắn.

Nếu như tùy tiện phát ra tiếng hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Nó dùng đèn pin cẩn thận chiếu vào vùng biên liên phát hiện đây là một mộ đạo chật hẹp, bị rễ cây nhồi kín, vừa mới quay đầu, nó liền thấy bên trái nó có một khuôn mặt dữ tợn ở trong đám rễ cây, đang lạnh

lòng nhìn nó.

Chương 38: Tiếng hát trong bóng tối

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Nó toát mồ hôi lạnh, bình tĩnh lại cẩn thận soi đèn pin mới phát hiện đó chỉ là một cổ cây khô. Lập tức nó cũng phát hiện, ở rễ cây chung quanh nó khắp nơi đều có thi thể như vậy, có người, cũng có động vật. Phần lớn đều chỉ còn da bọc xương, khô đét lại như mực khô.

Đây là nơi giữ con mồi, đúng là muốn lấy mạng người ta. Nó thử giật giật, dây lập tức càng cuốn chặt hơn.

Nó không giãy giụa nữa, nhìn xung quanh xem có biện pháp nào không. Nó nhanh chóng phát hiện, bên trái nó có một xác người, mặc thứ gì đó giống khôi giáp cổ đại, ngọc đầu, trên hông thi thể có một thanh đoản đao.

Người này không biết là ở triều đại nào,

thật là có duyên nghìn năm gặp gỡ, nó đưa tay qua, vươn dần đến lấy dao ra, sau đó dùng lực răng rút dao khỏi vỏ, lại phát hiện đã rỉ đến kẹt luôn ở trong.

Quả nhiên, làm gì có binh khí ngàn năm không rỉ sét. Nó quăng dao đi, lại thấy trên cổ tay người này có một cây trâm cài đầu, cũng đã rỉ sét. Lê Thốc nắm cổ tay thi thể, cố sức dứt ra, kéo cả cái trâm cài ra cùng.

Thây khô này cầm một cây trâm cài đầu, chắc là năm đó dùng làm vũ khí cuối cùng, nhưng trâm cài đầu không có khả năng dùng làm vũ khí. nó rút trâm ra khỏi tay thây khô, hít vài hơi, móc điện thoại ra khỏi túi quần mình, lại dùng miệng hỗ trợ lấy pin điện thoại ra.

Nó đã từng thấy một cách làm trong chương trình cuộc sống nơi hoang dã. Một tay nó móc từ ba lô ra đồ lót và bản đồ Ngô Tà cho nó, nhét vào trong một đám rễ cây, sau đó cầm pin điện thoại di động, dùng răng cắn cắm cài, cố sức đâm vào.

Chất hóa học trong pin gặp không khí, lập tức bắt đầu bốc cháy, tỏa nhiệt lượng lớn, nó bỏ đồ lót và bản đồ vào. Trong nháy mắt bản đồ bị đốt, khói bốc lên làm nó cũng hít phải mấy hơi. Sau đó đồ lót của nó cũng bốc cháy, trong nháy mắt ngọn lửa bùng lên rất lớn.

Lê Thốc tiếp tục tìm trong ba lô thứ gì có thể đốt, những thứ vụn vặt nó đều đốt hết, nhưng cũng không cần quá khó khăn, lửa

đã nhanh chóng đốt đến rễ cây, lan nhanh đến chỗ nó.

Dây leo cuốn trên tay nó rớt cục cũng lỏng ra, nó ngã sấp xuống đáy mộ đạo. Mộ đạo đại khái chỉ có một phần tư không bị dây leo bao trùm, nó chạy tới khu vực đó, liền thấy dây khua loạn lên, ngọn lửa nhanh chóng bị ép thành tàn lửa, chỉ có đồ lót bị đốt thành sợi hóa học vẫn còn thoát hơi nước, bốc ra thứ mùi gay mũi.

Mẹ nó, sau này không thể mua đồ lót nhãn hiệu này, vạn nhất bị bỏng chắc chết, Lê Thốc nghĩ thầm. Thừa dịp hỗn loạn, nó cẩn thận đứng lên, cởi giày ra đi về phía trước mộ đạo.

Đi chưa được mười bước, nó phát hiện

mộ đạo trước mặt đã gãy lún, con đường đã tắc nghẽn, nhưng dưới đáy mộ đạo có một lỗ hồng cỡ một thân người . Nhìn vào trong chỉ thấy đen kịt, cũng bị dây leo cuốn dày, nhưng nhìn có vẻ là một lối đi tắt thông đến mộ thất khác.

Nó ngồi dựa vào tường mộ, suy nghĩ phải làm sao bây giờ, không có sợi dây nào, cũng không có khả năng leo xuống, mình cũng không thể kêu cứu. Nó lại quay trở lại, bắt đầu dùng tốc độ cực kỳ chậm mà di động trong mộ đạo, đồng thời lấy đèn pin soi thật tỉ mỉ những cái thây khô.

Phần lớn thi thể đã liền thành một thể với rễ cây, rễ đều đã cắm sâu vào xương sọ, nhìn như là cây ra quả nhiều hình dạng,

rễ cây cuốn lấy thi thể như cái kén, mà một phần rễ khác lại hòa thành một thể với bích họa trên tường, dưới tình trạng như vậy muốn nhìn rõ ràng trên người thi thể rất khó, thỉnh thoảng mặt người trên bích họa còn làm Lê Thốc bị hoa mắt.

Lê Thốc từ tốn quan sát, không lâu sau, nó thấy trên người một cỗ thi thể có một cái túi trang bị rất lớn. Túi bị nhồi đến phình ra, có thể thấy đầu dây thừng lộ ra từ vết rách, đây chắc là một người lữ hành.

Lê Thốc dè dặt đưa tay tới, vừa mới khê động thì dây leo hai bên đã lập tức cuốn lại, nó cứng ngắc giữa không trung, không dám tiếp tục kéo.

Nó cúi đầu thấy bên chân có một tảng đá,

liền nhặt lên ném sang bên cạnh, dây leo lập tức bò tới chỗ tảng đá, trong khoảnh khắc đó, Lê Thốc cố sức lôi ba lô ra, lùi nhanh về sau, dựa vào tường mộ, dây leo lập tức trở lại, Lê Thốc thuận lợi cầm lên một hòn đá khác ném sang bên kia, dây leo lại bò qua chỗ nó, quán lấy hòn đá thứ hai.

Sinh vật bậc thấp, Lê Thốc cười khẩy, chờ dây yên tĩnh lại, nó cẩn thận kéo ba lô ra, phát hiện không chỉ có dây thừng, còn có ví tiền, găng tay và hai bình rượu trắng.

Lê Thốc uống hai ngụm rượu, cảm giác tinh thần hồi phục lại, khoác ba lô lên, quay lại bái lạy thi thể, đi đến lỗ hồng, buộc dây thừng vào rễ cây, cắn răng tuột

xuống.

Nó cẩn thận để không bị rơi xuống đất ngay, bởi vì khi chiếu đèn pin nó thấy phía dưới tất cả cũng đều là cửa đầu xà bách, nó mà rơi xuống ngay nhất định sẽ lập tức bị tóm. Đang do dự, nó chợt nghe trong bóng tối có tiếng hát. Sau đó Hắc Nhãn Kính xuất hiện trong luồng sáng đèn pin trên tay nó, Tô Vạn được hấn đỡ. Hấn giơ lên một cái túi da đựng đầy bột đá trắng, nói: “Tôi còn tưởng các cậu chỉ ít cũng có thể chống đỡ được đến ngày mai mới cần tôi ra tay cơ đấy.”

Chương 39: Hệ thống pheromone

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



@KAKYUU

weibo.com/kakyuu

Lê Thốc hít sâu vài hơi, bình tĩnh lại, nhảy xuống rút điều thuốc ra đốt, hít vài hơi, nói: “Làm sao hai người tìm được tôi?”

“Tôi tìm thấy cậu ta, trên người cậu ta có một máy định vị, tôi tìm được cậu ta thì biết chắc chắn cậu chỉ ở xung quanh.”
Hắc Nhãn Kính nói.

Bọn họ bắt đầu di chuyển trong phế tích, nhanh chóng đến một mộ thất có ít dây leo, mặc dù có bột đá nhưng bọn họ cũng không hoàn toàn yên tâm.

Trong mộ thất khắp nơi đều là bích họa, ở giữa vẫn là một cái ao như cũ, ao này không có cát lắng, sâu không thấy đáy.

Hắc Nhãn Kính dùng đèn pin soi các bích họa: “Những thứ này các cậu đều đã

thấy rồi?”

“Thấy rồi, xem không hiểu.”

“Chúng tôi nghi ngờ đây là một loại hệ thống pheromone giữa người và rắn.”

Hắc Nhãn Kính lấy đèn pin chiếu, “Biết cái gì là pheromone không?”

“Pheromone là một loại hormone, còn trùng và một số loại động vật có vú dùng để truyền tin tức giữa các cá thể cùng loài, có thể phát tán từ tuyến mồ hôi đến tầng da bên ngoài, tác động trực tiếp vào não chịu trách nhiệm cho lớp tiềm thức cảm xúc. Nhưng mà loài bò sát có pheromone sao?” Tô Vạn sờ sờ cằm.

Hắc Nhãn Kính dừng một chút, dừng như chính hắn cũng không nghĩ ra, nói: “Quên đi, dù sao các cậu biết nó là gì là được

rồi.” Hắc chỉ răn trên bích họa, “Loại răn độc này có thể dùng nó để truyền tin tức, khi trước tôi đã từng bắt được một con trong cổ thành ở bồn địa Sài Đạt Mộc, là á chủng của loài răn này, trên đầu có một mào gà. Nhưng các cậu quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện hai loại răn này chính là giống hệt nhau. Chúng tôi gọi chúng là “loài biệt lập”, chúng đều sống trong một số cổ mộ, làm tài sản chôn theo, đã tuyệt chủng ở thiên nhiên bởi kết cấu môi trường đã xảy ra biến đổi rất lớn.”

Lê Thốc không để ý đến lời Hắc Nhãn Kính nói, vẫn nhìn Tô Vạn, lòng nghĩ, trên người Tô Vạn có một máy phát tín hiệu, vì sao?

Tô Vạn dường như rất xấu hổ, giả vờ
hiếu học, nhìn Hắc Nhãn Kính hỏi: “Cái
gì gọi là loài biệt lập?”

“Là giống được bảo tồn trong môi trường
biệt lập, độc lập tiến hóa. Tôi lấy một ví
dụ, nếu như ở một trăm năm mươi triệu
năm trước, có một kẻ xây dựng một cỗ
mộ, thả vào đó hai trăm con khủng long,
tuổi thọ của khủng long rất dài như vậy
chúng sẽ tiến hóa ở trong môi trường cỗ
mộ bị phong bế. Môi trường bên ngoài
không có ảnh hưởng gì đến chúng, vì vậy
khi cỗ mộ mở ra, nhìn thấy chúng cậu sẽ
cho là một loài không có khả năng tồn tại
trên địa cầu.” Hắc Nhãn Kính nói, “Trình
độ văn hóa của tôi không cao, các cậu
nghe có thể hiểu là được.” (nghe nói bỏ

học từ năm lớp 11 á)

“Sau khi bị loài rắn này cắn, có một số người có thể đọc được những tin tức những con rắn này đã từng trải qua. Tôi có một người bạn, chỉ cần gặp loại rắn này, hắn sẽ bắt đầu có các loại giấc mơ kỳ quái, vô cùng chân thực, nhưng đúng là cảm giác được ở trong mộng.” Hắc Nhãn Kính nói, “Năng lực này, khả năng là bạn học Lê của chúng ta cũng có.” (biết người được nói đến là ai chưa nào, không có mượn xác Tề Vũ tề vẹo gì nhá)

“Vì sao?” Lê Thốc cãi, “Ông đừng bịa chuyện.”

“Có người ngủ thấy được.” Hắc Nhãn Kính nói, “Khi mũi một người bị tổn

thương nghiêm trọng, để bù đắp tổn thất khứu giác, bộ phận cảm giác về pheromone sẽ phát triển. Tôi có một tiền bối, khi mũi bị hủy đã ý thức được vấn đề này. Đương nhiên còn có một tiền đề vô cùng quan trọng: Bọn họ đều từng chạm vào thứ kịch độc nhưng không chết. Cơ chế cụ thể không rõ ràng lắm, nhưng pheromone là một giải thích tương đối hợp lý.”

Lê Thốc lắc đầu, ý là nghe không hiểu, Hắc Nhân Kính nói: “Ai.., tôi nói đến ông chủ Ngô, hắc ngữi được cậu và hắc là cùng loại người.”

“Hắc mơ đi.” Lê Thốc nói, “Lỗ mũi của tôi chẳng có vấn đề gì, chúng chưa từng trúng độc.”

“Ở chỗ này, bị rắn độc cắn là chuyện sớm muộn, cậu kiên trì một chút.”

Lê Thốc lúc này lại nhớ ra một chuyện khác: “Dương Hảo và Lương Loan ở đâu? Bọn họ làm sao bây giờ?”

Hắc Nhãn Kính lắc đầu: “Một mình tôi không lo được nhiều người như vậy.”

“Tôi cố được.” Lê Thốc lập tức đứng lên, nói với Tô Vạn, “Chúng ta đừng có lè mề ở đây, bà chị kia chắc phải bị dọa chết khiếp.”

Tô Vạn lại không có động tĩnh gì, trái lại liếc sang Hắc Nhãn Kính.

“Lè mề cái gì nữa?” Lê Thốc nói. Tô Vạn lại nói: “Tao nghĩ, ở chỗ thế này nghe lời ngài Hạt Tử(người mù) thì tốt hơn.”

Lê Thốc bỗng nhiên nổi giận, đâm vào mặt Tô Vạn, quật nó xuống đất : “Đừng có giả vờ! Con mẹ mày, giữa đàn rắn độc nhanh như vậy là tốt? Ở Bắc Kinh ai cho mày huyết thanh? Trên người mày còn có mấy phát tín hiệu, con mẹ mày đã sớm bị mua rồi phải không?”

Tô Vạn vừa “A” một tiếng, Lê Thốc lại đâm tới hai phát: “Nói đi! Mày biết nơi này có rất nhiều rắn, đúng không? Mày mang theo bao nhiêu huyết thanh? Mày biết bọn họ sẽ đưa chúng ta tới gian phòng này, mày biết bọn họ muốn đưa tao đi hít pheromone rắn. Tao đã sớm cảm thấy con mẹ nó mày không bình thường.”

Tô Vạn đập Lê Thốc ra, bò dậy, đứng lên

nhỏ máu trong miệng ra, đè Lê Thốc xuống cũng đấm hai phát: “Mày nghĩ là tao muốn à? Là ai kéo tao vào tình cảnh này, lão tử không phải là muốn cứu mày sao!”

Hai thằng vật lộn đánh nhau, kéo tai đối phương, đấm vào miệng đối phương, giữ chặt đến không nhúc nhích được.

“Phi.” Tô Vạn nhỏ nước miếng vào Lê Thốc. Lê Thốc lập tức nhỏ lại, Hai thằng nhỏ vào mặt nhau.

Hắc Nhãn Kính nhìn mà không biết làm thế nào, xoay tại chỗ vài vòng, lẩm bầm: “Mình nói mình không quản nổi tiêu quỹ mà.”. Nói xong đi tới đá cho mỗi thằng một cước, đá bọn nó lăn ra đất.

Chương 40: Một thế giới khác

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Hai thằng đều bị Hắc Nhân Kính đánh

cho mặt mũi bầm dập, ngoan ngoãn đi sau hắn tới cái ao bên cạnh. Bọn họ vẫn ở trong căn phòng lúc trước, Hắc Nhãn Kính nói, Dương Hảo và Lương Loan ở mộ thất lúc đầu, cuối cùng đều nhảy vào ao, nếu không chết, bọn họ đã lặn xuống nước vào đường ống dưới ao, rồi đến công trình chứa nước trong hoàng lăng, muốn cứu bọn họ thì phải đi vào đó.

Mưa đã ngừng, mộ thất nơi này rất sâu, ngôi bên cạnh ao chứa nước, trên đầu họ hoàn toàn yên tĩnh.

Đồng hồ trên tay Tô Vạn vẫn đang hoạt động, nhưng chỉ có công năng tính thời gian. Nó nhìn thoáng qua, nói với Lê Thốc: “Chúng ta vừa sống qua mười mấy giờ, còn mười bốn tiếng đồng hồ thì vượt

qua ngày đầu tiên.”

“Tắt đồng hồ đi, nó lại kêu lên lần nữa thì tao nhất định sẽ bắt mày nuốt nó.” Lê Thốc nói.

“Yên tâm đi. Bây giờ chỉ còn điện dự trữ để đếm giờ.” Tô Vạn nói.

Hắc Nhãn Kính xuống nước đầu tiên, bỏ kính râm xuống, đổi thành kính lặn, xoay người nói với Lê Thốc và Tô Vạn: “Đây là một đường ranh giới.”

Lê Thốc và Tô Vạn nghi ngờ nhìn hắc, hắc tiếp tục nói: “Tất cả những gì các cậu trải qua lúc trước đều là thứ các cậu có thể đối phó, khi các cậu đi tới mặt nước bên kia, đó chính là một thế giới khác. Hệ thống trữ nước của hoàng lăng này thuộc về khu vực chưa được thăm

dò.” Nói xong lặn xuống nước, Lê Thốc đã sớm chết lặng đối với những tình cảnh này, nó xì một cái, lại trừng mắt với Tô Vạn, rồi cũng lặn xuống nước.

Tô Vạn nhún vai, cũng lặn theo xuống phía dưới.

Nước rất lạnh, cảm giác rất khác với lúc mới nhảy vào. Khi Hắc Nhân Kính vào nước, mở đèn pin tới lớn nhất, chiếu sáng xung quanh. Còn có thể thấy một ít rắn đen ở bốn phía nhưng đều ngủ đông bất động ở đáy nước, giống như hải sâm dưới đáy biển. Cát bị khuấy lên giờ đã lắng xuống gần hết, chỉ còn một ít vẩn lơ lửng trong nước.

Quầng sáng của đèn pin rất lớn nên không chiếu được tới nơi đen kịt phía

dưới, đáy nước này làm Lê Thốc thấy sợ, nước lạnh như băng làm nó càng lúc càng bình tĩnh, cơn tức giận điên cuồng lúc trước cũng từ từ biến mất.

Tới cửa vào, ba người ngoi lên thở, cố gắng để phổi được hồi phục trở lại, sau đó hít một hơi thật sâu, Hắc Nhãn Kính đi đầu lặn xuống động.

Trong động vô cùng chật hẹp, khi Lê Thốc vào động đã cảm thấy bức mình, chật hẹp làm oxy trong máu nó nhanh chóng tiêu hao, nó miễn cưỡng nhắm mắt lại, vừa bật hơi dần dần ra ngoài, vừa chậm chạp bò vào.

Đường ống rất sâu, Hắc Nhãn Kính bò rất nhanh, quả thực rất giống con chuột sống lâu năm trong đường ống nước. Lê

Thốc chậm rãi theo ở phía sau, bò qua một đoạn có cát, ống nước mới mở rộng. Bọn họ thấy vách tường bằng xi măng, bộ phận song song với vách tường có chừng năm mươi mét, sau khi đi qua, Lê Thốc cảm giác mình gần như chết đuối.

Sau năm mươi mét, ống nước đi lên, tất cả sức lực của nó đều dồn vào phổi, cố gắng không hít nước vào, dựa vào sức nổi mà trôi đi như thi thể.

Trong nháy mắt nổi lên, nó hít vào một lượng không khí lớn nhất từ lúc sinh ra đến giờ, hít đến mức phổi nó muốn nổ tung, nó mới từ từ thở ra. Nó cảm thấy không khí trong lành bất ngờ. Vuốt nước trên tóc, nó thấy Hắc Nhân Kính đã lên bờ, cầm một cây gậy huỳnh quang vút

trên mặt đất. Nó vừa bò lên, Tô Vạn hét lớn một tiếng cũng vạch nước ngoi lên, há mồm thở hồn hển.

Hắc Nhãn Kính ra hiệu im lặng, rút hắc đao ra từ ba lô, để ngang sau thắt lưng: “Đây là trọng điểm hệ thống chứa nước trong các gian phòng, bọn họ chắc cũng đi lên từ cái ao này, các cậu muốn tìm ai trước?” Hắc hỏi.

“Hai người bọn họ không phải là ở cùng một chỗ sao?” Lê Thốc nói.

“Sẽ không cùng một chỗ.” Hắc Nhãn Kính chỉ trên mặt đất, trên mặt đất có hai hàng vết chân, trước mặt là một cửa vào hình chữ T, có ba lối đi hướng đến ba phương hướng, hai hàng vết chân lựa chọn phương hướng không giống nhau.

“Dương tử vẫn không biết nhường nhịn con gái.” Tô Vạn lắc đầu nói.

“Tôi tìm Lương Loan.” Lê Thốc nói,
“Còn hai người đi tìm Dương tử.”

Hắc Nhãn Kính từ chối, nói ba người phải hành động cùng nhau, “Cô gái kia đã cho cậu xem bản vẽ mặt phẳng ở nơi này chưa?”

“Chị ấy nói ở đây không có lối ra, căn cứ vào bản vẽ thiết kế cổ đại, dùng kỹ thuật xây dựng hiện đại để xây dựng.” Lê Thốc suy nghĩ một chút rồi trả lời, những chi tiết khác nó hẩn và Tô Vạn đều lắc đầu. Hắc Nhãn Kính ngồi xổm xuống, móc ra một bình phun, phun lên mặt nền xi măng hơn mười đường: “Đại khái chắc là như vậy.”

Lê Thốc nhìn những đường cong phức tạp, những đồ án này trên toàn bộ bản vẽ mặt phẳng có vẻ giống thiên thư, nó hỏi Hắc Nhãn Kính: “Chúng ta đang ở đâu?” Hắc Nhãn Kính chỉ một điểm, nói: “Hệ thống trữ nước là nơi giống mê cung, chúng ta vừa ra khỏi nước, bắt đầu tìm từ bên trái, tất cả đều phải cẩn thận, tôi cũng là lần đầu tiên tới chỗ này. Khi trước chúng tôi khảo sát chỗ này cũng chưa từng bước vào giao lộ chữ T này lần nào.” Nói xong, bỗng nhiên lại cười cười, hình như nhớ lại chuyện gì vui, vỗ vai Lê Thốc, “Chúng ta lại phải sống nương tựa vào nhau.”

Lê Thốc giật mình một cái, nghĩ tới những hành động biến thái của Hắc Nhãn

Kính, lập tức lùi ra. Hắc Nhân Kính cũng không thềm để ý, nghiêng ngả đi mấy bước theo hàng dấu chân của Lương Loan, ra hiệu đi theo, liền xuất phát theo một hướng của giao lộ chữ T.

Chương 41: Bí mật của Tô Vạn

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Căn cứ vết chân mà suy đoán, Dương Hảo và Lương Loan hai người ở giao lộ

chữ T, mỗi người chọn một hướng mà chạy. Sau khi cân nhắc, bọn nó quyết định đi tìm Lương Loan trước, dù sao con gái ở trong hoàn cảnh này, xác suất sinh tồn thấp hơn, cần sự trợ giúp nhiều hơn.

Thông đạo có kết cấu hình cong đỉnh chóp, trên tường tất cả đều bằng xi măng sơn lên nhựa đường đen xì, bởi mặt tường không bằng phẳng, nhựa đường quét bên trên rất giống loại bệnh ngoài da nào đó, nổi lên những mảng sần sùi sáng bóng.

“Đây là kiến trúc hiện đại...” Tô Vạn kinh ngạc nói.

“Chắc là lấy dòng chảy cổ đại làm cơ sở, trát xi măng và nhựa đường, tăng

cường chống thấm nước, lúc đầu vách tường ở đây có lẽ toàn là vết nứt.”

“Cái này không phải người cổ đại tạo ra.” Tô Vạn nói, “Một chút mỹ cảm cũng không có.”

Dọc theo thông đạo đi sâu vào trong hơn mười mét, trên mặt đất không có bất kỳ hạt cát nào, đáy thông đạo trở nên rất sạch sẽ, đi vào đến mấy trăm mét, vẫn không nhìn thấy bất kỳ lối rẽ nào, thông đạo cũng không có chỗ ngoặt hay nhấp nhô, Chỉ là cách mỗi ba mươi mét, trên vách tường sẽ có những chữ lớn màu trắng: khu thứ hai phía bắc, hành lang số sáu.

Lê Thốc nhìn mấy người, bắt đầu nhớ ra một chuyện: “A, chúng ta cần bản vẽ này

trên tay Lương Loan.”

“Làm sao vậy?”

“Mày còn nhớ không, cỗ thầy khô đầu tiên được gửi đến nhà mày ấy? Cỗ thầy khô đó được phát hiện ở khu thứ sáu phía bắc hành lang số ba. Thời gian là năm 1984. “Lê Thốc nói, “Nơi này là khu thứ hai, cùng là phía bắc, có phải nơi này có đến 100 khu hay không?”

“Không cần phỏng đoán lung tung. Tập trung lực chú ý.” Hắc Nhãn Kính nói, hai người dừng lại, trước mặt xuất hiện một ngã ba.

Đầu ngã ba viết khu thứ ba, hành lang thứ nhất. Nếu tiếp tục đi lên phía trước, sẽ đến khu thứ tư hành lang thứ nhất. Sâu trong hai hành lang này đều đen kịt một

mạnh, có cảm giác như thông đến một thế giới khác.

“Chị gái đi con đường đó?” Tô Vạn lẩm bẩm.

“Có la bàn không?” Lê Thốc hỏi, Tô Vạn lấy ra một cái từ ba lô đưa cho nó, Lê Thốc nhìn một lúc, nói: “Xong, chúng ta đi sai rồi, tại sao phải Lương Loan và Dương Hảo tại sao phải đi mỗi người một ngã. Ở nơi như thế này, đơn giản chỉ có hai loại suy nghĩ, một là đi vào, một là đi ra. Chị Lương là đi vào Đảng hay đi ra đây? Khu thứ ba thông đến khu vực trung tâm, khu thứ tư thông ra bên ngoài.”

“Lấy trí tuệ thám hiểm của chị Lương, khi chị ấy ở đầu ngã ba này, có lẽ đến trái phải cũng không phân biệt rõ ràng,

chị ấy sẽ không lo lắng kỹ càng như vậy đâu.”

“Bên này.” Hắc Nhãn Kính chỉ hành lang số bốn, “Thời điểm bọn họ tách nhau ra, khoảng cách vết chân rất lớn, khi lên bờ cũng không dừng lại, hai người đã chạy xa nhau. Lý do có thể là, thời điểm họ lên bờ gặp xui xẻo, có gì đó đuổi theo bọn họ, người lên bờ trước chọn bên này, người lên bờ sau chọn bên kia. Cô gái thể lực rất yếu, ở trong nước nhất định phải sau tiểu tử kia, thứ đuổi theo họ cuối cùng đã đuổi theo cô gái. Lúc cô gái lao tới hành lang này, chạy bán mạng, cô gái có nhiều nhất một cái đèn pin, khi chạy tới nơi này, không có khả năng có thời gian mà thấy được lối rẽ đó, nhất

định là đã tiếp tục chạy về phía trước.”
Lê Thốc và Tô Vạn trợn mắt há mồm,
sửng sốt hồi lâu, Lê Thốc nói: “Ông là
thám tử Nhật Bản?”

Hắc Nhãn Kính khoác vai hai thẳng, xoa
đầu hai thẳng, sau đó đẩy đầu hai thẳng
tới hành lang khu thứ tư.

Lúc này, trong một nháy mắt, đột hăn
nhiên cảm giác được có gì bất thường,
hắn nhìn thoáng qua cửa vào khu thứ ba.
Hắn bỏ kính râm xuống, lập tức ý thức
được mình vừa nhìn thấy cái gì, bỗng
nhiên quay người sang, dán sát vào vách
tường.

Lê Thốc và Tô Vạn thấy, cũng lập tức
học theo hắn, dán sát người vào vách
tường. Hắc Nhãn Kính bẻ gậy huỳnh

quang trong tay, kéo hai thừng, bôi chất hóa học bên trong vào lòng bàn tay bọn nó, sau đó vứt xuống mặt đất, đập hai chân lên, nói: “Chạy theo bước chân tôi, các cậu sẽ không đụng vào bất kỳ vật gì, tin vào tôi, dùng tốc độ nhanh nhất đi theo tôi.” Nói xong chạy băng băng vào bóng tối trong khu thứ tư.

Tô Vạn và Lê Thốc liếc nhau, lập tức đuổi theo.

Chương 42: Chạy như điên trong bóng tối

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

黑眼镜



苏万



Vài bước lúc đầu còn có ảnh huỳnh

quang dính trên mặt đất, lát sau liền thấy trên mặt đất phía trước có hai luồng tia sáng lầy tốc độ không thể tưởng tượng mà lao băng băng. Lê Thốc và Tô Vạn đều chơi đá bóng, không tỏ ra yếu kém chút nào, cắn răng nhìn chăm chăm luồng sáng kia mà chạy theo.

Tốc độ của Hắc Nhân Kính càng lúc càng nhanh, Lê Thốc và Tô Vạn cũng từ từ đạt tới tốc độ cực hạn, thật sự là tin tưởng không hề có tạp niệm, bởi vì hai thằng không nhìn thấy gì cả, chỉ cần có một chướng ngại vật cũng đủ làm bọn nó đụng vào mà chết.

Cũng không phải là bọn nó thực sự tin tưởng Hắc Nhân Kính, mà là bọn nó nghe được phía sau truyền tới tiếng động quỹ

dị, đó là thanh âm như tiếng guốc gỗ bước đi, nhưng tần suất rất chậm, mỗi lần hầu như cách ba giây mới vang lên, nhưng mỗi lần vang lên thì khoảng cách với bọn họ lại càng gần. Sau vài lần, hầu như ở ngay sau lưng họ.

Không biết là vật gì, nếu nói là một người đi guốc gỗ, mỗi bước thứ này đuổi theo bọn họ, hầu như là phải dài đến mười mét.

Chạy như điên, thể lực của Lê Thốc và Tô Vạn bắt đầu không chống đỡ nổi, hai thằng có thể đuổi kịp tốc độ của Hắc Nhân Kính đã là kỳ tích, cũng bởi vì cố sức chạy theo, thể lực tiêu hao càng nhiều. Thể lực của Tô Vạn kém hơn Lê Thốc một chút, dần dần bị tụt về sau, hô:

“Chạy...chạy hết nổi rồi!”

Ánh huỳnh quang từ bàn chân Hắc Nhãn Kính trước mặt điên cuồng lóe lên thành một đường cong rồi biến mất trong nháy mắt, chắc là hắn đứng lại. Lê Thốc và Tô Vạn hoảng sợ, cũng muốn phanh lại lại sợ đâm vào Hắc Nhãn Kính, nhưng bọn nó không có năng lực dừng lại mạnh như vậy, trong nháy mắt đã chạy xa hơn mười bước.

Trong bóng tối, Lê Thốc và Tô Vạn chợt thấy sau cổ mình bị một lực mạnh kéo lại, chắc là Hắc Nhãn Kính đưa tay ra trong bóng tối, bởi vì xung lượng rất lớn, cả hai đều bị giật lên, sau đó, sức mạnh túm cổ áo bọn nó bỗng nhiên dùng lực quăng bọn nó đi.

Nếu như chúng ta có thể thấy được tình hình này trong bóng tối thì sẽ thấy được Hắc Nhân Kính làm thế nào ở trong bóng tối bắt được cổ áo hai thằng, sau đó xoay tròn, ném hai thằng đi như ném đĩa, một động tác xoay người 720 độ liền ném bọn nó bay ra ngoài.

Hắc Nhân Kính dùng lực quá lớn, Lê Thốc cảm giác mình giống như trang giấy mà bay đến không trung, dường như là dán vào đỉnh chóp của đường hầm mà quay. Gần như là đồng thời, nó cảm giác một quái vật khổng lồ xẹt qua ngay dưới người mình.

Tất cả xảy ra quá nhanh, sau khi rơi xuống đất, Lê Thốc lộn một cái đứng lên, theo bản năng lập tức hướng phía trước

mà chạy như điên, nó biết ý đồ của Hắc Nhãn Kính: Tuyệt đối không phải muốn nó cùng Tô Vạn bọc đánh hai bên, bởi vì mình và Tô Vạn không nhìn thấy cái gì. Chạy trời chết đi. Nhất định là Hắc Nhãn Kính có ý tứ này.

Trong bóng tối không có gì chỉ dẫn, mới chạy hai bước, liền đâm vào Tô Vạn, hai thằng ngã lăn ra đất, đứng lên, tiếp tục chạy băng băng về phía trước, một giây đồng hồ sau lại song song đâm vào vách tường.

Đó là cú va chạm không hề có gì bảo hộ, hai thằng ngã lăn ra mặt đất, một lúc lâu không đứng được lên.

Sau khi Lê Thốc bò dậy phát hiện mũi chảy đầy máu, nó lau qua loa, đi mò xung

quanh tìm Tô Vạn, muốn đỡ thăng kia lên. Hẳn là Tô Vạn ngay bên cạnh nó, nó ôm lấy hông của Tô Vạn, kéo lên, bỗng nhiên có cảm giác không ổn.

Thứ nó sờ được không phải áo của Tô Vạn, mà là một thứ không biết là gì. cảm giác vô cùng kỳ quái, lạnh lẽo, thô ráp, có những nếp nhăn kỳ quái. Nó lập tức rút tay lại, lùi về sau mấy bước, lấy pháo lạnh ra từ ba lô.

Sợ hãi đối với bóng tối làm nó không để ý được nhiều, nó châm pháo lạnh, ánh sáng cường độ cao trong nháy mắt làm nó gần như mù một lúc. Nó híp mắt lại, nỗ lực thích ứng tia sáng để nhìn về phía trước, cảm giác rợn cả tóc gáy làm nó thiếu chút nữa tuột tay khỏi cây pháo

lạnh. Tất cả lỗ chân lông trên da đầu nó muốn nở ra, nó thấy ở trước mặt, có một, không, không phải là một, không thể dùng từ ngữ để hình dung.

Nói đây là một cái xác? Nhưng cũng không phải xác. Là da lột? Cũng không thể xác định, nếu muốn nói chính xác, ở trước mặt nó , là thứ gì đó giống như “rắn” lột xác.

Lê Thốc không biết đó là cái gì, nhưng có thể thấy rõ ràng, nó có hình dáng của một người. Nó bình tĩnh lại, quay đầu nhìn thử, không thấy Tô Vạn, hiển nhiên trong nháy mắt bị tông phải, Tô Vạn không bị nghiêm trọng như nó, đã chạy xa.

Phía trước Hắc Nhân Kính và thứ đường

như vừa đuổi theo họ cũng không thấy bóng dáng.

Lê Thốc giờ phả lạnh tới gần tấ da, có thể thấy trên tấ da có lớp vảy trắng bệch và màng biểu bì trong suốt.

Thứ này rất giống da rắn, nhưng mà hình dạng đúng là một nam giới trưởng thành, tựa vào trên vách tường. Lê Thốc lấy tay kéo kéo, “nhân xà” này bị dính vào trên vách tường.

Lê Thốc thấy được ngũ quan (năm khí quan, tai, mắt, miệng, mũi và thân mình); thường chỉ các khí quan trên mặt) trên vỏ rắn lột, khoảng cách trên dưới giữa các ngũ quan rất xa nhau, so với người thường dường như mắt ở trên trán, miệng kéo xuống cổ. Có lẽ nên nói, đây là

khuôn mặt của rắn.

“Đây là cái gì?” Nó buồn nôn, trạng thái của vỏ rắn lột rất khô và cũ, chắc đã ở chỗ này một thời gian tương đối dài.

Tà môn, trong lòng nó nghĩ thầm, cái chỗ này quá tà môn. Cảm giác mãnh liệt bất an bắt đầu nổi lên. Nó đứng lên, đi về phía trước vài bước liền thấy càng nhiều vật như vậy, đều dính vào trên tường, tốp năm tốp ba, vết tích vảy rắn giống như túi da rắn xếp chồng lên nhau mà đứng, bày ra đủ loại dáng vẻ của con người, hơn nữa vết tích của chất keo màu trắng làm cho Lê Thốc cảm giác ghê tởm mãnh liệt.

Bọn họ chạy một đường không đụng phải bất kỳ vật gì, nói lên bọn họ hầu như

chạy chính giữa đường ống, làm thế nào mà Hắc Nhãn Kính có thể thấy đường ở nơi tối tăm này, hẳn là hiệp khách cá heo sao?

Nó do dự một chút, quay đầu đi trở về, trong bụng vẫn lầu bầu. Những thứ này rốt cuộc là gì? Là người có vảy, theo cách thức của rắn mà lột da? Nó bắt đầu cảm giác được, đối với tất cả ở nơi này, bất kể là Hắc Nhãn Kính hay là Ngô Tà, cũng không ai nói thật với nó.

Nó âm thầm sinh ra cảm giác sợ hãi đối với hành lang này, nó hoài niệm cái hành lang không có bất kỳ vật gì, chỉ có nhựa đường trên vách. Nó bắt đầu chạy trở lại, chạy thẳng tới đầu ngã ba có gậy huỳnh quang bị bẻ gãy lúc trước.

Không nhìn thấy Tô Vạn, nhưng nhìn thấy dấu chân ánh huỳnh quang liên tiếp, rẽ sang một hướng khác, hiển nhiên Tô Vạn lúc hoảng sợ đã chạy về hướng quái vật kia xuất hiện.

Lê Thốc do dự một chút, nó có một quyết định để cho mình cũng phải kinh ngạc, nó không để ý đến Tô Vạn, cũng không để ý đến Hắc Nhãn Kính, mà chạy về cái ao lúc trước.

“Xin lỗi, chạy theo ánh sáng không phải phong cách của lão tử.” Nó nghĩ thầm, “Trong phim kinh dị nhìn ngu ngốc như thế nhiều rồi, nó tuyệt đối không phải người như vậy.”

Chương 43: Cái giá của sự lỗ mẫn

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Lê Thốc đi tới bên cạnh cái ao, đặt pháo lạnh trên vách tường, mở ba lô ra, lấy ra súng gấp tự động.

Không có bao nhiêu đạn, nó đem chỗ đạn thừa lại tập trung vào một băng, phát

hiện chỉ có sáu phát, thở dài, đành phải lấy ra mấy khối “xà phòng”.

Đây là thuốc nổ C4 cao phân tử, là loại thuốc nổ an toàn, dùng súng bắn cũng không phát nổ, chỉ có thể sử dụng ngòi nổ dẫn kíp nổ. Nó nặn C4 thành những viên cầu to bằng quả táo, bỏ vào trong túi, sau đó đếm ngòi nổ.

Nam sinh chơi CS ít nhiều cũng có hiểu biết về súng ống, cấp bậc CS của Lê Thốc là bán chuyên nghiệp, thảo luận đặc tính súng ống là môn bắt buộc ngày nào lên net nó cũng làm. Nó chưa từng nghĩ ở trong nước có thể dùng súng thật, cũng không ngờ hiện tại mình đang thực sự định dùng C4. Trong vài khoảnh khắc có cảm giác không chân thật, nhưng cũng

chẳng sao.

Nó đi tới trước ngã ba, cởi áo mình ra, dùng súng làm giá áo, treo lên, sau đó ở hai phía treo lên hai viên cầu C4, đánh vào vách tường. Chỗ C4 còn lại, nó cầm một khối lớn, dán vào trong lòng súng, cắm dây dẫn nổ vào.

Một mét vuông C4 có thể làm cho một chiếc tàu sân bay trở lại xưởng sửa chữa, nếu ném từ độ cao sáu trăm mét xuống, có thể tạo ra một hố bom sâu đến hai mươi mét, đường kính ba mươi mét, thể tích trên tay nó, nếu có hai mươi người ở trong tầm nổ. khả năng trực tiếp nổ thành bọt máu.

Nó cầm gậy huỳnh quang, cầm ở túi quần sau, sau đó đi tiểu. Hỏa khí rất lớn, mùi

khai rất nặng, cái này hợp ý nó.

Nó làm xong những chuyện này, hít một hơi thật sâu, quay lại hướng đường hầm mà rống lớn lên:

“Tổ tông nhà chúng mày, có gì cứ tới đây! Cho ông đây mở rộng tầm mắt!”

Thanh âm liên tiếp, các loại vọng âm đan vào nhau truyền đi trong đường hầm.

Rống lên xong, nó bắt đầu hát “đại hoa kiêu”, nhất thời, không có bất cứ động tĩnh gì, âm thanh truyền trong những đường ống này truyền đến các loại vọng âm cực kỳ phức tạp tạo thành một bản giao hưởng tiếng rống.

Hát được bốn năm câu, Lê Thốc yên tĩnh lại, đợi được tất cả vọng âm đều lắng xuống, nó chợt nghe thấy ở một bên Hắc

Nhãn Kính đang chạy trong hành lang, truyền tới những tiếng vọng rất nhỏ liên tiếp.

Tiếng vọng nhỏ càng ngày càng vang, càng ngày càng vang, dần dần có thể nhận ra, Lê Thốc ý thức được, cái thanh âm như tiếng guốc gỗ bước đi kia lại xuất hiện. Com mẹ nó dễ, Lê Thốc cầm một cây pháo lạnh, mở kíp nổ ra, chậm rãi lùi vào bóng tối.

Âm thanh guốc gỗ tới vô cùng nhanh, Lê Thốc hầu như không kịp đoán xem có thể là cái thứ gì, chỉ có thể chờ nó đến rồi nhìn tận mắt. Thanh âm guốc gỗ dừng lại ở đầu hành lang, ánh mắt của Lê Thốc tập trung vào bóng tối sau ánh huỳnh quang, cũng đợi thứ đó xuất hiện.

Nhất định là một quái vật lớn, nó thâm nghĩ, trong đầu xuất hiện một con rắn to lớn thò đầu ra, vẫy phát ra ánh sáng xanh biếc âm u. Nhưng mà không có, thứ đầu tiên ra khỏi bóng đêm là một luồng sương mù màu đen, dường như là tách ra từ bóng tối đằng xa, vọt tới đầu ngã ba có ánh sáng.

Bóng tối càng ngày càng nhiều, sương mù màu đen chậm rãi tràn ngập toàn bộ không gian chỗ rẽ, sau đó Lê Thốc nghe được một tiếng rõ ràng là thanh âm guốc gỗ phát ra, là phát ra từ khu vực đỉnh chóp của đường ống ở chỗ rẽ.

Không phải là luồng sương mù màu đen phát ra, trái lại dường như là đỉnh chóp có thiết bị gì đó đang khởi động. Sương

mù màu đen vây quanh quần áo Lê Thốc, biến đổi hình dạng lúc nông lúc sâu, chiếm toàn bộ không gian.

Diễn trò gì vậy? U linh? Hay là khói độc? Nó từ từ tới gần, chợt nghe thấy bên kia cũng truyền đến tiếng động cộng hưởng tương tự. Nó nghe được âm thanh này, phản xạ có điều kiện là không thoải mái chút nào, nó lập tức ý thức được đây là thanh âm của cái gì.

Đó là âm thanh đập cánh của côn trùng. Âm thanh rất tập trung, rõ ràng đây là côn trùng rất nhỏ. Một đàn côn trùng có thể dọa Hắc Nhãn Kính sợ đến vậy sao? Nó còn đang nghi ngờ, chợt phát hiện có điểm bất thường, nó nhìn vách tường bên cạnh nó, phát hiện nhựa đường trên vách

tường chuyển động. Nói chính xác là những cục u nổi lên như bệnh ngoài da trên vách tường cũng bắt đầu chuyển động.

Nó châm pháo lạnh, phát hiện nhựa đường trên vách đường ống vậy mà không phải nhựa đường mà là những con bọ cánh cứng chỉ lớn bằng cúc áo sơ mi. Vô số con bọ cánh cứng nhỏ bắt đầu hoạt động, toàn bộ vách tường dường như có sự sống, các loại đường con màu đen nổi lên, uốn lượn. Trước sau đều nhìn không thấy đầu, dường như toàn bộ đường ống đều là loại côn trùng này.

“Chắc.” Lê Thốc buồn bực, lùi về sau mấy bước, nhấn nút cho nổ tung.

Trong nháy mắt, có lẽ nói khoảng một

phần mười giây, uy lực của C4 mạnh ngoài dự liệu của Lê Thốc. Đường ống hình thành khí áp càng được khuếch trương, toàn bộ đường ống giống như một nòng đại bác, trong nháy mắt Lê Thốc đã bị khí áp làm choáng, cả tiếng nổ nó cũng không nghe được, trực tiếp giống như quả đạn pháo mà bắn ra ngoài. Lần đầu tiên bị quật vào tường bên trái cách chỗ nó đứng hơn một trăm mét, đầu gối của nó bị đập trước tiên, xác định chắc chắn đã gãy xương. Tiếp đó người bị chà sát vào vách tường như trát bùn, bị sát đi sáu bảy mét, ngã trên mặt đất lại bắn lên, đập vào một mặt tường khác. Xong, nó thậm nghĩ, ông chủ Ngô lại phải rạch tay một lần nữa. Ở một lần

cúi cùng tỉnh lại sau khi bị đụng, nó bắt đầu nôn ra từng ngụm máu lớn, máu phun ra cả từ trong mũi nó, toàn thân bị xây sát, máu me be bết.

Màng tai nó ong ong, đầu kịch liệt choáng váng, bốn phía một mảnh đen kịt, sau đó trước mặt nó xuất hiện một luồng ánh sáng trắng. Đó không phải ánh sáng của thế giới bên ngoài, nó tin rằng, nó sắp chết.

Thật tốt quá, dưới tình huống không cảm giác được bất kỳ đau đớn nào, nó lại lập tức phải chết. Cái đó thật không giống với trong game. Mình là một thằng ngu, quá lỗ mãng.

Ý thức của nó từ từ không rõ, ánh sáng trắng từ từ mở rộng, rồi, tràn ngập phạm

vi nó nhìn, sau đó ánh sáng trắng một lần nữa bắt đầu co rút lại, bỗng nhiên nó thấy được một loại tốc độ, một loại tốc độ của ý thức mất đi, cuối cùng là một màu hắc ám.

Nó sẽ lập tức mất đi tri giác.

Trong một nháy mắt đó, đầu đón bỗng nhiên xuất hiện, nhanh chóng kéo ý thức của nó lại, nó cảm giác được chân nó ngày càng đau nhức, tiếp theo là đầu lưng, và ngực.

Nó mở mắt, hít sâu đè nén những đau đớn này, đè nén thật lâu, sau đó cắn răng ngồi dậy, dựa vào vách tường, tuofg dường như cũng không hoàn toàn vững chắc. Nhưng nó không có cách nào di động ngang, chỉ có thể tiếp tục dựa vào

mà đi tới, không ngờ tường bỗng lật ra, chính là đã bị vỡ, Lê Thốc ngã lộn nhào xuống.

Đây là một thông đạo thẳng tắp đi xuống, Lê Thốc ngã vào trong thông đạo, trong đường cống thoát nước ngầm, nó ngã vào trong dòng nước. Dòng nước chảy rất mạnh, trong nháy mắt nó bị dòng nước cuốn trôi, không hề có chút sức lực nào mà giãy dụa.

Lộ trình thoát nước cũng không hoàn toàn tối tăm. Nó lập tức thấy được số lớn hài cốt, chồng chất ở bốn phía thủy đạo, lân quang nổi lên, toàn bộ đều là xương trắng.

Nó sẽ nhanh chóng muốn gia nhập đại gia đình hài hòa này. Nó lặng lẽ nghĩ, đột

nhiên phát hiện có điểm không đúng:
Thủy đạo này không phải làm bằng xi măng, mà là làm từ đá điêu khắc thành.
Tất cả đều là đá màu đen, cực kỳ cổ xưa, vết ô xy hóa và ăn mòn lộ ra rõ ràng, nơi này tối thiểu có mấy nghìn năm lịch sử.
Sau đó nó mơ hồ thấy được bích họa trên đá đen. Thì ra đã trở lại khu vực chưa kịp gia cố trong hoàng lăng.
Nó thấy không rõ lắm, thế nhưng lòng hiếu kỳ làm nó muốn thử cập bpwf, nó muốn chết một cách minh bạch.
Nó giãy dụa trong nước, tay chân cũng không chịu sự điều khiển của nó nữa, dòng nước mang theo nó tiếp tục cuốn về phía trước, nó thấy một cánh cổng tò vò kỳ quái bằng đá, xuất hiện trong hệ thống

dưới nước này.

Đó là một đập chắn nước bằng đá đen có treo đầy xích sắt, mặt trên điêu khắc đơn giản, dường như để ngăn dòng nước.

Đang bị cuốn theo nước, Lê Thốc phải chú ý mới có thể không để mình bị đung vào đập đá.

Trôi theo dòng nước đến chỗ sâu trong thủy đạo, những đập nước đá càng lúc càng lớn, cảm giác cống thoát nước cũng càng ngày càng rộng ra, xương trắng tích tụ cũng càng ngày càng nhiều. Nhiệt độ trong người nó cũng càng ngày càng thấp, nước lạnh lẽo làm nó không cảm thấy đau đớn, cả người chết lặng làm nó đỡ khó chịu rất nhiều, tuy nhiên nó cũng càng ngày càng không có cách nào không

chế được thân thể của chính mình.

Ý thức của nó bắt đầu mơ hồ, sau đó từ từ chìm vào bóng tối lần thứ hai. Tất cả đều kết thúc, ngoại trừ... nó bỗng nhiên giật mình tỉnh lại lần thứ hai, phát hiện dòng nước trở nên êm dịu, mình đang mắc cạn trên một bãi đá.

Đây là một cái huyết động thẳng đứng, dưới đáy huyết động tất cả đều là đá rất nhỏ, toàn bộ đã bị dòng nước mài thành những viên đá chỉ lớn hơn hạt cát một chút.

Toàn bộ huyết động rộng chừng hai cái sân bóng rổ, dưới đáy là bãi đá, ở giữa chỗ cao chỗ thấp, bốn phía ở dưới mặt nước, trung tâm ở trên mặt nước. Tất cả đá vụn đều màu đen, bị xói mòn giống

như những quân cờ vậy.

Nước ở đây chảy rất êm, có thể cảm giác được nước ngấm xuống đá. Đây cũng là một bộ phận của hệ thống lọc nước.

Nước từ đây thấm dần xuống sông ngầm dưới đất.

Nhưng dòng nước này là từ đâu tới? Là nước mưa? Hay chính là mạch nước ngầm trong phế tích này? Nếu nói là nước mưa thì tại sao bây giờ mình vẫn còn sống? Không phải là đã bị ăn mòn sạch sẽ sao?

Nó giơ tay lên xem, cúi đầu nhìn thử, tay tái nhợt, xuất hiện vô số điểm lở loét. Nó hiểu ra không phải là mình không bị ăn mòn mà chính là mình không còn cảm giác được bất kỳ sự đau đớn nào.

Lẽ nào mình ngã gãy cổ rồi? Nó cố gắng vặn người, muốn lên khỏi mặt nước, trọng lực lập tức làm cho đầu gối nó đau nhức không gì sánh được. Nó hét lên đau đớn. Nhưng đau đớn cũng làm cho Lê Thốc trong nháy mắt thoát khỏi trạng thái mê man, nó hét lớn vài tiếng, leo lên đỉnh bãi đá.

Nó nằm ngửa ra, thấy trên đỉnh có các loại rễ cây rũ xuống như thác nước. Trên vách động cũng có, một lượng lớn rễ cây dán vào vách động mà lan tràn xuống dưới, không giống ở bên trên, những rễ cây này đều đã chết héo. Lân quang từ mặt nước tỏa ra, toàn bộ huyết động được bao phủ bởi một luồng ánh sáng màu lục mờ ảo ma quái.

Nó nhìn da trên người, đã bị ăn mòn nghiêm trọng, cho dù chữa chắc cũng phải tương tự như người bị bỏng nghiêm trọng. Nhưng dù sao mình cũng gặp may, bởi vì tính ăn mòn của nước ở đây đã yếu bớt rõ ràng, có thể là do được trộn lẫn với nước ngầm, bằng không chính mình hẳn là đã sớm biến thành xương trắng.

Lê Thốc cởi tất cả quần áo trên người, xem xét vết thương. Nó nhìn đầu gối của mình, đã hoàn toàn biến dạng, đau nhức không giảm bớt chút nào. Nó bỗng nhiên nhớ tới trường học, nghĩ đến mình ngồi trong lớp làm bài tập, nhìn sang nữ sinh mặc quần trắng ở lớp bên đi qua cửa sổ, còn có tiếng mắng của thầy cô... những

ngày đơn giản, an toàn, khi đó chán ghét không gì sánh được, bây giờ suy nghĩ lại, thật sự muốn trở về.

Ánh mắt của nó từ từ thích ứng tia sáng bốn phía, một số thứ lúc trước không nhìn thấy, dần dần hiện ra đường viền trong ánh sáng màu lục. Nó thấy trong những đám rễ cây có rất nhiều phù điêu và tượng khắc, bởi vì gần như đã hòa cùng một thể với những rễ cây nên rất khó phát hiện.

Khoảng cách khá xa, nó không thấy rõ chi tiết nhưng mà pho tượng trong đó có kích thước rất lớn, nó thấy một pho tượng bị dây leo cuốn lấy có động tác khá quen thuộc.

“Ha, shit!” Nó ý thức được mình vừa

thấy cái gì.

Ở cái chỗ này, bất luận thấy cái gì, nó cũng sẽ không kinh ngạc, nhưng nó lại không ngờ sẽ thấy pho tượng của người này. Nó sợ ngậy người, có cảm giác thời không đang xáo trộn.

Năm 80 của thế kỷ 20 bắt đầu thi công kiến trúc ngầm trong sa mạc này, một kiến trúc có kết cấu kỳ quái, vô số thông tin nhảy qua nhảy lại trong đầu nó.

“Thì ra là có chuyện như vậy, thì ra tất cả những thứ ở nơi này có công dụng như thế.” Lê Thốc hiểu, nó đã hiểu, nó nghĩ buồn cười, nhưng thế nào cũng không cười nổi. Lập tức trong lòng nó nổi lên cảm giác đau xót, nó nghỉ ngơi một hồi, ngẩng đầu lấy từ ba lô ra sợi dây và móc

câu, buộc vào dây thừng, thử cự ly đến đám rễ cây, ném dây thừng lên.

Rễ cây cách nó một khoảng bằng ba, bốn người, nó ném vài lần, trúng được một cái rễ cây lớn bằng cánh tay. Nó giật cánh tay, hiện tại cử động bất kỳ chỗ nào đều đau nhức cả người.

Nó nằm xuống đất, kiệt sức, nuốt nước miếng một cái liền nuốt cả máu xuống cổ họng. Sau đó nó nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngủ. Sợi dây vẫn còn thắt bên hông nó, nó cũng không cởi ra.

Không phải nó đang ngủ, thực sự là nó đang hôn mê bất tỉnh.

Mấy ngày tới mình đi vắng, không post được bài, được sự đồng ý của chủ nhà,

mình sẽ post hết quyển 2 trong ngày hôm nay, nhưng các chương từ 44-55 sẽ set pass :D Bạn Nguyệt sẽ gỡ pass 3 chương mỗi ngày.

Gợi ý pass: Có 15 ký tự, “tên” chủ nhà, viết liền không hoa không dấu :D

Phong Thanh Dương.

Chương 44: Hình xăm của Lương Loan

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Ở một nơi khác, Lương Loan đang ở trong một căn phòng tối.

Đây là khu 3, rất gần khu vực trung tâm, cô đi bừa một mạch, đến lúc tỉnh táo lại, đã đi đến chỗ này.

Phòng này là “căn phòng” duy nhất cô thấy trên đường, những cổng vào khác tất cả đều thông đến những đường ống.

Trong này có một cái bàn hồng, hình dáng rất khô khan nhưng được làm bằng nguyên liệu khá tốt. Cô quyết định nghỉ ngơi ở chỗ này vì phòng này có một lỗ thông hơi, gió lùa vào từ đó. Trong đường ống âm u, làn gió mát làm cho căn phòng đem lại cảm giác an toàn.

Cuối gian phòng cũng có một cái ao, là một cái ao khép kín, từ trên vách tường bên cạnh treo rất nhiều móc treo quần áo và một cái tủ đứng, có thể thấy đây là nơi

tắm rửa. Ở trên vách tường hình như đã từng có lắp đặt vòi hoa sen, bây giờ cũng không còn.

Lương Loan ngồi nghỉ ngơi trên ghế rất lâu, cô không hề nghi ngờ, Lê Thốc và Tô Vạn đã chết. Trong lúc hỗn loạn cô nhảy vào ao nước theo Dương Hảo.

Thằng nhóc đó, không quan tâm đến cô chút nào, chỉ lo chạy cho bản thân. Đàn ông trong bất kỳ trường hợp nào đều không đáng tin cậy, đặc biệt vào lúc cần bọn họ đáng tin.

Cô xem đồng hồ trên tay mình, đồng hồ đếm ngược vẫn đang chạy. Mà từ khi Ngô Tà nói, sống qua ba ngày, đã qua một phần ba thời gian.

Mặc kệ ngay lúc đó Ngô Tà nói là có ý

gì, chỉ ít sự thực là sống được qua ba ngày ở chỗ này quả thật vô cùng khó khăn.

Cô rửa mặt trong ao, thấy nước trong ao rất sạch sẽ, sạch đến dọa người, hiển nhiên ở đây dùng thiết bị lọc nước vô cùng đơn giản nhưng cực kỳ hữu hiệu.

Cô nhìn người mình, hơi khó chịu, do dự một chút, cởi hết quần áo, đi vào trong ao. Nước ở đây hơi ấm, cô bắt đầu tắm rửa thật sạch sẽ, cảm giác dễ chịu đến mê muội. Cô nhúng đầu xuống nước, để cho mình tỉnh táo lại. Ánh sáng từ gậy huỳnh quang không mạnh nhưng thể nghiệm trong bóng tối làm cô có cảm giác đang ở trong spa.

Cô ngẩng đầu lên, sờ trán mình, phát hiện

trán mình đang nóng rần lên. Khi huyết áp lên, cơ thể cô thường nóng lên không rõ lý do. Cô nhìn bả vai của mình, trên da thịt trắng nõn dần dần nổi lên hoa văn. Đó là một đồ đằng hình phượng hoàng. Từ nhỏ cô đã rất mê muội với hình xăm trên người mình, cô cũng không biết đồ đằng này được xăm lên lúc nào, nó chỉ xuất hiện khi nhiệt độ cơ thể lên cao, cô chỉ từng thấy hiện tượng tương tự trên một người khác.

Lương Loan đi ra từ trong ao, dùng quần áo của mình lau khô thân thể, mặc dù còn mang theo một ít mùi mồ hôi, nhưng bây giờ không có vật gì khác có thể sử dụng. Nhiệt độ cơ thể không tiếp tục tăng, đầu cô hơi choáng váng, cảm giác vẫn chịu

đựng được.

Cô giặt quần áo trong ao, treo lên. Làm xong tất cả, cô lại ngồi trên ghế, nude hoàn toàn, tuy cô biết xác suất xung quanh có người là rất nhỏ nhưng vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Cô khép chặt hai chân, hai tay ôm ngực, co rút vào ghế, trên đầu gió mát thổi vào nhanh chóng hong khô quần áo và nước còn trên người, ập ập, cô đã bắt đầu buồn ngủ, nhưng cô không dám ngủ, mỗi lần thấy buồn ngủ cô đều ép mình tỉnh táo lại.

Hình xăm trên người lúc ẩn lúc hiện, đây là bí ẩn lớn nhất trong gia đình họ.

Lần đầu tiên cô phát hiện đồ án này là trong một lần bị sốt khi còn học trung

học, lúc đó cô muốn chạy cho ra mồ hôi để đỡ sốt càng nhanh càng tốt, bởi vì hôm sau người bạn trai cô thích sẽ tham gia một cuộc thi hùng biện. Ngày đó cô ngất xỉu trong phòng tắm ở nhà, mẹ cô đã thấy được hình xăm này.

Cô hết đường chối cãi, nhưng trái ngược với cha mẹ không tin tưởng, cô quan tâm đến vấn đề hình xăm này rồi cuộc đến từ đâu hơn.

Cô đã từng hoài nghi mình không phải con đẻ của cha mẹ, mà sinh ra ở nơi như cô nhi viện, bằng không tại sao trên người mình có một hình xăm như thế này, làm sao cha mẹ lại có thể không biết.

Không có ai biết hình xăm này xăm lên lúc nào, đồ án phức tạp như vậy, nhất

định không phải là bót. Đây cũng là nguyên nhân nội tâm cô vẫn muốn học y, cô hi vọng có thể làm rõ đây là hiện tượng gì. Nhưng mà sự thực chứng minh cô chỉ là một cô gái bình thường.

Hình xăm này biến đổi theo nhiệt độ, không phải là một hình xăm bình thường, nó nhất định có một ý nghĩa gì đó.

Trong phòng không có đèn, ánh sáng ở nơi này là do tia sáng phản xạ trên vách tường, không gian thực tế có vẻ lớn hơn nhiều. Lương Loan ôm cánh tay của mình, nghĩ rất nhiều rất nhiều chuyện, nghĩ tại sao mình lại đi tới nơi này, nghĩ nếu như mình không quan tâm đến những thứ này thì hiện tại sẽ là như thế nào. Có lẽ là đã sớm kết hôn rồi, bây giờ

đang nặng trong lòng một người đàn ông, vừa ảm áp, vừa không phải lo lắng bóng tối xung quanh, không cần lo lắng đèn hết dầu, không cần lo lắng nước ở đây có độc hay không, có sạch hay không, cũng không cần lo lắng trong bóng tối có cái gì lại đột nhiên xuất hiện hay không.... cuộc sống sẽ rất giản đơn.

Hình xăm trên người chính là một bước ngoặt để cô tiến về phía trước, tiến về mục tiêu mình không hề mong muốn, một lần lại một lần lại ép cô đi vào một cuộc đời không có cách nào không chế.

Mệt mỏi quá mệt mỏi quá, nhưng cô như cũ vẫn muốn biết, tương lai của mình ở nơi nào?

Cô biết mình chẳng qua chỉ là sợ, mà

đang suy nghĩ những chuyện này, chỉ là vì bây giờ mình đang tìm lý do cho những hành động này, nhưng nói thật là, thực sự quá khó khăn. Một khắc kia cô rất muốn khóc, nhưng cô nhịn được, cô nghĩ khóc không có người biết, chỉ là phát tiết tình cảm của mình, chỉ tiêu hao thể lực mà thôi.

Thời gian dần dần trôi, nhiệt độ cơ thể của cô càng ngày càng cao, hình xăm cũng càng rõ ràng hơn, gió mát đã không thể làm cô đỡ sốt.

Quần áo đã khô từ lâu, cô không mặc nội y, trực tiếp mặc áo khoác, buộc chặt áo khoác, đường cong thân thể lộ ra.

Cô lấy tay vuốt những đường cong trên người mình, cô không phủ nhận mình là

một cô gái xinh đẹp, dáng người rất chuẩn, chỗ cần lớn thì lớn, chỗ cần bé thì bé, sẽ làm nhiều đàn ông động lòng. Nếu cô cứ lặng lẽ mà chết ở nơi này như vậy thì thật là một sự châm chọc rất lớn.

Đi lại trong phòng một lúc, cô hoạt động tay chân trong bóng tối, tạo dáng rất nhiều kiểu, nhìn cái bóng trên tường, cô làm vài động tác vô nghĩa, lại cảm thấy thật nhạt nhẽo vô vị.

Bản vẽ mặt phẳng ở trong túi xách, cô mở ra trên bàn, tìm được khu vực này. Cô thấy vị trí gian phòng mình đang ở, cô kinh ngạc phát hiện khoảng cách từ chỗ này đến khu vực trung tâm hoàng lăng đã vô cùng gần.

Mình có thể một mình đến được chỗ đó

sao? Đến chỗ này vì cái gì?

Cô rơi vào trầm tư, cô biết rất rõ mục đích của chính mình, nhưng cô cũng không rõ là ở trong mắt một số người, tác dụng làm quân cờ của chính mình là gì?

Điều mà họ gọi là, cục diện các loại thế lực đều dính dáng, rốt cuộc là đã mất không chế hay là vẫn như cũ ở trong tầm không chế của những người đó?

Lúc trước tiếng nổ làm cô có dũng khí hành động thiếu suy nghĩ, lúc đó trong đường ống truyền ra tiếng nổ rất lớn, toàn bộ không gian đều chấn động, xi măng trên đỉnh đầu cũng bị rụng xuống, cô không biết chuyện gì xảy ra.

Bây giờ đã qua một khoảng thời gian rất lâu, cũng không ai đến tìm cô. Chờ đợi

thêm nữa, cô sợ trạng thái của mình sẽ trở nên vụn vẹo.

Cô nghiên cứu một chút, không chút nào nắm chắc con đường có thể đi ra ngoài. Vì vậy đeo ba lô quyết định ra khỏi phòng, vừa định ra cửa, chợt nghe có người đang hát.

“Chúng ta là một đồng cơm rang ớt xanh, cơm rang ớt xanh đặc biệt thơm, cậu biết không? Chúng ta đang ở trong sa mạc, trong sa mạc không có cơm rang ớt xanh, vậy phải sống thế nào. Vì vậy các cậu phải cảm ơn tôi, bởi vì tôi mang đến cơm rang ớt xanh, mặc dù bây giờ chỉ có hai nửa hộp, nhưng dù sao vẫn tốt hơn không có. Đến đây đến đây, chúng ta là bang cơm rang ớt xanh. Đến đây đến đây,

chúng ta thích ăn cơm rang ớt xanh. Đến đây, cậu nghe thấy không? Tuy các cậu cũng có màu xanh, nhưng không thân thiết với tôi như ớt xanh. Lại nữa, vì vậy cho các cậu ăn cơm rang ớt xanh, cho các cậu ăn, cho các cậu ăn. Chúng ta là bang cơm rang ớt xanh, chúng ta và ớt xanh là hảo bằng hữu, đương nhiên cũng yêu cơm trắng, nhưng mà xào cùng một chỗ là tốt nhất. A, quên mất còn có thịt heo, quên mất còn có thịt heo. You jump, You jump, You jump. Thịt heo thịt heo, Là lá la.” (tôi đi chết đây, Hắc gia, thực ra trên đời ngài yêu nhất cơm rang ớt xanh với thịt heo?)

Cô mở cửa, liền thấy Hắc Nhân Kính công Tô Vạn dựa vào tường, hai người

cả người toàn là máu, một bên mắt kính của Hắc Nhân Kính vỡ nát, còn hắn đang hát.

Lương Loạn nhìn bộ dạng của bọn họ, lập tức đề bọn họ vào phòng, đề bọn họ ngồi dựa vào tường.

“Làm sao các anh tìm được tôi?” Lương Loạn nghi ngờ nói, “Chỗ đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Trẻ con bây giờ thật nổi loạn, quốc gia hẳn nên nghĩ biện pháp.” Hắc Nhân Kính nói: “Tôi bị... đánh bay bởi ít nhất 2kg C4 nổ tung trong không gian cực kỳ hẹp. Tìm được cô vì có ánh sáng, cô không đóng chặt cửa, ánh sáng đó trong bóng tối đối với tôi là quá chói mắt.”

“Lỗ tai Tô Vạn đang chảy máu, người

vẫn trong trạng thái hôn mê. Hắc Nhãn Kính kéo nó đến trước mặt Lương Loan: “Nhìn thẳng nhóc này xem có thể cứu sống được không.”

Lương Loan mở mí mắt Tô Vạn, lại nhìn bãi nôn trên người nó, nói: “Nếu đầu không bị thương bên ngoài thì rất có thể não đã bị chấn động... Anh hát ở chỗ này làm gì?”

“Sau này có cơ hội tôi sẽ nói cho cô biết.” Hắc Nhãn Kính nói.

Lương Loan định kiểm tra cho hắn nhưng bị hắn cản lại, Hắc Nhãn Kính đốt điều thuốc, nói với cô: “Chúng tôi đã thua, Lê Thốc sẽ chết.”

“Làm sao có thể khẳng định?” Lương Loan đành phải dùng mắt thường mà nhìn

các loại vết thương trên người Hắc Nhãn Kính, thậm chí, là các người thua, không phải tôi, tuy nhiên thấy bệnh nhân là kiểm tra vết thương đã trở thành thói quen nghề nghiệp của cô.

“Cậu ta cách trung tâm vụ nổ quá gần, trong không gian chật hẹp như thế này, uy lực khổng lồ của vụ nổ sẽ làm thương tổn đến nội tạng.” Hắc Nhãn Kính hít một hơi thật sâu, “Hắn là cô hiệu rõ hơn tôi, cho dù bây giờ không chết cũng sống không được bao lâu, loại chuyện này không thể có kỳ tích.”

Lương Loan thở dài, trong một bên kính râm vỡ nát của Hắc Nhãn Kính, con mắt híp lại thành một đường may, không nhìn ra chút đau lòng nào.

Kéo một học sinh trung học vào trong chuyện này, đương nhiên sẽ có kết quả như vậy, cho dù không phải do vụ nổ cũng có ngàn ngàn vạn vạn khả năng khác. Cho dù so sánh giữa thiếu niên bây giờ và thiếu niên lúc trước, tâm tính có sự khác biệt rất lớn, nhưng mà dù sao thiếu niên vẫn là thiếu niên.

“Bảo vệ một người so với làm tổn thương một người khó hơn rất nhiều.” Hắc Nhãn Kính nhìn đồng hồ trên tay Tô Vạn, “Lê Thốc đưa trẻ đó có những hành vi không giống người khác. Lần cuối cùng này của Ngô Tà vận khí cũng không tệ, đáng tiếc chỉ trách tôi không xử lý tốt.”

Lương Loan thở dài, cô không muốn chỉ

trích cái gì, mình không phải là người trong nghề thì không nên nói lung tung. Cô cũng ngồi xuống, hỏi: “Vì sao cậu bé đó quan trọng như vậy?”

Hắc Nhân Kính nhìn quanh căn phòng: “Khảo cổ học có một nguyên tắc cốt lõi tối đa, đó là trong tình huống thực tế cũng không coi được là 100%, tất cả manh mối chỉ hướng đến 99.999999%, đích thực là, tất cả những nỗ lực này là để làm cho số chữ số 9 ở phần thập phân tăng lên, thế nhưng không ai vọng tưởng có thể tới 100%. Mà trong hệ thống khảo cổ của cả ngàn năm trước, người ta lại càng dùng 50% số lượng này để chứng minh và bác bỏ.” (em không biết Hắc gia nói gì luôn)

Lương Loan nhìn hẩn, không biết hẩn muốn nói điều gì, tuy nhiên không ngắt lời.

“Mãi cho đến về sau, chúng tôi phát hiện loại rắn đó. Năm đó chúng tôi ở trong một số di tích trên con đường tơ lụa, lần đầu tiên phát hiện vết tích của chúng. Khi đó những con rắn này là hàng hóa quý giá, từ các đặc điểm đặc thù của rắn mà xem xét, loại rắn này có lẽ là loài sinh trưởng trong rừng mưa nhiệt đới, thích hợp khí hậu ẩm ướt nóng bức, nhưng mà xương rắn lại xuất hiện một lượng lớn ở những di tích cổ thành trên con đường tơ lụa, rõ ràng lúc đó chúng đã được lưu thông.” Hắc Nhân Kính tiếp tục nói, “Chuyện này rất kỳ lạ, con đường tơ lụa

là một con đường của tử vong và tài phú đan xen, tử vong là bởi con đường này vô cùng nguy hiểm, buôn bán sinh vật sống không thích hợp với con đường này. Về sau quả nhiên, khi nghiên cứu niên đại, chúng tôi phát hiện buôn bán rắn trên con đường tơ lụa sau khi hình thành vài chục năm liền biến mất.”

“Ít ra thì người nghiên cứu khảo cổ hiểu như vậy, nhưng chúng tôi không nhìn như vậy.” Hắc Nhân Kính nói, “Đây là khu vực có tính chất thương mại, bởi vì hai đầu lộ tuyến mậu dịch không có loại rắn này, rắn bỗng nhiên xuất hiện trên đường bộ tuyến mậu dịch, nói lên rắn sản sinh ở ngay một điểm trên con đường tơ lụa. Lúc đó vừa hay có một cơ hội, tôi theo

một đoàn người đến nơi đó khảo sát, kết quả nát bét, về sau có một tiền bối giúp tôi rất nhiều tôi mới sống được mà đi ra, tôi mang theo một con rắn đi ra.”

“Loại rắn này có một đôi mắt, trên trán còn có vảy có thể mở ra, bên trong là một mảnh vảy ngược có đường vân đỏ đen rất giống con người, giống như con mắt thứ ba, nếu mọc xuống, rắn sẽ chết ngay lập tức.”

Con rắn Hắc Nhãn Kính mang ra từ xà chiều không có con mắt thứ ba, trên đầu chỉ nổi lên một cái mào gà, đây là chủng loại được chăn nuôi, có thể là qua tạp giao hoặc là qua chọn lọc tự nhiên hình thành á chủng. Rắn hoang có màu đen, hơn nữa cực kỳ hung mãnh. Hệ thống xã

hội loài rắn cực kỳ giống với kiến, vô số rắn nhỏ không có năng lực sinh sản, rắn đực và rắn mẫu có khả năng sinh sản cơ bản đều ngủ đông bất động trong hang ổ.

“Tôi đem con rắn này cho một người bạn, bởi vì vị tiên bối kia nói con rắn này mang theo một lời nhắn. Nhưng bạn tôi cũng không phải dễ dàng hiểu được, cậu ta làm chuyện gì cũng có chút chậm chạp.” Hắc Nhân Kính thở dài, “Đồng thời cậu ta cũng là một người ngoan cố, cậu ta tin rằng lời nhắn nhất định ở trên mình con rắn, cậu ta muốn mổ con rắn ra, kết quả lại bị cắn. Khi đến bệnh viện, cậu ta tỉnh lại liền biến thành một người khác. Cậu ta đã tiếp thu được tin tức.”

“Pheromone của rắn có thể truyền lại tin

tức rất cụ thể, từ khi đó cậu ta bắt đầu dần dần hiểu được điều này. Rất nhiều chuyện lúc trước cậu ta trần trở không thể giải thích, cũng đã được giải thích.”

“Đây là toàn bộ câu đố, là một đầu mối bị cắt đứt, ý nghĩa vô cùng lớn, nhưng cậu ta không có cách nào lý giải tại sao mình làm được.”

Hắc Nhân Kính hút xong hơi thuốc cuối cùng, nói: “Lê Thốc cũng có năng lực này.”

Lương Loan nghĩ thầm, về cơ quan trong mũi còn có rất nhiều nghiên cứu chưa được làm rõ, lập luận này có căn cứ nhưng là phạm trù chuyên nghiệp của mình, Lương Loan nghe người khác nói thao thao bất tuyệt, nghĩ có chút buồn

cười.

“Người tới nơi này, vĩnh viễn không có khả năng biết lúc trước ở đây đã từng xảy ra chuyện gì. Chúng tôi luôn luôn suy đoán, càng là tình huống phức tạp, khả năng suy đoán ra càng nhiều, tuy nhiên Lê Thốc có thể nói cho chúng tôi biết rất rõ ràng chuyện đã xảy ra ở đây.” Hắc Nhãn Kính nói, “Cậu bé đó có thể khôi phục được tình hình lúc trước.”

“Tại sao các anh lại muốn biết ở đây đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa, tại sao ông chủ Ngô không đích thân đến nơi này mà chơi đùa với lũ rắn đó?”

Hắc Nhãn Kính nhỏ giọng nói: “Là bởi vì loại pheromone rắn này có tác dụng phụ. Tác dụng phụ không thể chống lại,

Ngô Tà hấn đã đi quá xa.”

“Tác dụng phụ như thế nào?”

“Tính cách sẽ thay đổi.” Hắc Nhãn Kính nói, “Hấp thụ pheromone, khả năng chỉ cần thời gian mấy giây, nhưng tác dụng của nó ở trong não hình thành hiệu quả rất lâu. Nó giống như đem một đoạn ký ức, một đoạn trải nghiệm thành đoạn phim âm bản mà dán vào trong não cô, chỉ mấy giây, cảm giác của cô có thể là mười năm, cũng có thể là một trăm năm.” Hắc Nhãn Kính nhìn Lương Loan, “Một người ba mươi tuổi, đột nhiên biến thành một trăm tuổi, cô nghĩ hấn sẽ biến đổi đến mức nào.”

Lương Loan kinh ngạc: “Dài như vậy, có thể sao?”

Hắc Nhãn Kính nói: “Chuyện cậu ta muốn làm, chỉ sợ không phải lấy trăm năm làm cơ sở đếm. Chúng tôi không biết về sau cậu ta sẽ thế nào. Sau đó tôi nhìn cậu ta, nghĩ dường như cậu ta đã sống đến mấy nghìn năm. Nói chung, hiện tại cậu ta đã không thể tiếp xúc thêm những thứ này, cậu ta đã đến cực hạn.”

“Lê Thốc là hy vọng duy nhất hiện tại.”

Hắc Nhãn Kính nói: “Đáng tiếc cậu nhóc đó sẽ chết.”

Lương Loan thở dài, cô bị nhiễm cảm xúc của người đàn ông này, cảm thấy có chút bi thương. Cô hơi hiểu ra bọn họ đang chống lại cái gì, trên lưng gánh vác thứ gì, tuy không liên quan đến mục đích của cô nhưng loại đau khổ của đàn ông

này cũng làm người ta cảm động.

“Tôi có thể làm gì cho các anh?” Lương Loan hỏi.

Hắc Nhãn Kính bỗng nhiên quay đầu, cười cười: “Tôi chờ cô nói lời đó rất lâu. Cô có thể tìm Lê Thốc về đây không? Cố gắng làm cho cậu ta chịu đựng thêm ba ngày nữa, tôi có thể nói cho cô biết cách ra khỏi đây.”

“Anh không đi được?”

Hắc Nhãn Kính cười, đưa tay ra, Lương Loan thấy, trong da Hắc Nhãn Kính có cái gì đang động, mấy thứ này lớn bằng cái cục áo, ở ngay dưới da, rậm rạp chẳng chịt.

Cô sợ đến mức lùi về sau một bước.

“Có vài người vắng mặt, sẽ rất khó

khăn.” Hấn rũ tay xuống, đem ba lô của mình vứt cho Lương Loan, “Giao dịch này rất công bằng, cô có nhận hay không?”

(thật kinh dị, chương này lên tới trang word thứ 7, mấy đoạn Hắc gia giải thích mình chỉ edit theo GG và QT, cũng chẳng hiểu rõ nội dung đâu, tra thử về khảo cổ học thì cũng không tìm thấy, hoặc vì không biết tìm :v)

Chương 45: Được cứu

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Lê Thốc tỉnh lại. Đau đớn làm nó không ngủ sâu, cổ họng khô khốc và vị mặn trong miệng làm nó khó thở. Nó dùng tay

sờ soạng, phát hiện tất cả đều là máu. Đang ngủ mà học máu, nó không biết cái này nên coi là chuyện tốt hay chuyện xấu, có phải là nhổ ra chỗ máu này thì cơ thể nó sẽ không bị ứ đọng?

Nó cố gắng chuyển động tay chân, cảm giác đau đớn đến không có chút sức lực nào đã không còn, vẫn đau đớn như trước nhưng dường như nó còn có thể cắn răng chịu đựng.

Đầu gối đã không còn cảm giác gì nữa, chỉ có lúc di chuyển, mỗi khi dịch chuyển một tác sẽ đau đớn như kim châm xát muối. Nó xé quần ra nhìn, chân sưng vù như củ cải, vết thương nơi đầu gối máu đã tụ lại nhìn rất đáng sợ. Đã biến thành màu đen, đương nhiên là do nhìn

trong ánh sáng màu lục, từ máu tụ chỗ vết thương đến cả cái chân, cảm giác trực tiếp cắt đi cũng không tiếc.

“Xong rồi, về sau không thể nào làm tiên đạo nữa. Thể thao cho người khuyết tật không biết có môn bóng đá không.” Nó trầm nghĩ, ngẩng đầu nhìn sợi dây và rễ cây đang rủ xuống, cảm giác leo lên đến rễ cây sẽ không sao nữa.

Ông Bối trong phim phóng sự đã dạy làm sao để sử dụng dụng cụ đơn giản để từ từ leo lên dây thừng, nó bây giờ có thể thử nghiệm một chút, vì vậy nó lấy móc và cơ quan cố định từ trong ba lô ra, kéo sợi dây, hét lớn một tiếng, kéo lên, muốn đứng dậy.

Thân thể không chuyển động chút nào. Cả

người nó bị xiết chặt một lúc lâu, sau đó thoáng cái lại buông lỏng.

Ngoại trừ cảm giác cả người đau đớn, thì một chút cảm giác mông chạm mặt đất cũng không có, nói cách khác, cảm bản là nó chẳng lên được chút nào.

Nó chán nản ngửa mặt nằm vật xuống, thậm chí lẽ nào không thể thực hiện được sao? Không có lực chân mình sẽ không có cách nào leo được lên sao? Nó lại ngồi xuống, tiếp tục ngẩng đầu, suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ. Suy nghĩ hơn mười phút, không có cách, nó lần thứ hai nằm vật xuống, lại ngủ.

Lần này nó ngủ lâu, khi tỉnh lại thấy đầu rất nặng. Râu dài ra, móng tay cũng dài ra, thân thể nó đang tiến hành sự trao đổi

chất rất mạnh để tự chữa vết thương. Nó cử động lần thứ hai, cảm giác khá hơn. Chân vẫn không có chuyển biến tốt đẹp nào, trong ngực rất nhiều chỗ có cảm giác kỳ quái, hô hấp rất ngắn. Nhưng còn hơn lúc trước, đã cảm giác khá hơn một chút. Nó hít thở sâu mấy phút, nghĩ đầu mình cũng tỉnh táo hơn.

Cái chân gãy tản mát ra một mùi vị kỳ quái, dường như là hoại tử. Nó dùng ngón tay chọc vào chỗ máu tụ, vẫn còn cảm giác đau nhức, lòng cũng nhẹ đi một chút.

Lần thứ hai nó làm thử, cố sức kéo dây thừng, cố sức chống đỡ. Lần này, sau vài cái, móng của nó cũng cách mặt đất được nửa thước, nó dùng bên chân không bị

thương để chống thân thể, cuối cùng cũng đứng được lên.

Cả người Lê Thốc đổ mồ hôi lạnh, nó cuốn chặt sợi dây vào cánh tay mình mới không ngã xuống. Nó thở hổn hển thật lâu mới trở lại bình thường, cảm giác treo tiếp nhất định không nổi.

Nó dựa vào sợi dây, ngậy ra nghỉ ngơi, lại nhanh chóng ngủ mất. Trước khi ngủ nó đã từng cố gắng chống lại cơn buồn ngủ kỳ quái này, nhưng thật sự là thân thể nó rất cần nghỉ ngơi. Cánh tay treo trên dây của nó chậm rãi buồn lờ, nó dựa vào sợi dây một lần nữa trượt trở về bãi đá.

Khi tỉnh lại một lần nữa, Lê Thốc phát hiện mình không có cách nào cử động

được, Thân thể nó hoàn toàn tê dại, nó dường như không thể cảm giác được tay chân của mình, chỉ có thể cảm thấy cơn đau truyền đến từ ngực. Hô hấp như bị thứ gì đó giữ lại, không thể ra khỏi ngực. Nó dùng sức hít thở, một lúc sau cảm giác đã thông, đồng thời máu phun ra từ lỗ mũi.

Cổ của nó cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn trời, nhìn ánh sáng màu lục yếu ớt trên đỉnh huyết động. Nó ý thức được mình làm bậy gây hậu quả rất nghiêm trọng, mà thân thể của chính mình, cũng tuyệt không chỉ là vấn đề gãy chân.

Mình sẽ uất ức mà chết như thế này sao? Thực sự là con mẹ nó uất ức! Lê Thốc

bắt đầu chảy nước mắt, sự đau xót vô hình trào dâng trong lòng.

Trước đây cảm thấy mình có chết cũng chẳng sao, nhân sinh bất quá chỉ là như vậy, thế nhưng chuyện tới trước mắt, bỗng nhiên lại cảm thấy, cái gì mà tình cảm cha mẹ, cái gì mà giá trị bản thân, cái gì mà oán hận đối với thế giới này, đều là vô nghĩa.

Nó muốn sống. Nhưng nó ý thức được, mình nhất định sẽ chết.

Lê Thốc từng xem một cuốn tiểu thuyết, tuy rằng nó cũng không thích xem tiểu thuyết, nhưng mà câu chuyện này lại làm cho nó liếc qua một lần là say mê không giải thích được. Cuốn tiểu thuyết đó nói về một người rơi vào trong một miệng

giếng, quá trình từ lúc đầu cho đến lúc chết, bao gồm những suy nghĩ trong cả quá trình. Nó dùng cuốn tiểu thuyết này để suy luận quá trình cái chết đến với mình, nó không biết cuối cùng mình sẽ chết vì nội thương dẫn đến nội tạng suy kiệt, hay là bởi vì đói quá hoặc nhiễm trùng mà chết, còn bị đại tiểu tiện không thể không chế, chết trong vật bài tiết của mình.

Lê Thốc khóc một hồi, lại nặng nề ngủ, nó cảm giác mình có lẽ không tỉnh lại, nghĩ vậy mà nó có chút không cam lòng, nỗ lực giùng giăng không để mình ngủ mất. Bỗng nhiên, nó phát hiện không phải, cảm giác thân thể của chính mình bắt đầu bay lên.

“A? Rốt cục lão tử đã chết rồi sao?” Lê Thốc hơi kinh ngạc, cảm giác mình đang chậm rãi rời mặt đất.

Thật sự có linh hồn tồn tại sao? Chẳng lẽ mình đang lên thiên đường? Lê Thốc đơn giản là vừa mừng vừa sợ, không ngờ con người sau khi chết còn có ý thức, vậy mình hẳn nên chết sớm cho rồi, hơn nữa mình đang bay lên, linh hồn xuất khiếu, mẹ ời đó là lên thiên đường sao, sao không nói sớm, nói sớm mình không con mẹ nó ôn thi vào trường cao đẳng làm gì. Ai, Thượng Đế ời, ngài cuối cùng cũng xót thương cho tôi một lần sao? Nhất định tôi sẽ làm một thiên sứ ngoan ngoãn. Nó bay lên càng cao, đến khu vực rễ cây quần quýt, vẫn nhẹ nhàng bay qua

vùng rễ cây.

Mình sẽ đi qua đám rễ cây này, giống như u linh, một tầng lại một tầng bay lên cao, đi qua tầng cát, sau đó trở về mặt đất, sau đó bay lên không trung, bay vào đám mây, bay ra tầng khí quyển, bay đến thiên đường trong truyền thuyết. Lê Thốc nhắm mắt lại, tiếp nhận tất cả, tất cả những gì trong cuộc sống không còn liên quan gì đến nó nữa.

Nó hít hơi, vẫn chưa phát hiện bất kỳ khác thường gì, mãi cho đến khi một rễ cây cắm vào trong lỗ mũi nó. Nó phát hiện mình không phải linh hồn, bởi vì nó cảm giác được rễ cây vẫn là vô cùng cứng rắn. Nó bị lôi mạnh vào trong đám rễ cây, sau đó cả người mất thăng bằng,

đầu bắt đầu hướng xuống dưới.

Nó lập tức ý thức được không phải là mình đã chết, mình cũng không phải đang bay lên thiên đường, chỉ là bị người ta kéo lên.

Thân thể nó không có cảm giác, thế nhưng nó biết thân thể mình nhất định là đang vặn vẹo một góc rất thảm hại, bị chậm rãi kéo vào trong đồng rễ cây.

Là những rễ cây này kéo mình lên sao? Những rễ cây này giống với xà bách, cũng có thể động?

Lập tức nó ý thức được là không phải, bởi vì nó nhìn thấy một bàn tay thò ra trong đám rễ cây, sau đó nó thấy được ba người đàn ông, đứng vòng quanh đám rễ cây nhìn nó.

Đây là ba người hoàn toàn xa lạ, Lê Thốc không hiểu ra sao, tại sao phải ở nơi bí ẩn như thế mà gặp được người lạ. Một người kéo nó lên, vác lên trên vai, bọn họ giống như con khỉ bò trên rễ cây, nhanh chóng leo thẳng lên. Đầu Lê Thốc chúc xuống dưới, trong lỗ mũi lại bắt đầu chảy máu, trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nó thấy ngón tay những người này dài hơn người thường rất nhiều.

“Yêu quái.” Lê Thốc thầm nghĩ, “Cũng tốt, còn hơn chết ở nơi thế này ai cũng không biết, bị yêu quái ăn tươi coi như là một lựa chọn tương đối khá.”

Một mạch đi lên, trong nháy mắt bọn họ bò đến đỉnh chớp huyết động, ba người uồn lưng bò lên từ rễ cây trên đỉnh chớp

đến một cái khe. Một người trong đó làm vỡ ngọn đèn gió, dùng dao cắt tay của mình vấy vào không trung, Lê Thốc nghe được thanh âm của một số lớn côn trùng chạy trốn. Sau đó Lê Thốc cũng được đưa vào đỉnh chớp huyết động. Đây dường như là một miệng giếng đã bị rễ cây phủ kín.

Chương 46: Người áo đen

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Mấy người đó theo rễ cây đi lên từ miệng giếng, khó khăn đi lên khỏi khe hở, bò lên chừng ba mươi thước, bọn họ ra khỏi miệng giếng.

Xung quanh có rất nhiều côn trùng hoạt động. Chúng hiện ra trong toàn bộ tầm nhìn, hầu như đều ở trên thân cây này, thân cây rất to giống như một bức tường, mọc từ đây kéo đến một nơi khác. Không biết cần mấy người mới ôm hết, chắc phải dùng những từ ngữ như mười người, trăm người ôm để hình dung.

Từ vỏ cây và các loại đường rãnh trên thân cây mà phân tích, đây rất giống cây đa, thân cây chắc là được hình thành nhờ rễ khí mọc cuộn vào nhau.

Trên thân cây là một tòa đại điện, hoàn toàn là dùng sức người xây lên từ những tảng đá, cột chống rất lớn cùng những khối đá cao đến hơn sáu mươi thước. Ở một bên cự thạch còn có một pho tượng

lớn bị vô số dây leo cuốn lấy.

Không thể hình dung độ hỗn loạn của không gian này, ở đây giống như một sơn cốc có thảm thực vật cực kỳ tươi tốt ở sâu trong rừng mưa nhiệt đới, không có bất kỳ khe hở nào, khắp nơi là dây leo và rêu xanh, vô số thân cây cùng rễ khí mọc quấn vòng dày đặc thành mạng lưới chiếm toàn bộ không gian.

Bởi vì độ cao không đủ, gốc cây không lồ này khi mọc đến đỉnh chóp bắt đầu sinh trưởng theo chiều ngang, ba nhánh cây phân ra giống như ba cánh tay thối rữa xen vào tường, mới nhìn giống như xác của một con quái vật lớn đang khom lưng chống trời.

Ly kỳ nhất chính là, Lê Thốc thấy được

rất nhiều lá cây, ở trong bóng tối của nơi này mà rất nhiều cành trên cây vẫn mọc ra rất nhiều lá, nhưng lá đều mọc hướng xuống dưới. Lân quang ở nơi này cũng có thể giúp cây tiến hành sự quang hợp sao? Ở không gian lớn này Lê Thốc thấy được nhiều người hơn. Tối thiểu có hơn ba mươi người, tốp năm tốp ba, phân tán trên những cành cây.

Những người này đều còn trẻ tuổi, mặc áo gió đen bó sát người, cả người toàn trang bị.

Những người áo đen này hầu như có vóc người giống nhau, bất luận là chiều cao hay là tỉ lệ đường cong trên cơ thể, kể cả kiểu tóc căn bản cũng giống nhau. Không ai nói chuyện, những người này dường

như đều câm điếc.

Lê Thốc bị đặt trên một nhánh cây, có người bắt đầu kiểm tra thân thể nó, bọn họ dùng tiếng nói rất nhỏ và ngôn ngữ mà Lê Thốc nghe không hiểu để nói chuyện với nhau.

Cả người nó cũng bắt đầu tê dại, điều này làm cho nó hơi mừng, bởi vì lúc trước nó còn không cảm giác được cơ thể mình. Một thanh niên ở một bên cổ nó cẩn thận vuốt ve. Nó kinh hãi nghe được cổ mình phát ra tiếng đầu khớp xương va chạm. Sau đó một cảm giác tê dại lan ra khắp người nó.

Mất ba giờ sau, nó lại từ từ cảm giác được sự đau đớn, ý thức của nó mơ hồ một thời gian rất dài, chờ nó dần khôi

phục lại thì đầu gối của nó đã được một thanh nẹp cố định.

“Cảm ơn.” Lê Thốc nói. Đây hẳn không phải ảo giác của mình, nhưng mà cái chỗ này tại sao lại có nhiều người như vậy? Không ai để ý đến nó nói, những người này đều rất im lặng nhìn nó, dùng một loại dịch thể lau lên vùng da bị ăn mòn của nó. Cảm giác của nó không quá nhạy bén, không phải là rất đau, trái lại có một loại cảm giác da kéo căng rất dễ chịu.

“Các anh là kẻ địch của ông chủ Ngô sao?” Lê Thốc hỏi, thầm nghĩ ông chủ Ngô muốn giết những người này sao? Những người này quả là người tốt lại còn kinh nghiệm lão luyện nữa chứ.

“Nếu các anh là kẻ địch của ông chủ

Ngô, tôi quyết định phản bội, các anh mang tôi quay về Bắc Kinh, tôi sẽ nói hết tất cả cho các anh.”

Hai bên trái phải có một người áo đen mang tới một cái bình, đi tới bên cạnh Lê Thốc, thả từ trong bình ra một con rắn màu đỏ.

“Cậu biết chúng tôi muốn làm gì.” Người áo đen nói, “Nói hết tất cả những gì cậu cảm giác được cho chúng tôi.” Cũng không chờ Lê Thốc nói gì, liền đem con rắn ấn vào cổ nó.

Lê Thốc thấy cổ tê rần, độc từ vết cắn bắt đầu có cảm giác, lập tức từ phần cổ lan ra khắp toàn thân.

“Tôi cảm giác được... là đau.” Lê Thốc rên rỉ nói. Lòng nghĩ quả nhiên đúng là

người xấu, ông chủ Ngô tôi sai rồi. Sau khi nói xong, nó cảm thấy đầu choáng váng, não như phồng lên, tất cả bốn phía đều mơ hồ.

“Lại buồn ngủ nữa.” Lê Thốc thầm nghĩ, “Ngủ đi ngủ đi, tốt nhất không cần tỉnh lại, để tôi trực tiếp đi gặp thượng đế đi.” Trước đây Lê Thốc cảm giác được mình có một loại năng lực, mặc kệ trong hoàn cảnh lo nghĩ đến mức nào, nó đều có thể bỏ qua tất cả mà ngủ say, chỉ cần nó muốn ngủ là nhất định có thể ngủ được. Hôm nay nó hiểu được không phải là như vậy, mình chỉ đơn giản là ngủ mà thôi. Nhưng cuộc đời này của nó cũng chưa từng khôn khổ như bây giờ.

Cảm giác trời đất quay cuồng kéo tới,

đau đớn ở vết thương trên cổ lan tràn đến toàn thân. Lê Thốc nhắm mắt lại, hô hấp bằng bụng, đầu óc từ từ chìm vào một khoảng không, gạt tất cả những thứ không liên quan đến giấc ngủ của mình đi, không xuất hiện bất kỳ cảnh tượng nào trước mắt nữa.

Mấy phút sau, nó thực sự ngủ rất sâu. Người áo đen ở hai bên bỏ nó xuống, nhìn đồng hồ đeo tay.

“Bốn giờ sau nếu nó không chết thì cứu tỉnh.” Một người trong đó nói.

“Mấy người khác thì sao?”

“Trước khi không rõ hoàn toàn mục đích của Ngô Tà, không thích hợp để hành động thiếu suy nghĩ.”

Lê Thốc bắt đầu nằm mơ, nó mở mắt. Mẹ

nó, nó nhìn thấy ánh mặt trời, nghe thấy tiếng suối chảy. Nó ngồi dậy, thấy mình đang ở bên một suối nước trong rừng, có rất nhiều người đang nghỉ ngơi ở đây.

Nó chú ý đến một người trung niên, đang yên lặng ngồi ở đầu kia của suối nước, ở trần. Ông ta dường như vừa vận động mạnh, mặc dù không thở dốc nhưng cả người bần thủ.

Người trung niên không nhìn thấy nó, chỉ nhìn suối nước, sau đó nhảy vào suối nước, bắt đầu lau rửa toàn thân. Bỗng nhiên sắc trời tối xuống, người trung niên không để ý, vẫn đứng trong suối nước như cũ, trời bắt đầu đổ mưa to.

Mưa càng lúc càng lớn, người trung niên lẳng lặng đứng trong mưa, qua năm sáu

phút, mưa ngừng lại. Người trung niên rũ tóc, đi tới chỗ Lê Thốc, ông ta đi tới trước mặt Lê Thốc, cầm lên một cái lồng sắt từ dưới đất.

Lồng sắt trống không, bên trong có mồi. Ông ta ném lồng sắt vào trong bụi cỏ một lần nữa, lại nhìn một người.

Hình ảnh bắt đầu chồng lên nhau, Lê Thốc thấy mình nên cảnh giác, nó ở bên cạnh thấy đối phương dường như không nhìn thấy nó, nhưng trong nội tâm vẫn cảnh giác.

Bỗng nhiên nó cảm giác nơi mình đứng bị nâng lên. Nó thấy quái lạ là tại sao mình cũng đang ở trong lồng.

Người trung niên đem lồng sắt nhốt nó ném tới trên một tảng đá cạnh bờ suối, nó

cảm giác thể tích của mình dường như rất nhỏ.

Người trung niên lùi về sau mấy bước, ngồi xuống trên một tảng đá khác, lau mặt mình, nói với Lê Thốc: “Lời nhắn cuối cùng cho Ngô Tà. Ta chỉ có thể dùng phương thức này để mang tin tức ra ngoài.”

(snake-cam :v)

Chương 47: Khoét trùng

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



— Anything Part.3 —

<http://weibo.com/vinhuzhishang>

weibo.com/vinhuzhishang

Hắc Nhãn Kính chỉ một lộ tuyến trên bản vẽ mặt phẳng của Lương Loan, “Tôi chưa từng đi vào sâu như thế này, nhưng dựa theo kinh nghiệm của tôi, con đường này chắc là lộ tuyến tương đối an toàn.

“Anh phán đoán cũng nên có chút căn cứ.” Lương Loan nói.

“Căn cứ vào một số vết tích cô không thể nào thấy được trong bóng đêm.” Hắc Nhãn Kính nói, “Những chi tiết của thế giới trong mắt tôi khác biệt rất lớn so với mọi người. Hơn nữa, trên con đường này, có bốn căn phòng như vậy, nói lên lúc đó con đường này có người hoạt động khá nhiều, cũng là nơi duy nhất có thể nghỉ ngơi trên lộ tuyến, nếu bọn họ muốn áp dụng những biện pháp cô lập để

tách riêng chúng ra, cũng sẽ dùng trên con đường này.”

Lương Loan gật đầu thừa nhận, Hắc Nhãn Kính chỉ vào khu vực trung tâm: “Tường ngoài của lăng mộ nhất định đã được mở ra, cứ đi thẳng xuống dưới sẽ có các loại dây thừng và cầu thang, không nên đi con đường khác, cũng đừng đụng vào bất kỳ vật gì.”

Lương Loan gật đầu, Hắc Nhãn Kính tiếp tục nói: “Theo vết máu mà đi, cậu nhóc nhất định đã bị ngoại thương nghiêm trọng.” Nói xong, Hắc Nhãn Kính lấy từ trong túi mình ra một bình xịt: “Đây là bình phun bột đá, loại thực vật đó rất ghét loại đá này.”

“Anh có hiểu biết nhiều đối với loại thực

vật đó không?”

“Thật ra, thứ đó không hẳn là thực vật, là một loại phức hợp.” Hắc Nhãn Kính nói, “Bất quá không thể có cơ hội rạch thân cây ra nhìn bộ phận bên trong nên tôi cũng không rõ rốt cuộc là cái gì. Bản thân thứ đó không có cách nào để tiêu hóa con mồi, chỉ có thể cộng sinh cùng một loại bọ cánh cứng, phần lớn thời gian bọ cánh cứng cộng sinh thường gây chết người.” Hắc móc ra một ống nghiệm từ trong túi, “Đây là một loại huyết thanh, khi mở ra đuổi được bọ cánh cứng, tuy nhiên hiệu quả rất nhỏ, khi huyết thanh tiếp xúc với không khí, sẽ nhanh chóng bị ô xi hóa, phải sử dụng cẩn thận.

Lương Loan nhìn ông nghiêm, dịch thể bên trong cực kỳ ít. Cô nhìn Hắc Nhãn Kính: “Trong cơ thể anh có phải cũng là loại sâu này không? Tại sao anh không dùng huyết thanh này?”

Hắc Nhãn Kính nói: “Đây chỉ là huyết thanh, không đủ cho ba người, tôi chỉ có thể đảm bảo bộ cánh cứng không bò lên người tôi, không thể bảo vệ những người khác, thậm chí không thể chú ý toàn bộ cơ thể mình.”

“Nhưng mà anh sắp chết.” Lương Loan nói, “Huyết thanh được pha chế chắc cũng có tác dụng dùng bên trong, anh có thể dùng nó cứu mạng mình, thứ quan trọng như vậy, vì sao anh chỉ mang theo một?”

“À, nguyên vật liệu tương đối khan hiếm, chủ thể cho máu để chế ra quá ít.” Hắc Nhãn Kính nói, “Tôi đã đáp ứng người khác sẽ làm được chuyện này, vì vậy, thứ này để cô dùng sẽ có giá trị lớn hơn.”

Lương Loan thở dài, vừa sửa sang lại ba lô vừa nói: “Anh không sợ tôi cầm những thứ này xong sẽ trực tiếp chạy trốn hay sao?”

“Đó cũng là chuyện thường tình.” Hắc Nhãn Kính dựa vào vách tường, nhìn tay mình, “Cô chạy trốn cũng là chuyện nên làm.”

Lương Loan tìm được trong ba lô của Tô Vạn một cái ống tiêm rỗng, bơm nước trong bình, rửa qua một lần, mở ống nghiệm kia ra, bơm nước vào.

“Đã là trạng thái pha loãng, thêm nước chỉ đánh lừa tâm lý, hiệu quả không gia tăng.” Hắc Nhân Kính nói.

Lương Loan hút huyết thanh bên trong vào ống chích, đẩy bớt khí, cầm tay Hắc Nhân Kính tiêm vào.

Hắc Nhân Kính vừa kinh ngạc, huyết thanh đã tiêm vào xong. Động tác của Lương Loan rất thành thạo, cô bỏ ống chích vào lại ba lô.

“Cái này Tô Vạn đã từng dùng, anh nên hy vọng cậu ta không bị giang mai hay AIDS, bất quá bệnh AIDS phát tác vẫn cần thời gian, so với chết ngay bây giờ vẫn tốt hơn nhiều.”

Hắc Nhân Kính nhìn tay của mình: ” Thứ này rất quý giá, không có loại huyết

thanh này, có khả năng cô cũng không về được.”

Lương Loan nói: “Đầu tiên tôi là một bác sĩ, sau đó mới là một cô gái mờ mịt với vận mệnh của mình. Không giống các anh, từ đầu tới đuôi đều là kẻ trộm. Tôi biết điều mình muốn làm nhất là gì.” Nói xong cô khoác ba lô lên, cầm một cái đèn pin, đèn gậy huỳnh quang, liền đẩy cửa chuẩn bị đi ra ngoài: “Khi có hiệu quả anh hãy tự mình xử lý vết thương, tôi đi giúp các anh thu thập tàn cục.”

Hắc Nhân Kính nhìn Lương Loan đi khỏi, bất đắc dĩ cười cười, lẩm bẩm: “Một người không nghe lời.”

Hắn đứng lên, cởi áo trên người mình, huyết thanh đã bắt đầu có tác dụng, trùng

dưới da không còn chui sâu vào bắp thịt, bắt đầu phá da chui lên. Hắc lấy hắc đao ra, chuyển động chuôi đao, một nửa chuôi đao rút ra thành một cây đao nhỏ, cũng màu đen. Sau đó hắc lấy bật lửa ra tiêu đốt trên cây đao nhỏ, nhưng đau nhức trong cơ thể làm hắc run rẩy.

Hắc lão đảo đi tới bên cạnh Tô Vạn, nhắc nó lên, muốn kéo nó vào trong ao cho tỉnh lại, lại thấy Tô Vạn đang nhìn hắc, liền mắng: “Thằng nhóc, tỉnh rồi mà không nói lời nào.”

“Vì sao ông lừa chị ấy?” Tô Vạn hỏi, “Vịt Lê rõ ràng không ở đằng đó, chúng ta thấy nó ngã xuống, ông lừa chị ấy tiếp tục đi vào trong, ông không áy náy sao, rốt cuộc mục đích của các người là gì?”

Hắc Nhãn Kính ngã trên mặt đất, ha hả cười rộ lên: "Cậu cho rằng ở nơi này, những người theo chúng tôi lẫn lộn ở đây là bị ép buộc sao?"

Tô Vạn vát vả đứng lên: "Ông có ý gì?"

Hắc Nhãn Kính chỉ đồng hồ đeo tay của nó: "Đã qua bao nhiêu thời gian?"

"Hơn một ngày." Tô Vạn nói.

Hắc Nhãn Kính đưa dao nhỏ cho nó: "Ở đây sẽ càng lúc càng náo nhiệt đây, bây giờ mới chỉ bắt đầu. Đến đây, mau giúp tôi moi những con trùng này lên."

Tô Vạn cầm dao, nhìn Hắc Nhãn Kính: "moi như thế nào?"

"Dùng tay giữ dao, đục tới khối cứng rắn thì trực tiếp moi ra."

“Loại trùng này nếu chết trong cơ thể ông, sẽ bị cơ thể ông hấp thu, không cần phải để ý đến nó, chúng bò một lúc sẽ chết.” Tô Vạn nói.

“Loại sâu này thì tuyệt đối không, phải moi ra.” Hắc Nhãn Kính nói: “Đốt cho tôi điều thuốc, nhanh tay lên một chút.”

Xin lỗi vì không liên quan, mình muốn nói vài lời. Kể cả không biết pass thì 3 chương 1 ngày vẫn là quá nhanh rồi, mình set pass vì beta không có điều kiện đăng trong mấy ngày, bạn nào đoán được pass thì được đọc chẳng có gì sai, vậy mà CÓ NGƯỜI VÔ HỌC chửi bạn ấy và mình. Về sau thấy các bạn sốt ruột mà hỏi pass thì mình đều trả lời từng

người, và mình sẽ rút kinh nghiệm, sa hải
3 không gợi ý pass và trả lời bất cứ ai
nữa. Còn bài thì khi nào tiện mình đăng,
đăng sẵn lại làm các bạn sốt ruột. Đặc
biệt thân gửi bạn văng phụ khoa nhé, từ
giờ bạn comment lần nào là sẽ tổng thẳng
mấy lời bậy bạ của bạn vào spam, không
lướt qua mắt mình lần nào đâu, bạn muốn
tự viết tự đọc tự làm bản mắt mình thì cứ
tự nhiên. Thật đáng tiếc wordpress
không thể block được như facebook.
Thanh Phong Ngân Nguyệt

Chương 48: Cuộc điện thoại thần bí

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Trong bóng đêm Lương Loan bắt đầu đi theo lộ tuyến trên bản vẽ, cô không cảm thấy quá sợ hãi đối với nơi này, không biết vì sao, có lẽ là hình ảnh Hắc Nhân Kính hát ca bỗng nhiên xuất hiện, làm cho nơi này biến thành một nơi vô cùng hoang đường.

Chuyện cho tới bây giờ, rất nhiều sự việc vẫn không cách nào hiểu được, cô cũng không muốn cố hiểu, theo người hiểu rõ sự tình mà tìm cách đi thôi. Nếu mình có thể sống được thì cuối cùng vẫn có thể tìm được lời giải thích hợp lý.

Ba lô rất nặng, thứ đàn ông đem theo luôn chẳng có chút tinh tế nào, mà cô cảm thấy nhanh chóng mệt mỏi rồi. Đường ông ở nơi này vô cùng sạch sẽ,

không có nhựa đường màu đen, chỉ có xi măng, trên mặt xi măng không có gì cả, không có ký hiệu, không có địa đạo, cũng không có dây điện trần.

Lúc trước ở nơi này, nhất định cực kỳ âm trầm khủng bố, hiện tại xem ra, nơi này trái lại có vẻ đem lại cảm giác an toàn.

Lúc này, cơn sốt vẫn chưa giảm bớt, Lương Loan càng lúc càng choáng váng đầu óc, phải tìm một góc ngồi xỏm xuống, hít sâu để hòa hoãn lại.

Trước đây lúc tăng ca, cô có cách để làm cho mình không cảm thấy mệt mỏi và phát sốt trong thời gian làm việc, bây giờ cô không làm được, dù sao cũng không còn là một cô bé.

Trong an tĩnh, cô chợt nghe thấy tiếng

động kỳ quái. Cô ngẩng đầu, nghe được ở hướng mình muốn đi truyền tới một âm thanh quen thuộc – tiếng điện thoại đổ chuông.

Ảo giác, cô cúi đầu, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiếng điện thoại tiếp tục vang lên, xuyên thủng không gian trong đường ống, tiếng điện thoại không ngừng khuếch đại, dường như truyền tới từ bốn phương tám hướng.

Đầu Lương Loan rất đau giữa giai đoạn nghe thấy âm thanh này và không nghe thấy âm thanh này, chuông điện thoại vẫn vang lên theo tiết tấu, nhưng dường như chỉ ở một góc nhỏ trong đầu cô, chỉ cần cô đóng lại là có thể không để ý tới.

Bỗng nhiên trong nháy mắt cô giật mình, giống như đang hoảng thần khi lái xe bỗng nhiên tỉnh lại. Cô tỉnh lại, tiếng chuông trở nên rõ ràng không gì bằng. Cô hít một hơi, cố gắng đứng lên, đi về hướng tiếng chuông vang lên, phát hiện nó đến từ trong một cánh cửa trên vách tường bên trái đường ống.

Cánh cửa rất giống cửa nơi cô tắm rửa, chắc là căn phòng có tác dụng tương tự như lời Hắc Nhân Kính nói. Tiếng chuông truyền tới rất rõ từ bên trong.

Tay Lương Loan hơi run, mặc kệ ở đây xảy ra chuyện gì cô cũng đều không thể hiểu được, nhưng cô không quan tâm, duy chỉ có loại chuyện này, cô thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

Nơi này là một quần thể kiến trúc dưới sa mạc, kiến trúc này rất nhiều bí ẩn, nhưng quy mô khổng lồ không gì sánh được, kết cấu vô cùng quý dị.

Tất cả đầu mỗi đầu chỉ về một hướng, quần thể kiến trúc này được xây dựng những năm 80 của thế kỷ 20, đã bỏ hoang một thời gian dài, tuy là dường như rất nhiều người có hứng thú với nơi này, nhưng không đến mức quá không hợp lẽ thường mà lắp đặt máy điện thoại như thế.

Cô đẩy cửa, lùi về sau mấy bước, chiếu đèn pin vào trong. Bên trong tối đen như mực, nhưng có thể thấy vài thứ xếp chỉnh tề trên bàn làm việc, bên trên là một ít giấy tờ tương tự như tài liệu sổ sách, bụi

phủ rất dày, trên mặt đất rải rác một ít trang giấy và tro tàn.

Cuối phòng này cũng có một cái ao, nhưng ao không có nước, có thể thấy một lượng lớn than củi và tro giấy — xem ra ở đây từng đốt cháy rất nhiều giấy tờ.

Điện thoại ở trên bàn làm việc thứ ba, vẫn tiếp tục vang lên có quy luật.

Tất cả mọi thứ đều bị phủ một lớp bụi rất dày, duy chỉ có trên điện thoại và xung quanh điện thoại đã được lau bụi, xuất hiện một khoảng tròn sạch sẽ.

Có người đã tới đây, bố trí ra cái này, Lương Loan đau đầu, cô do dự mấy giây, đi tới nhận điện thoại.

Chương 49: Sức mạnh của vận mệnh

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



“Tin tức cuối cùng.” Người đàn ông trung niên nhìn Lê Thốc, lập lại một lần nữa. Người trung niên có vẻ cực kỳ mệt

mỏi, cố gắng ngồi ở chỗ này, trong ánh mắt tràn đầy hi vọng và tuyệt vọng đan xen.

Lê Thốc nhớ buổi tối đó trong sa mạc, Ngô Tà xuất hiện trước khi trời mưa to, ánh mắt cũng như thế này.

” Đầu tiên, chú ba mong cháu có thể tha thứ.” Người đàn ông trầm mặc một lúc rồi nói: “Tất cả những gì cháu trải qua đều là sai lầm của ta. Nhưng ta không có cách nào khác để mà hối hận. Bởi vì đó là tránh cho cháu bước vào một loại hoàn cảnh khác càng khổ sở hơn.” Người đàn ông dừng một chút, “Cháu cũng không có cách nào mà trách móc ta được, nếu cháu có thể xem được những tin tức này, cũng chứng minh ta đã không

còn trên cõi đời này nữa.”

“Ta không thể nói, cháu sinh ra trong gia đình này, là bất hạnh hay là may mắn. Nếu cháu sinh ra vào hai ngàn năm trước, vấn đề cháu cần lo lắng chỉ là lương thực và nơi ấm áp để ở, nếu thiên hạ thái bình, tất cả đều tốt lành, cháu sẽ tin tưởng thần linh tồn tại, do đó không sợ hãi cái chết. Cháu biết đó là ngu muội, tuy nhiên bản thân ngu muội đối với nhân loại mà nói, chưa chắc là chuyện xấu, còn hơn cháu bây giờ, đối với tất cả những gì xung quanh cháu, đều khổ sở muốn tìm câu trả lời. Năm đó muốn để cháu cứ vô tri vô giác mà qua một đời, cũng là một lựa chọn mà chúng ta nghĩ tới.”

“Đương nhiên, nếu lựa chọn con đường đó, có lẽ lúc đầu cha cháu cũng sẽ không chọn sinh cháu ra, trong lúc chúng ta tuyệt vọng nhất đã nghĩ, thế hệ này của chúng ta, nếu như cùng chết trong những ngày còn hưng thịnh, như vậy nỗi sợ hãi như bóng với hình kia chỉ ít sẽ không xuất hiện lại trong sinh mệnh của chúng ta. Đương nhiên, cuối cùng chúng ta không làm như vậy, bởi vì chúng ta như cũ vẫn còn nhược điểm cơ bản nhất của con người.”

“Trong khi ta gửi cho cháu đoạn tin tức cuối cùng này, ta sẽ không nói cho cháu biết, chân tướng của tất cả những việc cháu đã trải qua, bởi vì chung quy cháu cũng sẽ biết, không chỉ biết ý nghĩa của

tất cả những việc mình đã trải qua, cũng sẽ trải qua tất cả những gì chúng ta trải qua. Đây là số mệnh của nhà họ Ngô, cũng là nguyên nhân mà ba thế hệ nhà ta không tránh thoát được ác mộng. Cũng bởi vậy, bất luận là tẩy bạch như thế nào, chúng ta cũng không tẩy không sạch kết cục sau cùng.”

“Đầu tiên ta muốn nói cho cháu biết, thứ đáng sợ luôn như bóng với hình mà chúng ta đang đối kháng là cái gì, đó không phải là bất kỳ quái vật đáng sợ nào cháu từng nhìn thấy lúc trước. Nó rất ôn hòa, nhưng không có cách nào chống cự, làm cho người ta sợ hãi chính là, đồng thời không có cách nào để thay đổi được. Người ta thường gọi sức mạnh này

là— số mệnh.

Cháu có thể nhìn thấy số mệnh sao? Cháu không thể, nhưng cháu có thể cảm giác được sự tồn tại của nó sao? Không thời khắc nào nó không ở bên cạnh cháu, số mệnh là thứ không cách nào kháng cự, như vô số điều ngẫu nhiên tụ lại thành hồng thủy, hầu như ở bất kỳ quyết định nào của cháu cũng đều gặp phải.

“Lúc trước, khi chúng ta không biết phải làm thế nào, chẳng qua chỉ cảm thấy được kẻ địch vô cùng bí mật, nhưng sự tấn công của bọn họ vẫn là tấn công, phòng thủ vẫn là phòng thủ. Chưa từng có ai tự hỏi, có lẽ bản thân những thứ này không quan trọng, quan trọng là ...tất cả phản ứng của chúng ta dựa vào các yếu

tổ tấn công hay phòng thủ, đều bị một sức mạnh khác càng đáng sợ hơn không chế.”

Người trung niên nói đến đây, trên mặt lộ ra biểu cảm khó mà nói rõ, ông ta ngẩng đầu lên nói: “Thằng cháu, ta chỉ hỏi cháu một câu, cháu đã từng, có hay không, nghĩ, tất cả đau khổ và thất bại, là bởi vì ông trời không giúp cháu? Khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có phải cảm giác đang đối nghịch với ông trời, càng thêm rõ ràng?”

Lê Thốc nhú mày, nó không theo kịp tiết tấu của ông ta, nó muốn ông ta giải thích một chút, nhưng ông ta hoàn toàn không để ý tới nó, tiếp tục nói: “Cháu không hiểu sai ở đâu, ý ta là, số phận của chúng ta, là bị người khác thao túng.”

“Mẹ nó.” Lê Thốc trầm nghĩ, lão già này còn điên hơn Ngô Tà.

Người trung niên tiếp tục nói: “Rất nhiều chuyện cực kỳ nhỏ, thậm chí chúng ta cũng không phát hiện ra, tuy nhiên ảnh hưởng của nó đến quyết sách của chúng ta là trí mạng.” Nói rồi người trung niên móc ra từ trong túi một thứ, đó là một lọ thuốc, có vẻ là một loại thuốc tây, “Đây là thuốc làm lắng đọng và tiêu độc nước, thả vào nước có độ tính nhất định, nước được tiêu độc trở nên có thể uống được. Chúng ta muốn vào một hang động đá vôi, nước trong động đó phải có loại thuốc này để tiêu độc mới có thể dùng để uống. Nói cách khác, số lượng viên thuốc trong này, quyết định chúng ta có

thể ở trong động bao lâu, thể nhưng, khi chúng ta mua lọ thuốc này, có thể hay không đếm số lượng trong mỗi lọ xem số viên thuốc bên trong là bao nhiêu?”

“Người thường sẽ không, ta cũng sẽ không, tuy nhiên khi ta đếm số viên thuốc trong lọ, ta phát hiện, số viên thuốc trong lọ so với nhãn trên lọ, nhiều hơn bốn mươi viên. Dựa theo lượng tiêu hao, ta có thể vào sâu trong huyết động này một tháng. Mà dựa theo ghi chép, xuống đáy huyết động này, quả thực cũng cần thời gian dài như vậy mới có thể đến. Cháu biết điều đó có ý nghĩa gì không?”

Người trung niên nói, “Có kẻ mong muốn ta có thể xuống đáy huyết động này. Bắt đầu từ khi ta mua lọ thuốc này, trong tiệm

thuốc đó đã có người biết vào sơn động cần bao nhiêu thời gian.”

“Nếu khi ta đến giữa sơn động này lại trở về, ta sẽ không nhận được kết quả ta mong muốn, thế nhưng có lẽ ta sẽ sống sót. Nếu như ta đến được đáy huyết động, có lẽ ta sẽ chết trong đó. Chúng ta thường nghĩ tất cả lựa chọn là do mình. Ta chưa từng nghĩ tới, không chế tất cả lại là số lượng trong một lọ thuốc thông thường. Nói một cách tối nghĩa hơn: “Có lẽ là ông trời cũng không muốn ta đến được đáy, cho ta đến chỗ sâu nhất, lại cho ta thêm 40 viên thuốc, người này mong ta không hề phát hiện hơn nữa chấp nhận số phận mà chết.”

Lê Thốc như có điều suy nghĩ, người

trung niên tiếp tục nói: “Đây cũng chưa phải là đáng sợ nhất, số phận là thứ có tác dụng khi cháu không lưu tâm, những sự thao túng rất nhỏ, đều xuất hiện ở những chi tiết người thường khó có thể phát giác.”

“Đây chỉ là một ví dụ của ta, chứng minh vì sao gia tộc chúng ta luôn luôn không tìm ra bí ẩn đó. Trên thực tế, thủ đoạn chân thật của bọn họ càng thêm bí mật, dường như chúng ta nhất định thất bại, thế nhưng, lâu dài thất bại, cuối cùng cũng có một ngày sẽ làm cháu cảm giác được sự khác thường. Đây cũng là điểm sơ sót nhất của bọn họ.”

Lê Thốc trầm nghĩ, ông già này quả thực là điên rồi.

Người trung niên dừng một chút, lại nói thêm: “Bỏ qua kinh nghiệm của cháu, kiến thức của cháu, logic của cháu, ta sẽ không nói cho cháu biết kế hoạch của ta, bởi vì khi cháu làm theo kế hoạch này, tất cả đã rơi vào vòng không chế của đối phương, chú ba làm tất cả, chỉ có điều kiện tiên quyết là cháu không có cách nào hiểu được, mới có giá trị.” Sau khi nói xong, người trung niên cầm lọ thuốc trong tay ném về hướng Lê Thốc, Lê Thốc thấy đứng ngay sau lồng sắt, lại có một bàn tay vươn tới, bắt lấy.

Lê Thốc nhìn lại, là Hắc Nhãn Kính đứng ở phía sau. Hắc Nhãn Kính nói với người trung niên: “Không có loại thuốc này, các ông sẽ không có cách nào đi sâu

vào huyết động, chỉ có thể bị kẹt lại chỗ này, quá nguy hiểm, các ông sẽ từ từ bị tiêu hao sức lực đến sạch sẽ.”

Người trung niên nói: “Lọ thuốc này không đủ cho tất cả chúng ta dùng, để thuốc lại đây sẽ khiến giữa người và người nghi kỵ, so với mấy con rắn còn là nhân tố nguy hiểm hơn, con người vĩnh viễn đáng sợ hơn hoàn cảnh. Ở đây chúng ta vẫn còn có thể kiên trì thêm một thời gian nữa, có lẽ trong hoàn cảnh tuyệt vọng, còn có thể nghĩ ra biện pháp. Đường cậu đi ra ngoài, có lẽ sẽ dùng đến những viên thuốc này, những lời đó ta nói với Ngô Tà, còn quan trọng hơn tính mạng của tất cả mọi người.” (cháu chả hiểu mấy câu úp mở đó quan trọng ở đâu

:v)

“Tam gia, nhân tâm đáng sợ nhất ở đây phải là ông.” Hắc Nhãn Kính nói, “Những lời đó ông nói với Ngô Tà, bản thân chúng cũng không có bao nhiêu giá trị.”

“Tôi tin tưởng thằng bé đó, hơn nữa vài năm nay nó kết bạn được một số hảo bằng hữu.” Người trung niên nói, “Nhờ cậu.”

Có lẽ Lê Thốc bị nhắc lên, bỏ vào một cái lọ kín, nó cảm thấy cả người rất ẩm ướt, dường như bị đổ nước vào. Đến một sát na này, nó mới hiểu được, nó đang dùng một cách thức kỳ quái, dường như là thị giác của động vật để nhìn chuyện này.

Ở trong lọ không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, một màu đen kịt, chỉ có thể nghe được âm thanh quần áo và trang bị va chạm: “Cây đao này tôi cũng mang theo.”

“Cậu và cây đao này cũng coi như có duyên, cậu mang nó ra từ trong đất, bán cho tôi, cuối cùng vẫn là bị chính cậu cầm trở lại.”

“Tôi sẽ trả lại cho hã, dịch vụ chăm sóc khách hàng rất quan trọng.” Hắc Nhãn Kính nói.

Đây là câu nói cuối cùng, sau đó tất cả chìm vào tĩnh lặng, nhưng không phải vắng vẻ, bởi vì nó vẫn còn nghe thấy động tĩnh bốn phía, là thanh âm của trang bị trên người Hắc Nhãn Kính, tiếng nước chảy, tiếng chim hót. Hiển nhiên hã

nhanh chóng đi xa người trung niên này,
đi vào trong rừng rậm.

Nguyệt: từ chương này, hình như là: Hắc
kim cổ đao là do HNK mang ra khỏi
Trương gia cổ lâu

Chương 50: Kế hoạch thật sự

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Lê Thốc ngơ ngác, nhưng ý niệm tò mò

lại không có cách nào xuất hiện trong đầu nó, chỉ cảm thấy tất cả mọi chuyện là đương nhiên, nó cẩn thận nghe tất cả động tĩnh bên ngoài.

Sự chú ý của nó cũng không có cách nào phân tán đến tình cảnh của chính mình, nó có thể mơ hồ biết được mình đang ở trong tình huống nào, nhưng mà các loại cảm xúc lo lắng đều không thể xuất hiện được, nó chỉ có thể đem lực chú ý của mình hướng ra bốn phía. Dần dần, nó bắt đầu hiểu được sự thống khổ và dằn vặt của Ngô Tà, nó có thể cảm thấy một cảm giác kỳ quái của thời gian, một loại dày vò trong nháy mắt và từ nội tại.

Trong bóng tối, tất cả những gì nó cảm giác được dường như đều xảy ra trong

thoáng chốc, nhưng mà thời thời khắc khắc, nó lại cảm giác mình đã trải qua một ngày một đêm.

Mỗi một ngày Hắc Nhãn Kính đi bộ trong sa mạc, bóng tối không hề thay đổi, thỉnh thoảng lại có nước đổ vào ống trúc, nó thật giống như một tù nhân bị giam trong ngục tối. Không có bất kỳ ai để ý đến nó. Trong bóng đêm không có cách nào biết được nó đã bị nhốt bao nhiêu thời gian. Khi nhìn thấy ánh sáng lần thứ hai, nó thấy gương mặt Ngô Tà.

Ngô Tà hiển nhiên là đang đau buồn cực độ, dường như hắn không muốn đối mặt: Bỗng nhiên Ngô Tà cầm ống trúc lên, ném vào vách tường.

Tối đen như mực, vô cùng hỗn loạn.

Lại qua một thời gian rất dài, trong khoảng thời gian này, không chỉ không có bất kỳ âm thanh nào, ngay cả cảnh vật xung quanh cũng không hề có một tia rung động. Sau đó, bốn phía sáng lên.

Lê Thốc nhìn thấy một căn phòng, căn phòng này rất rất chật hẹp, không thể nói rõ được cảm giác. Còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy, có vẻ cực kỳ ẩm ướt.

Ngô Tà ngồi trên một cái giường, chân trên giường đã mọc meo, nó an vị ở đối diện Ngô Tà. Ánh mắt của Ngô Tà đã thay đổi, thời điểm đó thấy hắn, cùng mới vừa rồi, hắn đã biến thành người khác, tóc rối tung, râu ria không cạo, Lê Thốc không biết thực tế đã giằng co trong bóng tối kia bao lâu, nhưng mà

trong khoảng thời gian này, đối với hắn mà nói phải có một đoạn biến hóa long trời lở đất.

Xung quanh có vài gói mì ăn liền và đồ ăn vặt, rất nhiều bình rượu quăng trên mặt đất, đương nhiên còn có tàn thuốc dập dõng.

“Tao đã không sợ mày rồi.” có lẽ Ngô Tà đang đùa với con vật đó, “Nhất định mày đã bắt đầu sợ tao.”

Lê Thốc suy nghĩ một lát mới xác định quả thực Ngô Tà không phải đang nói chuyện với mình.

” “Thực sự rất thần kỳ.” Ngô Tà nói, “Hiệu quả của máu Tiểu Ca, thì ra đến từ chúng mày.” Nói xong hắn ngậm một điếu thuốc, đốt lên, dựa vào tường phía

sau.

“Ngoan ngoãn một chút, đừng có nhúc nhích. Tao có chuyện rất quan trọng nhờ mày nhắn gửi.” Nói xong tiêu điểm ánh mắt của hắn thay đổi. Tiêu điểm hướng lên, hắn nhìn thẳng ánh mắt của Lê Thốc. (snake-cam :v)

“Này, người xa lạ.” Ngô Tà nói với Lê Thốc, “Tôi vẫn chưa biết anh là ai, nhất định bây giờ anh đang vô cùng căm hận tôi. Tuy nhiên tôi vẫn muốn nói, bây giờ anh đã bị tôi đưa lên thuyền giặc, vì bản thân anh, anh phải kiên nhẫn nghe tôi nói hết.”

Lê Thốc nhìn Ngô Tà, bỗng nhiên hơi dự đoán được sự việc tiếp theo sẽ phát triển ra sao.

“Đầu tiên, anh có thể ở đây nhìn thấy đoạn tin tức này, chứng tỏ những người tôi trăm phương ngàn kế muốn dẫn dụ lộ mặt đã xuất hiện, anh cũng đã gặp được những người đó, đừng đánh giá thấp sự xuất hiện của bọn họ ở trước mặt anh, anh có thể là người bình thường đầu tiên trong gần nửa thế kỷ có thể nhìn thấy nhóm người này.” Ngô Tà nói, “Mặc dù anh có thể thấy tôi ở đây, đang nói chuyện này với anh, còn có một nguyên nhân khác là có người vô cùng tò mò với những tin tức này, nhưng bọn họ không có thiên phú như anh và tôi, vì vậy chỉ có thể dựa vào khả năng của anh và tôi.”

Ngô Tà nhả một miệng khói, có thể thấy hắn đã kiệt sức, nhưng ánh mắt của hắn

lạnh như băng: “Có người có thiên phú như tôi và anh, thật ra không khó tìm. Nhưng mà người có thể hiểu được con rắn này, đã ít lại càng ít. Bọn họ sẽ cực kỳ quý trọng thiên phú của anh, bởi vì anh có thể giúp đỡ bọn họ, phân tích ra được rất nhiều tin tức đã bị cắt đứt, đây vốn là công việc của tôi. Đáng tiếc nó lại là sự bắt đầu cơn ác mộng của anh.”

“Anh sẽ trở thành một thành viên trong bọn họ, mấy thế kỷ trước tới nay, không tồn tại người ngoại lai có thể thực sự tham gia vào trung tâm của bọn họ. Người duy nhất có cơ hội là tôi. Đáng tiếc tất cả sự chuẩn bị mà người trong gia tộc tôi làm, đều bị dấu hiệu giả tạo làm mê hoặc, dẫn đến bắt đầu từ khi tôi

sinh ra cũng không được tin nhiệm, mất đi cơ hội đến gần. Số mệnh chờ đợi tôi cực kỳ đáng buồn, chỉ cần có người có thể thay thế sự tồn tại của tôi, tôi sẽ bị xóa bỏ không thương tiếc.”

Ngô Tà ho khan vài tiếng, hiển nhiên khói thuốc đã làm tổn thương hệ hô hấp của hắn, hắn hồi phục, tiếp tục hút thuốc, nói: “Tuy nhiên, khi anh trở thành một thành viên trong bọn họ, anh sẽ ở trong phòng giam không thấy được ánh mặt trời mà sống qua nửa đời sau, suốt ngày làm bạn với loài rắn. Không có bất kỳ chuyển biến nào, không ai biết anh bị nhốt ở đâu. Không có bất kỳ người nào biết được kết cục của anh là thế nào. Trước khi anh thấy tôi ở nơi này, anh là người hoàn

toàn trong sạch, không dính dáng đến bất kỳ âm mưu kế hoạch nào của tôi, bọn họ sẽ tuyệt đối tin tưởng anh sạch sẽ.”

“Hiện tại, còn nửa giờ sau anh sẽ tỉnh lại, trước khi anh tỉnh lại, anh có hai lựa chọn: Lựa chọn thứ nhất, sau khi tỉnh lại, đem tất cả tin tức anh thu được từ nơi này nói cho những người đó biết, lựa chọn hợp tác với bọn họ, ở trong nhà tù tối tăm sống qua một đời, lựa chọn thứ hai là, kiên nhẫn nghe tôi nói một kế hoạch, chỉ có kế hoạch này, mới có thể làm cho anh thoát khỏi những người đó, một lần nữa giành lại tự do cho nửa đời sau.”

Ngô Tà tự thuật một kế hoạch thật chậm rãi, rõ ràng trước mặt Lê Thốc. Tất cả

những câu nói và logic đều vô cùng rõ ràng. Hắn rất kiên nhẫn, khác với tự thuật lúc trước, hiển nhiên đối với cái kế hoạch này, Ngô Tà từng suy diễn vô số lần, cũng từng suy xét xem phải tự thuật ra sao để hiệu quả tốt nhất.

Lê Thốc kiên nhẫn nghe, nó chẳng làm được gì, chỉ có thể bị động mà nghe những tin tức này. Dựa theo tính cách của nó, có thể nó đã cực kỳ phiền chán mà bỏ ngoài tai. Thế nhưng hôm nay trong tình cảnh này, nó chỉ có thể bị ép hiểu được và tiêu hóa.

Nó từng chút một, biết Ngô Tà muốn làm gì.

Cho dù dùng từ ngữ đơn giản nhất, hiệu suất cao nhất để tự thuật, lúc Ngô Tà nói

đến mỗi quan hệ giữa mỗi một bước ngoài mặt và mục đích thực sự thì Lê Thốc rất kinh ngạc. Lúc sau cùng, tất cả mọi chuyện nhìn như không hề ăn khớp, trong tự thuật của Ngô Tà đã gắn lại thành một đường, Lê Thốc bắt đầu nổi da gà.

Nó bắt đầu sợ hãi, sợ hãi người đàn ông có thể hơi hột mà nói ra tất cả những chuyện này. Ở trong miệng người đàn ông này, tất cả mọi thứ chỉ giống như một trò chơi.

Liên lụy đến nhiều người như vậy, nhiều hi sinh không có chút ý nghĩa nào như vậy, bất luận có thành công hay không, đơn giản là người điên mới có thể làm ra kế hoạch này. Nhưng tất cả hành động

đường như không có chút ý nghĩa nào lại đồng thời phát huy tác dụng vào thời khắc cuối cùng.

Nó nghĩ tới số phận, nghĩ tới số phận người trung niên kia nói với mình. Ngô Tà đang sáng tạo ra một loại số phận. Hần biết được cách thức của đối phương, đồng thời học được cách sử dụng.

Nó đối diện với Ngô Tà, cuối cùng sự tĩnh lặng từ từ quy về một màu đen kịt. Lê Thốc cảm thấy bị chèn ép bốn phía, từ từ biến mất, nó bắt đầu một lần nữa cảm giác được cái lạnh, cảm giác được sự đau đớn ở đầu gối và cảm giác xé rách ở những nơi da trên người bị rữa nát.

Ép buộc tư duy theo quán tính trong đầu cũng chậm chậm biến mất, nó bắt đầu có thể tự hỏi một vài vấn đề, có thể phán đoán và cảm thấy ngờ vực.

Nó bắt đầu ý thức được, mình sắp tỉnh lại.

Những lựa chọn Ngô Tà nói, vẫn xuất hiện rõ ràng trong não nó, nó biết không có bao nhiêu thời gian, trước khi bóng tối lui dần, nó phải có lựa chọn — là trợ giúp Ngô Tà, hay là thỏa hiệp với những người kỳ quái này.

Lê Thốc không do dự lâu, cơ hồ là trong nháy mắt nó đã quyết định xong. Từ trước tới giờ, Ngô Tà chưa từng làm bất cứ chuyện gì hại đến nó, người đàn ông kín miệng, u ám, lại có chút thần kinh

này, lúc đầu nó cực kỳ chán ghét, thế nhưng suy nghĩ kỹ một chút, hẳn thực sự chưa từng làm chuyện gì hại đến mình. Mà mấy kẻ chết bầm bên cạnh mình, lần đầu tiên gặp mặt đã dùng rắn cắn mình, ngay cả ngụm nước cũng chưa cho mình uống.

Một bên có cảm giác áp bức, có lẽ là những người được huấn luyện nghiêm chỉnh, bên kia là một kẻ điên khùng quái đản.

Không biết vì sao, nội tâm Lê Thốc cực kỳ không thích bên trước, nội tâm của nó lại thích kẻ nhếch nhác, rơi vào khốn cảnh Ngô Tà, nó nghĩ người này có cuộc sống tương tự như mình, nó có thể đồng cảm với loại tuyệt vọng này.

Lê Thốc không quý trọng cuộc sống của chính mình, nó không hiểu được cái gì gọi là đời người tốt đẹp, trong ký ức không nhiều lắm của nó khi còn nhỏ, không biết bắt đầu từ bao giờ, cho dù là trong ánh mặt trời, đối với nó mà nói cũng là áp lực và đau khổ.

Nó luôn tự hỏi lối ra của mình ở đâu, niềm vui của mình ở đâu, hoặc là làm sao để mình tự thấy vui vẻ.

Nó chạy nhanh trên sân bóng, sút một cú vào cấm địa, cái đó không giống Tô Vạn thích trêu đùa thủ môn, khổ sở trong nội tâm của nó, không có đường ra, không có có hi vọng, không biết mình sống là vì cái gì, trong cuộc sống của nó không có bất kỳ sự an nhàn hay cái gì ưu tú, chỉ có

trong nháy mắt đạt được mục đích, mới có một chút vui vẻ.

Nếu như nói những đứa trẻ bình thường còn có thể vì kỳ vọng của cha mẹ mà tự lừa gạt bản thân đi học, nó thì ngay cả động lực cơ bản cũng không có. Vì vậy nó tuyệt vọng với ý nghĩa sự tồn tại của bản thân, như một ông lão.

Nói trắng ra là, nó hận vận mệnh của mình. Nhưng cho tới nay không biết là mình còn có thể phản kháng.

Nó thích tình trạng của Ngô Tà, kế hoạch kia làm nó sờn gai ốc, tuy nhiên nó lại kỳ vọng có thể thành công.

Đương nhiên cũng có lý trí. Lý trí nói cho nó biết, Ngô Tà người này là kẻ rất tinh táo, mặc kệ hắn làm bất kỳ chuyện gì

khác người, đều có thể thấy nội tâm hẩn đơn thuần và dần vật. Hẩn là một kẻ yếu đuối, cho dù thủ đoạn của hẩn có mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng xét đến cùng, hẩn là một kẻ yếu đuối. Mà từ trong mắt những người áo đen bên cạnh, nó thấy được sự thần nhiên.

Trong kế hoạch của Ngô Tà, nó là một nhân tố quan trọng, mà ở trong mắt của những người áo đen này, mình chẳng là cái gì.

Sau cùng phương thức suy nghĩ của nó đã làm nó đưa ra quyết định, nó ghét cái gì có thứ tự, giống như chương trình học ở trường, làm nó nhớ lại tất cả những lời trách mắng ngày trước nó phải đối mặt.

Hạ quyết định rất nhanh, nó mở mắt. Đau đón bắt đầu nhanh chóng tụ lại, đại não lại càng ngày càng tỉnh táo. Nó chưa hề ý thức được, những quyết định này thật ra không chứa nhân tố ngẫu nhiên, khi nó và Ngô Tà đối thoại thì đồng thời, rất nhiều cảm xúc trong nội tâm Ngô Tà đã bắt đầu ảnh hưởng đến nội tâm của nó.

Nó không ý thức được ánh mắt của mình có chút kỳ lạ, nếu mà nó có thể soi gương, nhất định sẽ nghĩ tại sao trạng thái của mình bây giờ lại quen thuộc đến thế.

“Nói cho ta biết, cậu biết cái gì?” Thủ lĩnh áo đen cúi đầu nhìn về phía Lê Thốc.

Lê Thốc ngồi dậy, nhìn về phía người áo

đen kia, cuối cùng do dự một chút, bỗng nhiên cười cười, nói ra câu đầu tiên Ngô Tà dạy nó nói.

“Có người mang cho các ông một lời nhắn, “Lê Thốc nói: “Thời gian của các ông không nhiều.”

Bây giờ là một số chuyện chúng ta không biết.

Chương 51: Đoạn hồi tưởng một- Giải Vũ Thần

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương





Tàu hỏa lắc lư đi qua cầu đường sắt,
Giải Vũ Thần nhìn điện thoại di động,
gửi đi tin nhắn cuối cùng, sau đó ném
điện thoại ra ngoài cửa sổ, khoác thêm
áo da rồi ngồi dựa vào bàn.

Toa bên cạnh xuất hiện động tĩnh, hiển nhiên đối phương trong nháy mắt đã biết hấn vừa làm gì. Tuy nhiên động tĩnh cũng không phải là hoang mang, kẻ địch của hấn luôn gặp biến cũng không lúng túng, hiện tại nhất định đã tỉnh táo sắp đặt phương án thay thế.

Điều này cũng chứng minh dự đoán của mình, điện thoại di động của mình đã bị khống chế và xâm nhập, vì vậy nó cũng đã vô dụng rồi.

Hai bên âm thầm đánh cờ đã đến loại tình trạng này, hấn chỉ có thể cười khỏ, xem ra hai bên đều đã thừa nhận sự tồn tại của đối phương, chỉ là không muốn xung đột chính diện mà thôi.

Có điều sẽ dừng lại ở đây thôi, thời điểm

tất cả kế hoạch đều đã hoa lệ triển khai, chút mưu kế của mình bắt đầu, cũng là thời gian toàn bộ khởi động.

Hắn nhớ lại đêm hôm đó, Ngô Tà nói toàn bộ kế hoạch cho hắn, toàn bộ kế hoạch phản kích.

Bốn tháng sau khi trở về từ Mặc Thoát, Ngô Tà dường như mất tích, Giải Vũ Thần biết đó là vì rốt cục Ngô Tà cũng thấy được bóng dáng của kẻ địch.

Từ một cái lưới vô hình thật lớn, dẫn đến chi tiết của tất cả âm mưu bên trong, thế nhưng không thể nào lần theo dấu vết, không thể nào phân tích, thậm chí không thể nào chứng minh nó có tồn tại hay không, đến thật sự thấy được cái bóng của kẻ địch, mặc dù chỉ là một cái bóng,

nhưng đối với mấy đời người rơi vào trong vòng xoáy mà nói, từ 0 đến 1, đã là bước tiến rất lớn.

Giải Vũ Thần không biết Ngô Tà đã làm gì, trong bốn tháng, không ai có thể tìm được hấn. Bốn tháng sau, Ngô Tà xuất hiện, gầy trơ xương, mặt mũi đầy râu ria, cả người hôi hám, tuy nhiên ánh mắt như đã nhập ma, hiện lên ánh sáng có phần điên loạn.

Hấn ở trong nhà Giải Vũ Thần tắm rửa cạo râu, sau đó ngả bài kế hoạch của chính mình.

Đây là một kế hoạch phản kích, là một kế hoạch trả thù, Giải Vũ Thần kinh ngạc với quyết tâm và dũng khí của Ngô Tà, hay có lẽ là oán hận trong lòng hấn.

Khi Ngô Tà thấy được cái bóng của kẻ địch, lập tức nghĩ tới, không ngờ lại là phản kích toàn diện. Không có đàm phán, không có bất kỳ sự thăm dò nào, Ngô Tà nói cho Giải Vũ Thần một kế hoạch phản kích toàn diện không để lại đường lùi.

Làm cho Giải Vũ Thần không thể hiểu được là kế hoạch này quyết tuyệt và ngoan độc không gì sánh được. Hắn cũng có thể tưởng tượng, Ngô Tà không ăn không uống như thế nào, một người ở trong phòng tối không ngừng suy diễn, càng không ngừng mô phỏng, càng không ngừng suy xét, để lập ra kế hoạch quyết tuyệt và ngoan độc này...

Trước kia nội tâm Ngô Tà nhân từ, mềm yếu, bất cứ chuyện gì đều lo người khác

sẽ bị tổn thương. Nhưng mà cái kế hoạch này làm hắn thấy được một mặt khác của Ngô Tà.

Các loại chèn ép áp bức tích tụ lại trong nhiều năm qua, đối với cả gia tộc Ngô gia, đối với những người hắn quan tâm, đối với lịch sử của lão Cửu môn, tất cả những gánh nặng đều tích tụ lại trong lòng Ngô Tà, thành một mối thù sâu đậm. Giờ đây một con người khác của hắn hoàn toàn bạo phát, Ngô Tà sẽ báo thù vì tất cả sự khống chế và dằn vặt ba đời nhà mình phải chịu.

Kế hoạch này là một kế hoạch đáng sợ, cái giá phải trả quá lớn.

Tuy nhiên hắn không ngăn cản Ngô Tà, bởi vì Ngô Tà không có lựa chọn nào

khác, mà chính hắn cũng không có, trong lòng hắn có tồn tại sự thù hận hay không, trong lòng hắn cũng rõ ràng.

Những bóng ma bao quanh bắt đầu từ khi hắn còn nhỏ, hắn bảo vệ bao nhiêu người, hy sinh bao nhiêu người ứng với những gì nên có được, ít nhiều cũng là ác mộng làm hắn đau lòng mà tỉnh giấc giữa đêm.

Hắn sẽ ủng hộ kế hoạch này, cho dù chuyện hắn cần làm khiến cho chính hắn cũng sợ hãi.

Bỗng có tiếng bước chân đi ra, hắn biết đã đến lúc bắt đầu.

Tin nhắn hắn vừa gửi, chẳng khác nào lời tuyên chiến chính diện. Hai bên sẽ không tiếp tục che che giấu giấu. Cũng là dấu

hiệu chúng tỏ, Giải gia chính thức đối địch với những kẻ này.

Trong kế hoạch của Ngô Tà, tất cả năng lực của Giải Vũ Thần có thể kiểm chế được tinh lực của đối phương hay không, cực kỳ quan trọng.

Lúc trước che che giấu giấu, làm cho đối phương nghĩ Giải gia không hề biết rõ tình hình, Giải Vũ Thần cũng phát hiện gia tộc của mình bị thâm nhập, không chế và giám thị, thế nhưng hắn giống Ngô Tà, chỉ có thể không ngừng lần mò trong lưới, ngay cả đường dây trong lưới cũng không thể chạm vào.

Có lẽ Giải Vũ Thần sẽ càng không ngừng sử dụng các loại mảnh khóc, nhưng vẫn tuyệt đối không thể phát hiện, nguồn gốc

của tất cả bắt nguồn từ đâu. Nhưng mà bọn họ sai rồi, Giải Vũ Thần rút ra hồ điệp đao trong tay áo, tin nhắn cuối cùng khi này được gửi đến tất cả hệ thống cửa hàng của Giải gia.

Đó là tin tức giả, là thông báo hấn đã chết. Chỉ trong bốn ngày , địa bàn của Giải gia nhất định đại loạn. Loài người sẽ lộ rõ bản chất xấu xa khi đứng trước quyền lực.

Năm đó Ngô Tam Tỉnh đã từng dùng chiêu thức này, hấn không giữ lại chút nào để dùng một lần nữa, nhưng mà một lần này là trí mạng.

Không chỉ có Giải gia, mạng lưới này liên lụy tới lợi ích của nhiều người, chỉ cần là người có phần trong đó đều sẽ bị

rơi vào vòng xoáy.

Người duy trì trật tự cơ bản, nếu từng bước biến mất, như vậy thì lực lượng ẩn náu phía sau cũng sẽ rơi vào trong vòng xoáy.

Đây là bước đầu tiên, nhưng sẽ đến từ từ.

Giải Vũ Thần ra khỏi toa của mình, có hai người giống như là sinh viên đại học đi về phía hắn, hắn xoay người bước nhanh sang một hướng khác, hai tiểu tử kia cũng lập tức tăng nhanh tốc độ.

Đi vào toa ghế cứng, hắn thấy ba người đi từ trong ra, ánh mắt nhìn hắn cũng tương tự.

Hai tiểu tử kia không giảm tốc độ, trực tiếp đi tới chỗ họ, hồ điệp đao trong tay

vạch một vòng tròn.

Đánh thắng được không?

Hắn không biết, đây là kẻ địch cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng gặp, không phải là người thường, thật sự giỏi hơn bọn hắn, bất kể là trí lực hay là thân thủ. Nhìn chằm chằm ngón tay những người đó, những ngón tay rất dài.

Hắn nhảy lên, đập lên ghế trống ở một bên, xoay người muốn từ trên ghế nhảy qua kính chắn gió. Nhưng tốc độ của đối phương nhanh hơn, trước mặt hắn, đối phương khom lưng tránh được hồ điệp đao, đồng thời ngón tay hướng đến xương quai xanh của hắn.

Người trong xe hét lên, trong nháy mắt nắm tay của Giải Vũ Thần bị chặn lại,

vặn ngược ra sau. Cơ hồ là đồng thời, hấn giật vai mình ra, khuỷu tay quay một góc lớn đến không thể hiểu được, đánh trở lại.

Đối phương phải tuột tay, Giải Vũ Thần rút về cánh tay trật khớp, hồ điệp đao ở trong tay đảo quanh biến thành trở tay đâm ra. Quả thực như hấn dự đoán, trước khi đao hấn đâm tới, người kia đã di chuyển khỏi vị trí.

Tốc độ phản ứng quá nhanh, tuy nhiên Giải Vũ Thần vẫn cảm giác được rõ ràng, kẻ này không cùng trình độ với Trương Khởi Linh. Hấn đã giao thủ với Trương Khởi Linh, đối phương không có động tác nào mà hấn có thể dự đoán trước được.

Thế nhưng ngay cả như vậy, người này tối thiểu cũng có bản lĩnh hơn hai mươi năm kỹ năng trụ cột, tốc độ phản ứng của hắn làm cho kẻ đó có thể căn cứ tình thế để phán đoán ra phương thức ra đòn, động tác tránh đường đao vừa rồi vô cùng nguy hiểm, đối phương sử dụng loại động tác này, hiển nhiên là tốc độ của hắn làm cho đối phương nghĩ hoàn toàn có thể đối phó.

Hơn nữa đối phương còn không chỉ có một người.

Hắn không thể chạy trốn, nếu như hắn muốn chạy, cũng sẽ không chọn không gian bịt kín như xe lửa. Hắn phải vì kế hoạch cuối cùng, tranh thủ nhiều hơn, loại tranh thủ này đối với chính hắn mà

nói là tàn nhẫn.

Khi một chiêu của Giải Vũ Thần thất bại, hắn lùi về giữa thùng xe, người của hai bên cũng không vội tới gần. Tốc độ của xe lửa rất nhanh, cửa sổ hai bên đều đóng kín, hiển nhiên bọn họ tin chắc, Giải Vũ Thần đã không có đường thoát. Chuyện cần tranh thủ thứ nhất là đem lực chú ý hoàn toàn dẫn tới trên người hắn, để Ngô Tà có đủ thời gian bày cuộc.

Không ai nghĩ tới kẻ điều khiển toàn bộ sau màn là Ngô Tà, người của bọn họ vẫn quen cảm thấy ở thời đại này, người có năng lực bày ra mê cục, chỉ có duy nhất Giải gia Giải thiếu gia.

Nếu các người đã nghĩ như vậy, phải cho các người coi trọng, cho các người biết,

các người đem tất cả tinh thần, xuất ra tất cả lực lượng để phòng bị ta, cho dù thể lực của các người như vậy, cũng hoàn toàn không đủ. Giải Vũ Thần nắm lại các đốt ngón tay trật khớp của mình, nhìn người hai bên đang tới gần, bỗng nhiên cười cười.

Cười đến có phần tuyệt vọng, chí ít là một kẻ trong số họ hiểu như vậy, cay đắng hay có lẽ là tuyệt vọng, không thể có ý nghĩa khác.

Vừa lúc đó, ầm ầm một tiếng gào thét, xe lửa đi vào một sơn động, bốn phía tối đen. Ba giây sau khi xe lửa vọt ra từ đầu bên kia, Giải Vũ Thần ở trong toa tàu đã không còn tung tích.

Trên mặt mấy người đều lộ ra vẻ kinh

ngạc, bọn họ nhìn quanh bốn phía, có vài người cúi đầu nhìn bên dưới chỗ ngồi, có người tới kiểm tra xem cửa sổ có bị mở ra hay không.

Hành khách người có thể chạy đều đã chạy hết, người trốn dưới bàn cũng bị bọn họ bắt lên kiểm tra một lần.

Bây giờ bọn họ mới thật sự có vẻ mặt ngoài ý muốn.

Một người trong đó cầm di động bắt đầu gọi, những người này nhanh chóng rời khỏi toa xe theo hai hướng, Thật giống như trận đánh nhau vừa rồi chưa từng xảy ra .

Hành khách trong xe ngơ ngác nhìn nhau, tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh này, bọn họ cũng bắt đầu thử tìm trong toa xe.

Người đó đã đi đâu? Bọn họ cũng không có phát hiện gì, Giải Vũ Thần dùng một phương thức không thể hiểu nổi mà biến mất khỏi thế giới này.

Giải Vũ Thần đích thân ra tay, bắt đầu là một mình xuất hiện trên tàu, chỉ lẻ loi một người mà làm chuyện này. Toàn bộ đều có lý do, bởi vì mảnh khóc biến mất ngay trong toa xe, chỉ có duy nhất Giải Vũ Thần làm được.

Hắn cố ý không chạy trốn, cố ý bắt đầu xung đột chính diện với những người đó, cố ý để mình rơi vào khốn cảnh bao vây hai mặt, chính là vì ba giây hắc ám này. Khiêu khích, không biết là có thể chọc giận đối phương hay không, nhưng chí ít loại thái độ này đã truyền đạt lời tuyên

chiến.

Ba ngày sau.

Giải Vũ Thần mở mắt, ngồi dậy.

Toa xe lắc lư, đây là một toa chở than, than đắp đống bên cạnh hắn, hắn ngủ giữa hai đống xỉ than ở đáy toa xe, cả người dính toàn than. Cũng may có dự kiến trước, mặc áo da, xử lý khá dễ dàng.

Thùng xe lay động chậm dần, chắc là vào trạm.

Tới chỗ nào đây? Tàu hỏa hắn lựa chọn có mười sáu chuyến, nơi đến hoàn toàn không giống nhau, trạm dừng cộng thêm khả năng đổi chuyến tổng cộng có hơn bốn ngàn cách, nếu hắn đổi chuyến nhiều lần, hầu như có thể xuất hiện ở tất cả ga

xe lửa trên toàn quốc.

Đối phương có thể biết cách duy nhất hấn rời khỏi toa xe khi đó là lên một đoàn tàu khác, vùng nông thôn phụ cận đường ray đó trong 24 giờ sẽ càng lúc càng nguy hiểm, đi tới nơi nào có người cũng dễ lưu lại dấu vết.

Đối phương nhất định sẽ dự đoán hấn đổi chuyến, đây là ý nghĩ cơ bản, nhưng hấn không đổi chuyến. Hấn tin tưởng cho dù mình có bị phát hiện cũng có biện pháp chạy trốn.

Tàu hỏa dừng lại, hấn kéo cửa ra, không khí lạnh lẽo tràn vào, rất lạnh. Hấn quần chặt áo da, nhảy xuống khỏi tàu, thấy bãi phi lao hai bên, thầm nghĩ đã đến vùng Đông Bắc rồi sao?

Chung quanh không người, đây là một trạm vận chuyển hàng hóa, có người đang dỡ than ở phía trước. Hấn đi ra ngoài, nhổ nước bọt, đi tới quầy bán quà vật ở sân ga mua một gói thuốc lá. Ngồi xe ba bánh đi trần trên, hấn tìm một cửa hàng điện thoại, mua một cái di động.

Trong lúc mua áo lông, hấn đặt giờ gửi một tin nhắn app, cầm điện thoại đặt lên cửa sổ thông khí của nhà vệ sinh.

Quay về đến ga xe, hấn mua một vé tàu hỏa, lại bắt đầu một đoạn hành trình khác.

Bảy giờ sau, đến giờ tin nhắn App được khởi động, một tin nhắn nhắn tự động gửi đi.

Chương 52: Đoạn hồi tưởng hai- Hoắc Tú Tú

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương





Hoắc Tú Tú ở Bắc Kinh đã ngồi hai

ngày một đêm trên ghế, cô vẫn không nhúc nhích, không nhìn ra đang có tâm tình gì.

Tứ hợp viện rộng lớn, vắng ngắt, bên ngoài là những tiếng ồn ào của thành phố Bắc Kinh, trong những tiếng ồn ào này cũng lộ ra sự lạnh lẽo, lộ ra mùi máu. Tất cả động tĩnh dường như cũng đi theo thời tiết mà hội tụ vào trong căn nhà này, trong phòng này, trên chiếc điện thoại di động trước mặt cô gái này.

Năm đó khi cô bước vào căn nhà này, Giải Vũ Thần đang đá cầu, tứ hợp viện mới mua vẫn chưa sửa xong. Lúc trước từng nghe bà nói, người anh trai này sống không dễ dàng, thật sự không dễ dàng. Người anh trai này đang đá cầu dưới ánh

mặt trời, tóc còn dài hơn cả tóc mình, nhẹ bay trong gió, nhìn thật vui vẻ, thật chăm chú. Tại sao lại nói là không dễ dàng đây?

Người anh trai nhỏ đó, đối mặt với sự không dễ dàng, là cái nhà này? Hay là bên ngoài thành Bắc Kinh? Hay là cả vùng ngoài thành Bắc Kinh?

Trong quá trình Hoắc Tú Tú lớn lên, dần dần hiểu được, dần dần chứng kiến, nhưng mà, cho đến một khắc đó của ba ngày trước, cô mới thật sự hiểu được, người anh trai này sống không dễ dàng ở chỗ nào.

Tin nhắn ngắn truyền tới từ không trung, công bố, sau khi điện thoại di động của người kia nổ tung ở thành phố nào đó của

Trung Quốc, tứ hợp viện nơi cô đang ở, cơ hồ là trong một đêm, biến thành một con quái vật.

Con quái vật này không ngừng dài ra, nuốt chửng tất cả chung quanh, cuối cùng bao phủ cả vùng.

Ở trước mặt con quái vật này, cũng chỉ có chính cô.

Thì ra thứ anh đối diện lúc trước là vật như thế này. Tay Hoắc Tú Tú run lên, cô có thể thực sự cảm giác được, thân thể gầy yếu của Giải Vũ Thần, ở trong nhà này, cùng với sau khi ra đi mãi mãi, sức nặng của sự khác biệt đó lớn đến mức nào.

Đã nhiều năm như vậy, một mình anh, quay lưng lại thời khắc quái vật kia sẽ

nuốt chửng bọn họ, ở chỗ này nói nói cười cười, uống trà, cắm hoa, luyện kị kích, vẽ tranh. Cô có thể ôm cánh tay anh, nói đủ loại chuyện bốc đồng, đã nhiều năm như vậy.

“Cảm ơn.” trước khi Tú Tú khóc, đã nói rất lâu, rất lâu, không biết vì đau lòng, hay bởi vì sợ hãi.

Điện thoại di động trên bàn lóe lên một cái, một tin nhắn ngắn được gửi đến, Tú Tú không nhìn điện thoại, trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng căng thẳng lên.

Cô đứng lên, đi ra ngoài, trên bồn hoa trong sân có hai người đang ngồi xỏm, một người béo, một người mặc Tàng bào màu lam, thấy cô đi tới, đứng lên.

” Cũng chỉ có mấy người chúng ta thôi?”
Tú Tú cười khỏ.

Bàn Tử ước lượng ba lô của hắn: “Thế nào, khinh thường Bàn gia ta?” Tú Tú nhìn người mặc lam bào, người nọ chào cô bằng lễ của người Tạng.

“Đi thôi.” Tú Tú đẩy cửa tứ hợp viện ra, ngoài cửa ồn ào, đủ các loại người đang đợi, giống như năm đó khi Ngô Tà đến Trường Sa.

Thấy Tú Tú đi ra, những người đó đều dùng nói chuyện, nhìn bọn họ. Tú Tú đi về phía trước vài bước, những người này chặn con đường Tú Tú muốn rời đi. Ở trong đám người, có người nói: “Cô gái này là em gái tôi, không được làm tổn thương cô ấy, những người khác có thể

tùy tiện xử lý.”

Bàn Tử kéo ba lô xuống, lấy từ trong ra hai kíp mìn, cầm trên tay mình như cầm băng pháo, “Xòe”, châm một điếu thuốc. “Ngại quá, tình tiết cầu huyết đó, tôi xem trong phim Hongkong nhiều lắm rồi, cho nên nói, trẻ con đừng nên xem phim Họngkong.”

“Không cần sợ, hấn không dám cho nổ đâu.” Trong đám người có tiếng nói.

Không ai có hành động gì, trong đám người lại có một tiếng hô, thì ra có người lại nói: “Người này là Vương Bàn Tử, chuyện gì Vương Bàn Tử cũng có thể làm được!”

“Quá khen quá khen.” Bàn Tử vui vẻ nói: “Nào nào, tới đây, ngài đã nói như

vậy làm sao tôi có thể không có ý tứ mà không ném. Nể mặt ngài đây.” Nói rồi liền đốt một cái ngòi nổ ném vào đám người.

Mọi người lập tức bỏ nhào xuống, kíp mìn nổ tung, tan tành một mảng sân.

Khi người đứng lên, liền thấy trong khói mù mịt Bàn Tử và người mặc lam bào chắn trước mặt Tú Tú, trên người đầy vết thương, nhưng lúc mìn nổ bọn họ thực sự không làm bất kỳ động tác tránh né nào, giống như bức tường mà che chắn trước mặt Tú Tú.

“Lực thật con mẹ nó mạnh, giả ngu không được.” Bàn Tử phun ra một búng máu, dừng như hơi buồn nôn, nói với người mặc lam bào, “Kinh nghiệm không đủ,

xấu hổ, xấu hổ.”

Người mặc lam bào khá hơn Bàn Tử một chút, lau máu trên mặt, nói một câu tiếng Tạng, hiển nhiên không thể là lời khen ngợi. Người xung quanh bắt đầu đứng lên, Bàn Tử lần thứ hai đốt lên một cái ngòi nổ, ném ra, lúc này hắn ném ra xa hơn một ít.

Tiếp tục, sau khi mìn nổ, người lại đứng lên lần nữa, nhưng bắt đầu chạy tứ tán.

Ba người không có bất kỳ động tác gì, Bàn Tử và Tú Tú chỉ là nhìn chăm chăm tay của những người đang chạy tứ tán này.

“Chỗ đó!” Bàn Tử mắt sắc, lập tức liền thấy một người trẻ tuổi, động tác so với những người khác vững vàng hơn, tuy có

về cũng đang chạy, nhưng tiết tấu hoàn toàn khác biệt với những người kia.

Trong nháy mắt người mặc lam bào giống như mũi tên rời cung vọt tới hương người thanh niên đó, một cây tàng đao từ trong tay áo bay ra.

Người thanh niên bị bất ngờ không kịp đề phòng, tuy nhiên phản ứng cực kỳ nhanh, trong nháy mắt tàng đao áp tới liền né ngang ra, tay tung ra một đấm, nhưng tốc độ của người áo lam so với hắn còn nhanh hơn, người thanh niên vừa mới đứng vững, người áo lam đã ở phía sau hắn, nhanh như chớp nện tàng đao vào sau ót hắn.

Người thanh niên kêu lên một tiếng đau đớn, tuy nhiên không sao cả, lại dùng đầu

đập về phía sau, muốn dùng ót đập đầu người áo lam.

Người mặc lam bào hét lớn một tiếng, dùng trán nghênh đón, “bốp” một tiếng thật lớn, Bàn Tử chưa từng nghe thấy tiếng người đụng đầu mà có thể to như vậy, người thường chắc phải tràn óc ra từ lỗ mũi.

Hai người đều văng ra, người mặc lam bào lui về phía sau hai bước thì đứng lại, người thanh niên trực tiếp ngã xuống đất.

Người mặc lam bào đi tới, nhìn hai ngón tay rất dài của hắn, chém ra một đao, không chút do dự chặt hai ngón tay kia, sau đó lau sạch sẽ, bỏ vào trong túi da bên hông mình.

Bàn Tử đi qua, nhìn cũng có chút không đành lòng, nhưng mà động tác của người mặc lam bào quá nhanh, hấn cũng không ngăn cản được, ngồi xổm xuống, nhìn người thanh niên đang hôn mê, gíơ ngón cái lên với người áo lam.

Thực sự là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Người đàn ông này là người duy nhất trên thế giới có thể phân thắng bại với Tiểu Ca, cũng ở trong ván cờ của Ngô Tà, là nhân tố mạnh nhất.

Thật giống như kẻ chặn dê bắt đầu bị dê đuổi giết, cho dù là một mặt rất nhỏ, cũng đủ làm cho kẻ chặn dê ngơ vạc.

Đương nhiên đây không phải là mục đích cuối cùng, Bàn Tử nâng người tuổi trẻ

kia lên, ba người vội vã ẩn vào trong màn đêm.

Mục đích của tất cả mọi người bao vây ngoài tứ hợp viện, chính là con dấu của Giải gia, có con dấu duy nhất này, có thể lấy đồ cổ cất giữ của Giải gia trong các ngân hàng ở nhiều nơi trên thế giới.

Không giống với những kẻ quē mùa, Giải Vũ Thần là người mở đầu quan niệm giữ vật quý giá trong dân gian, hắn đem những thứ quốc bảo này rải rác khắp dân gian. Câu lạc bộ quản lý kho tàng sử dụng hình thức này đầu tiên ở Bắc Kinh, cũng là do Giải Vũ Thần sáng lập.

Năm đó một đứa bé, có thể đảo lộn đế quốc thương mại to lớn này, không chế được những kẻ hung hãn tàn bạo kia, là

vì hắn đã dùng niềm tin để gần như lũng
đoạn tất cả giao dịch khổng lồ.

Hoắc Tú Tú hiểu rõ lý luận này, con dẫu
đặc chế này, cùng với số liệu trong hệ
thống đối ứng của ngân hàng, không có
cách nào phục chế, toàn thế giới chỉ có
con dẫu này, hiện tại đang đeo trên cổ
Hoắc Tú Tú.

Khi bọn họ đi theo Bàn Tử lên một chiếc
Polo, Hoắc Tú Tú đưa tay kéo con dẫu
xuống, ném vào cống thoát nước ven
đường.

Theo dòng nước gột rửa, con dẫu bị cuốn
vào sâu trong cống thoát nước, ba tháng
sau, con dẫu bị cuốn vào biển rộng. Giá
trị trên trời của những tài phú kia sẽ biến
thành sớ sách chết, vĩnh viễn được niêm

phong trong ngân hàng.

Thế nhưng tất cả mọi người đều không biết, bọn họ trở thành ba người nắm giữ chìa khóa mở ra những tài sản đó.

Trước đây không lâu, Giải Vũ Thần ngồi ở trước mặt cô, nói với cô: “Muốn khuấy đục nước lên, cần đem giá trị lớn nhất, giao cho một người hoàn toàn yếu đuối, sau đó phải đưa người đó vào trong rừng rậm đầy sài lang hổ báo. Khi đó, tất nhiên em sẽ thấy bộ mặt thật của tất cả mọi người.”

Năm đó Như Lai phật tổ cũng dạy Đường Tăng như thế, đương nhiên, luôn luôn phải có Tề Thiên đại thánh.

Bàn Tử khởi động xe, không gian bên trong xe Polo quá nhỏ, mấy người ngồi

chen chúc nhau: Biết là chúng ta phải bắt cóc tổng tiền, không thể dùng một chiếc xe rộng rãi hơn một chút sao?

“Gần đây kinh tế của Bàn gia ta không phát đạt.” Bàn Tử nói, nổ máy xe, có hơi không quen mà đạp chân ga, “Chỉ còn 2 phân, giúp tôi nhìn đèn đỏ.”

Người đầu tiên nhờ cậy lại là Trư Bát Giới, Hoắc Tú Tú thở dài.

Xe lái ra ngõ, lên đường lớn, đi thẳng đến Thuận Nghĩa. Vừa mới chạy đến ngã ba thứ nhất, một chiếc taxi gầm rú lao đến, Bàn Tử điên cuồng xoay vô lăng, lướt qua biên vượt lên chiếc taxi, sau đó đạp mạnh cần ga, chiếc Polo nhỏ trong nháy mắt tăng tốc, liên tiếp vượt ba đèn đỏ, trong sự vui vẻ tiễn biệt của ánh đèn

loang loáng, bắt đầu chạy như điên ngược chiều đường.

Hoắc Tú Tú bị lắc đi lắc lại, đụng đầu ba lần, kêu to: “Anh làm gì vậy?” Bàn Tử nói: “Một chiều này bọn họ đã từng dùng, lão tử sớm có phòng bị. Động cơ xe này đã được thay đổi rồi.”

Từ làn đường ngược tìm một chỗ để quay lại đúng làn đường, phía sau đã có xe đuổi theo.

“Bắc Kinh không bắn tốc độ sao.” Bàn Tử mắng to ra cửa sổ, phía trước là đèn đỏ, hấn đạp mạnh phanh xe, xe đuổi theo trực tiếp vọt tới, dừng ngay bên cạnh xe hấn, Bàn Tử cầm một ngòi nổ, đốt lên ném thẳng vào cửa sổ xe đối phương. Trong nháy mắt, bốn cửa xe đều mở ra,

toàn bộ người trong xe chạy ra.

Bàn Tử nhấn cần ga một cái, đèn ép hai chiếc xe phía trước, lại vượt đèn đỏ mà chạy. Hoắc Tú Tú kêu to: “Anh sẽ làm bị thương những người khác.”

“Yên tâm, hai cái ném lúc đầu là thật, chỗ còn lại tất cả đều là giả, tôi kiếm đâu được nhiều ngòi nổ như vậy, đây là thành phố Bắc Kinh.” Bàn Tử nhanh chóng quay ngược trở lại, ở Bắc Kinh khoảng cách giữa một đèn đỏ cũng đủ để phân ra nhìn thấy hay không nhìn thấy. Xe Polo thẳng tiến đường cao tốc sân bay, tăng tốc trên ba đường vành đai lên đến thủ đô Bắc Kinh. Ra khỏi xa lộ, bọn họ lái vào một con đường nhỏ, tới một khu biệt thự, cuối cùng dừng lại trước một dãy

biệt thự.

Khiêng người thanh niên kia xuống xe.
Bàn Tử đập cửa đi vào. Tú Tú hỏi: “Đây là nhà anh?”

“Nhà huynh đệ tôi.”

“Anh đối xử với cửa nhà huynh đệ như thế sao?”

“Bọn họ đã đi du lịch. Không sao, người đó có tiền.” Bàn Tử đá văng cửa phòng khách, đặt người thanh niên xuống một cái ghế, xoay người mở chai rượu trên bàn, tu hai ngụm, phun lên mặt người kia.

“Chớ giả bộ, đây là rượu Vodka.” Bàn Tử đốt thuốc, đem rượu thừa lại vẽ một vòng trên bàn trà, xoẹt một tiếng, đốt lên: “Không mở mắt tôi sẽ đốt đến người anh, tôi làm được đấy.”

Người thanh niên mở mắt, Bàn Tử hỏi:
“Tên gì?”

” Trần Hối Thanh.” người thanh niên
lạnh lùng nói.

“Ý của tôi là tộc danh.” Bàn tử nói.

Người thanh niên nhìn hẩn, trầm mặc một
hồi: “Uông Xán.” khẩu âm Bắc Kinh,
nghe rất ung dung.

Bàn Tử gật đầu: “Dựa theo tộc quy, anh
không thể nói cái gì, cũng sẽ không có
người tới cứu anh. Nếu có khả năng, bọn
họ mong muốn anh có thể chết thật nhanh,
đúng hay không?”

Người thanh niên cười cười, dường như
không xem trọng.

“Tuy nhiên trong tộc quy còn có một quy
củ, nếu gặp phải một người, anh phải

phục tùng vô điều kiện, đúng hay không?”

Vẻ tươi cười trên mặt người thanh niên ngưng đọng, nói: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Bàn Tử lui ra, người mặt lam bào đi tới trước mặt người trẻ tuổi, tháo băng vải trên tay. Trên mu bàn tay ông ta xăm một con phượng hoàng, đuôi cánh giơ lên, kéo dài đến tay áo người Tạng này.

Bàn Tử ở đằng sau nói: “Chúng ta cần anh đi làm một việc, anh phải làm theo, bằng không anh biết hậu quả.”

Trong tầng hầm biệt thự, người đàn ông người Tạng tắm rửa xong, Bàn Tử cũng đi lên khỏi hồ bơi, cùng ông ta cạo râu trong phòng thay quần áo.

Người đàn ông người Tạng cạo râu xong, dùng một loại thuốc cao đặc chế màu tím, xoa lên làn da bốn phía hình xăm của mình. Có thể thấy da khu vực hình xăm và da ông ta hoàn toàn không cùng màu sắc, một vết sẹo hình vòng ở xung quanh hình xăm, hiển nhiên ông ta muốn làm mờ vết sẹo.

Bàn Tử nói vài câu tiếng Tạng sứt sẹo, người đàn ông người Tạng dùng tiếng Hán có pha chút khẩu âm hơi lạ nói: “Không biết không cần nói, nói cũng nghe không hiểu.”

Bàn Tử cười tự giễu: “Làm sao có thể phát triển tốt như vậy, dù không phải da của ông.”

” Trí tuệ của tổ tiên.” Người đàn ông

người Tạng nói, mở túi của ông ta ra, lấy ra hai ngón tay, so sánh với ngón tay của mình, lộ ra vẻ mặt thất vọng, bắt đầu rửa ngón tay trong nước, rửa xong, ông ta lại lấy ra một cái hộp, bỏ hai ngón tay vào. Có thể thấy được bên trong đựng hơn mười cái ngón tay đã giống như cây xì gà, đều đã khô queo. Hai cái mới bỏ vào, ông ta đổ lên bột phấn màu nâu, sau đó đóng hộp lại.

Bàn Tử nhìn cũng hơi hoảng: “Ông chỉ có hứng thú với ngón tay dài, không có hứng thú với ngón tay to phải không?”

Người đàn ông người Tạng cầm tay Bàn Tử, ngấm một chút: “Cắt nó, đao của tôi sẽ khóc.”

“Không ngờ đao của ông cũng có một

mặt nhu tình.” Bàn Tử nói.

” Không, đao của tôi thích sạch sẽ.”

Người đàn ông mặc xong quần áo, thắt lại mái tóc dài rồi rời đi.

Bàn Tử nhún nhún vai, trở lại trên lầu, Tú Tú đã dọn dẹp xong gian phòng, nhìn như chưa từng có người đến. Bàn Tử nói: “Ai, cô cũng không cần làm thế đâu.”

“Lẽ phép căn bản.” Tú Tú nói.

Bàn Tử đá một cước vào sofa Tú Tú vừa sửa sang xong, Tú Tú tức giận nói: “Anh làm gì vậy?”

Bàn Tử dùng dao cắt da dưới đệm sofa, từ bên trong móc ra vài khẩu súng trường, lôí súng lục ra nạp đạn, “Chúng ta sẽ đánh một trận ác liệt ở chỗ này, tôi

ngũ dọn dẹp cũng chẳng để làm gì, sửa chữa mới có thể.”

Nói xong rút súng cho Tú Tú: “Nào, Bần thúc thúc dạy cô bắn súng.”

Chương 53: Đoạn hồi tưởng ba

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



“Cậu thực sự tình nguyện chịu đựng sao?”

“Tôi không có lựa chọn.”

“Cậu có lựa chọn, chỉ là cậu không nhìn thấy mà thôi.”

“Tức là không có lựa chọn.”

Thở dài một tiếng.

“Vậy cậu sẽ nói cho hắn biết tất cả sao?”

“Sẽ không.”

“Vậy cậu sẽ nói cho hắn biết cái gì?”

“Tôi sẽ nói cho hắn biết, hắn chỉ là một bệnh nhân, từ giờ trở đi, hắn có thể nghỉ ngơi.”

“Bọn họ sẽ không để cho cậu nói ra những lời này.”

“Tôi không cho phép bọn họ không để.”

Ngô Tà mở mắt, ô tô vẫn đang ở trên đường cao tốc, hấn lắc đầu, vừa ngủ được quá ít, đầu hơi đau nhức.

Trong đầu Trương Hải Khách vẫn đang nói không ngừng, phiền muốn chết.

Không phải anh đang sợ sao? Sợ khi quy luật bị phá vỡ sẽ xảy ra biến hóa vô cùng vô tận, liên quan gì đến tôi. Trên thế giới này lúc đầu không có các người, các người cũng không nhất thiết phải tồn tại, đối với tôi mà nói, còn không bằng tôi đau lòng cho mái tóc của mình.

Hấn sờ sờ đầu. Chó chết, mái tóc của lão tử, ở cái tuổi này, cắt trọc như thế không biết còn có thể mọc nữa hay không. Hấn nhớ lại Sở ca, thờ dài, mình tuyệt đối không thể biến thành như vậy.

Hắn nhắm mắt lại, từ từ ngủ say. Hắn nghe được giọng của Bàn Tử.

“Không ai mong muốn cậu biết thành như vậy, rất nhiều chuyện cũng không phải không thể quay đầu, cậu sợ cái gì?”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?”

“Tôi cứ tiếp tục chờ đợi ở nơi này như vậy, Vương Minh nhìn trần nhà, tôi nhìn cửa? Tất cả bốn phía đều biến hóa, mà tôi ngồi nhìn những biến hóa này mà cười ngây ngô. Không biết lúc nào, vận mệnh lại đánh bất ngờ một lần nữa.” Ngô Tà ở trước mặt Bàn Tử, dập điều thuốc: “Mà khi đó, các anh đã sớm từng bước rời xa tôi, để lại tôi ngây ngô mà đối diện với cú đánh này.”

Bà Tử thử dài: “Nghĩ như cậu cũng đúng.”

Lại một lần nữa hấn bị giật mình tỉnh giấc, phát hiện điện thoại vang lên. Day mi tâm, hấn nhìn lên màn hình.

Là thông báo phạt tiền, trừ 18 đồng, Bàn Tử lái xe thế nào vậy.

Bất quá cũng chứng minh tình hình bên kia đã rất quyết liệt, tin tức của xe Bàn Tử lái được báo về chiếc điện thoại di động này, chủ nhân biển số xe và tên trong điện thoại di động đều không liên quan tới hấn. Lúc đó giao hẹn, nếu như tiến hành thành công bước đầu tiên, Bàn Tử sẽ vượt một đèn đỏ để thông báo.

Xem ra là thành công đặc biệt, vượt đến ba cái.

Cho đến bây giờ đã dừng lại, tất cả vẫn còn rất thuận lợi, là vì mình đã giăng ra màn sương mù dày đặc và bất ngờ tấn công với tốc độ vô cùng nhanh, làm đối phương bất ngờ không kịp đề phòng.

Rất nhanh sự phản kích của đối phương sẽ tới, quyết tuyệt, trong nháy mắt tất cả sẽ biến mất, sự phản kích sẽ làm tất cả trở về quỹ đạo.

Nhờ vào cậu, hẳn nghĩ tới hình ảnh Lê Thốc, ông trời dù sao cũng đứng ở bên mình một lần đi.

Chương 54: Đoạn hồi tưởng bốn- Ngô Tà

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Quốc lộ Sichuan- Tibet, ô tô lái vào trạm
đề nghị nghỉ ngơi, uống nước.

Ngô Tà đã cởi bỏ áo khoác, lấy trạng
thái của một lạt ma, đắm chìm trong ánh

mặt trời đã lên cao ở đất Tạng.

Hắn còn cần da đen thêm chút nữa.

Vương Minh ở bên cạnh vẫn không ngừng gọi điện thoại, sắc mặt hơi đỏ, hắn quay đầu nói với Ngô Tà: “Xú nương kia không thèm để ý đến em.”

“Cậu cho là mình nắm cục diện trong tay, trong giọng của cậu, cậu đã bắt giác lộ ra thái độ kiêu ngạo.” Ngô Tà nói, “Phụ nữ xinh đẹp rất nhạy cảm với sự kiêu ngạo, bởi trong quá trình trưởng thành họ đã rất quen thuộc với cảm giác này.”

“Ông chủ, anh nói thì như vậy, thiếu tính thuyết phục, anh cũng đâu có bạn gái.” Vương Minh nói, “Làm sao bây giờ?”

Ngô Tà không nói chuyện, chỉ nhìn cảnh sắc tráng lệ dưới chân núi, đi một mạch,

bất tri bất giác đã lên đến lưng núi cao như vậy. Con người cũng giống như vậy, bất tri bất giác, mình đã đi tới tình cảnh mà ngay cả mình cũng phải sợ hãi.

Từ xấp ảnh chụp Lam Đình đưa cho hẳn lúc đó, trong quá trình hẳn nghiên cứu ảnh chụp, bắt đầu đem tâm hình then chốt ra, một đường đi đến bây giờ, một thiên la địa võng hoang đường, một kế hoạch nhìn như ấu trĩ, mỗi bước đều bị coi thường, mỗi một trăm bước đi đường như ngu xuẩn lại là thủ đoạn ẩn giấu một con đường đúng đắn, đã tích lũy lại đủ để làm cho đối thủ của mình rốt cục cũng bắt đầu sợ hãi.

Đáng tiếc, rất nhiều chuyện không giống máu người, một mạch máu bị tắc đối với

hệ thống liên thông phức tạp đều là nhỏ bé không đáng kể.

“Còn có hai mươi tư tiếng đồng hồ nữa sẽ thu lưới.” Ngô Tà nhìn đồng hồ trên tay, nói: “Khi chúng ta đến Mặc Thoát, giai đoạn thứ nhất sẽ kết thúc.”

Trong rất nhiều đêm dài đằng đẵng như dao cắt, Ngô Tà tuyệt vọng nhìn bên ngoài cửa sổ, bất kể là cái lạnh trong phòng hay ánh trăng ngoài cửa sổ, hay tiếng mưa rơi, cũng không thể cho hắn bất kỳ hy vọng nào.

Hắn nghĩ cuộc đời của hắn giống như một bức tường thành hình tròn, hắn bị giam trong tường thành, tức giận đập vào tường thành. Hắn phần nọ ở chỗ, hắn muốn nhìn thấy tất cả bên ngoài tường

thành, lại bị bức tường đá ngăn cách bên ngoài chân tường. Mà ở phía ngoài tường thành rõ ràng có chân tường sự thật.

Vì vậy hắn cố gắng trèo ra, khi hắn oằn hện leo lên tường thành, một sát na ló đầu ra, rốt cục hắn cũng thấy được bộ mặt thật của thế giới này. Đáng sợ nhất không phải là mình nhìn thấy thứ gì, cũng không phải bên ngoài lại thêm từng bức từng bức tường thành nữa, tiếp tục đóng kín hay lò luyện như dưới địa ngục. Mà chính là không có gì cả, không có chân tường mình khát cầu, là một màn sương khói không hề có ý nghĩa, mang theo những giả thiết vô tận mà không có cách nào suy luận.

Có thể là vì người ta không nên đi hỏi

những chuyện mình không muốn biết. Hắn tuyệt vọng sợ hãi, tất cả những gì mình đang đối kháng, không có cách nào dò xét, khổng lồ mà vô hình. Giống như nhà vật lý nhìn thấy vũ trụ, hiểu được “không thể nào lý giải”. Như đi tìm một phân tử nước đặc biệt giữa đại dương. Hắn chỉ có thời gian một đời.

Hắn cần thần thánh, khi tuyệt vọng tấn công, hắn thường thường cần đến thần thánh. Hắn cần một đáng cứu thế, cần một thần lực vượt lên toàn bộ thế giới này đến nói cho hắn biết một đáp án, một đáp án chắc chắn và hiệu quả.

Tất cả mọi thứ đều bắt nguồn từ ý nghĩ này, trong khi hắn trầm tư kỳ vọng thần thánh xuất hiện, mà lý trí lại khiến cho

hắn tuyệt vọng tình ngộ, biết rõ điều này là không thể.

Màn sương mù dày đặc kia, chính là một vị thần vĩ đại, ẩn trong màn sương mù, không chỗ nào là không có mặt, hiển nhiên sẽ không hiện rõ, chỉ vì lòng hiếu kỳ của một ông chủ trẻ.

Thế nhưng khi nghĩ đến điểm này, Ngô Tà bỗng nhiên ý thức được một loại phương pháp đáng sợ, loại phương pháp này có lẽ là duy nhất, phương pháp làm cho sương mù dày đặc tan đi.

Đối với kẻ nô dịch của mình, màn sương mù dày đặc này vĩnh viễn sẽ có mặt ở khắp nơi, bọn họ cướp lấy công phẩm, cân bằng tất cả, cơ sở tồn tại của thế giới chính là loại quan hệ này. Trong kinh tế

học, bọn họ mong muốn tất cả đều cân đối và ít có biến đổi.

Chỉ có đẩy thế giới vào tình huống không thể không chế, thế lực không chế luôn ẩn dấu mới có thể thực sự can thiệp vào thế giới này.

Chính vì thế, trong các câu chuyện thần thoại, tất cả ác ma chưa bao giờ trực tiếp tấn công đất nước của thần, trước tiên bọn họ sẽ hủy diệt nhân gian, chiến tranh, ôn dịch, tàn sát, hồng thủy.

Hiện tại hắc gặp phải cục diện tương tự, màn sương mù dày đặc không chế tất cả, can thiệp vào rất nhiều chuyện.

Đối với màn sương mù dày đặc mà nói, bọn họ đã rất lâu không có đối thủ, mà đối thủ cũng không thể tìm được bọn họ.

Nếu không tìm được kẻ chặn dê, cũng chỉ có thể tấn công dê của bọn họ. Dê của bọn họ là ai?

Chúng ta chính là những con dê của bọn họ. Ngô Tà bỗng nhiên cười lạnh, bất giác hát lên bài “Hỉ dương dương.”

Bước đầu tiên trong kế hoạch của Ngô Tà, hắn tự sáng tạo ra một ác ma, để nó đến tấn công chính mình.

Bọn hắn biết nhược điểm của chính mình, vì vậy ác ma này nhất định sẽ toàn thắng. Không có bất cứ cách gì hiệu suất cao như hủy diệt chính mình.

Ác ma sẽ đặt ra những cạm bẫy trí mạng, những con dê sẽ chống lại, đem tất cả năng lực để chống lại ác ma, nhưng vẫn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, bị rơi

vào bấy.

Đáng tiếc, những cạm bẫy của ác ma đối với những người quan sát luôn ẩn trong màn sương mù dày đặc mà nói, chỉ là trò ấu trĩ buồn cười. Bọn họ rất dễ dàng phá hủy những cái bẫy này.

Bọn họ sẽ phá hủy sao? Sẽ không, mục đích của bọn họ là ác ma đó, tất cả bị hủy diệt cũng không thành vấn đề. Bọn họ muốn hủy diệt chính là ác ma kia.

Xây dựng lại một thế giới là quá dễ dàng, sinh mệnh của những con dê đối với bọn họ mà nói chỉ là phân phối lại lợi ích một lần nữa mà thôi.

Cứ để ác ma đoạt được thế giới này, chỉ cần ác ma xuất hiện, tất cả những gì liên quan đến ác ma sẽ bị điều tra rõ trong

nháy mắt, ác ma sẽ bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Sát thủ ẩn nấp trong vòng cạm bẫy trong sương mù dày đặc, đợi bầy dê đi vào cạm bẫy của ác ma, đợi ác ma đến thu hoạch chiến lợi phẩm.

Nhưng ác ma cũng giống họ, sẽ không xuất hiện. Bởi vì căn bản là ác ma không tồn tại.

Mưu kế không hề hiệu quả, lại có phần hoang đường, đối phương không để vào mắt, càng có nhiều việc nhỏ không đáng kể lại càng nhiều chuyện xảy ra. Đây là tầng thứ nhất, cũng đủ làm cho đối phương bị mê hoặc, làm cho đối phương suy tính và ứng phó.

Đương nhiên, đây không phải là mục

đích của Ngô Tà.

Toàn bộ kế hoạch đang chậm rãi lan tràn và hoàn thiện, một vòng lại một vòng, Ngô Tà bỗng nhiên ý thức được, từ khi mình nhìn thấy bóng dáng của kẻ địch thì nhìn như không hề có năng lực phản kích, trên thực tế lại khiến cho rất nhiều chuyện đã biến đổi.

Khi trước tổ tiên và trưởng bối nhà hấn đã nỗ lực rất nhiều lần, tính truyền kỳ, tàn nhẫn và làm việc quyết đoán của bọn họ vượt xa chính mình, nhưng tất cả thành quả của bọn họ chỉ là thấy được trạng thái thực sự của kẻ địch.

Hai đời người chỉ thấy được một cái bóng, bất kể từ phương diện nào cũng không thể với tới, tuy nhiên, thế hệ này

có ưu điểm của chính mình.

Người của thế hệ này không có nhiều ràng buộc và kiêng kỵ như thế.

Như vậy, làm sao có thể sáng tạo một ác ma có thể mê hoặc tất cả mọi người?

Người sắp đặt thật sự, vĩnh viễn không thể có đồng bọn.

Một đêm kia, hắn bắt đầu sắp đặt bước đầu tiên, trăng đêm không ngủ. Đêm Tây Hồ quanh quẽ, khí lạnh bức người, hắn nhìn bảo thạch sơn ở con đê đối diện, bắt đầu tỉnh táo lại.

Khi thì hắn phủ định chính mình, khi thì vừa hy vọng bức bách mình tiếp tục hành động, hôm nay hắn đang đứng trên quốc lộ lưng chừng núi ở một khu nào đó trên đất Tạng. Đã hoàn toàn không có khả

năng phủ định và lùi bước, mà kế hoạch của chính mình, từ lâu cũng đã phức tạp đến mức khi mình suy tính cũng cần dùng toàn lực để sắp xếp.

Thời gian ngắn ngủi, vì sao trong lòng mình đã trở nên không có một chút dao động nào. Quả nhiên nếu nội tâm có quá nhiều thứ, thế giới này sẽ trở nên từ từ không liên quan đến mình nữa.

Vương Minh vẫn đang lo lắng chuyện của Lương Loan.

Ngô Tà gạt đầu hành lễ của người Tạng với hắn, sau đó gọi Vương Minh lên xe.

Phương pháp ôn hòa nhất trên thế giới này là, bất kể một người chọn A hay chọn B, kết quả đều là có lợi đối với bản thân. Không chừng lựa chọn không xác định

thời hạn là khó khăn nhất.

“Anh vẫn quyết định đi vào một mình sao?” Khi Vương Minh khởi động ô tô đã hỏi.

Ngô Tà gật đầu.

“Nhưng mà không phải là đường đã hỏng rồi sao?” Vương Minh nói, “Lúc chúng ta đi ra, chỗ đó đã không còn hình dạng.”

“Trước mặt anh chỉ là một đoạn đường khó đi mà thôi, cậu biết trước mặt những người khác là cục diện như thế nào không?” Ngô Tà nói, “Loại khó khăn này mà nói ra chính là xem thường quyết tâm làm chuyện này.”

Oán hận lắng xuống trong lòng Ngô Tà bỗng nhiên lại dâng lên, vô số cảnh tượng hiện lên trong đầu hắn, hắn phải hít

sâu một hơi, đưa ánh mắt nhìn về phía cao nguyên ngoài cửa sổ.

Những oán hận này đến từ đâu?

Ngô Tà thở dài, nếu như hắn biết trước, những con rắn kia nhìn, cũng sẽ truyền lại tất cả oán hận như thế cho mình thì có lẽ hắn sẽ không gấp gáp muốn xem những tin tức kia như vậy. Chờ khi hắn ý thức được điều này, đã không còn kịp.

Những oán hận này thậm chí không phải là oán hận của mình, không rõ lý do, nỗi oán hận của người khác xâm nhập vào trong cơ thể mình, không tìm được căn nguyên, chỉ là oán hận sâu đậm làm mình không thể không chế được hai mắt vẫn đỏ.

Một số thời điểm hắn thậm chí không

biết đối tượng báo thù loại oán hận này hướng tới có phải sai lầm hay không. Hắc thực sự hận những kẻ ẩn sau màn sương mù dày đặc kia, hay nên nói là thống khổ mấy đời người trải qua, toàn bộ đều ngưng tụ trên người một mình hắn.

Hắn hít sâu, không chế xao động và ác ma trong tưởng tượng xuống, hắn nhớ lại đoạn đối thoại của Hắc Nhãn Kính và hắn lúc trước.

“Rắn đầu đỏ, vảy đen có cơ quan ở dưới, là cơ quan chứa pheromone, ở á chủng còn lại chứa ở bộ phận mào gà. Cắt bộ phận này, lấy ra, tiêm vào trung tâm mũi cậu có thể làm cho tin tức truyền lại rõ ràng hơn.” Hắc Nhãn Kính nói,

“Vô cùng đau đớn, hơn nữa có phần lớn pheromone chứa tin tức không có ý nghĩa. Khi ý thức cậu gián đoạn, có thể mất vài năm cảm giác mình là một con rắn.”

“Tôi nhìn thấy ếch sẽ chảy nước miếng à?” Ngô Tà hỏi hần.

“Hắc Nhân Kính mặc blouse trắng, khủ trùng mũi cho Ngô Tà: “Không, tuy nhiên để cho cậu cảm nhận được rõ ràng hơn, tôi sẽ làm một giải phẫu nhỏ với mũi của cậu. Cậu sẽ mất khứu giác, tôi không biết có thể khôi phục hay không.”

“Mất khứu giác sẽ có hậu quả gì?”

“Tôi không có kinh nghiệm tương tự, bất quá có thể lúc đánh nhau ở nhà vệ sinh công cộng sẽ đặc biệt bình tĩnh.” Hắc

Nhãn Kính nói, “Tôi hỏi cậu lần cuối, cậu thực sự muốn làm như vậy sao?”

“Anh nghĩ, vì sao tôi có thể tiếp thu những tin tức này, lẽ nào tổ tiên của tôi là rắn sao?” Ngô Tà hỏi ngược lại một câu.

“Trong thần thoại Viên Hoàng, tổ tiên của tất cả mọi người đều là rắn.” Hắc Nhãn Kính nói: “Nữ Oa không phải chính là rắn sao? Chúng ta đều do rắn sinh ra, Bàn Cổ sinh ra từ quả trứng, trong rất nhiều thần thoại ban sơ, con người đều đẻ trứng. Vì thế, tổ tiên của cậu thực sự có thể là rắn, loài người trong tiến hóa, cũng là quá trình tiến hóa từ bò sát tới động vật có vú. Nói cách khác, nếu như nền văn minh được nối tiếp thì trên thế giới của chúng ta vẫn tồn

tại một nền văn minh bò sát, lịch sử của chúng rất có khả năng tiếp nối với thần thoại của chúng ta, mà rất nhiều lịch sử của chúng sẽ biến thành thần thoại sử của chúng ta.”

“Thật là một lý luận kinh sợ.” Ngô Tà nói, “Từ những phương diện khác, anh có manh mối gì không, vì sao tôi có thể tiếp thu loại tin tức này?”

“Tôi nghĩ khi cậu tiếp thu tin tức từ pheromone, hiển nhiên sẽ biết, đến lúc đó cậu có thể nói cho tôi biết.”

“Vậy tôi không có lựa chọn nào khác.” Ngô Tà nhắm hai mắt lại.

Hắc Nhãn Kính lấy dao giải phẫu ra, đây là một phòng bệnh trong lòng đất, bình thường dùng để cắt mắt hai mí, lần giải

phẫu này, sợ là ca giải phẫu lớn nhất từng thực hiện ở đây.

“Tôi sẽ lật da môi cậu lên, hạ dao từ gốc lợi, sau đó lật da mặt cậu ra, mở xoang mũi cậu. Sau đó đem pheromone...”

“Xin người, tôi không muốn biết mấy cái này.” Ngô Tà nói.

“Ông chủ!” Tiếng gọi của Vương Minh phá vỡ sự trầm tư của Ngô Tà.

Nó ngồi ngay ngắn, thấy Vương Minh căng thẳng, vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu.

Ngô Tà đột lên một điều thuốc, hạ cửa sổ xuống, thấy ở phía sau có bốn năm chiếc Cherokee. Lại nhìn lên phía trước, phát hiện xe mình bị bao vây giữa một đoàn xe cherokee.

“Lái xe kiểu gì vậy?” Hấn nhú mày mắng Vương Minh.

“Đột nhiên lại bao vây chúng ta.”

“Trên đường núi kiểu này để bao vây được một chiếc xe là rất khó khăn, bây giờ cậu mới nói, chứng tỏ khi cậu lái xe thì thất thần đến đâu rồi không biết.” Ngô Tà hút vài hơi thuốc, nhìn GPS, “Đoạn cua dốc tiếp theo ở đâu?”

“Hơn 1 km nữa.”

“180 yards, nhảy dù xuống, mở cửa trên nóc xe ra.”

“Thật sự cần phải làm thế sao?” Vương Minh nói.

“Để cho bọn hấn thấy chúng ta đang dùng loại thái độ nào để PK với bọn hấn.” Ngô Tà nói.

Khi hắn đem tính mạng của người khác đặt lên bàn cân, tuyệt đối không tin tưởng bất cứ ai, hành vi của hắn cũng trái với lệ thường.

Hắn đã có thể hiểu được khuynh hướng tự hủy hoại mình của Phan Tử, anh ấy muốn tự trừng phạt mình, trừng phạt cái hi vọng mọi người có thể an toàn lúc trước, hiện tại lại có thể cân nhắc sức nặng của tính mạng người khác trên tay.

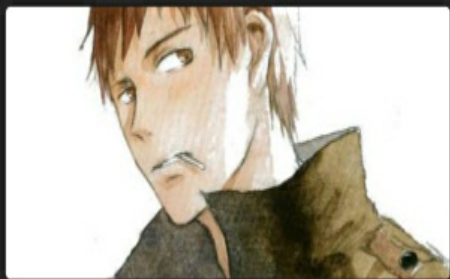
Hắn trở thành loại người bản thân hắn căm ghét, càng căm ghét hơn nữa là phải trở thành trong một thời gian dài.

Nhất là khi cắt những thi thể đó, đem gửi cho một học sinh trung học vô tội.

Chương 55: Một ngày này

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương



Lê Thốc đọc được tin tức của Ngô Tam
Tĩnh mang ra từ trung tâm xà chiều.

Không có ai biết chi tiết tất cả bước tiếp
theo trong kế hoạch của Ngô Tà, đã ở
trong mùi của con rắn kia, thông thả
truyền đạt cho Lê Thốc.

Đợi đến khi Lê Thốc mở mắt lần nữa,
bước đầu tiên của kế hoạch sẽ lập tức
trở về không.

Giá trị của tất cả những hy sinh cũng thể
hiện sau thời điểm không này.

Đoàn xe từ từ vượt xe Vương Minh đang
lái, từng chiếc một, cách xa bọn họ.

Xem ra chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió.

Cho dù Ngô Tà đã nghĩ tới các loại khả
năng khi lập kế hoạch, đều không tránh

khỏi bản thân sẽ có một lần đổi mặt chính diện với bọn họ, thế nhưng sau khi đoàn xe từ từ lái đi, hấn vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Có một số việc dù tiên đoán được, nhưng căn bản là mình vẫn hi vọng không phải trải qua.

Vương Minh lái xe rất nhanh, Ngô Tà lại đột lên một điều thuốc, bảo hấn chậm lại. Vương Minh từ từ hạ tốc độ, đầu đã đầy mồ hôi lạnh: “Em muốn từ chức được không?”

“Đưa anh đến nơi rồi nói tiếp.” Ngô Tà nhả điều thuốc ra, cởi ba lô trên lưng mình xuống, đóng cửa trên nóc ô tô, sau đó mở chiếc điện thoại ra, trên màn hình không có gì cả, không có bất kỳ tin nhắn

ngắn nào. Hấn tắt điện thoại, kiểm chế lo nghĩ trong lòng.

Hấn bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như mình ở bên này một đường đều thuận lợi, vậy cũng chứng minh, khổ chiến ở bên kia đã đến mức độ không thể hình dung.

Bắc Kinh Bắc Kinh. Không hề có chút ý nghĩa nào, nhưng lại nhất định phải hi sinh, đặt trên mình những người mình rất không muốn thấy phải hi sinh.

Các cậu còn sống không?

Những vết sẹo trên tay lại bắt đầu đau nhức, cho dù đã hoàn toàn thành sẹo, hấn vẫn có thể cảm giác được loại đau đớn thời điểm cắt lên.

Một ngày này, Ngô Tà đang trên đường về Mặc Thoát, tâm tư phập phồng bất

định, trước khi quá nhiều suy nghĩ làm tinh thần của hắn càng không ngừng tan rã, làm một người thiết kế “mê cung”, tất cả đối thủ và bạn bè của hắn đều đã ở trong vòng mê cung này, hắn không hề can thiệp vào bất kỳ số mệnh nào, chỉ còn một chuyện cuối cùng đang chờ hắn làm nốt.

Một ngày này, Bắc Kinh bắt vô âm tín, sinh tử của bọn Hoắc Tú Tú chưa biết, bọn họ phải chống đỡ áp lực lớn nhất, gặp phải không chỉ là kẻ địch chưa hề biết, còn có cả đế quốc mà chính họ đã tạo dựng nên. Bọn họ bị cô lập, dường như đã định trước là gặp kết cục bi thảm. Một ngày này, Giải Vũ Thần đã biến mất trong biển người mê mông được ba

ngày, trên người hắn là sương mù dày đặc, vẫn chưa triển khai, hắn ở ngoài, độc lập với kế hoạch của Ngô Tà, là nhân tố không ổn định nhất, thời gian sắp tới sẽ có tác dụng gì?

Một ngày này, Lương Loan tiếp tục đi tới trung tâm của phế tích, cô không biết số phận chờ đợi mình sẽ là gì, cũng không biết, cô làm quân cờ của Giải Vũ Thần, kế cục sẽ bị sắp đặt ở nơi nào?

Một ngày này, Hắc Nhân Kính đau đớn vì bệnh tật trong cơ thể, Dương Hảo không biết kết cuộc ra sao, Tô Vạn đối mặt với tuyệt vọng.

Một ngày này, Lê Thốc mở mắt, một phần trong tất cả kế hoạch của Ngô Tà, hoàn toàn thành công.

Mà một ngày này, trên địa cầu, một nơi
tối tăm trong lòng đất, một người trẻ tuổi
trầm mặc dường như cảm thấy thế giới
bên ngoài xảy ra biến hóa nghiêng trời
lệch đất, hẳn ít khi cảm giác được sự
khác thường như vậy.

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook**
để tải nhiều ebooks hơn nữa.



Growing Readers

